

Giới thiệu Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu

Thể loại: Huyền huyền, ngôn tình, dị giới, xuyên không, sắc hiệp

Một ngày nọ khi đang lướt web, Luru Vũ nhìn thấy một miếng ngọc bội liền đặt mua. Một thời gian sau, không ngờ miếng ngọc bội đó lại khiến cho Luru Vũ xuyên qua thế giới khác.

Ở đây hắn gặp được một người giống hần như giọt nước và hần phải tiếp nhận cuộc sống của người đó với thân phận mới Vương Lăng.

Hắn từng bước nâng cao thực lực, thu phục mỹ nữ, thành lập thế lực, dần đi đến đỉnh cao của thế giới này.

Mời các bạn theo dõi và đón đọc truyện nhé.

Hệ Thống tu luyện:

Khi 6 tuổi có thể bắt đầu sử dụng linh lực. Dựa vào thiên phú tu luyện mà chia làm 12 cấp, cấp 1 là thiên phú nhập linh yếu nhất và cấp 12 là thiên phú nhập linh cao nhất.

Linh lực giả: đấu sĩ, kiếm sĩ, cung thủ dùng linh lực. - Luyện khí: chia từ tầng 1 đến tầng 10 - Cảnh giới còn lại: dung linh, hóa linh, khôi lực, nguyên lực, viên lực, thần lực, bán thần được chia làm sơ, trung, cao đoạn và đỉnh phong.

Khi lên 15 tuổi nếu xác định sử dụng được pháp lực thì còn có thể trở thành pháp sư

Pháp sư: chia làm hỏa, thổ, phong, thủy, âm, quang, lôi dùng pháp lực. - Hỏa, thổ, phong: thuộc tính phổ biến nhất - Thủy: thuộc tính hiếm thấy - Âm: thuộc tính chỉ có ở ma tộc - Quang: thuộc tính có thể sử dụng chỉ bởi Quang Minh giáo hội - Lôi: thuộc tính có lực sát thương cao nhất, hiếm thấy nhất. - PHÂN CHIA CẢNH GIỚI: đạo sĩ, ma đạo sĩ, đạo sư, ma đạo sư, ma pháp sư, đại pháp sư, pháp thần được chia làm sơ trung, cao đoạn và đỉnh phong.

Phân chia cấp bậc vũ khí: phạm cấp, tinh cấp, vương cấp, thánh cấp, thần cấp bao gồm hạ phẩm, trung phẩm, cực phẩm

Yêu thú chia làm 7 cấp ứng với mỗi linh cảnh của linh lực giả và pháp sư bao gồm sơ trung và cao đoạn đỉnh phong thì được gọi là biến dị.

Hệ thống luyện đan: người luyện đan gọi đơn giản là luyện dược sư chia làm nhất phẩm, nhị phẩm,..., thất phẩm sau đó là Thần sư

Đan dược có: đan dược nhất phẩm đến thất phẩm, theo chất lượng có cấp phổ thông, trung giai, cao cấp, cực phẩm

Đan dược được chia làm Linh đan (bổ sung linh lực), Ma đan (bổ sung pháp lực), Đan dược phụ trợ (tăng cường sức mạnh, tốc độ, phòng thủ), Đan dược phục dụng (dùng thúc đẩy tiến cấp cảnh giới), Dược đan (chữa các vết thương hay lời nguyên), Độc dược (dùng để ảnh hưởng đến sức lực hay tinh thần người khác).

Tiền tài: Kim tệ, Hắc tệ, Bạch tệ 1 Hắc tệ = 1000 Kim tệ 1 Bạch Tệ = 1000 Hắc tệ

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Ngọc Bội Màu Đỏ

Một thanh niên nằm tại một cánh rừng bao quanh là một rừng cây rậm rạp. Một con vật nhỏ lông màu trắng trong giống một con chồn có 2 đuôi trắng dài liếm quanh mặt người thanh niên.

Từ từ mở mắt là một cảnh tượng xa lạ, người thanh niên khẽ động đậy đôi mắt nhìn ngó cảnh vật xung quanh và chậm chậm quan sát con vật xa lạ trước mặt. Người thanh niên này khuôn mặt tuấn tú dị thường, hần tên là Luru Vũ.

Hắn từ từ nhớ lại chuyện xảy ra, hần là người kế thừa tập đoàn Luru Thị có phạm vi ảnh hưởng toàn quốc. Hắn được người ông của mình từ nhỏ bồi dưỡng thành một con người toàn tài, sở dĩ vì người cha và mẹ của hần gặp tai nạn. Người ba của hần sau vụ tai nạn đã mất còn mẹ hần vì được ba hần bảo hộ nên không ảnh hưởng đến tính mạng nhưng trở thành một người tâm thần bất ổn.

Lúc đó hần mới 4 tuổi. Gánh vác trọng trách gia tộc từ nhỏ hần phải học và nghe theo mọi thứ ông hần sắp đặt cả kẻ tương lai, bạn bè lẫn tình yêu. Hần có được sự ngưỡng mộ của mọi người nhưng hần không hề có vui vẻ chỉ cảm thấy chán nản vì cuộc đời hần từ đầu được ông hần sắp đặt.

Trong một lần rảnh rỗi hần trong một lần tùy ý vào một trang bán hàng đen thấy được một mảnh ngọc bội tròn màu đỏ giá cả rất rẻ, không biết vì sao vô tình hần đặt mua mảnh ngọc bội.

Một tháng sau khi mua trong chuyến công tác nước ngoài hắn gặp được một đứa trẻ bán hoa, vì thấy đứa bé ăn mặc đáng thương hắn đến mua hết hoa và được đứa bé đưa cho 1 chiếc hộp. Hắn tò mò về đến nơi nghỉ ngơi mở nắp hộp ra thấy đó là miếng ngọc bội màu xanh giống cái hắn từng đặt mua trước đó chỉ khác màu sắc hắn từng thấy nhưng hắn để ý lắm. “Kì quái rõ ràng đặt mua cả tháng không có gì xảy ra hôm nay lại đến tay. “Hắn cảm thấy kì lạ nhìn vật trong hộp, tay lấy vật trong hộp, vừa chạm lấy mặt ngọc bội tự nhiên hắn thấy ngón tay nhói đau không rõ vì sao ngón tay hắn bị đứt máu nhỏ xuống ngọc bội. Dị biến xảy ra từ ngọc bội tỏa ra ánh sáng màu đỏ bao trùm cả căn phòng, hoa mắt nhú mảy hắn mơ hồ bất tỉnh.

Hiện tại mọi nghi hoặc tạm thời đặt qua một bên. Hắn quan sát xung quanh nhú mảy không hiểu đây là cái địa phương nào. Hắn tiến đến đi xung quanh quan sát, con vật kia lại có vẻ ưa thích hắn chạy theo hắn mà quần quít dưới chân. Hắn nhìn con vật lông trắng này không hiểu sao nó lại theo mình nhưng thấy nó dễ thương nên cũng không quan tâm nhiều ôm nó trong lòng. Hắn đặt tên cho nó là Bạch Bạch, có vẻ nó rất thích cái tên này luôn luôn quít quít chạy quanh hắn. Đến một dòng suối gần đó, hắn uống nước và rửa mặt cảm thấy cơ thể phấn chấn lạ thường rất nhanh lại ngạc nhiên khi nhìn vào khuôn mặt dưới nước vì trông hắn trẻ đi xuống 15 16 tuổi.

Hắn chắc rằng việc này do miếng ngọc bội kia làm, hắn cẩn thận dò xét quần áo và tìm thấy miếng ngọc bội màu đỏ trong túi quần của hắn.

Cầm miếng ngọc bội quan sát chỉ thấy nó là miếng ngọc hình tròn còn không có họa tiết gì. Sau một hồi quan sát hắn vẫn không thấy gì dị thường.

Hắn nhớ lại miếng ngọc này lúc đầu màu xanh sau đó không biết vì sao hắn bị thương lại biến thành màu đỏ. Hắn tự nhủ vật này là vật nhỏ máu nhận chủ vì thế hắn cần xác định lại cần ngón tay cho máu chảy xuống miếng ngọc bội. Đợi một lúc vẫn không có gì xảy ra khiến hắn khá buồn bực bỗng dưng Bạch Bạch nhảy lên vồ lấy miếng ngọc làm hắn không cẩn thận để rơi xuống dòng suối.

Hắn hốt hoảng nhảy xuống suối cầm lấy miếng ngọc bội thì tự nhiên miếng ngọc bội sáng lên lơ lửng giữa không trung rồi tan biến thành luồng khí nhập vào mi tâm của Lưu Vũ. Hắn hốt hoảng thấy khoảng không gian xung quanh tối om, lại thấy một ông già có tóc râu bạc trắng mây ngai mắt kiếm, ánh mắt u tối nhìn hắn chăm chăm. Ông lão nhìn hắn nói:

- Không tệ là một cơ thể rất tốt.

Hắn cảm thấy quái lạ cũng thấy lạnh xương sống giống như đang người trước mặt đang muốn ăn sống hắn.

-Không biết ông là ..

-Người không cần biết ta là ai dù sao người cũng sắp chết nói nhiều làm gì.

-Người định làm gì.

Không đợi hắn nói xong ông lão tiến đến cầm lấy đầu hắn. Hắn cảm thấy đầu óc đau nhức hình ảnh người trước mắt xiên queo. Hắn mau chóng ý thức lại giãy dụa nắm lấy cổ đôi phương mà bóp lấy, ông lão ngạc nhiên “Tiểu tử này thế mà còn sức dẫy dụa”. Sau một hồi một ánh sáng màu đỏ lóe lên trên mi tâm Lưu Vũ sau đó dị biến xảy ra, ông lão bị ánh sáng đỏ chiếu vào. Ông lão mới ý thức được không ổn liền hóa thành một đạo khí màu đen biến mất. Lưu Vũ lấy lại chút ý thức ngất xỉu tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Khuru Tà

Sau khi tỉnh lại hắn thấy 1 trận mơ hồ, một loạt ký ức nhảy vào trong đầu của Lưu Vũ.

Hắn biết ký ức này là của ông lão tấn công hắn, ông lão tên là Khuru Tà, chuyên môn Huyết Hà phái chuyên dùng linh lực của người khác làm nguyên liệu luyện đan tiến cấp.

500 năm trước Khuru Tà là người mạnh nhất trong tà phái, hắn là kẻ thù của Phong La quốc và bị Long Bá đồng quy vu tận với hắn, nhưng hắn không chết và không biết lý do gì lại bị niêm phong trong miếng ngọc bội màu đỏ của Lưu Vũ.

Sắp xếp một số thứ hắn biết được hắn có lẽ đang ở một thế giới khác nơi có 2 đại lục lớn nhất là Đông Phương đại lục và Tây Phương đại lục bị chia cắt bởi biển, phía Nam tận cùng là những vùng đảo lớn nhỏ không được đặt chân đến vì vùng biển ngăn cách có vô vàn nguy hiểm. Người ở đây tu luyện pháp thuật và khí lực. Dù tu luyện cái nào cũng cần có linh lực để phát động.

Linh lực cần dẫn linh của trời đất và vạn vật vào cơ thể chuyển hóa thành linh lực bản thân. Mỗi người khi sinh ra vào lúc 6 tuổi có thể dẫn linh nhập thể.

Dựa vào thiên phú tu luyện mà chia làm 12 cấp, cấp 1 là thiên phú nhập linh yếu nhất và cấp 12 là thiên phú nhập linh cao nhất.

Người có linh lực có thể tu luyện pháp lực hoặc khí lực. Tu luyện pháp lực gọi là pháp sư. Một người muốn thành pháp sư thì lúc 15 tuổi có thể phát hiện khả năng sử dụng pháp thuật hay không. Pháp sư có tỉ lệ rất thấp, cơ hội thành pháp sư là 1/1000. Thiên phú của pháp sư dựa vào việc có thể sử

dụng loại nào.

- Phong nguyên tố, hỏa nguyên tố và thổ nguyên tố là phổ biến nhất

- Quang nguyên tố có khả năng trị thương đặc thù chỉ có hoàng tộc và Quang Minh giáo hội mới có thể sử dụng

- Âm nguyên tố chỉ có người mang dòng máu ma tộc mới có thể sử dụng

- Thủy nguyên tố tỉ lệ người sử dụng được khá thấp

- Lôi nguyên tố lực sát thương cao nhất nhưng rất ít pháp sư có thể sử dụng

Mỗi pháp sư thường chỉ sử dụng 1 loại ma pháp nguyên tố chủ yếu do linh lực sử dụng, có người thiên phú cao sử dụng được 2 loại ma pháp, thiên tài ma pháp sử dụng được 3 loại, những pháp sư đứng đầu đại lục sử dụng được 3 loại ma pháp, chưa có ai sử dụng được 4 loại ma pháp. Pháp sư chia làm các cấp tu luyện: đạo sĩ, ma đạo sĩ, đạo sư, ma đạo sư, ma pháp sư, đại pháp sư, pháp thần. Mỗi cấp chia làm sơ trung và cao cấp.

Người tu luyện khí lực có thể sử dụng linh lực dẫn truyền cả cơ thể hay dẫn truyền vào vũ khí giúp chiến đấu. Vì thế cho nên có rất nhiều loại hình chiến đấu có thể sử dụng linh lực chủ yếu là: đấu sĩ, kiếm sĩ, cung thủ. Người tu luyện khí lực có thể bắt đầu tu luyện lúc thức tỉnh linh lực. Các cấp tu luyện khí lực: luyện khí, dung linh, hóa linh, khởi lực, nguyên lực, viên lực, thần lực, bán thần. Luyện khí gồm 10 cấp, các cấp còn lại chia làm sơ, trung, cao đoạn.

Một người có thể đồng thời tu luyện cả pháp thuật lẫn khí lực nhưng rất ít người bởi vì tu luyện đồng thời cả 2 rất mất thời gian không bằng tập trung vào một lĩnh vực. Hầu hết mọi người lúc 15 tuổi nếu xác định có thể sử dụng pháp thuật đều theo con đường pháp sư dù vậy tỉ lệ pháp sư vẫn rất thấp.

Vũ khí cũng chia làm các cấp: phẩm cấp, tinh cấp, vương cấp, thánh cấp, thần cấp có sơ, trung, cao cấp.

Quái thú cũng chia làm 7 cấp cũng có sơ, trung, cao cấp. Còn có loại biến dị.

Sau khi xác nhận hết thông tin Lưu Vũ bắt đầu xác định kế hoạch tiếp theo: ‘Nếu có thể hấp thu linh thì có thể xác định bản thân đang ở đâu, nếu thế thì cần tích lũy sức mạnh để có thể sống sót ở thế giới này.’ Lưu Vũ ngồi xuống cảm nhận hấp thu linh, dần dần hắn thấy cơ thể có một luồng năng lượng tràn trề chạy dọc khắp cơ thể.

Sau một hồi khi linh khí phủ đầy mọi ngóc ngách cơ thể hắn thì đồng thời đều bị hấp thu, cơ thể hắn biến đổi. Hắn đạt được luyện khí tầng 1, tốc độ này của hắn rất nghịch thiên phải biết thế giới này người thường cần 3 năm mới đạt được mà hắn cần chưa đầy 1 giờ. Từ từ ổn định, thích nghi cơ thể mới thì tự nhiên một giọng nói xuất hiện trong đầu Lưu Vũ: ‘Nhà ngươi thật biến thái’.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Giao ước

Lưu Vũ giật mình nghe giọng nói thì hắn nhớ đến ông già Khuru Tà dùng huyết giết hắn. Hắn trầm mặc

- Ngươi là Khuru Tà

- Không tề. Chính ta

- Hừ. Ngươi còn dám xuất hiện, không phải ta có ngọc bội thì đã chết rồi

- Tiểu tử ngươi cũng hường không ít thậm chí xem tí nữa nữa ta mất luôn cái mạng này

- Có trách được thì trách ngươi, nói xem xem ta hường được cái gì và sao ngươi lại xuất hiện.

- Tiểu tử ngươi có được kí ức truyền thừa của ta là lợi ít không nhỏ rồi, còn thậm chí lấy đi những tàn dư linh khí còn lại của ta, lợi ít quá lớn. Còn mục đích ta xuất hiện chỉ muốn nói ngươi biết có thể hợp tác đối với ngươi rất có lợi.

- Lão muốn giết ta còn đòi ta hợp tác. Mà nói xem lợi ích gì

- Hahaha. Tiểu tử ngươi tâm cơ linh hoạt, ta thích. Bất quá ta có thể xuất hiện vì ngươi đã có thể tu luyện linh khí, ta không biết ngươi có quan hệ gì với việc có thể sử dụng mảnh ngọc bội này nhưng thời gian không còn nhiều ta chỉ có thể nói ngắn gọn

- Dài dòng quá vào thẳng vấn đề đi

- Hừm. Được rồi. Ta có thể truyền cho ngươi phần ký ức còn lại của bản thân đồng thời giúp ngươi đột phá cảnh giới, đồng thời ngươi cần đáp ứng ta 3

việc.

-Ông không có khả năng ra điều kiện với ta. Theo ta thấy việc ông sắp biến mất là do miếng ngọc bội gây ra không sớm cũng muộn thì ông cũng biến mất. Còn phần kại không cần ông giúp cũng không vấn đề gì.

-Haha. Người nói không sai chỉ bắt quá người bây giờ mới luyện khí tầng 1 với thiên phú của người ta chắc chắn người là 12 cấp thiên phú ngàn năm có một phù hợp giúp ta. Còn việc có còn lại ký ức của ta sẽ giúp người có kỹ năng, công pháp bậc cao nhất để người tu luyện còn kho tàng còn lại của ta nữa. Người tuy có thiên phú nhưng không biết cách đột phá cũng gây người khó dễ.

-Hừm... Được nếu nói vậy thì cần ký một cái kẻ ước vĩnh hằng ước lượng đúng không. Người nói 3 việc của người đi xem ta có thể thực hiện không

-Haha. Việc này thì người hiện tại không được nhưng tương lai thì có lẽ. Việc thứ nhất là giúp ta giết một người, kẻ thù của ta là Giáo hoàng Đặc Lợi của Quang minh giáo hội

-Người nói tên đó là kẻ thù người, nếu vậy hẳn ta chết già rồi chứ.

-Khi đạt được nguyên lực có thể kéo dài tuổi thọ. Còn việc gì có ký ức của ta người sẽ biết. Việc thứ 2 là giúp ta tái lập lại Huyết Hà phái dù sao chủng môn cũ có ơn với ta. Không cần người phải làm làm chủng môn đâu.

-Huyết Hà phái lấy tính mạng người khác hấp thu làm linh lực cho bản thân ta không thể đồng ý. Cái này trái với đạo lý của ta.

-Việc đột phá linh cảnh thì cần phải trả giá rất đắt. Sau này người sẽ biết phải cần phải mạnh hơn mới không bị uất nhục. Không tin cứ kiểm tra ký ức là biết thực giả, xét kỹ xem ta nói sai đúng. Còn việc thứ 3 là tìm và bảo vệ vợ con ta. Giờ còn tùy người lựa chọn thế nào.

Dựa theo ký ức của Khuru Tà mà Lưu Vũ có thể những điều hắn nói là sự thật. Đại lục này tôn thờ cường giả vì tôn và tín ngưỡng Quang Minh nữ thần. Cường giả thì luôn luôn đúng. Hắn quyết định phải thật nhanh chóng trở nên mạnh hơn.

-Được ta đồng ý những việc ông giao ta cần thời gian để hoàn thành. Nếu muốn hoàn thành nhanh thì cần phải có lực lượng.

-Haha. Không vấn đề ta sẽ giúp người đột phá lên luyện khí tầng 10, người cần thời gian thích ứng mới được phép đột phá. Ký kẻ ước vĩnh hằng sẽ không sợ người nuốt lời. 10 năm để người hoàn thành 3 việc nếu không người sẽ chết thảm.

-Yên tâm đi ta sẽ giữ lời.

-Ký kẻ ước sẽ không sợ người nuốt lời, với thiên phú của người và truyền thừa của ta thì chưa tới 10 năm người sẽ đạt được viên lực cao giai đủ làm bá chủ một phương

Sau đó một kẻ ước được thiết lập hiện lên trên ngực hắn ký hiệu kẻ ước hình đầu lâu, nếu hoàn thành giao ước sẽ biến mất. Sau đó một luồng hắc khí tràn ngập cơ thể hắn, đầu hắn muốn nổ tung, cơ thể đau nhức muốn chết. Lúc sau phần ký ức còn lại hắn đã nắm giữ đồng thời hắn đã đột phá thẳng đến luyện khí tầng 10.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Hai giọt nước

Sau khi đạt đến luyện khí tầng 10, Lưu Vũ cảm thấy bản thân thay đổi rõ rệt. Hắn có thể nhảy cao hơn, tốc độ sức mạnh đồng thời tăng nhanh. Hắn thử sức đâm nhẹ làm 1 cái cây gần đó ngã đổ nhưng tay có cảm giác tê. Sau một thời gian hắn đã thích nghi với trạng thái mới. Hắn quyết định trước tiên cần đề cao sức mạnh trước.

Lục lợi ký ức hắn bắt tra xét những bí kíp Khuru Tà để lại. ‘Ngự Thiên Quyết’ là một bí tịch giúp hắn tăng cao sức mạnh và tốc độ, có 7 tầng, đạt đến tầng 7 nghe nói có thể đạp trời mà đi, Khuru Tà mới tu luyện đến tầng 5 mà cả đại lục không có ai có thể truy sát được hắn cũng hiểu độ tốt của nó.

‘Dịch dung thuật’ là bí pháp giúp biến thành người khác cả hình dáng và âm thanh, yêu cầu không cao, nó được Khuru Tà qua chỉnh sửa nên rất khó phát hiện, nhờ nó Khuru Tà mới dễ dàng giải quyết cường địch

‘Lục liên kiếm pháp’ là siêu cấp bí tịch kiếm pháp yêu cầu ngộ tính cực cao, có 7 tầng tu luyện, Khuru Tà chỉ học được tầng 3 mà đã ít có đối thủ về kiếm là biết. Những bí pháp khác khi lên dung khí mới có thể học, vì thế luyện khí cảnh giới chỉ có thể dựa vào khả năng thực chiến của bản thân. Chỉ những bí tịch kia luyện khí có thể bắt đầu học và phù hợp nhất với hắn hiện tại và sau này.

Lưu Vũ bắt đầu tu luyện những bí pháp này vì có hiệu quả cụ thể nhất và giúp ích hắn sau này. Qua 4 giờ tu luyện hắn đã luyện thành ‘Ngự Thiên Quyết’ tầng 1, học thành ‘Dịch dung thuật’. ‘Lục liên kiếm pháp’ qua lĩnh ngộ hắn vẫn không học được. Hắn không gấp dù sao Khuru Tà cũng được coi là thiên tài mà chỉ luyện được đến tầng 1 thì hắn cũng không quá khản trương.

Sắc trời sắp tối, Luru Vũ quyết định tìm đường rời khỏi khu rừng. Nhìn Bạch Bạch đang ngủ say, hắn ôm nó lên và tìm cách ra khỏi khu rừng. Nhìn kĩ một chút, hắn thấy rõ ràng một bên rừng cây cao, to lớn còn một bên rõ ràng vô số cây mọc thưa thớt và thấp hơn rõ ràng bên này. Hắn biết những cây bên này mới hình thành và có vẻ có người mới trồng những cái cây này khá lâu. ‘Mặc kệ cứ quyết định đi hướng bên này đi’, hắn quyết đi theo hướng những rừng cây mới mọc. Quả nhiên sau một hồi chạy băng qua cánh rừng hắn đã thấy đường lớn.

Từ xa nhìn lại thấy một cỗ xe ngựa đi đến. Cỗ xe ngựa dừng lại, trong xe nhìn ra là một công tử mặc áo bào, khuôn mặt tuấn tú, điều đáng nói ở đây là nhìn vị công tử này nhìn rất giống Luru Vũ.

Luru Vũ giật mình, hắn suy nghĩ ‘Đến với thế giới mới này không bao lâu cũng không quá ngạc nhiên nữa rồi, cho dù cá bay trên trời cũng quá bình thường. Haizz’. Suy nghĩ một hồi hắn quyết định dịch dung thành khuôn mặt Khuru Tà lúc hắn còn trẻ cũng là một khuôn mặt tuấn tú nhưng không bằng hắn.

Thuật dịch dung biến đổi cả hình dạng, âm giọng của hắn nên sẽ không quá dị thường. Đồng thời ngôn ngữ và chữ viết thế giới này hắn đã dùng ký ức của Khuru Tà hòa nhập bản thân hắn, Bạch Bạch thì đơn giản nhảy lên vai hắn quán quýt cũng không ảnh hưởng gì. Cái khác chỉ là hắn vẫn mặc bộ đồ cũ nhìn khác hoàn toàn với trang phục thế giới này.

Hắn đứng trước xe ngựa đợi đoàn người đến. Phu xe thấy hắn đứng giữa đường thì dừng lại nhìn hắn lớn tiếng hỏi:

-Ngươi là ai

-Ta tên Luru Vũ là một người trong một đoàn người thu thập linh thảo chẳng may lạc mất đoàn người lại sắc trời đã tối may mắn gặp được đoàn xe nên mới muốn mong đi nhờ xe một chút trở về thị trấn.

Luru Vũ trả lời

-Chuyện gì

Người thanh niên trông giống Luru Vũ nói ra xe

-Có người muốn đi chung xe thưa thiếu chủ

-Đề hắn lên xe đi

-Thế nhưng mà.

-Không sao. Hắn không có uy hiếp gì với ta.

-Vâng. Được rồi ngươi lên xe đi.

-Cảm tạ.

Luru Vũ nói xong lên xe ngồi đối diện với người thanh niên trông rất giống hắn, cảnh giới cao hơn có thể xác định đối phương có linh lực mạnh yếu của nhưng khó có thể xác định cảnh giới đối phương.

-Tôi là Luru Vũ không biết vị huynh đệ này xưng hô thế nào.

-Hừm, ngươi không cần biết im lặng mà ngồi đi.

Luru Vũ một mặt ngưng trọng không nói gì, đối với người đối diện hảo cảm ít đi một chút. Qua 2 giờ sau khi đi xe đoàn xe đến gần đó một quán trọ.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Thiếu Chủ Vương Lăng

Một quán trọ ven đường được dùng để trú cho những người đi đường xa. Cũng vì vậy nên giá tiền ở đây cao hơn bình thường. Luru Vũ đi vào nhà trọ chợt nhận ra bản thân không hề có tiền (Tiền của thế giới này là kim tệ còn có hắc tệ và bạch tệ, 1 hắc tệ = 1000 kim tệ, 1 bạch tệ = 1000 hắc tệ).

Bạch Bạch cũng từ trong áo Luru Vũ nhảy ra ngoài. Vị thiếu chủ kia nhìn Bạch Bạch với vẻ mặt dị sắc.

Luru Vũ đang suy nghĩ thì người hầu của vị thiếu gia kia vỗ vai hắn:

- Chắc hẳn ngươi không mang tiền không cần lo thiếu chủ hào phóng cấp cho ngươi một phòng rồi.

Lưu Vũ ngạc nhiên không thể hiểu vị thiếu gia kia làm sao tốt như vậy, không chỉ cho hắn đi nhờ còn bỏ tiền ra trả tiền trọ giúp hắn, không biết vị thiếu gia này có âm mưu gì. Không suy nghĩ nhiều, chuyển gì tính sau.

- Quả thật ta không mang tiền. Vậy cảm phiền cảm ơn vị thiếu chủ của ngươi.

- Có chuyện vị thiếu chủ của ta cần gặp ngươi, ngươi có thể cảm tạ sau.

- Được.

- Vậy ngươi mau chóng lên phòng của thiếu chủ đi.

Lưu Vũ nhanh chóng lên phòng của vị thiếu gia kia không cần biết chuyện gì xảy ra. Đứng trước cửa phòng của vị thiếu gia Lưu Vũ khẽ gõ cửa.

- Ngươi vào đi.

Lưu Vũ khẽ bước vào thấy trên bàn bày ra một bữa ăn còn có 2 cái bát. Tiến đến gần bàn thấy vị thiếu gia kia khẽ vẫy tay lúc này Lưu Vũ mới ngồi xuống.

- Không biết cần việc gì cần gặp ta.

- Không phải cần gặp ngươi mà là gặp con Bạch Vĩ Hồ của ngươi.

Lưu Vũ khẽ giật mình lúc này ý thức được mục tiêu bản thân, chần chờ một chút gọi Bạch Bạch ra, giờ hắn mới biết Bạch Bạch là Bạch Vĩ Hồ.

- Không cần khẩn trương ta biết ngươi đang che giấu thân phận. Ngươi cứ để lộ khuôn mặt của ngươi không cần phải giấu kỹ càng như thế.

Lưu Vũ cả kinh không ngờ vị thiếu gia này có thể nhìn thấu dịch dung thuật của hắn. Lúc này hắn thật sự đề phòng vị thiếu gia này.

- Ngươi không cần gấp, ta có khả năng nhìn thấu mọi loại tiểu xảo, chính xác nói dịch dung của ngươi có thể đánh lừa con mắt người khác thôi, đối với ta không có gì, mà đúng rồi ngươi tên gì còn con Bạch Vĩ này ngươi kiếm ở đâu.

- Trước khi hỏi tên người khác thì cần phải giới thiệu tên bản thân trước đã chứ.

Vị thiếu chủ mặt chợt lạnh nhưng rất nhanh trở lại bình thường.

- Hừm. Ta tên Vương Lăng. Nhanh trả lời vấn đề của ta, ta không có kiên nhẫn đâu.

Lưu Vũ cảm thấy cơ thể bị một luồng áp lực đè nén gần như không thở nổi, Lưu Vũ biết vị thiếu gia này không dễ chọc nhưng vẫn cố tạo vẻ bình tĩnh.

- Ta tên Lưu Vũ như ngươi thấy Bạch Bạch là bạn ta, lúc ta tỉnh dậy thì đã thấy nó đã bên cạnh ta, coi như nó là người bạn đầu tiên của ta. Ta sẽ không làm gì tổn hại nó đâu.

‘Bạch Bạch’ Vương Lăng sắc mặt trầm xuống sau đó đưa cho Lưu Vũ một cái giới chỉ. Lưu Vũ cũng không từ chối trực tiếp tiếp nhận, dù sao giới chỉ giá trị cũng rất lớn.

- Ngươi ăn nhanh rồi trở về phòng, ngươi chỉ cần tiếp tục chăm sóc Bạch Bạch thì giới chỉ đó ngươi cứ thoải mái xài. Còn Bạch Bạch ăn linh đan cùng được thảo mới có thể tiếp tục biến hóa. Ngươi nên lưu ý.

- Việc đó là dĩ nhiên. Bạch Bạch là bạn của ta. (Pet đúng hơn).

- Vậy thì tốt.

Mặc dù không biết tại sao Vương Lăng lại quan tâm Bạch Bạch như vậy nhưng Lưu Vũ cảm nhận Vương Lăng không có ác tâm.

Sau khi trở về phòng Lưu Vũ kiểm tra giới chỉ thấy có chục bộ quần áo, 50 hắc tệ, rất nhiều dược thảo, linh đan, linh thảo quý còn có rất hiếm.

Lưu Vũ lấy linh thảo cho Bạch Bạch, còn lấy ra một quần áo để thay đổi, từ khi đến thế giới này hắn vẫn mặc bộ đồ cũ trước khi đến đây.

Hắn nhanh chóng leo lên giường bắt đầu suy nghĩ vị thiếu chủ Vương Lăng lai lịch rất không đơn giản, còn về mối liên hệ với Bạch Vĩ Hồ, không hiểu vì sao thuật dịch dung bị nhìn thấu, mặc dù hắn có ký ức của Khuru Tà nhưng cũng chỉ biết Bạch Vĩ Hồ là một chủng tộc linh thú dựa vào việc hấp thu linh lực và Bạch Vĩ Hồ phải có 7 đuôi mới có khả năng biến thành người, chủng tộc này có khả năng sử dụng ảo thuật rất mạnh ngay cả cường giả viên lực không thể nhìn thấu. Miên man suy nghĩ không biết Lưu Vũ đi vào giấc ngủ, Bạch Bạch cũng nhanh chóng chui vào trong mền.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Lần đầu của Lưu Vũ

Đang say giấc chợt Lưu Vũ cảm thấy da mặt nhám nhám hóa ra là bị Bạch Bạch liếm mặt, cào cào Lưu Vũ làm hắn tỉnh giấc. Hắn nhanh chóng nhận thấy có ai đó đang rón rết bước vào phòng hắn còn có sát khí.

Vì mặt trắng chiếu sáng nên thấy một tên mặt toàn hắc y nhanh chóng tiếp cận cầm trong tay đoản đao đâm xuống.

Lưu Vũ nhanh chóng xóc mền ném về phía hắc y nhanh chóng nhảy xuống đá thẳng vào chân trái của hắc y. Hắc y chỉ cảm thấy một mảng tối mịt, sau đó một cơn đau nhức từ chân trái của hắn, chân của hắn đã chắc chắn gãy.

Hắc y nhanh chóng ngã xuống đất. Lưu Vũ rất nhanh khống chế tay phải cầm đoản đao của hắc y bẻ gãy cổ tay hắn, một tiếng kêu la thoát ra. Hắc y không ngờ vị thiếu niên tầm 15 tuổi này phản ứng nhanh như vậy, làm hắn không kịp trở tay, hắn tự tin nhờ vào tu vi luyện khí tầng 7 có thể giải quyết dễ dàng tên thiếu niên này nào biết bản thân quá khinh định mà không cần thêm đồng bạn.

Rất nhanh sau đó, Lưu Vũ đoạt được đoản đao của hắn trực tiếp đâm vào ngực trái của hắc y, tên hắc y kêu lên tiếng cuối cùng sau đó bất động.

Lưu Vũ thở hổn hển, đây là lần đầu tiên hắn giết người nhưng hắn không cảm thấy tội lỗi hay áy náy một chút nào. Thế giới này là cường giả vi tôn, mạng sống của hắn sẽ không có ai thương tiếc, chỉ có bản thân mạnh hơn mới có thể sống sót.

Hắn tiến đến cái xác của hắc y giật xuống khẩu y thấy một gương mặt mà Lưu Vũ nhận biết, là tiểu nhị phục vụ quán trọ này. Hắn có thể hiểu chuyện gì xảy ra, mục tiêu có lẽ là Vương Lăng thiếu gia kia vì mình đi cùng hắn nên bị diệt khẩu dù sao bản thân mới đến thế giới này vẫn chưa kết thù với ai.

Sau khi chinh lý y phục hắn rút đoản đao ra nhanh chóng tiến đến phòng Vương Lăng, dù sao Vương Lăng cũng cấp cho hắn nhiều tài bảo như vậy hắn không thể khoanh tay đứng nhìn cũng có lẽ vì nhìn Vương Lăng giống hắn không chỉ bề ngoài mà còn khí chất, tính cách giống hắn trước kia.

Đi đến phòng Vương Lăng hắn nghe trong phòng có tiếng đánh nhau. Vương Lăng và một kiếm sĩ là phu xe Lưu Vũ từng gặp bị bao vây bởi 7 tên thích khách, còn có 2 cái xác nằm trên mặt đất. Lưu Vũ nhìn thấy 2 tên nằm trên đất mặc đồ pháp sư, hắn không thể không bội phục Vương Lăng có thể một mình đối đầu với 9 người mà có thể lấy mạng 2 tên pháp sư duy nhất.

Lưu Vũ nhanh chóng tiến đến, những tên thích khách kia có vẻ ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Lưu Vũ. Nhanh chóng 2 tên thích khách nhanh chóng tách ra tấn công Lưu Vũ, đồng thời 5 tên thích khách công kích Vương Lăng và kiếm sĩ.

Lưu Vũ tu luyện ‘Ngự Thiên Quyết’ nên tốc độ của hắn tự tin là nhanh nhất trong cảnh giới luyện khí. Hai tên thích khách cũng rất nhanh chóng tiếp cận Lưu Vũ có lẽ cả 2 đều là luyện khí tầng 10.

Lưu Vũ ném đoản đao về bên cánh tay phải của một tên thích khách đứng bên trái, tên thích khách kia cười lạnh nhanh chóng cầm đoản đao của hắn đánh bay đoản đao đang bay đến. Lưu Vũ rất nhanh tay trái cầm lại đoản đao trước khi chạm vào đoản đao kia đồng thời cúi đầu đưa chân trái của hắn đá chân trái của tên thích khách.

Tên thích khách hốt hoảng nhận ra lực phát động rất lớn không phải một luyện khí cảnh giới đạt được hắn không muốn chọn nguy cơ nhanh chóng xê dịch ra bên phải tránh né tránh đòn tấn công của Lưu Vũ.

Tên thích khách còn lại vui mừng đâm rất nhanh đoản đao xuống đầu Lưu Vũ. Lưu Vũ tay phải rất nhanh bắt lấy tay cổ tay thích khách làm tên thích khách hốt hoảng không thể động tay, Lưu Vũ tay trái cầm đoản đao theo hướng cả cơ thể đứng lên đâm thẳng vào ngực trái tên thích khách.

Thấy cảnh này tên thích khách kia hốt hoảng nhắm ngay đầu Lưu Vũ đâm tới. Lưu Vũ nhanh chóng cầm đoản đao tay phải đoạt được từ tên kia nhanh chóng ném thẳng vào ngay mi tâm tên thích khách kia. Nhanh chóng tên thích khách kia máu chảy ra ngã xuống đất.

Hết thấy mọi thứ rất nhanh chóng diễn ra. Vì Lưu Vũ từ nhỏ được ông nội đào tạo thành người thừa kế nên cho hắn học rất nhiều loại võ thuật còn rất nghiêm khắc cho hắn thực chiến phòng trường hợp kẻ thù cạnh tranh hãm hại. Còn có do Lưu Vũ tu luyện ‘Ngự Thiên Quyết’ nên tốc độ, sức mạnh căn bản hơn rất nhiều người thường.

Mặc dù vậy hắn vận ‘Ngự Thiên Quyết’ từ đầu đến cuối nên linh lực hao tổn rất nhiều làm hắn cảm thấy cơ thể rất mệt mỏi nhưng có thể giải quyết nhanh chóng giải quyết 2 linh giả đồng cấp, điều mà dung linh sơ đoạn còn chưa chắc nhiều người làm được.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Trận chiến trong nhà trọ

Quan sát bên kia thấy 5 tên thích khách kia phân ra vô số bản thể tốc độ nhanh chóng tấn công Vương Lăng và kiếm sĩ, ‘Luru Ảnh’ kỹ năng cơ bản của thích khách khi đạt được dung linh cảnh.

Luru Vũ nhíu mày, 5 tên thích khách dung linh cảnh chỉ cần một tên dung linh cảnh đủ làm hấn chặt vật rồi, phải biết khi lên dung linh cảnh mọi khía cạnh vượt xa luyện khí kỳ thậm chí còn có thể học được bí pháp. Mặc dù Luru Vũ học được ‘Ngự Thiên Quyết’ tốc độ có thể bắt kịp dung linh sơ kỳ nhưng lực lượng lại thiếu sót hướng hồ hấn vẫn không thể có khả năng hồi phục linh lực như dung linh cảnh đồng dạng thiếu sót về kỹ năng.

Luru vũ tặc lười quyết định bản thân phải thật nhanh chóng tăng cấp. Rất may 5 tên thích khách không để ý đến hấn nếu không với tình trạng thiếu sót linh lực của Luru Vũ hiện tại chỉ có đường chết không nghĩ ngờ.

Cả 5 tên thích khách thay phiên nhau sử dụng ‘Luru Ảnh’ tấn công hai người làm Vương Lăng và kiếm khách kia chỉ có thể thủ.

Việc có thể sử dụng ‘Luru Ảnh’ ẩn ý chứng tỏ bọn người này được huấn luyện rất kỹ càng có thể làm đối phương chặt vật còn tiêu tốn linh lực ít hơn. Dưới thế công liên tiếp thế này có thể làm tiêu hao rất nhiều linh lực của đối phương, khi đó rất dễ giải quyết đối phương.

Biết thế bị kiếm sĩ kia lấy ra Tăng Nguyên đan nhanh chóng nuốt vào, chỉ thấy sau đó vị kiếm sĩ kia nhanh chóng thoát hiểm đón đỡ đòn tấn công sau đó tiến công sử dụng ‘Luru kiếm’ trong ‘Toàn Thể kiếm pháp’ bí tịch sở học của Vương gia tộc tạo ra vô số mũi kiếm tấn công một tên thích khách, tên thích khách kia cả kinh tránh né nhưng không kịp bị đâm vô số kiếm vào người sau đó gục xuống đất, vị kiếm sĩ kia cũng bị thương chịu vô số vết thương nhưng lại điên cuồng lao vào một tên thích khách bên cạnh ‘Toàn Luru Nhất kiếm’ tốc độ rất nhanh đâm vào người tên thích khách sau đó kiếm sĩ cũng gục xuống.

-Thiếu chủ nhanh chóng giải quyết những tên còn lại

-Được.

Kiếm sĩ mỉm cười sau đó không còn động tĩnh. Tăng Nguyên đan gia tăng sức chịu đựng của cơ thể đồng thời tăng nhanh cả tốc độ và lực lượng của bản thân nhưng cơ thể phải chịu một mối dài hạn, đồng thời hấn nhận vô số sát thương của 5 tên thích khách.

Rõ ràng vị kiếm sĩ này hi sinh bản thân tạo cơ hội cho Vương Lăng có cơ hội phá thế trận. Luru Vũ cảm thán, khâm phục vị kiếm sĩ này trung thành với chủ.

Được tạo cơ hội Vương Lăng xuất ra ‘Vạn Kiếm Quy Tông’ tạo ra vô số ánh kiếm theo tốc độ rất nhanh tấn ra công kích 3 tên thích khách, cả 3 tên thích khách chặt vật đón đỡ không thể sử dụng được ‘Luru Ảnh’.

‘Vạn Kiếm Quy Tông’ là thức khó học nhất trong ‘Toàn Thể kiếm pháp’ tuyệt kỹ của Vương gia tộc có 7 tầng tuyệt học mà Vương Lăng mới luyện đến tầng 1 mà uy lực đã lớn như vậy khiến 3 thích khách dung linh khổ sở đón đỡ, còn trước đó nhờ nó mà Vương Lăng có thể lợi dụng của 2 tên pháp sư mà lấy đi tính mạng chúng do pháp sư có tính phòng ngự rất yếu như vậy cũng biết độ lợi hại của ‘Vạn Kiếm Quy Tông’.

Sở dĩ Vương Lăng không xuất ra sớm vì nó tốn nhiều linh lực đồng thời bị bao vây bởi 5 tên thích khách làm hấn không có cơ hội sử dụng, giờ đây có sơ hở do vị kiếm sĩ tạo ra giúp Vương Lăng có cơ hội thi triển. Sau một hồi thi triển khiến cả 3 tên dính vô số vết thương, Vương Lăng ngay sau đó sử dụng ‘Toàn Luru Nhất kiếm’ tấn công một tên thích khách, hấn hét thảm sau đó ngã xuống.

Hai tên thích khách kia thấy thế đồng thời tấn công hai bên Vương Lăng. Bọn chúng biết Vương Lăng đã sử dụng gần hết linh lực chắc chắn hiện tại sẽ không đỡ được.

Nào biết sắp đến gần thì cả 2 đều ý thức có 2 cái đoản đao đâm vào ngực sau đó nằm gục xuống. Dĩ nhiên là do Luru Vũ gây ra, do thời gian khôi phục ít linh lực phát động ‘Ngự Thiên Quyết’ tay cầm 2 đoản đao đâm 2 tên thích khách.

Lúc này Vương Lăng nhìn Luru Vũ vô cùng ngạc nhiên vì Luru Vũ đã hóa giải thuật dịch dung của hấn để lộ khuôn mặt rất giống Vương Lăng.

Rất nhanh sau đó Vương Lăng phục dụng một viên Linh đan cao cấp còn hấn cũng nuốt một viên sau đó ngồi xuống hấp thu linh lực. Luru Vũ cũng tiếp nhận Linh đan sau đó nuốt vào. Sau một hồi, cả hai đều khôi phục hoàn toàn lúc này Vương Lăng mới mở miệng:

-Cảm ơn người đã cứu ta

-Không có gì. Dù sao người cũng cho ta nhiều tài bảo như vậy. Vấn đề là những tên đó là ai, tại sao lại cố giết người.

-Nói ra rất dài dòng thật sự người muốn nghe.

-Cũng không hẳn người không muốn nói cũng không sao

-Không sao ta muốn nói người biết dù sao người cũng cứu ta

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Thân phận của Vương Lăng

Hóa ra Vương Lăng là con trai thứ 3 của Vương Khiết gia chủ của Vương gia.

Vương Lăng có một người huynh trưởng cùng cha khác mẹ là Vương Khan thiên tài trong tộc tương lai thừa kế gia chủ gia tộc nào ngờ vào 2 năm trước thì bị ám toán làm cho hắn tàn tật bị phế, không cách nào sử dụng linh lực.

Vì thế gia tộc quyết định tương lai gia chủ sẽ là Vương Khôi con trai Vương Lôi cũng là huynh trưởng của Vương Khiết. Có lẽ do lần trước Vương Lôi mất đi chức vị chủ gia tộc trong tay Vương Khiết nên ra tay ám toán Vương Lôi, dù không có chứng cứ nhưng điều này là chắc chắn.

Ai ngờ nửa năm sau đó một người phụ nữ là tam phu nhân mất tích của Vương Khiết là Hồ Ngạn cùng đưa con trai chính là Vương Lăng.

Vương Lăng thể hiện thiên phú kinh người mới 15 tuổi đã là dung linh sơ đoạn cảnh giới, phóng nhãn toàn Đông Phương đại lục có thiên phú bậc này chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Vì thế mọi người ai cũng nghĩ Vương Lăng sẽ là đoạt chức gia chủ thay Vương Khan, điều này làm Vương Lôi có ý ngầm ngầm đem Vương Lăng diệt.

Nhân cơ hội Vương Lăng ra ngoài thực chiến trước khi hội tộc diễn ra 2 tuần nữa (mỗi thành viên trong tộc trước khi hội tộc có 3 tháng thực chiến bên ngoài) Vương Lôi ngầm ngầm thuê thích khách giết Vương Lăng nhưng thất bại cũng vì sự có mặt của Lưu Vũ.

- Ta với cái chức tộc trưởng không hề hứng thú nhưng vì sự tình cha ta ta bắt buộc phải làm sự tình.

Lưu Vũ cũng hiểu cảm giác của hắn, hai người có cảm giác đồng bệnh tương lân. Cảm thấy bầu không khí có chút ảo não Lưu Vũ đổi đề tài:

- Có điều ta hiểu kì người sao có thể nhìn thấu dịch dung thuật của ta.

- Cái người gọi là dịch dung thuật chẳng qua là tiểu xảo che mắt người thôi nào có cái gì cao minh. Ta có thể chất đặc thù nên dễ dàng nhìn thấu cái dạng ảo thuật này.

- Cái gì đặc thù đây?

Thấy Vương Lăng một mặt trầm tư sau đó nói tiếp:

- Người biết Bạch Vĩ Hồ chứ

- Cái này có biết chút ít

- Ừm. Bạch Vĩ Hồ thể chất đặc thù là linh thú hóa thành hình người khác biệt rất nhiều với người thú. Bạch Vĩ Hồ chuyên môn dùng mị thuật và ảo thuật mà chỉ có nữ tử Hồ tộc mới sử dụng được.

- Cái này có liên quan?

- Người có thể biết Bạch Vĩ Hồ có thể kết đôi với loài khác cũng nhờ mĩ mạo cùng khả năng độc nhất này. Mẫu thân ta là Hồ Ngạn là tộc nữ của Hồ tộc kết thân với cha ta mà ta lại là con trai nên không thể sử dụng ảo thuật nhưng vẫn có năng lực nhận biết ảo thuật, tiểu xảo dù rất nhỏ. Dịch dung của người khuôn mặt với cổ có màu da khác nhau hoàn toàn nên không khó phát hiện.

Nói đến đây Lưu Vũ tặc lưỡi dù sao bản thân hắn không có nhiều dụng cụ chuẩn bị nên bị phát hiện cũng không có gì lạ. Vương Lăng chợt động chạy gần đến cửa sổ ngó ra ngoài hình như đang nhìn thứ gì.

- Chuyện gì

- Lưu Vũ mặc dù quen người không lâu nhưng ta biết người là người có thể tin tưởng có thể hay không nhờ người một việc.

- Không cần khách khí, ta cũng coi người là bằng hữu có chuyện gì ta có thể giúp người có thể nói.

Mặc dù vẫn không chắc chắn lắm nhưng Lưu Vũ vẫn cảm thấy trên người Vương Lăng một dạng giống bản thân nên cũng cảm thấy thân thiết.

Có lẽ cũng vì cả hai giống nhau như đúc cũng vì mang trong bản thân trọng trách cần phải làm, phải minh tranh ám đấu đạt được thứ mà bản thân không hề mong muốn. Thấy thế Vương Lăng không kiêng kị gì nữa nói thẳng:

- Không còn nhiều thời gian nên ta nói thẳng. Trong 3 tháng này lịch lãm thực chiến bên ngoài ta có cơ duyên xảo hợp ta kiếm được một bản bí tịch rất cổ quái, mặc dù ta vẫn chưa luyện bí tịch này nhưng rõ ràng nó rất lợi hại.

Nói rồi Vương Lăng lấy từ trong giới chỉ ra một cuốn bí tịch bìa màu vàng có một lớp cảm chú rất cường hãn. Lưu Vũ nhìn vào tên của bí tịch lúc này dòng ký ức nhận được hần không khỏi cả kinh thốt lên

- Âm Dương Khí Môn

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Âm Dương Khí Môn

Thấy Lưu Vũ có vẻ kích động Vương Lăng không khỏi ngạc nhiên, dựa vào lần đầu gặp mặt chỉ thấy hần là một kẻ ăn mặc kì lạ, không có vẻ xuất phát từ gia môn nào điều đáng chú ý là hần biết ảo thuật và có một con Bạch Vi Hồ chưa trưởng thành. Vương Lăng cảm thấy nhìn không thấu Lưu Vũ bất quá hần đã không còn lựa chọn nào khác ngoài tin tưởng Lưu Vũ.

-Ừm. Loại chữ trên bìa này là cổ ngữ dù không đọc được nhưng nghe mấy người khác nói ta cũng biết tên nó ‘Âm Dương Khí Môn’.

Lưu Vũ rất nhanh tỉnh lại, tập trung vào vấn đề chính

-Nó liên quan đến việc ngươi muốn nhờ ta?

-Cũng vì quyển bí tịch này mà giờ ta đang lâm vào nguy hiểm bị cừu địch truy đuổi khắp nơi. Có vẻ nó ẩn giấu rất nhiều bí mật nên các môn phái Vạn Độc Môn, Hắc Huyết Lâu của ma giáo còn có giáo phái đứng đầu ma giáo Minh Tôn giáo truy đuổi ta.

-Ngươi vẫn có thể thông báo cho Quang Minh giáo hội xử lý bọn chúng mà?

-Ngươi có lẽ không biết Quang Minh giáo hội chắc chắn sẽ không tốn công sức để bảo hộ một mình ta mà không có lợi ích gì. Bề ngoài Quang Minh giáo hội với các môn phái ma giáo thù địch nhưng bên trong ngầm ngầm hỗ trợ lẫn nhau, đặt chung lợi ích chung lên hàng đầu nên không dễ tin tưởng.

-Ngươi có vẻ có thành kiến với Quang Minh giáo hội nhỉ?

-Ta có quan điểm cũng là có lý do.

Nói xong Vương Lăng để lộ cánh tay trái với ấn chú hình đôi cánh màu trắng

-Ngươi biết đây là gì không.

-Là gì?

-Là ấn chú của Quang Minh giáo hội, ấn chú này chỉ có người được chúc phúc bởi Quang Minh nữ thần mới có thể thi triển, một khi thi triển dù ngươi có chạy đến chân trời vẫn bị Quang Minh giáo hội biết tung tích. Vì nó mà ta đi đâu cũng bị phát hiện. Do đó mà ta bị Vạn Độc Môn hạ độc, Thi Trùng độc này không phải chương môn vị thì không thể nào giải coi như ta hết hi vọng giờ ta không thể sống quá 3 ngày nữa.

Thấy Lưu Vũ một mặt kinh hoàng, Vương Lăng cảm thấy người này có thể tin có thể giúp hần hoàn thành trọng trách của mình. Vương Lăng trong lòng quyết định tiếp tục nói:

-Ta cảm thấy không cam lòng chết, định quay về nhà định tìm cách giải được nhưng ta biết rõ không có bao nhiêu hi vọng. Mặc dù biết nhưng ta vẫn còn trọng trách gia tộc còn có người thân của ta. May thay trời sai quý khiến làm ta gặp được ngươi có vẻ ngoài giống ta.

-Ý ngươi là kêu ta thay thế ngươi

-Không tệ. Mặc dù ta biết ngươi phải thay ta gánh vác trọng trách gia tộc còn phải từ bỏ cái tên của ngươi nhưng ngươi cũng có lợi ích vô cùng to lớn có gia tộc ủng hộ.

-Nói vậy ta còn gánh cả kẻ thù của ngươi

-Không cần lo bọn chúng không biết diện mạo của ta dù sao ta cũng có học qua dịch dung thuật ‘đúng nghĩa’ ngươi có thể học.

Nói xong Vương Lăng lấy ra đưa cho Lưu Vũ 2 cái giới chỉ. Lưu Vũ không do dự nhận lấy, hần biết thay thế thân phận Vương Lăng có thể giúp hần nhanh chóng đạt được sức mạnh đồng thời dễ dàng hoàn thành giao ước với Khuru Tà còn có thể tạo dựng thế lực bản thân, là một loại cảm giác thay bản thân sống tiếp.

Nghĩ xong hần không không chần chờ đáp ứng yêu cầu của Vương Lăng dù sao hần vẫn không cần phải ký khế ước vĩnh hằng nên dễ dàng hành động

hon. Vương Lăng cũng một mặt vui vẻ, dù sao hắn vẫn không muốn chết nhưng vẫn không tránh được kết quả đã định, chỉ cần có thể hoàn thành được mục tiêu của bản thân hắn, hắn cũng không quá tiếc nuối. Cuộc sống dù sao bản thân một ngày cũng chết giải thoát nhanh chút cũng không sao.

-Cảm tạ ngươi. Ta tin ngươi nhất định giữ lời. Giờ thì mau chóng rời khỏi đây

-Còn ngươi

-Ta là người sắp chết rồi. Hồi này ta nhìn thấy những con bọ màu đỏ kèm mùi máu cũng có nghĩa là Hắc Bạch huyết thủ của Minh Tôn giáo sắp đến. Với tu vi hiện tại ngươi không thể làm gì được bọn chúng.

Vương Lăng nói đến bình tĩnh có vẻ như cái chết với hắn không đáng sợ gì cả. Lưu Vũ không thể không bội phục Vương Lăng. Vì tranh thủ thời gian cả hai cũng không nói gì Lưu Vũ nhanh chóng rời khỏi nhà trọ, Bạch Bạch cũng chạy theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Lưu Vũ là Vương Lăng

Rời khỏi nhà trọ Lưu Vũ thấy từ xa có 2 người đang đến một người toàn thân hắc y còn lại là bạch y theo lời nói của Vương Lăng là Hắc Bạch huyết thủ của Hắc Huyết Lâu. Dù biết nhưng Lưu Vũ cũng không thể làm gì hơn là cẩn thận chạy nhanh ra khỏi nhà trọ, hắn cảm thấy bất lực, ý chí quyết trở nên cường đại hơn.

Sau một hồi vận ‘Ngự Thiên Quyết’ cấp tốc tiến đến một khu rừng gần đó dù sao vẫn không chắc chắn Hắc Bạch huyết thủ không tìm ra hắn. Một thời gian dài hắn tìm chỗ nằm xuống nghỉ ngơi, cả ngày hắn chỉ ngủ một lát, hắn dần chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau hắn mở mắt thấy Bạch Bạch nằm ngay bên cạnh, hắn còn nhớ chuyện xảy ra ngày hôm qua. Hắn luôn thấy lòng có cảm giác khó chịu. Lưu Vũ quyết định quay lại nhà trọ chỉ ít xác nhận sống chết của Vương Lăng. Sau khi ăn ít lương khô hắn quay về nhà trọ.

Đến nhà trọ hắn tiến vào chỉ thấy ngổn ngang bàn ghế bị lật tung, phá hủy, bầu không khí một màu máu tanh. Từng bước lên cầu thang Lưu Vũ cẩn thận từng bước tiến vào căn phòng của Vương Lăng.

Ngoài những cái xác của thích khách thì nằm góc phòng là Vương Lăng. Lưu Vũ chạy thẳng đến kiểm tra Vương Lăng. Trước mặt Lưu Vũ là một Vương Lăng cơ thể lạnh ngắt, mắt trái và trái tim bị ai đó lấy đi.

Lưu Vũ cảm thấy một trận sợ hãi, dĩ nhiên đối diện với cơ thể giống hắn mà thảm trạng như vậy cũng khó bình tĩnh. Nhưng Lưu Vũ rất nhanh trấn định, thu xác chết của Vương Lăng vào trong giới chỉ tìm một nơi chôn cất đàng hoàng, giới không thể chứa vật sống nhưng vật chết thì khác. Nhanh chóng Lưu Vũ rời khỏi nhà trọ.

Tìm một nơi thích hợp Lưu Vũ chôn cất thi thể Vương Lăng. Đứng trước phần mộ Vương Lăng, Lưu Vũ cảm nhận một sự mất mát rất lớn.

Có thể nói không biết vì sao hắn đã xem Vương Lăng như một người bạn ‘thật sự’, kiếp trước tình bạn với hắn khá xa vời hầu hết mọi người tiếp cận hắn chỉ vì gia cảnh hắn giàu có, hắn hoàn toàn biết bản thân hắn bị nói xấu sau lưng có vẻ vì bị ghen tị khi hắn có vẻ ngoài, tài năng, tiền bạc.

Đến thế giới này Lưu Vũ chỉ mới quen Vương Lăng rất ngắn nhưng lại có cảm giác đồng cảm, tin tưởng. Sau cùng Vương Lăng không muốn liên lụy hắn đồng thời cho hắn những thứ còn lại của hắn.

Lưu Vũ quyết định sẽ sống tiếp với thân phận Vương Lăng, thay hắn trả thù và hoàn thành tâm nguyện của Vương Lăng. Từ hôm nay Lưu Vũ không còn là Lưu Vũ mà sống với thân phận mới: Vương Lăng. Vai trò Lưu Vũ thế giới cũ hắn đã hoàn thành, giờ là lúc hắn sống cho chính hắn. Lưu Vũ ư, Vương Lăng ư, hắn không bận tâm dù sao chỉ là một cái tên, cái tên ba mẹ hắn ban cho hắn sau này sẽ dùng tới. Giờ hắn là Vương Lăng, tam thiếu gia của Vương gia tộc.

Vương Lăng tiếp tục lên đường đến thị trấn gần nhất. Sau khi hỏi thăm một số tin tức một số người gần đó hắn xác định rõ hắn đang ở Mạn Đà đế quốc thuộc Đông Phương đại lục. Đông Phương đại lục gồm 3 quốc gia lớn nhất chiếm 4/5 diện tích lục địa bao gồm: Mạn Đà đế quốc, Phong La đế quốc, Nữ Chân đế quốc, còn lại vô số tiểu quốc phụ thuộc rất lớn vào 3 đế quốc lớn. Mạn Đà đế quốc có Chu Khương hiện tại là hoàng đế đứng đầu thuộc Chu gia tộc, còn có 4 đại gia tộc bao gồm Vương gia, Đông Phương gia, Lục gia, Trình gia. Vương Lăng thuộc Vương gia tộc sức mạnh kém Chu gia và Đông Phương gia.

Vương Lăng tiến đến trấn Nam Ngự, kiểm một nhà trọ thuê một phòng 3 ngày. Vào phòng hắn nghỉ ngơi kiểm tra giới chỉ, 2 cái giới chỉ tinh cấp 1 cái giới chỉ vương cấp chứa 200 hắc tệ đủ để một người dân bình thường sống sung túc cả đời, vô số linh thảo, đan dược, còn có rất nhiều bí tịch.

‘Toàn Thể kiểm pháp’ Vương Lăng xem nhưng chưa học được vì chưa Dung Linh cảnh. ‘Âm Dương Khí Môn’ có một kết giới vô hình nên đơn giản chỉ thấy cái vỏ ngoài.

Vương Lăng xem xét rất kỹ cuốn bí tịch không phát hiện điểm gì dị thường, chán nản hắn để bí tịch sang một bên. Vương Lăng suy nghĩ tìm trong ký ức Khuru Tà những thứ liên quan đến ‘Âm Dương Khí Môn’ nhưng chỉ biết nó được phong ấn bởi một dạng chú ấn viết bởi cổ ngữ.

Vương Lăng biết hiện cổ ngữ rất ít người có thể học được thậm chí có lẽ không có ai nhưng Vương Lăng lại bị truy sát có nghĩa là có không ít người biết, có người phá giải mới có người muốn lấy.

Nghĩ nhiều hắn chợt quyết định nghiên cứu miếng ngọc bội màu đỏ kia, từ mi tâm xuất hiện miếng ngọc bội màu đỏ.

Sau đó dị động xảy ra chỉ thấy miếng ngọc bội phát sáng chiếu thẳng vào cuốn bí tịch ‘Âm Dương Khí Môn’, một ánh sáng màu vàng bao quanh cuốn bí tịch xen lẫn vào ánh sáng màu đỏ của ngọc bội sau đó ánh sáng màu vàng chuyển sang màu đỏ, không gian xung quanh trở nên tối om rồi Vương Lăng ngất đi.

Sau đi tỉnh dậy hắn phát hiện ‘Âm Dương Khí Môn’ đã biến mất, hắn kiểm tra giới chỉ lục tung xung quanh vẫn không thấy “Âm Dương Khí Môn” cuối cùng hắn vẫn từ bỏ tìm kiếm dù sao đã không có duyên thì từ bỏ cũng chẳng sao. Đỡ rớt họa vào thân.

Đang suy nghĩ mông lung thì Vương Lăng mới để ý linh lực mạnh mẽ tuôn trào trong cơ thể hắn, Vương Lăng chợt cảm thấy cơ hội để đột phá cảnh giới.

Vương Lăng tập trung tinh thần, linh lực tuôn chảy khắp cơ thể hắn bắt đầu tập trung tại đan điền sau đó biến mất, lại sau đó hòa tan làm một với cơ thể, một luồng sáng xuất hiện tại đan điền. Hắn cảm thấy mồ hôi nhễ nhãi, cơ thể uest oải hắn thành công đột phá dung linh cảnh sơ đoạn.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hồ Tuyết Nghi

Ba ngày trong nhà trọ, Vương Lăng thuộc lòng cách thức luyện đan được. Thế giới này pháp sư và luyện được sư là 2 chức danh được kính trọng nhất, luyện được sư có sức ảnh hưởng rất lớn với mỗi quốc gia.

Vương Lăng quyết định sau này sẽ luyện đan, luyện đan cần phải có thiên phú nhưng Vương Lăng không ngại dù sao Khuru Tà từng là một luyện đan sư tứ phẩm. Luyện được sư chia làm nhất phẩm, nhị phẩm,..., thất phẩm cuối cùng là đại sư.

Ngoài ra Vương Lăng còn học thuật biến hình của Hồ tộc, cái này khác hoàn toàn với cách thức của Khuru Tà, biến hình của Hồ tộc chỉ đánh lừa thị giác của người khác chỉ cần tiếp xúc sẽ bị phát hiện đồng thời thời gian tồn tại không lâu. Dù hai cái không giống nhau nhưng nếu vận dụng khôn khéo cả hai thì Vương Lăng có thể đánh lừa bất kỳ người nào. Biến hình của Hồ tộc có thể thi triển ngay lập tức, còn dịch dung có thể mang hình dạng người khác thời gian dài nhưng cần thời gian chuẩn bị kỹ càng.

Vương Lăng quyết định đi tiến đến Hàn Lâm phía tây luyện tập. Hàn Lâm là một khu rừng nằm cạnh biên giới Mạn Đà đế quốc và Nữ Chân đế quốc, có vô số yêu thú và linh dược được quản chế bởi quân đội hai nước. Để vào Hàn Lâm thì cần đăng ký công hội mới vào được.

Rời khỏi trấn Nam Ngự đến thành Nguyệt Châu. Trên đường Vương Lăng vừa thích nghi với dung linh cảnh cùng bắt đầu rèn luyện một số bí tịch. Vương Lăng đến công hội của thành Nguyệt Châu, ở đây công hội lớn thứ hai sau công hội thủ đô Cuồng Long của Mạn Đà đế quốc.

Công hội không thuộc sự quản lý trực tiếp của quốc gia nào nhưng lại ảnh hưởng rất lớn đến sự phồn thịnh quốc gia khi tiếp nhận những công việc có liên quan phân chia từ cấp F đến S. Tiến vào công hội Vương Lăng đeo mặt nạ tiến đến quầy quản lý thấy một nữ tiếp tân xinh đẹp mái tóc vàng, bộ ngực sung mãn, làn da trắng sáng thu hút ánh nhìn của rất nhiều nam dong binh đoàn.

-Tôi đến để đăng ký làm dong binh.

Vương Lăng nói. Nữ tiếp tân này tên là A Lệ thấy một người thiếu niên trẻ đeo mặt nạ tiến đến cũng không thấy làm kỳ lạ dù sao có rất nhiều người giấu giếm thân phận.

-Phí đăng ký là 1 hắc tệ và đây điền đầy đủ thông tin cơ bản vào.

Vương Lăng không có ý kiến, đăng ký lấy tên cũ Lưu Vũ của hắn. Sau đó tìm một chỗ ngồi xuống, quan sát những dong binh xung quanh. Bạch Bạch cũng nằm trên đùi Vương Lăng.

Một thiếu nữ và 2 thanh niên vừa tiến vào thu hút ánh mắt của mọi người. Thiếu nữ mặc một trang phục màu trắng, khuôn mặt tinh xảo, mái tóc màu bạch kim là một mỹ nhân khuynh thành. Hai người thanh niên đi bên cạnh một người khuôn mặt anh tuấn trông vô cùng có khí chất vương giả, một người trang phục sắc sỡ có một vẻ mặt tự cao. Vị thiếu nữ này là Hồ Tuyết Nghi, hai vị thanh niên bên cạnh là Chu Thông và Lục Hải.

Nhìn thấy Bạch Bạch, Hồ Tuyết Nghi tiến đến Vương Lăng.

-Vị ca ca này con Hồ Ly này có thể bán cho ta không.

Vương Lăng ngược nhìn trước mắt thiếu nữ, ánh mắt hờ hững

-Bạch Bạch không phải vật để bán

Thấy vị thiếu niên kia từ chối nữ thần của mình Chu Thông muốn lấy lòng người đẹp:

-Vị huynh đệ này có thể nhượng lại con Hồ Ly này thì Chu Thông ta sẽ cung cấp vô số tài bảo và đan dược.

Vương Lăng nhủ mảy đánh giá Chu Thông này ‘Chu Thông, Chu Thông là người của Chu gia? Chu gia mấy năm nay đàn áp sự phát triển Vương gia. Nếu là người của Chu gia thì ta không khách khí’

-Bao nhiêu tài bảo cũng được sao?

-Đương nhiên, chỉ một số tiền nhỏ thôi vị huynh đệ này cứ ra giá

Chu Thông mỉm cười, hần tin tên này sẽ không dám đắc tội với người của Chu gia

-Nếu vậy thì 1 vạn đan dược tam phẩm cực phẩm, 1 vạn bạch tệ.

Vương Lăng vừa nói xong thì Chu Thông khuôn mặt trở nên lạnh lẽo, một số kẻ xung quanh cười trên nỗi đau người khác, bọn họ xác định Vương Lăng đắc tội vị thiếu chủ Chu Thông thành Nguyệt Châu này không hề có kết quả tốt. Lục Hải lúc này bước ra

-Nói nhiều làm gì đã không muốn bán thì trực tiếp ‘tịch thu’ là được

-Nếu có bản lĩnh cướp thì đến đi

Vương Lăng cũng không ngại gây sự với Chu gia, hần hiện đang mang mặc nạ cùng khả năng biến hình của hần rất khó phát hiện.

Đồng thời cả hai tên này vẫn chưa đạt được dung linh cảnh không có tí gì uy hiếp với Vương Lăng. Lưu Hải lúc này mới nổi giận lấy ra một cây kiếm phẩm cấp trung cấp có niệm thuộc tính hỏa đâm tới Vương Lăng.

Vương Lăng không hề tránh né lập tức dùng 2 bàn tay chụp lấy mũi kiếm bề gãy mũi kiếm sau đó giáng cho Lưu Hải một cước làm hần nằm bay thẳng ra ngoài công hội nằm bất tỉnh. Thấy cảnh này nhiều người cảm thấy hãi hùng cùng kinh ngạc chỉ có Hồ Tuyết Nghi nhìn Vương Lăng với con mắt nghi hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Một chọi hai

Mọi ánh mắt tập trung trên người vào người Vương Lăng.

Nhiều người thắc mắc thân phận của Vương Lăng, phải biết người có thể dễ dàng phá hủy phạm khí trung cấp cần đạt dung linh cảnh cùng bí kỹ cao cấp mới dễ dàng làm được, dù là phẩm cấp nhưng lại niệm thuộc tính hỏa dùng tay không bắt kiếm là không thể nào chắc chắn Vương Lăng sẽ có chỗ dựa mới tuổi trẻ như vậy mà đạt dung linh cảnh.

Bình thường một người 20 tuổi mới đạt Dung Linh cảnh là được nhận định có thiên phú nhưng Vương Lăng tầm 15 16 tuổi dung linh cảnh là cỡ nào yêu nghiệt.

Vương Lăng thừa hưởng 2 giới chỉ cùng ký ức của Khuru Tà đạt được dung linh cảnh học được bí tịch tinh cấp cùng vương cấp. ‘Vạn Kiếm Quy Tông’ sau khi luyện đạt đến tầng 2 nhanh gấp 120 lần người thường do hần có thiên phú cấp 12.

‘Lục Liên kiếm pháp’ hần tốn khá nhiều thời gian mới đạt được tầng 1, bộ kiếm pháp này tinh diệu vô cùng, sử dụng bộ kiếm tịch này cần cảm tính cùng ngộ ý cực kỳ cao không hề có cách tu luyện, nhờ nó mà Vương Lăng có thể dễ dàng sử dụng thành thạo kiếm trong khi chưa cảm kiếm bao lâu.

‘Toàn Liên Nhất Kiếm’ tu luyện tầng 2 trong 7 tầng, chiêu này tốc độ thi triển nhanh cùng lực sát thương cao còn có thể phát huy ma pháp công kích cùng kiếm ‘Toàn Thế kiếm pháp’ của Vương gia Vương Lăng chỉ học ‘Vạn Kiếm Quy Tông’ cùng ‘Toàn Liên Nhất Kiếm’ cùng với ‘Lục Liên kiếm pháp’ là đủ giúp hần không đối thủ Linh cảnh sơ đoạn.

‘Cầm Nã Thủ’ tu luyện tầng 1 giúp hần khống chế hướng tấn công của kẻ địch, dễ dàng đón đỡ mọi đòn tấn công tầm gần.

‘Mỹ Thái Quyền’ là tuyệt học vương cấp của Hồ tộc giúp đòn tấn công trở nên ảo diệu khó phán đoán đòn tấn công, tạo ảo ảnh làm sai lệch thời gian thi

triển cùng vị trí tấn công thập phần khó chịu.

‘Ngự Thiên Quyết’ cũng đã lên tầng 2.

Vương Lăng giải quyết Lưu Hải sử dụng ‘Cầm Nã Thủ’ đón đỡ đòn tấn công của Lưu Hải cùng sử dụng ‘Mỹ Thái Quyền’ làm Lưu Hải chưa kịp phòng thủ đã nhận trái đắng.

Lúc này A Lệ hoàn thành thẻ hội viên cho Vương Lăng. Vương Lăng nhanh chóng nhận thẻ hội viên cũng không chú ý ánh mắt mọi người rời khỏi công hội.

Đi đến quảng trường vắng vẻ Vương Lăng bị 2 tên đầu sĩ to con chặn lại Vương Lăng chỉ đứng tới ngực bọn chúng. Vương Lăng nhíu mày nhìn rõ hai tên này là dung linh cảnh. Sau đó là một tiếng cười một tên thiếu niên bước ra là Chu Thông

- Vị huynh đệ này mau mau để lại con Hồ Ly kia lại cùng giới chỉ đang mang. Ta sẽ tha cho một mạng

- Có bản lĩnh thì tới đi

-Được. Lên cho ta

Hai tên đầu sĩ sau khi nhận được lệnh hướng nắm đấm tấn công Vương Lăng. Một tên chặn trước mặt Vương Lăng đâm xuống đầu Vương Lăng, một tên đã nhanh chóng vòng ra sau lưng Vương Lăng chặn đường thoát của hắn.

Vương Lăng nhanh chóng sử dụng ‘Cầm Nã Thủ’ đón đỡ đòn công ngay sau đó vận ‘Ngự Thiên Quyết’ tránh khỏi thế kèm kẹp của 2 tên võ sĩ.

Vương Lăng tự tin hẳn với ‘Ngự Thiên Quyết’ tốc độ có thể sánh với Dung Linh trung đoạn dù hắn hiện đang Dung Linh sơ đoạn. Quả nhiên hắn có thể tránh ra sau lưng một tên đầu sĩ từ giới chỉ lấy ra Hàn Diệp Kiếm Linh Khí sơ cấp ‘Toàn Lưu Nhất Kiếm’ phối hợp ‘Mỹ Thái Quyền’ đâm thẳng ngực tên võ sĩ.

Nào ngờ tên võ sĩ vận linh khí sau đó cả người hắn ánh sáng màu vàng bao bọc cả cơ thể, nền đất cũng bị vỡ sau đó Vương Lăng bị chấn động thối lui.

Vương Lăng bàn tay run run không ngờ đối phương có thể dễ dàng dùng cơ thể đón đỡ đòn công kích còn dư lực ảnh hưởng đến hắn.

Vương Lăng bình tĩnh phán đoán đối phương sử dụng phương thức toàn phần phòng ngự thì tốc độ sẽ giảm vậy thì công kích tên đầu sĩ còn lại sau đó dễ dàng xử lý.

Vương Lăng ngay lập tức hướng Chu Thông công đến thấy thể tên võ sĩ kia nhanh chóng hướng phía Vương Lăng. Vương Lăng phán đoán cả 2 tên võ sĩ đều là dung linh trung đoạn nhưng hắn không lo dù sao hắn toàn là bí tịch cấp cao mười phần lợi hại.

Sử dụng ‘Lục Liên kiếm pháp’ đón đỡ dễ dàng mọi đòn công kích của tên võ sĩ dù hắn có lực công kích cao có thể lấy tay đầu kiếm Vương Lăng nhưng Vương Lăng có thể dễ dàng công kích dần dà dẫn hướng tấn công đối phương xuống phía dưới ngay sau đó hắn xuất ‘Mỹ Thái Quyền’ thay đổi hướng tấn công phối hợp ‘Toàn Lưu Nhất Kiếm’ đâm xuyên người tên võ sĩ khiến hắn ngạc nhiên sau đó đổ gục xuống, thế nhưng hắn vẫn nắm chắc mũi kiếm không cho Vương Lăng rút ra ngay sau đó tên võ sĩ còn lại lợi dụng thời cơ điên cuồng toàn lực đâm thẳng người Vương Lăng. Vương Lăng chỉ thấy như một con trâu điên đang cố húc thẳng người hắn.

Cảm thấy không ổn Vương Lăng buông kiếm vận ‘Ngự Thiên Quyết’ sau đó dùng ‘Cầm Nã Thủ’ đón đỡ. ‘ẦM’ một tiếng làm Vương Lăng cảm thấy cả cơ thể đau nhức, bàn tay hắn tê rần.

Tên võ sĩ kia toàn lực một đòn công kích thấy Vương Lăng chưa ngã kinh hoàng không thôi, Vương Lăng cố kìm nén đau đớn sau đó dùng ‘Mỹ Thái Quyền’ một cước vào bụng tên võ sĩ làm hắn không kịp phản ứng sau đó hắn nằm bay ra xa nằm bất động trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Muội Muội Hồ Bạch Bạch

Vương Lăng chặt vật hạ gục 2 vệ sĩ của Chu Thông khiến Vương Lăng tiêu tốn một lượng lớn linh lực, hắn nhìn về phía Chu Thông khiến Chu Thông kinh hãi không thôi, hắn không ngờ tên thiếu niên ít tuổi hơn hắn có thể thắng được 2 võ sĩ dung linh trung đoạn.

Vương Lăng dù tiêu tốn nhiều linh lực nhưng vẫn có thể dễ dàng giải quyết tên Chu Thông luyện khí tầng 6. Vương Lăng rút Diệp Hàn Kiếm ra thoát cái biến mất tại chỗ vận ‘Ngự Thiên Quyết’ đâm thẳng ngực Chu Thông làm hắn không kịp dùng linh bảo phòng ngự hay tránh thoát.

Bỗng dung một bóng trắng nhẹ nhàng xuất hiện trước mặt Chu Thông một ánh kiếm đánh bay Diệp Hàn Kiếm trong tay Vương Lăng mà không gây một chút dư chấn nào với Vương Lăng. Vương Lăng nhìn thấy người rõ người trước mặt một thiếu nữ 18 tuổi mặc đồ trắng khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần.

Đúng vậy người thiếu nữ này là Hồ Tuyết Nghi.

-Cô tại sao lại bảo vệ tên phế vật này

-Xin vị ca ca này tha cho Chu Thông dù sao hắn cũng tiếp đãi với tôi rất tốt cũng không nỡ nhìn hắn chết được.

Vương Lăng cảm thấy khó chịu không thôi, Hồ Tuyết Nghi có thể dễ dàng giải quyết chiêu kiếm của hắn có thể chứng minh cảnh giới cao hơn hắn nhiều có thể là hóa linh cảnh giới, chiêu thức hóa giải quá ảo diệu khiến hắn không nhìn rõ cách thức lý khai kiếm. Đồng thời hiện tại hắn lại tiêu hao quá nhiều linh lực nếu tiếp tục sẽ ảnh hưởng tu luyện sau này.

-Thôi được nể mặt cô nương ta tha cho hắn một mạng

-Đa tạ vị ca ca

Vương Lăng không thể không cảm thán nữ nhân này rất động lòng người, dù đối phương lớn tuổi hơn mình mà bị gọi ‘ca ca’ cũng không cách nào phản bác.

-Vậy thôi ta có việc đi trước

-Vị ca ca này có thể nói chuyện một chút rồi đi có được không.

-Nếu có việc gì cứ hỏi

Vương Lăng biết đối phương mạnh hơn bản thân đồng thời cũng cảm nhận đối phương không hề có ý xấu nếu không hắn muốn đi cũng khó đi được.

-Việc này nói ra ở đây cũng không tiện có thể kiếm một trà quán nói chuyện

Nói rồi Vương Lăng cùng Hồ Tuyết Nghi cùng vào một quán trà gần đó xếp một phòng kín đáo. Chu Thông chữa thương cho 2 tên vệ sĩ sau đó về lại thành phủ hắn không dám đi theo khiêu khích Vương Lăng.

-Không biết việc gì làm cô nương phải bí mật như thế

Hồ Tuyết Nghi nhìn Bạch Bạch bên cạnh Vương Lăng, uống một ngụm trà

-Không biết vị ca ca này xưng hô thế nào

-Lư Vĩ

-Muội Muội là Hồ Tuyết Nghi xin chào Lư ca ca

Vương Lăng khuôn mặt trở nên cổ quái, Hồ Tuyết Nghi chẳng lẽ là Hồ tộc của tộc Bạch Vĩ Hồ nếu vậy ngay từ đầu chú ý đến Bạch Bạch cũng không có gì lạ

-Hồ muội muội khách sáo. Không biết muội muội tìm ta có việc gì

-Không biết Lư ca ca có biết Bạch Vĩ Hồ hay không.

Vương Lăng "Không lẽ mình nghĩ đúng rồi. Không biết Hồ tộc làm gì xuất hiện ở đây,"

-Cái này biết chút ít.

-Hồ tộc chúng ta sinh trưởng trong Bạch Ngọc Sơn, nhiều năm trước có một nhóm dong binh đoàn cấp A đến và bắt tộc nhân chúng ta do Hồ tộc bản thân sinh mạng mị lực cùng mỹ mạo nên được rất nhiều quý tộc yêu thích. Lúc đó hồ tộc nhận được sự giúp đỡ nên dễ dàng đánh đuổi nhóm dong binh đoàn nhưng bị thương rất nhiều người đồng thời muội muội mới chào đời cũng biến mất. Con hồ ly bên cạnh Lư Ca là Bạch Vĩ Hồ mà muội có thể tìm kiếm suốt bao lâu nay.

-Nếu muội muội đã nói thế thì huynh trả Bạch Bạch lại cho tộc nhân dù sao Bạch Bạch bên cạnh huynh cũng không thể phát triển được.

-Thực Lư ca tin muội.

-Đã muội muội gọi ta là ca ca thì ta dĩ nhiên tin muội rồi.

Nói rồi Vương Lăng bế Bạch Bạch đưa cho Hồ Tuyết Nghi, Bạch Bạch có vẻ giãy dụa không muốn rời xa nhưng Hồ Tuyết Nghi làm nó có cảm giác thân thuộc nên cũng nằm im trong tay Hồ Tuyết Nghi.

-Đây đúng là muội muội của mình rồi

Hồ Tuyết Nghi kích động

-Đã ca ca gọi muội ấy là Bạch Bạch thì giờ muội ấy là Hồ Bạch Bạch đi. Giờ muội phải quay về thông báo cho mẫu thân. Lư ca có muốn đến Bạch Ngọc sơn không.

-Chẳng lẽ mới quen biết không lâu mà muội đã muốn dẫn ta ra mắt mẫu thân rồi sao

-Lư ca xấu

Hồ Tuyết Nghi khuôn mặt một áng mây hồng càng khiến nàng càng thêm kiều diễm mấy phần, ngay cả Vương Lăng nhìn quen nữ sắc cũng động dung không thôi. Hồ tộc quả nhiên mỹ lực kinh người.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Luyện Tập

Vương Lăng nhìn Hồ Tuyết Nghi vui đùa với Bạch Bạch khiến hắn động dung không thôi. Chú ý đến ánh mắt của Vương Lăng, Hồ Tuyết Nghi càng thêm đỏ mặt. Một lúc sau Hồ Tuyết Nghi mới nói:

-Lư ca có thể tháo mặt nạ ra được không.

Nghe Hồ Tuyết Nghi đề nghị Vương Lăng không biết vì sao không suy nghĩ nhiều mà lập tức bỏ mặt nạ xuống lộ ra một khuôn mặt tuấn tú.

Thấy được khuôn mặt của Vương Lăng, Hồ Tuyết Nghi khuôn mặt chợt đỏ:

- Vương ca ca

Vương Lăng giật mình, không ngờ Hồ Tuyết Nghi lại nhận biết Vương Lăng mà nghĩ lại cũng đúng dù sao mẫu thân của Vương Lăng là Hồ Ngạn thuộc Hồ tộc. Nói đi nói lại thì Vương Lăng cũng nhỏ tuổi hơn Hồ Tuyết Nghi mà vẫn được gọi là ‘ca ca’ kể cũng lạ.

-Nghị muội muội lâu rồi không gặp

-Vương ca vậy mà đùa giỡn người ta. Hèn gì Lư ca có thể sử dụng được ‘Mỹ Thái Quyền’.

-Vậy mà không ngờ muội tiếp xúc ta để điều tra cái này nữa à. Mà muội có gặp mẫu thân huynh không.

-Muội lên thủ đô gặp cô cô mà không gặp được ca không ngờ gặp được ở đây.

-Ừm. Huynh phải ra ngoài rèn luyện dù sao cũng sắp đến tộc hội rồi.

Vương Lăng thờ dài, nhiều người thân vẫn chưa gặp mặt không biết sau này còn gặp ai. Hai người trò chuyện chủ yếu là những chuyện ngày xưa Vương Lăng chỉ cười trừ đáp trả cũng không thể làm gì mạo hiểm để bị phát hiện thân phận được.

-Giờ Vương ca định trở về gia tộc sao.

-Không huynh định đi Hàn Lâm luyện tập một chút.

-Vậy chúng ta cùng đường rồi muội cũng định qua Hàn Lâm về Bạch Ngọc Sơn.

Nói rồi Vương Lăng cùng Hồ Tuyết Nghi đi Hàn Lâm, do Hồ Tuyết Nghi là ‘khách quen’ nên hai người dễ dàng đi vào Hàn Lâm.

Trên đường Vương Lăng biết được Hồ Tuyết Nghi là Khởi Lực trung đoạn, sở dĩ Tuyết Nghi gọi Vương Lăng là ca ca cũng vì Hồ Tuyết Nghi mới trở thành người được 6 năm.

Hồ tộc và Long tộc là hai chủng tộc linh thú có sức mạnh cao nhất khi biến thành người sức bạnh ban đầu đều là khởi lực sơ đoạn. Nhờ Hồ Tuyết Nghi Vương Lăng biết rõ ràng vị trí nào có ma thú cấp 1.

Tìm được nơi luyện tập Vương Lăng cũng chia tay Hồ Tuyết Nghi. Nơi đây đầy rẫy những yêu thú cấp 1 ứng với dung linh cảnh giới.

Tìm được mục tiêu là 2 con Thiết Hùng, Vương Lăng vận ‘Ngư Thiên Quyết’ xuất ‘Toàn Lư Nhất Kiếm’ giải quyết dễ dàng một Thiết Hùng, con còn lại điên loạn giờ cao móng vuốt công kích Vương Lăng. Vương Lăng né tránh sang một bên một kiếm chém bay đầu Thiết Hùng. Vương Lăng có vũ khí Linh phẩm sơ cấp Hàn Diệp Kiếm nên đi đến đâu chém đến đó, hắn cũng thu được một lượng lớn yêu hạch cấp 1.

Trải qua 3 ngày luyện tập Vương Lăng hoàn toàn sử dụng kiếm vô cùng thành thạo tất cả nhờ ‘Lục Liên kiếm pháp’ cùng ngộ tính cấp 12 của hắn.

Hắn quyết định đi tìm yêu thú cấp 1 trung đoạn luyện tập tiếp. Hắn đang đi thì gặp được Bạch Ngọc Thổ, một loại yêu thú giống ngựa có sừng quý hiếm dùng để luyện chế đan dược giúp nâng cao tu vi, có nó Vương Lăng có thể tăng lên dung linh trung đoạn.

Quyết định Vương Lăng nhanh chóng rượt theo Bạch Ngọc Thổ, con vật cũng phát hiện có người muốn bắt nó nên tăng tốc chạy vào rừng cây. Vương Lăng bao giờ chịu từ bỏ nhanh chóng vận ‘Ngự Thiên Quyết’ rượt theo.

Bạch Ngọc Thổ tuy là yêu thú cấp 1 sơ kỳ nhưng tốc độ rất nhanh sánh kịp với yêu thú cấp 1 biến dị nếu Vương Lăng không có ‘Ngự thiên Quyết’ sợ đã mất dấu nó.

Con yêu thú chạy vào một hang động gần đó, Vương Lăng cũng không ngại chạy theo sau. Chạy theo một đoạn con yêu thú chạy đến một cái hồ nước sau đó biến mất, Vương Lăng tiến đến, dụi dụi mắt ngó xung quanh không thấy con yêu thú đâu sau đó đến hồ nước quan sát.

Chỉ thấy hồ nước trong suốt nhìn không thấy đáy, Vương Lăng dùng tay chạm vào mặt hồ mà không thấy bị ướt chút nào.

Cuối cùng Vương Lăng nhảy xuống nước kiểm tra nào ngờ xuyên đến một huyễn cảnh. Ở đây cỏ cây tươi tốt, khắp nơi có những con yêu thú trắng muốt nhưng Vương Lăng không dám khiêu khích, tìm kiếm xung quanh Vương Lăng tránh thoát những con yêu thú cấp cao tìm một chút Bạch ngọc Thổ.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Băng Mộ Tuyệt

Vương Lăng nhảy lên một cành cây đứng quan sát thấy đằng xa có một mảnh hỗn loạn hình như đang có ai đang giao đấu.

Vương Lăng tiến đến một cây gần đó quan sát, thấy 2 người đang giao đấu với một thiếu nữ, có vẻ do Vương Lăng linh lực quá yếu nên 3 người không phát hiện chỉ xem là một con yêu thú cấp 1.

Lúc này Vương Lăng mới có dịp quan sát 3 người. Thiếu nữ một bộ đồ trắng, mặt mang mạng che mặt nhưng toát ra vẻ thoát tục, thanh khiết khiến Vương Lăng còn động lòng không thôi.

Hai tên kia mặt mày hung ác tầm 30 tuổi trên mặt nở ra một nụ cười vô si nhìn vô cùng ngứa mắt.

-Băng Mộ Tuyệt, người trúng ‘Xuân Hợp Tán’ của bọn ta chỉ có đường biến thành dâm nữ cho bọn ta hưởng dụng thôi.

-Vô si. Ta chết cũng không cho các người động vào ta.

-Đã người không muốn bọn ta cũng không đụng chỉ sợ không có bọn ta giải được thì người chỉ sợ chết không nghi ngờ.

-Chết thì thế nào. Ít nhất ta cũng kéo hai người xuống mộ.

Nói xong Băng Mộ Tuyệt tạo ra Băng Tiễn công kích 2 tên kia. Hai tên kia ngay lập tức dùng linh khí phòng ngự đỡ được công kích. Nhưng bọn chúng vui mừng chưa bao lâu những bông tuyết rơi xuống đất ngưng tụ thành băng khí khóa chặt vị trí bọn chúng. Băng Mộ Tuyệt dùng ‘Băng Đầu Long’ tạo hình một con ngựa long bằng băng công kích. Ngay lập tức hai tên kia đóng thành băng sau đó tan tành không còn dấu vết.

Thấy cảnh này Vương Lăng cảm thấy rung mình, nữ nhân này không dễ chọc. Băng Mộ Tuyệt lúc này xuân dược đã ngấm rất nhanh do sử dụng lượng lớn ma lực ngay sau đó ngất đi.

Vương Lăng từ trên cây nhảy xuống tới gần Băng Mộ Tuyệt thấy khuôn mặt diễm lệ đằng sau tấm mạng che mặt có chút sắc đỏ làm nàng càng thêm kiều diễm mấy phần. Không ngờ để người đẹp nằm ngất tại đây Vương Lăng ôm Băng Mộ Tuyệt tiến đến một hồ nước gần đó.

Đang định đặt Băng Mộ Tuyệt làm giảm nhiệt lực của nàng ai ngờ Vương Lăng bị một cánh tay đằng sau ôm lấy sau.

Vương Lăng quay đầu lại thì đôi môi hắn bị một làn môi mềm dính lấy, chiếc lưỡi ẩm ướt tiến sâu vào bên trong miệng hắn.

Vương Lăng cũng nhanh chóng đáp trả đưa lưỡi tiến vào miệng nàng. Ngay sau đó hai người mút lấy lưỡi nhau. Vương Lăng bị một mùi hương ngào ngạt xông vào trong mũi khiến hắn ngào ngạt không thôi.

Hắn không quan tâm gì nữa cả, cả người hắn nằm đè lên người Băng Mộ Tuyệt. Hắn vừa hôn chiếc miệng thơm tho của Băng Mộ Tuyệt vừa tiến xuống mở ra thất lũng của nàng, bỏ đi áo ngoài sau đó cái yếm lam lộ ra đôi gò bồng trắng tuốt. Vương Lăng cúi xuống ngậm lấy núm vú của Băng Mộ Tuyệt, một tay xoa lấy bầu vú bên kia.

- Ahhh

Băng Mộ Tuyết rên rỉ, không ngừng uốn éo bàn tay ôm lấy đầu Vương Lăng nhấn xuống ngực mình. Vương Lăng lấy bàn tay còn lại từ từ di chuyển xuống chui vào trong tiết khô của Băng Mộ Tuyết, một ngón tay từ từ chui vào khe ẩm ướt nóng hổi của Băng Mộ Tuyết ẩn sâu vào trong.

Băng Mộ Tuyết càng ngày càng vận vẹo, đôi chân của nàng không ngừng khép lại như không muốn ngón tay của Vương Lăng chạy thoát.

Vương Lăng đứng dậy thoát hoàn toàn y phục của hắn sau đó kéo xuống tiết khô của Băng Mộ Tuyết để lộ một khe âm đạo hồng hào, ẩm ướt. Lúc này dương vật của Vương Lăng đã cứng ngắt. Hắn cầm đầu quy cạp cạp quang khe âm đạo chạm vào hạt le làm Băng Mộ Tuyết không ngừng rên rỉ. Sau cùng hắn đưa dương vật của mình tiến càng ngày càng sâu vào âm đạo chật hẹp. Dương vật của hắn xông phá qua lớp màn chắn cuối cùng của Băng Mộ Tuyết.

-Ahhhhhhhh

Một giọt máu từ âm hộ Băng Mộ Tuyết chảy ra trên làn da trắng tuyết của nàng. Vương Lăng đẩy dương vật vào sâu bên trong âm hộ nàng chạm đến tận tử cung.

Vương Lăng bắt đầu nhẹ nhàng thúc dương vật ra vào âm hộ nàng. Băng Mộ Tuyết rên rỉ ngày càng to vòng tay ôm chặt lấy cổ người nam nhân đang xâm nhập cơ thể nàng.

Vương Lăng bắt đầu đẩy càng ngày càng mạnh dương vật vào sâu tử cung nàng.

BẠCH BẠCH BẠCH

Những tiếng va chạm của hai cơ thể cùng tiếng rên của thiếu nữ tạo nên một âm thanh vô cùng dâm dăng. Vương Lăng miệng nức lấy chiếc lưỡi của Băng Mộ Tuyết dương vật thì không ngừng công kích vào âm hộ càng ngày càng chật hẹp của nàng.

Sau trăm cú nhấp Vương Lăng thực một phát thật sâu vào trong tử cung của Băng Mộ Tuyết sau đó bắn thẳng tinh dịch vào tử cung của nàng. Băng Mộ Tuyết cũng xuất âm thủy hòa dòng tinh dịch ấm nóng ấy.

Vương Lăng ôm Băng Mộ Tuyết sau đó cả hai ngủ say ngay sau đó.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Hàn Băng Dương Thể

Băng Mộ Tuyết sau hồi lâu mở mắt thấy trước mắt người nam nhân xa lạ, cơ thể không mảnh vải che thân. Lúc này nàng mới biết mình mới bị người nam nhân trước mắt phá thân, nàng giận không thể cho hắn chết ngàn lần.

Vương Lăng lúc này cũng mở mắt nhìn nữ nhân trước mặt đầy uất hận nhìn hắn. Lúc này Vương Lăng mới có cơ hội nhìn rõ của Băng Mộ Tuyết, nàng có một khuôn mặt tinh xảo, đôi mắt xinh đẹp, hàng lông mi dài, chiếc miệng nhỏ xinh xắn hắn từng được thưởng thức cùng mái tóc xanh dài buông thả.

Lần đầu tiên Vương Lăng thấy được một người con gái đẹp như thế. Thế mà hắn đã lấy đi cái quý giá của nàng nhưng hắn không hối hận chết cũng không hối hận.

-Nàng tỉnh dậy rồi.

-Đây là câu cuối cùng của ngươi

Băng Mộ Tuyết đầy phần uất nói với Vương Lăng

-Ta biết nàng hận ta nhưng tình cảnh lúc đó là bắt buộc nếu ta không làm vậy thì nàng đã hương tiêu ngọc vẫn dù có chết ta cũng không hối hận quyết định của bản thân.

-Ngươi. Dù chết ta cũng không cần ngươi cứu.

-Cái này không đúng. Là nàng chủ động trước ta mới bắt đầu đi thôi

-Ý ngươi là ta dụ dỗ ngươi

-Ta không có ý đó. Dù sao lúc đó nàng cũng trúng xuân dược cũng không ý thức được gì. Lúc đó ta rõ ràng cứu nàng nếu ta không mang nàng đi ai biết lần đầu tiên của nàng là ông già nào đó.

Băng Mộ Tuyết rung mình, nàng biết Vương Lăng nói đúng nếu hắn không cứu nàng có lẽ nàng mất đi trinh tiết trong tay kẻ khác đang ghét hơn hắn.

Lúc này nàng mới để ý mình đang gần một hồ nước điều này chứng minh hắn không hề có ý xấu mà là muốn cứu nàng. Nàng quan sát người đàn ông lấy đi lần đầu của nàng, một thanh niên trẻ có khuôn mặt tuấn tú phải nói nàng đã gặp rất nhiều người trừ người thanh niên kia ra thì hắn là kẻ tuấn tú nhất nàng từng gặp.

Lúc này nàng mới bình tĩnh, thấy cơ thể bình mát lạnh mới ý thức bản thân vẫn đang trần truồng.

"Sao bản thân mình trở nên đáng xấu hổ như thế quên cả việc mặc y phục. Tất cả tại tên kia"

Nàng hậm hực oán nhìn Vương Lăng.

Lúc này nàng mới mặc lại y phục, thấy Vương Lăng quay lưng lại cũng hi hục mặc lại y phục nàng mới yên tâm. Mặc lại y phục chính chu Băng Mộ Tuyết thấy Vương Lăng nở nụ cười nhìn nàng khiến nàng không hiểu tại sao lại động lòng.

-Đừng lo ta chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm bảo vệ nàng suốt đời.

-Nói hay thật nhìn người thân mình lo không xong bảo vệ được ta sao.

-Lúc này ta còn chưa trưởng thành dĩ nhiên không có khả năng nhưng 5 năm nữa chắc chắn ta đuổi kịp nàng.

-Nói không biết ngược. Giờ người chỉ là một luyện khí tầng 3 làm sao có khả năng 5 năm được nguyên lực cảnh giới chứ.

-Giờ chứ. Rõ ràng ta dung linh cảnh sơ kì mà.

Nói rồi Vương Lăng ngồi xuống vận chuyển linh lực bản thân tại đan điền cảm thấy linh lực suy giảm trầm trọng không cách nào tăng thêm. Hắn một trận hoảng sợ

-Sao lại như thế. Không cách nào hấp thu được linh lực làm sao đây.

Nghe Vương Lăng nói Băng Mộ Tuyết mới tiến đến cầm lấy cổ tay Vương Lăng khiến hắn. Sau đó vẻ mặt Băng Mộ Tuyết hiện ra nét mặt không thể tin nổi.

Thực ra cơ thể nàng có thể chất Hàn Băng Âm Thể nên dễ dàng tu luyện thủy hệ ma pháp song song với bí pháp luyện linh lực.

Nàng không ngờ Vương Lăng có thể chất giống nàng có lượng lớn hàn khí chạy khắp cơ thể hắn ngăn chặn linh lực vận chuyển nếu tiếp tục cả đời Vương Lăng không thể sử dụng được linh lực lẫn ma lực.

Lúc này Băng Mộ Tuyết biết Vương Lăng có thể chất Hàn Băng Dương Thể vô cùng hiếm gặp từ trước giờ chắc chỉ có Vương Lăng là có thể chất này. Hèn gì nàng tu luyện 'Băng Ngưng Quyết' mà khi phá thân không mất hết linh lực là do người nam nhân này, có lẽ là do duyên phận chăng.

Nếu hai người có thể chất đặc thù này song tu với nhau thì càng nhanh chóng nâng cao cảnh giới nhưng phải có cùng cảnh giới mới phát huy hiệu quả nếu không người có cảnh giới thấp hơn sẽ bị người kia thôn phệ linh lực. Điều này dĩ nhiên Băng Mộ Tuyết không thể nói rõ cho Vương Lăng được. Chuyện này nữ nhân khó lòng giải thích huống chi nàng da mặt mỏng

-Nàng phát hiện được gì à

-Ai bảo người đụng vào ta làm hàn khí xâm nhập cơ thể người hết cứu rồi.

-Không thể nào.

Wang Lăng để lộ ra một khuôn mặt chán nản khiến Băng Mộ Tuyết không biết phải làm sao. Dù sao Vương Lăng cũng là nam nhân của nàng, cũng là nam nhân duy nhất mà nàng có thể yêu do thể chất đặc biệt của nàng. Nói rồi nàng lấy từ trong giới chỉ ra một cuốn bí tịch đưa cho Vương Lăng

-Đây là 'Băng Ngưng Quyết' có thể giúp người giải quyết hàn độc trong cơ thể người. Dù vậy nhưng người chỉ là giải quyết hàn khí thôi còn sau này người cũng không có khả năng hấp thu linh lực được.

-Chẳng lẽ không có cách nào giải quyết triệt để sao.

Suy nghĩ một chút lúc này Băng Mộ Tuyết mới lấy tiếp trong giới chỉ một viên ngọc màu lam phát sáng rực rỡ.

-Do thể chất người khá đặc thù nên rất khó có cách nào. Cái này là Băng Hoàn, cứ từ từ dùng nó hấp thụ hàn khí. Nếu người có cách hấp thu được viên ngọc này mà không chết thì có chút khả năng khôi phục.

Băng Hoàn là một vật mà người sáng tạo ra Băng Nguyệt Cung để lại, không ai biết nó có tác dụng gì ngoài hấp thụ hàn khí và truyền qua các đời chủ khám phá bí mật của nó. Băng Mộ Tuyết là chủ đời tiếp theo cũng không có cách nào khám phá được bí mật của nó. Do thấy Vương Lăng có cơ thể đặc biệt nên nàng mới thử qua cách này.

- Vậy thôi 5 năm nữa ta sẽ tới tìm ngươi lúc đó nếu không đủ khả năng thì ta sẽ tự tay giết ngươi.

Nói xong Băng Mộ Tuyết xoay người bỏ đi, dáng vẻ đi có vẻ khá chật do mới bị phá thân nhưng vô cùng động lòng người.

Muốn giữ nàng lại cũng không có một lý do nào phù hợp, Vương Lăng cười khổ không thôi ‘Hoa hồng đẹp thường có gai quả không sai’ không hề dễ dàng đạt được nàng, chỉ có cách trở nên mạnh mẽ nhất mới làm nàng thừa nhận hẳn.

Xong xuôi Vương Lăng mới cất đi Băng Hoàn lấy ra ‘Băng Ngưng Quyết’ nghiên cứu.

Đề tu luyện ‘Băng Ngưng Quyết’ cần làm cho cơ thể chịu nhiệt độ cao sau đó lợi dụng hàn khí khắc chế chuyển sang dạng ma lực cơ thể trực tiếp hấp thụ. Về phần đề cao nhiệt độ cơ thể thì hẳn có biện pháp, dùng lượng linh lực còn lại thiêu đốt những bắp cơ khắp cơ thể, việc này tuy đau đớn và nguy hiểm vô cùng nhưng giúp hẳn thay da đổi thịt, cơ thể rắn chắc hơn.

Bắt đầu vận linh lực, những cơn đau đớn truyền đi khắp bắp tay, bắp chân, ngay sau đó Vương Lăng bắt đầu tu luyện ‘Băng Ngưng Quyết’.

Cơ thể hẳn không ngừng tiết ra mồ hôi, hàn khí trong cơ thể cũng bắt đầu chuyển hóa. Sau một hồi linh lực cơ thể hẳn tiêu hao gần hết mà hàn khí không có cảm giác yếu đi.

Wương Lăng thờ dài, hẳn quyết định nghỉ ngơi rồi quay về gia tộc dù sao tộc hội còn 1 tuần nữa là diễn ra. Vương Lăng hai mắt nhắm lại chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Về phủ Vương gia

Lại nói Băng Mộ Tuyết quay về nhà trọ dưới chân núi Bạch Ngọc Sơn này.

Nếu Vương Lăng biết hẳn đang ở đâu thì ngay lập sẽ tức hiểu ra nha đầu Hồ Tuyết Nghi qua lại giữa 2 nơi qua huyện cảnh kia.

Thấy Băng Mộ Tuyết quay lại một thiếu nữ nhanh nhẹn chạy gần lại. Thiếu nữ dễ thương này là Hồ Dung Nhi thuộc Hồ tộc do có thể sử dụng thủy thuật nên được Băng Nguyệt Cung tuyển chọn.

- Tuyết tỷ tỷ, người quay về rồi.

- Ừm. Tỷ có chút chuyện cần giải quyết

Đằng sau Hồ Dung Nhi là một người phụ nữ cũng một đồ trắng, ngực nở eo thon, đậm nét quyến rũ, trông tầm 30 tuổi nhưng thật chất đã hơn 200 tuổi. 200 tuổi không phải lão rồi sao, thật ra thể giới này khi đạt đến cảnh giới cao hơn thì tuổi thọ cũng kéo dài.

Đạt tới cảnh giới khôi lực tăng 200 tuổi thọ, cảnh giới nguyên lực 500 tuổi thọ, cảnh giới viên lực tuổi thọ 1000 năm, cảnh giới thần lực lại đến 2000 năm, bán thần tuổi thọ 5000 năm.

Người phụ nữ đó là sư phụ của Băng Mộ Tuyết, Băng Linh Linh. Nhiều năm trước nàng từng là Đông Phương đệ nhất mỹ nữ, giờ đây đồ đệ nàng Băng Mộ Tuyết hiện nay kế thừa vẻ đẹp sư phụ cũng là mẫu thân nàng trở thành Đông Phương đệ nhất mỹ nữ thậm chí hiện giờ nàng còn muốn vượt qua mẫu thân trước kia.

- Tuyết nhi, người đi đâu giờ mới quay lại, không phải bảo người đi đón Dung Nhi sao khiến ta lo lắng được mất.

- Xin lỗi mẫu thân.

- Ta nghe nói người gặp hai tên Đinh Văn, Đinh Toàn của Vạn Độc Môn hai tên này chuyên dùng xuân dược hại bao đời thiếu nữ ta còn lo người bị bọn chúng ám toán. Giờ thấy người linh lực không hề suy giảm nghĩa là không trúng bẫy bọn chúng cũng làm ta nhẹ nhõm.

- Mẫu thân. Ta...

- Làm sao.

- Không có gì. Chỉ là 2 tên đó ta đã xử lý xong xuôi rồi.

- Ừm. Vậy thì tốt.

Băng Mộ Tuyết trở nên trầm lặng, nàng không thể nói cho mẫu thân mình bị hạ độc được còn bị thất thân nếu không ai biết mẫu thân nàng sẽ làm ra chuyện gì thậm chí còn rượt theo giết chết Vương Lăng.

Mẫu thân nàng rất ghét đàn ông vì nàng bị nam nhân phụ lòng.

‘Chỉ là ta muốn tự tay giết hán thồi không phải lo lắng cho hán’

Băng Mộ Tuyết tự nhủ.

-Đi thôi về Băng Nguyệt Cung.

Thấy Băng Mộ Tuyết thất thần, Băng linh Linh lên tiếng.

-Vâng.

Băng Mộ Tuyết cùng Băng Linh Linh, Hồ Dung Nhi lên đường quay về Băng Nguyệt Cung.

Lúc này Vương Lăng đã quay về thành Nguyệt Châu.

3 ngày đi đường Vương Lăng vừa luyện ‘Băng Ngưng Tuyết’ vừa luyện tập ‘Lục Liên kiếm pháp’ dù linh lực suy giảm trầm trọng nhưng kỹ năng còn đó giúp Vương Lăng cũng đủ giải quyết mọi đối thủ luyện khí cảnh giới.

Wương Lăng thuê một chiếc xe ngựa tiến về thủ đô Cuồng Long, do nhiều ngày tu luyện ‘Băng Ngưng Tuyết’ nên cơ thể vô cùng mệt mỏi. Suốt dọc đường đi Vương Lăng ngủ lấy lại sức, dư thời gian nghiên cứu chút tư liệu phòng thân sau này.

Thủ đô Cuồng Long, phủ chủ Vương gia tộc, một mỹ phụ nhân đang ngồi đọc một bức thư được gửi đến bởi con trai nàng, Vương Lăng.

Người phụ nữ này là mẫu thân của Vương Lăng, Hồ Ngạn. Bức thư này được Vương Lăng trước khi chết gửi cho mẫu thân giúp Lưu Vũ có thể dễ dàng hoàn thành vai trò của hán. Nàng đọc xong bức thư những giọt lệ rơi xuống làm mờ nhòe hết những dòng chữ.

Đứa con của nàng bị người khác ám hại, thậm chí trước khi chết vẫn an ủi mẫu thân hán còn giao phó Lưu Vũ thay hán chăm sóc nàng. Nàng biết Vương Lăng hiện còn sống không phải là Vương Lăng chỉ trông giống Vương Lăng mà thôi.

Nhưng để tìm ra kẻ ám hại con trai nàng, nàng sẵn sàng hỗ trợ Lưu Vũ tìm ra kẻ ám toán con trai nàng. Dễ dàng phân tích cũng thấy ‘Âm Dương Khí Môn’ có ai cố ý để nó rơi vào tay Vương Lăng làm hán bị truy đuổi. Mà người đáng nghi nhất chính là Chu gia, nó từng nằm trong tay Chu gia vì đây là vật gây họa nên đẩy cho Vương Lăng. Đang đau thương muốn chết thì nô tỳ chạy vào báo cáo Vương Lăng đã trở về. Hồ Ngạn lau đi nước mắt, hít một ngụm khí sâu bình tĩnh đi ra đón lấy Vương Lăng.

Wương Lăng đứng trước phủ chủ Vương gia, nơi này đối với hán xa lạ vô cùng nhưng bắt đầu từ đây nơi này là nhà hán.

Một người phụ nữ xa lạ từ xa tiến đến vẻ mặt mang theo một nụ cười vui sướng. Hồ Ngạn tiến đến ôm lấy Vương Lăng, một mùi thơm xông vào mũi Vương Lăng khiến hán mặt trở nên đỏ.

Wương Lăng nhanh lấy lại bình tĩnh, từ đây đây là mẹ hán không thể động lòng được. Không biết tại sao đến thế giới này hán càng ngày càng ham nữ sắc, trước kia những nữ nhân kia hán không thêm dè vào mắt.

Hồ Ngạn đang ôm Vương lăng thì cảm thấy có một vật dài cứng đâm vào người nàng, là người từng trải nàng biết đó là vật gì. Trong lòng mắng thảm Vương Lăng vô si nhưng không biểu hiện ra mặt.

-Mẫu thân, con đã về.

-Ừm, bao lâu nay con chịu khổ rồi.

-Lần này ra ngoài rèn luyện con đủ tự tin tộc hội ngày mai rồi.

-Vào nhà rồi nói, đồng thời gặp phụ thân của con luôn. Ông ấy lo lắng lắm đấy.

-Vâng.

Vào sảnh đường của Vương gia thấy gần đó 4 vị trưởng lão cùng gia chủ Vương gia Vương Khiết, chỉ thấy một người trung niên khuôn mặt tuấn tú, mang khí chất vương giả, tham vọng của kẻ đứng đầu.

Wương Khiết nhìn thấy Vương Lăng vui mừng đứng dậy hỏi thăm tình hình của hán, mấy vị trưởng lão cũng hỏi han hán.

-Wương Lăng dạo này con ra ngoài đạt được kết quả thế nào.

-Bẩm phụ thân, các vị trưởng lão. Đồ nhi ra ngoài luyện tập kết quả rất tốt ‘Vạn Kiếm Quy Tông’ và ‘Toàn Lưu Nhất Kiếm’ đạt được tới tầng 2.

-Haha. Tốt tốt. Ngày mai chắc chắn sẽ có một suất đi Minh Lam Tông

-Vâng.

-Được con về nghỉ ngơi thật tốt mai còn thi đấu.

-Vậy con xin cáo lui.

Vương Lăng đi theo Hồ Ngạn về nội viện thấy bản dòng chữ Lam Viện là nơi ở của Vương Lăng. Theo vào trong phòng trà Vương Lăng ngồi đối diện với Hồ Ngạn

-Vương Lăng chết như thế nào.

Vương Lăng giật mình không ngờ Hồ Ngạn trực tiếp vào vấn đề. Chần chừ chút hần mới mở miệng:

-Vậy là phu nhân đã biết Vương Lăng xảy ra chuyện. Không biết vì sao phu nhân có thể phát hiện ra ta không phải Vương Lăng thật.

Hồ Ngạn lấy tách trà uống một ngụm nhưng không thể giấu được vẻ mặt đau thương.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Linh Tôn - Kiếm thần

- Lăng nhi trước khi chết có gửi cho ta một bức thư, nhờ đó ta biết đại khái việc xảy ra nếu không ta sẽ không thể tin tưởng một kẻ trông giống con trai ta.

-Vương Lăng là bằng hữu của ta nên ta đã đồng ý giúp hần chứ ta không hề muốn lợi dụng thân phận của hần.

-Ta biết. Ngươi có thể tiếp tục làm Vương Lăng tùy ý sử dụng thân phận này nhưng phải giúp ta trả thù.

-Không cần phu nhân nói ta cũng sẽ thay Vương Lăng trả thù.

-Nói suông cũng không có ích gì. Ta thấy ngươi có lượng linh lực khá yếu mà Vương Lăng con ta dung linh sơ đoạn điều này sẽ làm lộ ra thân phận của ngươi

-Đúng vậy, hiện tại ta đang luyện khí tầng 3.

-Luyện khí tầng 3. Vậy cuộc kiểm tra ngày mai làm sao.

Lúc này Vương Lăng mới đem chuyện bản thân bị nhiễm hàn khí nói cho Hồ Ngạn dĩ nhiên không nói mình vì sao bị nhiễm hàn khí.

-Ta hiểu rồi, vậy cậu có khả năng nắm chắc thắng ngày mai không.

-Nếu là luyện khí thì không phải đối thủ.

-Rất tiếc là Vương Khôi vừa đạt được dung linh cảnh không lâu. Sợ rằng cậu sẽ thất thủ.

-Vương Khôi dung linh cảnh rồi ư.

-Nếu vậy đề ta đem chuyện này xin với phụ thân ngươi miễn cho ngươi bị hần làm hại

-Không cần ta tự có biện pháp. Nếu vậy ta xin phép về trước.

-Nếu ngươi tự tin vậy thì thôi vậy. Về nghỉ ngơi sớm đi.

-Vâng thưa mẫu thân.

-Ai là mẫu thân ngươi.

Vừa nói xong thì Vương Lăng đã chạy ra ngoài để lại Hồ Ngạn đang suy nghĩ điều gì đấy. Vương Lăng tiến nhập phòng của hần, căn phòng tân trang vô cùng tốt, đúng kiểu vương gia. Dù Vương Lăng đến Vương gia chưa được 2 năm nhưng rất được chiều chuộng.

Ngồi trên giường vận ‘Băng Ngưng Tuyết’, mọi lần Vương Lăng tiêu hao lương lớn linh khí mà không làm suy giảm chút nào hàn khí nên hắn đoán hàn khí không chỉ từ bên ngoài xâm nhập mà còn ở trong chính cơ thể hắn.

Mặc dù không biết vì sao nhưng Vương Lăng quyết định liều một phen. Lấy ra Băng Hoàn hắn đem ngâm vào trong miệng, tiếp xúc với Băng Hoàn một thời gian hắn biết vật này có thể hấp thu hàn khí của hắn hiệu quả nhất thông qua cách này.

Hắn vận khởi linh lực để hàn khí xâm nhập khắp cơ thể rồi từ từ vào đan điền. Hắn run cầm cập, chịu đựng cơn lạnh thấu xương xâm nhập từng ngóc ngách cơ thể hắn, hiện giờ này cơ thể hắn mọi nơi đều như muốn đóng băng. Biến đổi xảy ra, từ trong não hải xuất hiện một chấm sáng màu xanh, sau đó dần dần lớn lên. Lúc này hắn mới vận lượng linh lực còn lại đem hàn khí ngược trở lại.

Lúc này hắn mới cảm nhận được cơ thể hàn khí di chuyển theo ý hắn muốn, đồng thời ‘Băng Ngưng Tuyết’ cũng luyện thành tầng 1. Hắn vui mừng nhảy dựng lên, nào ngờ hắn nuốt luôn Băng Hoàn vào cuống họng rồi đi thẳng xuống cơ thể hắn.

Vương Lăng phát hoảng vội chống ngược người, dùng tay móc họng nhưng ngay sau đó cơ thể hắn lạnh buốt, từng đường máu thịt như bị đóng băng.

Băng Mộ Tuyết từng nói với hắn Băng Hoàn này phải dung linh cảnh mới đủ linh lực để phục dụng một chút thể mà hắn thậm chí còn nuốt vào bụng. Một trận đau đớn tê liệt cơ thể, hắn mất hết cảm giác.

Thính giác, thị giác, xúc giác dần dần tê liệt, cảm giác như cơ thể hắn sắp biến mất. Chợt một ánh sáng màu vàng bao phủ toàn bộ cơ thể hắn, hấp thu toàn bộ hàn khí sau đó miếng ngọc bội màu đỏ xuất hiện bắn một đạo sáng vào miệng hắn.

Một lượng lớn linh lực được cơ thể Vương Lăng hấp thu sau đó chạy khắp cơ thể hắn hòa lẫn hàn khí.

Lúc này trong ý thức hắn thấy một mảnh màu đen, hắn đi mãi đi mãi thấy đằng xa xuất hiện ánh sáng, hắn chạy nhanh đến thấy một cây kiếm khổng lồ bao bọc bởi ánh sáng màu vàng, những ánh sáng màu vàng ấy nếu nhìn rõ thì chính xác là những dòng chữ cổ quái di chuyển không ngừng.

Vương Lăng đang định tiến đến nhìn rõ những dòng chữ kia thì miếng ngọc bội xuất hiện bay thẳng vào linh kiếm kia thì những ánh sáng màu vàng chạy càng ngày càng nhanh sau đó lần lượt chúng bay vào mi tâm của Vương Lăng.

Cơn đau bắt đầu ập đến khiến đầu hắn như muốn nổ tung, hắn gắng sức chịu đựng nếu không thể chịu được chắc chắn sẽ hồn tan phách diệt. Trải qua một thời gian rất dài đối với hắn là thế, một lượng lớn thông tin được nạp vào não hắn đồng thời trán hắn xuất hiện một đạo ấn ký hình thanh kiếm màu vàng sau đó biến mất.

Giờ này hắn mới biết đạo ánh sáng vàng kia là ‘Âm Dương Khí Môn’ mang ký ức truyền thừa của một vị linh đế, kiếm thần cũng là một ma thần. Hắn đã bước chân vào cánh giới của thần sau đó hắn gặp thần giết thần, gặp ma giết ma.

Hắn có sức mạnh hủy diệt thiên địa, thống nhất thần ma nhưng hắn không hứng thú hắn chỉ quan tâm tự do và tình yêu với nàng. Một kẻ có vô số mỹ nữ bên cạnh, nhưng hắn chỉ yêu một người mục tiêu duy nhất của hắn là bảo vệ nữ nhân của hắn. 5000 năm trước thần ma đại chiến, vô số sinh linh đồ tặc.

Vì đáp ứng yêu cầu nữ nhân hắn yêu nhất hắn tham gia cuộc chiến giết vô số thần và ma thần khiến cuộc chiến kết thúc nhưng hắn cũng phải hi sinh, hắn để truyền thừa vào thanh kiếm của hắn, được nữ nhân của hắn gìn giữ.

Những nữ nhân của hắn tách phần truyền thừa cùng thanh kiếm của hắn ra 2 phần một cái trở thành Ma Linh Kiếm do Long tộc bảo quản còn phần truyền thừa chuyển thành ‘Âm Dương Khí Môn’ không biết cách nào lưu lạc đến chỗ Vương Lăng.

Phần linh lực còn lại của hắn được đưa vào một miếng ngọc bội màu xanh do Mặc gia bảo quản nhìn giống miếng ngọc bội của Vương Lăng. Hắn không ngờ nhận được 2 trong 3 di vật của một Linh Tôn, thắc mắc miếng ngọc bội kia sao lại ở thế giới hắn.

Tiếp nhận lượng lớn truyền thừa ký ức của vị Linh Tôn này làm Vương Lăng tự tin bản thân hắn thuận lợi tiến cảnh.

Tỉnh dậy Vương Lăng thấy cơ thể biến đổi, cơ thể được thay xương đổi thịt, để lại cơ thể hắn bốc mùi vô cùng khó ngửi.

Hắn gọi gia đình đem nước tẩy rửa đồng thời đem đồ ăn. Tắm rửa sạch sẽ, ăn uống đầy đủ hắn tiếp tục tu luyện.

Giờ đây hắn dễ dàng đột phá ‘Băng Ngưng Quyết’ tầng 1, hắn cũng giải quyết vấn đề hàn khí thậm chí đột phá dung linh trung kỳ đồng thời hắn đã chuyển hóa ma lực của bản đật được đạo sĩ thủy thuật sơ đoạn. Cái này là "trong họa được phúc".

Vương Lăng cũng dựa theo một số bí tịch biết được bản thân có thể sử dụng được hỏa, thổ, phong, âm, quang, lôi nguyên tố. Hắn học hội một chút đặc tính phụ thuộc dù không tiến cảnh nhưng cũng giúp ích sau này. Tộc hội ngày mai diễn ra không còn thứ gì làm khó được hắn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Kiểm tra thiên phú

Sáng sớm ngày hôm sau người hầu thông báo Vương Lăng tham gia tộc hội. Ngày hôm nay sẽ có người của Minh Lam Tông đến xem, Minh Lam Tông là tông môn lớn nhất Đông Nam đại lục chia làm các nhánh cùng môn nhỏ có cùng chủ đứng đầu, Băng Nguyệt Cung là một nhánh của Minh Lam Tông chỉ nhận nữ đồ cùng tư chất thủy hệ. Nếu Băng Mộ Tuyết đã là người của Minh Lam Tông thì Vương Lăng chắc chắn cũng sẽ đi.

Đến nơi diễn ra tộc hội, Vương Lăng thấy Vương Khiết đang ở trên cao nói chuyện với một người trung niên mặc áo lục là người của Minh Lam Tông cùng Hồ Ngạn ở bên cạnh, phân trái phải hai bên là 4 vị trưởng lão của Vương gia. Bỗng dưng có một người nhảy đến choàng lấy cổ hắn.

- Tam thiếu gia, người quay về rồi.

Wương Lăng quay lưng lại thì thấy người một người thanh niên lớn tuổi hơn hắn chút, khuôn mặt khôi ngô, nhìn vào không biết là biết dạng người thân thiện.

- Ừm. Lâu rồi không gặp. Mà ngươi là ai thế nhỉ.

- Chẳng lẽ thiếu gia quên tôi rồi sao. Huỳnh đệ đồng sinh cộng tử của người Vương Trí đây. Vương Trí người nhớ rõ chưa.

Wương Lăng lúc này khá bất ngờ, không ngờ người như Vương Lăng lại có thể kết bạn cơ đấy. Có bạn thân cũng không sao, chỉ sợ là không có thôi.

- Dĩ nhiên ta nhớ rồi, cho ta gửi thăm tam trưởng lão.

Hôm qua Hồ Ngạn đã gửi hắn một số thông tin người thân của Vương Lăng, cũng chỉ vài ba người cần để ý thôi. Vương Trí là con trai tam trưởng lão.

- Có vẻ ngươi đột phá rồi nhỉ

- Người nhận ra được à. Tôi mới lên được luyện khí tầng 7 không lâu.

Hỏi thăm Vương Trí hắn biết được Vương gia trong thế hệ trẻ có Vương Khôi 19 tuổi đạt dung linh cảnh cũng được coi là thiên tài, Vương Lục Nhi 18 tuổi cũng dung linh cảnh không lâu đây sau Vương Lăng nàng có thiên phú cao nhất, Vương Hàn con trai tứ trưởng lão 20 tuổi luyện khí tầng 10, trời sinh thể chất chiến thần có thể đánh ngang ngửa với dung linh cảnh sơ kỳ.

Đại trưởng lão lên chủ trì đại lễ. Vương Lăng để ý vị đại trưởng lão này, trông giống Vương Khiết vài phần, hỏi Vương Trí thì biết được đây là Vương Lôi, phụ thân Vương Khôi.

- Đầu tiên mời từng thành viên bước lên trước Linh Bàn Thạch kiểm tra tư chất cùng linh cảnh. Dựa theo linh cảnh sẽ phân chia cấp đầu vòng sau.

Wương Lôi đồng dạng giải thích, chỉ thấy hắn liếc nhìn Vương Lăng với ánh mắt oán độc nhưng Vương Lăng không để ý. Ngay sau đó từng người tham gia kiểm tra.

- Vương Lang, luyện khí tầng 5, không có pháp lực

- Vương Quy, luyện khí tầng 6, không có pháp lực

- Dương Vậ..., Ấc, Vương Dật, luyện khí tầng 6, pháp lực thổ hệ.

- Vương Trí, luyện khí tầng 7, pháp lực phong hệ.

- Vương Hàn, luyện khí tầng 10, pháp lực thổ hệ.

....

- Vương Khôi, Dung linh cảnh sơ kỳ, pháp lực hỏa hệ thổ hệ

Nói đến đây mọi người đều tập trung nhìn qua Vương Khôi, không ngờ là song hệ ma pháp, nếu được Quang Minh nữ thần chúc phúc thì sử dụng được quang hệ sơ hữu 3 hệ ma pháp có tiền đồ pháp sư rộng mở.

Wương Lôi nở một nụ cười miễn cưỡng nhìn qua Vương Khiết. Vương Khôi bước xuống thềm đi ngang qua Vương Lăng hất cằm thể hiện khiêu khích.

Wương Lăng cũng không để ý, dù sao càng nhiều loại ma pháp thì cần pháp tổn công tu bỏ từng loại rất tốn thời gian nhưng lại dễ dàng đột phá cảnh giới.

- Vương Lục Nhi, dung linh cảnh sơ kỳ, pháp lực thủy hệ.

Lúc này xung quanh bắt đầu ồn ào.

Các vị trưởng lão cũng vui mừng cười nói.

-Không ngờ Vương gia có thêm một người pháp lực thủy hệ, tiền đồ sau này rất tốt. Vương gia có cơ hội phùng hưng.

Vương Khiết nói

-Gia chủ quá khen, dù vậy làm sao sánh kịp Từ Lan nhà đầu kia chứ

Nhị trưởng lão khiêm tốn nói nhưng lão vui ra mặt, vì sinh ra nữ nhi nên tiền đồ hẳn không tốt lắm nên lão tập trung hết tài nguyên bồi dưỡng Vương Lục Nhi, giờ thêm thiên phú thì không sợ lão bị đập đổ.

Vương Lục Nhi lúc này bước xuống đài ánh mắt nàng vũ mị nháy mắt với Vương Lăng làm hắn ngạc nhiên, không ngờ nữ nhân này để ý đến hắn, phải không ta, hay hắn tự mình đa tình.

Phải công nhận nàng lớn lên rất xinh đẹp, mái tóc đen dài óng ả cùng cặp môi mọng nước, bộ ngực sung mãn làm nam nhân phải chảy máu mũi. Vương Lục Nhi có thể sánh ngang với Hồ Tuyết Nghi, thấy ánh mắt Vương Lăng nhìn khắp người nàng làm nàng xấu hổ không thôi.

Thấy nữ thần liếc mắt đưa tình với Vương Lăng một số thiếu niên xung quanh ánh mắt bất thiện nhìn Vương Lăng trong đó có Vương Khôi, hắn là càn hận không thể ăn tươi nuốt sống Vương Lăng. Vương Lăng không có ý kiến, hắn công nhận hắn rất có mị lực.

Hắn cũng không đáp thính của Vương Lục Nhi chỉ cười nhìn nàng nháy mắt lại làm nàng xấu hổ bỏ đi. Vương Trí cũng bắt ngờ nhìn Vương Lăng thấy thiếu chủ hình như đã thay đổi.

Hắn nghĩ lấy thiện cảm của 3 vị trưởng lão sau này sẽ giúp ít cho hắn xử lý Vương Lôi mà bắt đầu từ 3 đứa con của mấy lão.

Lúc này đến lượt Vương Lăng lên kiểm tra tư chất.

Hắn đặt tay lên Linh Bàn Thạch, một ánh sáng lóe lên 6 ánh sáng hiện lên sau đó gộp lại xuất hiện 2 đốm sáng màu lam và tím.

-Vương Lăng, linh cảnh trung kỳ, ph.. pháp lực thủy hệ, lô.. lôi hệ

Người giám định nhìn Linh Bàn Thạch mà giọng run run, những âm thanh ồn ào huyền ảo náo loạn xảy ra

-Có làm không vậy cả 2 thuộc tính hiếm nhất.

-Sao tên này lấy hết vận may của người khác rồi.

-Sao ta với hắn khác biệt vậy.

-Người ta là thiếu chủ tương lai là gia chủ dĩ nhiên là khác người.

-Lăng ca, nhìn bên này ...

-.....

Vương Lăng nghe nhiều lời lẽ khác nhau hướng về phía hắn, ganh tị có oán độc có hâm mộ có thậm chí nhiều thiếu nữ hướng về hắn vũ mị, hint bay đầy trời.

Lúc này vị khách mời đến từ Minh Lam Tông cũng đứng dậy nhìn Vương Lăng như bảo vật, hắn quyết định dù Vương Lăng có hay không qua được thì hắn cũng chắc chắn mạng Vương Lăng về bồi dưỡng.

Vương Khiết lúc này không có từ nào diễn tả niềm vui của hắn, đứa con của hắn kế thừa Vương gia không ngờ thể hiện ra thiên phú nghịch thiên như vậy.

Hồ Ngạn ánh mắt phức tạp nhìn hắn không ngờ tên này có thiên phú còn hơn con này không thể tin được là tên thiếu niên có linh lực hỗn loạn.

Vương Lôi nắm chặt bàn tay ánh mắt càng oán độc hơn, hắn sẽ không cho Vương Lăng cơ hội phát triển nếu không tương lai hắn sẽ không yên ổn.

Vương Khôi thì nghiêng răng nghiêng lợi khiến hắn trật quai hàm. Vương Lục Nhi lúc này lòng nàng đã động. Vương Trí thì không có ý kiến, hắn nghĩ đi theo thiếu chủ tương lai hẳn chắc chắn sẽ hưởng rất nhiều lợi.

Vương Lăng mặt không biểu tình đi xuống thoát liếc mắt nhìn Vương Lôi nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Vương Lục Nhi

Sở dĩ Vương Lăng thể hiện thiên phú nghịch thiên là trong tính toán của hắn. Hiện tại có thể kích động những kẻ thù của Vương Lăng trong bóng tối lộ mặt, sau đó quét sạch một thế.

Điều này dựa vào Minh Lam Tông, tuy Minh Lam Tông là tông môn đứng đầu đại lục nhưng so ra vẫn kém rất xa Hồng Nguyên Tông của Tây Phương đại lục.

Nếu 5 năm sau trong cuộc quyết đấu của hai tông môn Minh Lam Tông thất bại tiếp tục sẽ mất đi lượng lớn tài bảo, vì thế Minh Lam Tông đang tích cực tuyển chọn nhân tài mà Vương Lăng tự tin bản thân đủ giá trị để Minh Lam Tông bỏ ra giá trị lớn tài nguyên cùng nhân lực hỗ trợ hắn.

Có Minh Lam Tông hỗ trợ hắn sẽ không sợ cho dù là Chu gia.

Tiếp tục đến với vòng thực chiến.

Các cặp đấu được chia vô cùng cẩn thận, mọi ứng cử viên đều đến với bán kết.

Lúc này cặp đấu đã được phân chia: Vương Khôi và Vương Hàn, Vương Lăng và Vương Lục Nhi. Vương Lăng cười lạnh, cái này bản đấu phân chia có lợi cho Vương Khôi

‘Hắn vừa có thể không đụng phải mình vừa không đắc tội với Vương Lục Nhi’

-Cặp đầu tiên Vương Khôi đấu Vương Hàn.

Vương Khôi và Vương Hàn đều bước lên sàn đấu.

Vương Khôi cười như không để Vương Hàn vào mắt.

Hai người nhìn nhau, Vương Khôi rút ra một thanh kiếm linh phẩm có niệm phong thuộc tính giúp tốc độ chém nhanh hơn nhiều.

Vương Hàn chỉ thấy hắn vận khởi nội lực, đôi mắt có chút đỏ xồng tới Vương Khôi.

Vương Hàn khi tiến đến gần Vương Khôi cũng dùng một linh bảo phòng ngự thừa cơ công kích Vương Hàn, dù biết cái này vô si nhưng không ai ý kiến gì cả.

Vương Hàn cũng nhận ra vấn đề, hắn biết hắn tiêu tốn lượng lớn linh lực cho một đòn công kích này thể lấy thể chủ động vậy mà đối thủ dùng linh bảo.

Hắn rất nhanh phản ứng lại, hắn thay vì công kích tiếp tục thì chuyển hướng công kích xuống sàn khiến mặt đất nơi hai người đứng có một vết nứt rung chuyển Vương Khôi.

Vương Lăng tặc lưỡi, công nhận thể chất chiến thần rất nghịch thiên lực thi triển sánh ngang với dung linh cảnh sơ kỳ dùng toàn lực.

Lúc này Vương Khôi không muốn đối phương lấy thể chủ động nên bỏ đi phòng ngự linh bảo lui ra xa nào ngờ Vương Hàn đuổi kịp ngay sát người hắn giáng một đấm vô ngực, Vương Khôi cả kinh không ngờ đối phương thể mà đuổi kịp tốc độ của hắn đành phải lấy linh kiếm ra đỡ khiến hắn lui ra 5,6 bước dừng lại mà tay hắn cũng run run.

Vương Hàn đôi mắt đã đỏ ngầu vì vận dụng thể chất quá nhiều. Vương Khôi cũng nhận ra vấn đề, hắn quyết định né tránh xung quanh tiêu hao thể lực kẻ thù.

Quả nhiên Vương Hàn thể lực đã hết, linh lực cũng cạn, hắn chỉ có thể tốc chiến tốc thắng chiến đấu lâu dài không có lợi cho hắn.

Vương Khôi lúc này dùng ‘Lưu kiếm’ liên tục công kích Vương Hàn khiến cơ thể Vương Hàn có vô số vết thương. Vương Khôi không ngờ hắn đặt dung linh cảnh mà bị ép chặt vật như vậy, hắn quyết định xuất ‘Toàn Lưu Nhất Kiếm’ công kích Vương Hàn, tuy chỉ tăng 1 nhưng trúng chiêu này Vương Hàn chắc chắn không chết cũng bị phế. Các vị trưởng lão kinh hô, Vương Lôi mặt không biểu tình, lúc này tứ trưởng lão nháy ra quyết đồ đòn cho con trai nhưng Vương Khiết nhanh hơn một bước mà vẫn không kịp.

Vương Hàn thấy trước mặt chiêu kiếm tàn nhẫn nhưng không còn sức để tránh né, nhắm mắt lại đợi chết. Đột một lúc vẫn không có chuyện gì xảy ra thì đã thấy Vương Lăng đứng trước mặt hắn. Vương Lăng thấy đòn sát thủ của Vương Khôi nên vận ‘Ngự Thiên Quyết’ cấp tốc đến gần dùng ‘Cầm Nã Thủ’ đón đỡ đòn tấn công.

Mọi người chỉ thấy bỗng nhiên có một bóng người đứng trước Vương Hàn dùng một bàn tay dễ dàng hóa giải chiêu công kích kia.

Nhiều người không tin vào mắt mình, Vương Khiết không ngờ con trai hắn lại có bản lĩnh như thế, người đến từ Minh Lam Tông nhìn Vương Lăng với ánh mắt hài lòng.

Lúc này tứ trưởng lão đã đến gần Vương Hàn chữa trị vết thương cho con trai lão.

-Không ngờ người còn nhỏ mà ác độc như vậy.

Tứ trưởng lão cảm tức nhìn Vương Khôi

-Tứ lão, đao kiếm vô tình làm sao trách nó, nó vẫn còn trẻ không có kinh nghiệm mong tứ lão tha lỗi cho nó với lại không phải hiện giờ Vương Hàn đã bình yên rồi sao.

Lúc này Vương Lôi mới mở miệng nói, mặt nở nụ cười

-Người ...

Tứ trưởng lão biết bản thân không thể cãi lý lại, dù sao đằng sau lưng Vương Lôi còn có Trình gia, con gái gia chủ Trình Di Di được gả cho Vương Lôi.

Vương Lăng cũng lấy làm lạ không biết vì sao Vương Lôi lại có ý muốn chống đối tứ trưởng lão, việc này đồng nghĩa gia tăng xung đột của hắn với Vương gia chẳng lẽ là hắn dựa vào Trình gia.

Mặc dù Trình gia là một trong 5 gia tộc đứng đầu mạn Đà đế quốc nhưng vẫn không đủ sức đối đầu Vương gia, mà khoan hình như Lục gia và Trình gia theo phe cánh Chu gia điều này có nghĩa là chống lưng sau lưng Vương Lôi là Chu gia.

Vương Lăng nở nụ cười khinh miệt không ngờ Vương Lôi có ý định bán Vương gia. Đã thế hắn sẽ nhanh chóng loại bỏ Vương Lôi.

-Cặp tiếp theo Vương Lăng đấu Vương Lục Nhi.

Lúc này cả hai người đều trên sàn đấu, Vương Lăng nhìn Vương Lục Nhi cười nhìn nàng

-Lục Nhi tỷ mong hạ thủ lưu tình.

-Lăng đệ cũng vậy.

Vương lục nhi đỏ mặt hé miệng trả lời

Lúc này Vương Lục Nhi đã xuất ra băng tiễn công kích Vương Lăng.

Thấy cảnh này nhiều người kinh ngạc không thôi, không ngờ Vương lục nhi đã có thể sử dụng pháp lực, chắc chắn có người chỉ điểm sau lưng.

Vị khách mời Minh Lam Tông cười nhìn 2 người trên sàn đấu không ngờ Vương gia lại có 2 người có thiên phú như vậy. Vương Lăng lúc này cũng lộ vẻ mặt ngạc nhiên nhưng rất nhanh chóng tập trung tinh thần lấy ra Hàn Diệp kiếm đón đỡ từng băng tiễn công kích.

Những băng tiễn đến ngày càng nhiều nhưng Vương Lăng cũng tăng tốc đón đỡ từng cái băng tiễn. Mọi người nhìn mà hoa cả mắt, càng không ngờ Vương Lăng có thể ra đòn phá hủy từng cái băng tiễn.

Vương Lục Nhi cũng cả kinh nhưng rất nhanh chóng không ưu không lo xuất ra một mảnh hàn băng trái dài cả sàn đấu. Vương Lăng nhíu mày lúc này hắn tin Vương Lục Nhi đằng sau có người rất mạnh chỉ điểm, Vương Lăng nhanh chóng né ra những hàn khí đang lan tới, nếu không hắn sẽ bị khóa vị trí.

Lúc này diện tích né tránh của Vương Lăng ngày càng ít, hắn tin Vương Lục Nhi pháp lực ít nhất cũng ở cảnh giới đạo sĩ đỉnh phong. Pháp lực tu luyện so với linh lực thì đơn giản và nhanh hơn nhưng rất dễ phạm sai lầm làm tiến trình đình trệ vì thế cần có người hướng dẫn tu luyện.

Đang phân ưu thì Vương Lục Nhi đã tạo ra đầu một con ngựa long tủy rất nhỏ nhưng đủ sát thương đồng băng Vương Lăng. Lúc này mọi người xung quanh vô cùng ngạc nhiên, lúc này Vương Lăng đã biết Vương Lục Nhi đặt cảnh giới gì rồi, không ngờ lại là ma đạo sĩ sơ kỳ, không biết là ai đã chỉ điểm cho nàng tiến bộ như vậy.

Vương Lăng hít một hơi sâu, bàn tay xuất ra một đạo ánh sáng màu tím, đạo ánh sáng dẫn xuất vào thanh kiếm sau đó đón đỡ đòn công kích của Vương Lục Nhi.

Hai đòn công kích chạm nhau, sau một lúc đầu băng cự long bị vỡ nát, Vương Lăng cảm kiếm xuống sàn băng khiến sàn băng tan chảy, một đạo dòng điện lưu chạy khắp sàn đấu dẫn đến chỗ Vương Lục Nhi, nàng nhanh chóng né tránh nào ngờ đến góc sàn làm nàng mất thăng bằng rơi xuống sàn đấu.

Cứ tưởng sẽ nằm trên đất nào ngờ một bàn tay ấm áp ôm lấy nàng, nàng lúc này ý thức mình đang nằm trong lòng Vương Lăng. Nàng lúc này mới nhìn người thiếu niên nhỏ tuổi hơn mình nhưng tuấn tú này, nàng nhìn Vương Lăng lúc này trong lòng nàng đã si mê Vương Lăng đến cực điểm.

Đang trong lòng tràn ngập tình yêu thì nàng ý thức ánh mắt xung quanh nhìn về mình thì nàng ý thức mình đang ôm cổ người nam nhân kia. Nàng nhanh chóng nhảy ra khỏi người Vương Lăng.

-Cảm ơn Lăng đệ cứu tỷ. Tỷ đi trước đây

Nói xong đỏ mặt chạy đi mất để Vương Lăng ở lại nhìn bóng lưng nàng không biết suy nghĩ điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Dung linh cao đoạn - Đạo sĩ đỉnh phong

Lúc này Vương Lăng đã dùng lời nguyên tố cùng một ít hóa nguyên tố dẫn phát vào Hàn Diệp kiếm đồng thời vận ‘Ngự Thiên Quyết’ cùng xuất ra ‘Toàn Lưu Nhất Kiếm’ mới đón đỡ được đòn tấn công của Vương Lục Nhi.

Cũng nhờ thế mà hắn có thể phá hủy bằng vực của Vương Lục Nhi, hắn chỉ dẫn động rất nhỏ hóa nguyên tố chủ yếu là lời nguyên tố. Nhưng điều này làm sao tránh khỏi ánh mắt của một pháp sư lão luyện của Minh Lam Tông, hắn không ngờ Vương Lăng còn ẩn giấu thực lực.

Wương Lăng lúc này thì đang bận suy nghĩ không biết ai đã dạy Vương Lục Nhi sử dụng pháp lực còn giúp nàng đạt được ma đạo sĩ cảnh giới. Sau 2 giờ nghỉ ngơi cuối cùng cũng đến trận cuối cùng.

- Trận cuối cùng Vương Lăng đấu Vương Khôi

Lúc này mọi người đều tập trung nhìn về phía Vương Lăng, ai cũng tin Vương Lăng chắc chắn sẽ thắng trận cuối. Vương Khôi cũng bức dọc không thôi, khuôn mặt tuấn tú của hắn méo mó hậm hực nhìn Vương Lăng.

Không đợi hiệu lệnh bắt đầu Vương Khôi đã cầm thanh linh kiếm rất nhanh dùng ‘Toàn Lưu Nhất Kiếm’ đâm thẳng Vương Lăng.

Wương Lăng rất may nhanh phản ứng dùng Hàn Diệp kiếm đón đỡ đòn công kích, tay hắn run run lui về sau mấy bước.

Wương Lăng cả kinh không ngờ đối phương ra đòn nhanh chóng mà hắn cũng không ý thức được. Vương Lăng nhìn Vương Khôi, thấy linh lực của hắn sản sinh không ngừng, nhìn Vương Khôi da thịt đỏ rần lúc này Vương Lăng đã hiểu vì sao Vương Khôi lại tăng mạnh lượng linh lực như vậy.

Hắn dùng Tăng Nguyên đan, đan dược nhị phẩm có thể giúp người dùng tăng cảnh giới thậm chí cả một đại cảnh giới nhưng bù lại một thời gian dài không thể sử dụng linh lực. Vương Lăng không ngờ đối phương chịu chơi như vậy, một viên đan dược nhị phẩm cũng vài trăm hắc tệ là ít.

Do chênh lệch cảnh giới Vương Lăng khá chật vật đón đỡ đòn công tới của Vương Khôi, nhờ ‘Ngự Thiên Quyết’ nên Vương Lăng có thể theo kịp tốc độ đối phương, sau khi dùng đan cảnh giới Vương Khôi đã đạt dung linh đỉnh phong (hư cầu vãi).

Wương Lăng chỉ còn cách đợi đối phương lộ ra sơ hở mới một đòn giải quyết. Nhiều người cảnh giới thấp chỉ thấy trên trên đài những ánh quang chông chéo nhìn hoa mắt vô cùng.

Wương Lăng cũng nhờ cảnh giới sử dụng kiếm vượt xa đối phương nên mới đón đỡ làm giảm lực công kích kẻ thù. Đang phân thần thì đằng sau lưng Vương Lăng xuất hiện một bức tường bằng đất do Vương Khôi thi triển chặn đường lui của Vương Lăng.

Wương Lăng tặc lưỡi, không ngờ hắn đã quá coi thường Vương Khôi, dù sao vương khôi cũng là thanh niên thiên tài trong thế hệ trẻ cùng việc Vương Lôi đầu tư lượng lớn tài nguyên vào hắn khiến hắn trở thành một người đáng được bồi dưỡng.

Thấy Vương Lăng rơi vào thế hạ phong Vương Lôi nở nụ cười mãn nguyện, Vương Khiết mặt âm trầm lo lắng cho Vương Lăng, dù biết Vương Khôi dùng đan dược hỗ trợ nhưng vị pháp sư kia cũng không có ý kiến gì, điều kiện cũng là một dạng năng lực.

Wương Lục Nhi thì nắm chặt tay lo lắng nhìn Vương Lăng sợ người trong lòng nàng xảy ra chuyện.

Wương Lăng giờ phút này cũng không có thời gian để ý biểu lộ của nhiều người, hắn bị dồn vào góc tường và bị đối phương công kích liên tục, linh lực của hắn thì dần cạn còn đối phương vẫn cứ sản sinh, thật không ngờ đan dược lại lợi ích kinh người như vậy, hắn quyết định sau trận đấu này nghiên cứu đan dược mới được.

Wương Lăng lúc này mới ý thức bản thân đang trong trường hợp cừu tử nhất sinh, nhưng hắn không hoảng, hắn biết đối phương có cơ hội sẽ xử lý hắn nhưng người của Minh Lam Tông sẽ không cho phép.

Còn một nguyên do nữa, hắn nghĩ đây là cơ hội tốt để đột phá cảnh giới. Ký ức của Khuru Tà toàn dùng cách này thúc ép linh lực đến giới hạn, tạo hoàn cảnh sinh tử đột phá là cách nhanh nhất.

Wương Lăng lúc này từ bỏ đón đỡ làm hắn xuất hiện vô số vết thương, Vương Khôi vui mừng nghĩ đối phương đã hết linh lực nào ngờ Vương Lăng lách mình đón nhận một kiếm đâm sâu vào vai trái hắn, Vương Lăng nắm chặt mũi kiếm không cho Vương Khôi rút ra, tay còn lại dùng lượng linh lực sót lại xuất ‘Toàn Lưu Nhất Kiếm’ đâm thẳng Vương Khôi.

Wương Khôi cả kinh vội bỏ tay cầm kiếm lui nhanh ra xa, thấy Vương Lăng cực khổ chống kiếm đứng dậy hắn biết đối phương đã cạn linh lực, hắn quyết định dùng linh lực sót lại chuyển thành pháp lực toàn bộ phóng hòa cầu về phía Vương Lăng.

Chỉ thấy vô số hỏa cầu phóng về phía Vương Lăng. Vương Lăng dùng chút sức còn lại, vận chuyển hàn khí vào đan điền.

Vương Lăng lúc này cả cơ thể xuất hiện xung quanh hắn là hàn khí, hắn đón nhận những đòn hỏa cầu đầu tiên hướng về phía hắn, sau đó Vương Lăng vận ‘Băng Tuyết Ngưng’ chuyển hóa hàn khí trong cơ thể.

Vương Lăng cảm thấy hàn khí trong cơ thể trở nên mạnh mẽ sau đó trong não hải ánh sáng màu xanh từ ánh sáng nhỏ càng thêm sáng rõ hơn, hắn biết bản thân hắn vừa bình ổn đột phá từ đạo sĩ sơ đoạn lên đạo sĩ đỉnh phong, linh cảnh cũng đột phá lên dung linh cao đoạn.

Vương Khôi nhìn Vương Lăng ánh mắt như đang nhìn một tên quái vật, hắn đã tiêu hao hết linh lực mà không hạ nổi Vương Lăng dùng hết linh lực thậm chí còn giúp đối phương đột phá cảnh giới.

Vương Lăng vui mừng không thôi, để đền ơn Vương Khôi giúp hắn đột phá cảnh giới. Vương Lăng dùng ‘Băng Đầu Long’ tạo hình đầu con ngoa long công kích về phía Vương Khôi, Vương Khôi cả kinh vì dùng hết linh lực, hắn không cách nào tránh né chỉ có thể ngoan ngoãn nhận đòn công kích của Vương Lăng.

Thấy sau đó cả người Vương Khôi bị đóng thành một tảng băng, sau đó ngã xuống đất. Nhìn thấy vậy trọng tài hô to:

-Vương Lăng thiếu chủ chiến thắng. Vương Lăng sẽ nhận được một bí tịch vương cấp cùng 200 hắc tệ, còn nhận được một vũ khí vương cấp.

Vương Khiết vui mừng ra mặt. Vương Lôi khuôn mặt hậm hực nhìn Vương Lăng hắn muốn lao đến giết chết Vương Lăng nhưng vẫn e ngại nhiều người ở đây nên chưa động thủ, hắn chỉ đến gần chỗ Vương Khôi phát tay hóa giải phiến băng ôm con trai rồi rời khỏi.

Vương Lăng lúc này nở một nụ cười mãn nguyện sau đó ngã xuống đất bên tai hắn vẫn vang vọng những người gọi tên hắn.

Tiêu hao một lượng lớn linh lực làm Vương Lăng hôn mê rất lâu. Hắn từ từ mở mắt để ý trên trán hắn có ai đó vừa vắt khăn đắp cho hắn, vẫn còn rất ẩm.

Vương Lăng nghĩ ngay đến Hồ Ngạn, dù đối phương không thật sự là mẫu thân nhưng vẫn đóng vai trò là mẫu thân Vương Lăng.

Hắn cảm thấy ấm áp, dù không thật sự cảm nhận được sự chân thành nhưng vẫn có người quan tâm hắn, kiếp trước hắn khi bị bệnh toàn khám bác sĩ sau đó kê thuốc uống còn tự tay nấu cháo cho bản thân.

Nào ngờ hắn tỉnh dậy ngồi thẳng lên thì thấy trên bàn có một người thiếu nữ lấm tấm mồ hôi, chống cằm, nhắm mắt chìm chìm ngủ.

Lúc này hắn giật mình nhận ra dáng người này là của Vương Lục Nhi, không ngờ nữ nhân này lại quan tâm hắn như vậy.

Dù hắn không thực sự yêu Vương Lục Nhi nhưng đối phương dành tình cảm chân thành cho hắn hắn cũng không từ chối. Dù người hắn yêu là Băng Mộ Tuyết nhưng hắn vẫn toàn tâm toàn ý đối tốt với Vương Lục Nhi.

Nghĩ tới Băng Mộ Tuyết hắn động lòng không thôi, nàng là người phụ nữ đầu tiên của hắn dĩ nhiên là khi tới thế giới này cũng là nữ nhân đẹp nhất hắn từng gặp, hắn không biết có phải vì yêu vẻ đẹp của nàng hay không nhưng hắn nghĩ Băng Mộ Tuyết là nữ nhân quan trọng nhất đời hắn. Không biết nàng có chăm sóc cho hắn như Vương Lục Nhi hay không.

Xua tan những suy nghĩ đó, hắn đứng dậy mặc dù cơ thể còn rất yếu nhưng vẫn đứng được, hắn cảm mềm tiến đến bên bàn đắp cho Vương Lục Nhi, cảm nhận được hơi ấm Vương Lục Nhi từ từ gục xuống bàn, có vẻ vì chăm sóc cho Vương Lăng nên nàng rất mệt. Vương Lăng cũng vịn bàn, ngồi đối diện nàng nhìn nàng chăm chăm. Hắn công nhận Vương Lục Nhi rất đẹp, nữ nhân này lại thích hắn như vậy chắc hẳn kiếp trước hắn phải làm vô số việc tốt đây, hay là người nàng thích không thực sự là hắn, thế nào cũng mặc kệ, hiện tại hắn là Vương Lăng.

Nhìn nàng ngủ ngon giấc Vương Lăng có một cảm giác hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Vương Lục Nhi Kiều Diễm

Một khoảng thời gian lâu sau, Vương Lục Nhi mở mắt cảm nhận được hơi ấm quanh người thì nhận ra có người đắp mềm cho nàng, đang định nhìn về phía giường thì thấy ngay trước mặt Vương Lăng cười nhìn nàng.

Vương Lục Nhi đỏ mặt, vẻ thẹn thùng cầu nàng làm nàng càng thêm kiều diễm mấy phần.

-Đệ tỉnh rồi.

-Ừm. Cảm ơn tỷ đã chăm sóc đệ

-Nếu vậy thì đệ định đền đáp ta sao đây.

Vương Lục Nhi nở nụ cười để lộ hàm răng trắng ngà cùng đôi môi đỏ mọng làm Vương Lăng trong lòng có lửa.

-Vậy thì đệ lấy thân báo đáp được không.

Không đợi Vương Lục Nhi phản ứng Vương Lăng đã tiến đến sát bên người nàng đôi môi hắn hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng.

‘Ngô’ Vương Lục Nhi kinh hoàng không thôi, môi nàng bị Vương Lăng hôn tới, chiếc lưỡi của hắn tiến sát đến ra sức cạy mở hàm răng của nàng.

Không thể chống lại sự nồng nhiệt của đôi phương, nàng đành phải để chiếc lưỡi tham lam chui vào quần quít. Chiếc lưỡi tham lam của hắn quần lấy lưỡi nàng.

Cảm nhận khí tức nam nhân nồng đậm làm nàng động lòng, nàng cũng đáp trả đưa lưỡi tiến vào miệng hắn. Hai người ôm hôn mãnh liệt, cổ gấn nuốt lấy nước miếng ngọt lịm của nhau.

Sau một khoảng thời gian Vương Lăng tìm xuống đai lưng từ từ khai mở thắt lưng nàng. Hắn thoát đi y phục màu đỏ bên ngoài của nàng để lộ chiếc yếm màu hồng thêu hình những cánh bướm.

Hắn ôm lấy nàng đem đến bên giường, kẻ cũng lạ hắn vừa mới bị thương tình giác mà mạnh mẽ như thế, chắc do bản năng đàn ông trời dấy mạnh mẽ.

Vương Lục Nhi cũng không có ý kiến tùy ý cho người nam nhân thoát đi y phục của nàng. Hắn hôn môi nàng, hôn mặt nàng, cắn nhẹ lấy tai nàng, chiếc lưỡi cũng tiến vào ngoáy vào tai nàng làm nàng nhột không thôi.

Bàn tay của hắn cũng không nhàn rỗi, tay trái hắn thoát đi chiếc yếm đào tơ, tay phải tiến xuống mò mẫn cảm địa của nàng. Mặt Vương Lục Nhi lúc này đỏ như trái gấc, nàng cũng không chống cự tùy ý để nam nhân này chạm vào khắp cơ thể nàng.

Vương Lăng đôi môi tham lam hôn khắp mặt nàng xuống dưới cổ nàng, đôi vai, tiến đến đôi gò bồng trắng trẻo kia. Hắn ngậm lấy một bên vú của nàng mút chụt chụt, chiếc lưỡi đánh qua đánh lại núm vú hồng.

-Nó chưa có sữa đâu

Vương Lục Nhi đỏ mặt nhỏ nhẹ nói. Lúc này nàng mới hồi hận với câu nói vừa rồi.

-Ta biết

Vương Lăng cười nhìn nàng vẫn không nói gì, tiếp tục ngậm lấy đầu vú bên kia, hàm răng cắn lấy núm vú kéo lấy làm bầu vú biến dạng.

Hai tay hắn đã thoát đi chiếc quần ngoài cùng cái tiết khô của nàng để lộ một nhúm lông đen cùng cái âm hộ đã ẩm ướt của nàng. Hắn cúi xuống ngậm lấy âm vật nàng khiến nàng run lên, một dòng chất lỏng chảy ra ngoài.

Hắn ngạc nhiên không ngờ nàng lại nhạy cảm như vậy, hắn dùng lưỡi quệt lấy dòng âm dịch chảy ra nút vào bụng. Hắn cảm nhận được có chút nồng, thấy cảnh này Vương Lục Nhi xấu hổ lấy hai tay che mặt.

Vương Lăng chỉ cười, hắn đứng dậy cởi đi y phục của mình, để lộ ra cơ thể rắn chắc cùng cái dương vật to dài, Vương Lục Nhi hé đôi mắt nhìn xuống phía dưới của Vương Lăng hoảng sợ.

Thấy khuôn mặt lo lắng của nàng hắn không nhìn đôi môi hắn hôn lên thỏ thẻ bên tai nàng:

-Không sao đâu cứ thả lỏng, mọi chuyện cứ để ta lo

-Ừm. Đến đi, tỷ cho đệ.

Nghe lời nàng nói hắn càng thêm hứng tình, hắn cầm dương vật chà xát quanh âm hộ nàng, lấy chút âm thủy bôi lên dương vật sau đó đầu quy dương vật đã xâm nhập vào hang động bên dưới, càng ngày càng tiến sâu vào trong đụng phải một lớp ngăn cách, đầu quy không nhân nhượng đột phá qua lớp phòng tuyến mỏng manh.

-Ahhhh. Tỷ đau quá, tại sao lại đau như thế.

-Tỷ đừng sợ chỉ đau một chút thôi. Thêm chút nữa cảm giác sẽ rất khác.

-Ừm, tới đi. Tỷ chịu được

Vương Lục Nhi nhìn hắn ánh mắt thêm mãnh liệt, khoe mắt nàng chảy ra những dòng lệ làm Vương Lăng càng thêm thương yêu, chiếc lưỡi dài của hắn liếm những giọt lệ trên khuôn mặt nàng.

Phía dưới dương vật của hắn tiến ngày càng sâu vào cơ thể nàng đụng tới tử cung của nàng bỗng dưng một dòng âm thủy lại trào ra bao bọc cả dương vật hắn, dương vật hắn giờ đây thấm đẫm âm thủy. Vương Lăng bắt đầu đẩy dương vật ngày càng nhanh, cú nào cũng chạm thẳng đến tử cung Vương

Lục Nhi khiến nàng rên rĩ không ngừng.

-Tỷ sứ... sướng quá. Lãng đệ thật giỏi

-Ahhh. Tiểu đệ đề vào sâu trong tỷ rồi.

-Ummm

-Tỷ ra. Tỷ lại ra rồi. Ahhhh

Vương Lăng nghe những từ ngữ dâm dăng của nàng khiến hắn càng hứng tình, dương vật hắn ra vào không ngừng sau đó hắn nhấp cú cuối cùng đâm lút cán vào sâu âm hộ nàng rồi phun toàn bộ tinh dịch vào sâu trong tử cung, dâm thủy của nàng cũng chảy ra hòa quyện cùng dòng dương tinh ấm nóng.

Vương Lục Nhi nằm xụi lơ trên giường mở mắt khẽ nhại không thể động đậy được. Vương Lăng tuy phóng toàn bộ tinh trùng vào trong người Vương Lục Nhi nhưng vẫn còn cứng.

Nhìn nàng mệt mỏi nằm trên giường hắn cũng kìm chế. Vương Lăng hôn lên trán nàng

-Tỷ tỷ nghỉ ngơi đi

-Còn kêu thiếp là tỷ tỷ.

Vương Lăng ngạc nhiên nhìn Vương Lục Nhi ủy mị hốc mắt ảm ướt có vẻ nàng sợ hắn phải nhận trách nhiệm. Lúc này hắn cảm thấy miệng đắng lưỡi khô nhưng thấy nàng như vậy cũng phải kiềm chế.

-Là ta nói sai. Tương công sẽ chịu phạt được không.

-Thiếp không cần gì chỉ cần chàng đừng bỏ rơi thiếp là được

-Lục Nhi nàng yên tâm ta sẽ khiến nàng trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới.

-Vương lang.

Vương Lục Nhi khóe mắt chảy ra hàng nước mắt, là những giọt nước mắt của niềm vui sướng. Nàng rút đầu vào trong ngực Vương Lăng sau đó chìm vào giấc ngủ.

Nhìn nữ nhân như con mèo nhỏ rút trong ngực hắn làm sự yêu thương của hắn nổi lên, nữ nhân này bình thường kiêu mị vậy mà khi bên hắn chỉ như thiếu nữ ngây thơ.

Hắn lấy chăn mềm đắp lên cho nàng, sau đó đứng dậy mặc y phục ra ngoài. Bên ngoài giờ trời cũng đã tối. Hắn tìm nha hoàn chuẩn bị nước tắm cùng đồ ăn cho hắn và Lục Nhi.

Hắn cũng được biết bản thân hắn hôn mê 3 ngày, trong những ngày này lúc nào Vương Lục Nhi cũng bên cạnh chăm sóc hắn. Nghe được vậy hắn hạnh phúc tràn trề thêm quyết tâm nâng cao thực lực bảo vệ nữ nhân bên cạnh.

Thế giới này cường giả vi tôn, không chỉ cần thực lực mà còn có thể lực.

Tắm rửa và ăn uống xong hắn định rõ con đường sau này thể lực phát triển thì của bản thân là đáng tin nhất.

Mà để xây dựng thể lực bản thân cần nhân lực, tài nguyên, tư nguyên luyện thăng cấp. Mà việc đầu tiên hắn cần làm là kiếm tiền, luyện đan có lẽ kiếm nhiều tiền nhất.

Hắn định rõ sẽ dành thời gian luyện đan được. Đang miên man suy nghĩ thì có người đến thông báo cho hắn vị pháp sư đến từ Minh Lam Tông muốn gặp hắn. Vương Lăng nở nụ cười, cuối cùng việc hắn muốn cũng tới.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Quyết Định

Vương Lăng tiến đến một căn phòng sáng đèn. Hắn tiến vào thì thấy một người đàn ông trung niên tóc điểm hoa râu đang cầm một quyển sách đọc chăm chú, ý thức được Vương Lăng tiến vào hắn để quyển sách lên bàn mỉm cười nhìn hắn.

-Cậu đến rồi. Tôi đang đợi cậu đây. Ngồi đi. Tự nhiên như ở nhà.

-Ngài khách sáo rồi. (Rõ ràng đây là nhà ta)

-Để ta tự giới thiệu ta là Long Võ, đại sư ma pháp hỏa hệ. Chắc cậu cũng biết tôi kêu cậu đến đây làm gì rồi chứ.

-Ngài nói đùa. Tôi mới gặp ngài một lần làm sao có chuyện gì khác để nói chứ.

-Haha. Cậu cũng hiểu chuyện nhỉ.

Nhìn thấy ánh mắt bình thản của Vương Lăng. Tên pháp sư không đề ý nói tiếp

-Lần này cậu thể hiện thiên phú khiến cho các vị môn chủ rất động tâm. Ta đã gửi thư thông báo họ rồi cậu chỉ cần chọn một tông phái thì chắc chắn sẽ được tiếp nhận.

-Ngài nói đây là thật.

-Dĩ nhiên có thể cậu vẫn chưa biết về một số tông môn thôi để ta nói cho mà nghe. Minh Lam Tông có 5 tông phái lớn nhất đứng đầu bao gồm: Bắc Vũ Cung chuyên đào tạo hệ chiến đấu về tốc độ cùng ma pháp phong hệ, Đông Hải Cung chuyên đào tạo hệ chiến đấu về thủy hệ ma pháp cùng cung thủ, Nam Thạch Cung chuyên đào tạo chiến đấu phòng ngự cùng ma pháp thổ hệ, Tây Diệm Cung chuyên đào tạo pháp sư hỏa hệ cùng luyện dược sư. Tốt nghiệp một trong 4 tông môn này thì không sợ không có ai tuyển cậu.

-Thế tông môn còn lại?

-Cái này ta cũng đang định khuyên cậu tham gia. Vân Trung Cung là nơi đào tạo kiếm thuật, pháp thuật. Đây là tông môn lớn nhất nhưng cạnh tranh khốc liệt nhất. Học sinh ở đây có thể học bất cứ thứ gì nhưng đề nghị thiên phú rất cao. Chỉ có ở đây cậu mới có thể học được ma pháp hệ lôi.

-Hệ lôi. Tôi không cần tôi cần học mà pháp thủy hệ.

-Vậy thì có thể chọn Đông Hải Cung chỉ đứng sau Vân Trung Cung điều kiện cũng rất tốt. Còn nếu không thì còn mấy tông phái khác.

-Thế mà tôi tưởng ông muốn tôi tham gia Tây Diệm Cung đấy.

Long Võ đỏ mặt nhìn Vương Lăng.

-Thế nào cậu đã quyết chưa.

-Tôi quyết định đi Băng Nguyệt Cung.

-Cái gì? Cậu có biết Băng Nguyệt Cung chỉ dành cho nữ hay không?

-Tôi biết có vấn đề gì không. Chẳng phải ông nói ai cũng sẽ chấp nhận sao.

-Cái này. Thật ra cũng không giấu cậu. Băng Nguyệt Cung trên danh nghĩa là phân nhánh thuộc Minh Lam Tông mà thôi trên thực tế cũng chẳng liên quan gì. Họ chuyên tự mình tuyển người mà đối tượng toàn là nữ, đàn ông thì đừng mơ gia nhập. Chẳng biết vì sao cậu lại chọn Băng Nguyệt Cung?

-Không có gì chẳng qua là nghe Băng Nguyệt Cung có rất nhiều mỹ nữ thôi.

-Haha. Không cần lo những tông phái khác cũng có rất nhiều mỹ nữ Vân Trung Cung chẳng hạn có vô số mỹ nữ theo học. Chẳng qua Băng Nguyệt Cung có Đông Phương đệ nhất mỹ nữ mà thôi.

-Đông phương đệ nhất mỹ nữ?

-Ừm. Nhưng nàng ta chưa bao giờ liếc nhìn người con trai nào. Tuy đẹp nhưng rất không nên đụng.

-Vậy thôi tôi gia nhập Vân Trung Cung vậy.

-Tốt. Hai tháng nữa sẽ có người đến đón cậu.

-Hi vọng hai tháng nữa có thể gặp lại.

-Có chuyện gì sao.

-Cũng không có gì mà là bản thân tôi có rất nhiều kẻ thù sẽ không cho tôi yên ổn vào Minh Lam Tông.

-Nếu vậy bây giờ cậu theo tôi về Minh Lam Tông tôi sẽ giúp cậu sắp xếp ổn thỏa

Wương Lăng lắc đầu nói:

-Tôi có rất nhiều việc cần làm không thể trực tiếp theo ông về tông môn được. Nếu không hoàn thành cũng không thể tham gia Minh Lam Tông.

Long Võ mặt mày âm trầm biết rõ đối phương đang ra điều kiện với tông môn nhưng hắn cũng không thể đánh mất một thiên tài như thế được.

-Như thế này đi. Ta sẽ kêu tông môn sắp xếp 2 nguyên lực sơ kỳ bảo hộ cậu khi nào hoàn thành thì cậu cũng theo họ về tông môn một thể.

-Vậy rất tốt. Cảm tạ Long đại sư.

-Haha. Cậu rất có thiên phú điều này có lý gì.

-À còn vấn đề nữa muốn hỏi đại sư?

-Hừm. Không cần khách khí.

-Chuyện là Vương Lục Nhi có được tuyển không.

-Haha. Không ngờ người lại quan tâm nha đầu đó. Đừng lo nó được Băng Nguyệt Cung đặt trước rồi. Không chỉ nó mà 2 đứa kia cũng được Vân Lam Tông tuyển chọn.

- Lại Băng Nguyệt Cung. Vậy không làm phiền đại sư nữa.

-Ừm.

Nhìn Vương Lăng biến mất Long Võ thở dài.

Vương Lăng lúc này trong lòng rất vui về hắn tuyển được 2 vệ sĩ nguyên lực cảnh giới, còn về Băng Nguyệt Cung có vẻ như người chỉ điểm cho Vương Lục Nhi là người Băng Nguyệt Cung.

Hắn vui vẻ dọn nha hoàn chuẩn bị nước tắm cho Vương Lục Nhi còn phần hắn mang thức ăn cho nàng. Cầm thức ăn đem vào cho Vương Lục Nhi, hắn thấy lúc này nàng đã tỉnh.

Đặt thức ăn trên bàn hắn tiến đến đỡ nàng dậy. Do cuộc chiến quá mức mãnh liệt nên chân nàng vẫn còn đau. Hắn thương tiếc không thôi.

-Chàng quay lưng lại cho thiếp mặc đồ

-Quay lưng làm gì dù gì thì ta đã thấy hết rồi. Không phải sao.

-Dù vậy. Dù vậy..

Vương Lục Nhi xấu hổ đang định nói gì đó.

-Được được ta quay lưng lại không phải được rồi sao.

Vương Lục Nhi nhìn bóng lưng Vương Lăng lúc này đã quay lưng lại nàng nhanh chóng mặc lại đồ. Nghe tiếng sột soạt mặc đồ của nữ nhân sau lưng cũng là một loại kích thích.

-Thiếp mặc xong rồi

-Được rồi. mau chóng đến đây ăn. Ta đã kêu người làm đồ ăn tắm rửa cho nàng rồi.

-Vâng

Thấy nam nhân của mình quan tâm mình như vậy Vương Lục Nhi hạnh phúc không thôi nhanh chóng cùng bàn ăn với hắn. Dù cho hắn mới ăn trước đó không lâu nhưng cũng miễn cưỡng ăn với nàng cho vui.

Ăn xong nha hoàn cũng đến thông báo nước tắm đã chuẩn bị Vương Lăng kêu nàng đi tắm nhanh. Nàng không kiếng dè gì nữa rất nhanh chóng theo nha hoàn đi tắm rửa.

Lúc này trời cũng đã tối nhưng hắn không có buồn ngủ nên nhanh chóng lấy ra tài liệu luyện dược sư đọc nghiền ngẫm. Lúc trước hắn học thứ gì đều rất khó quên qua thể giới này trí nhớ hắn cũng tăng đọc một lần thì không quên.

Ham mê đọc hắn mới để ý trời đã sáng, cả đêm qua hắn đã học thuộc hết tài liệu cơ bản của luyện dược sư. Bây giờ chỉ còn thực hành nữa thôi. Hôm nay hắn sẽ ra ngoài mua tài liệu luyện đan.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Vạn Kiếm Quy Tông

Hôm nay đáng lẽ hẳn phải ra đường để mua dược liệu nhưng hẳn nhận ra hẳn không hề có lộ đĩnh cũng không có dị hỏa làm sao mà luyện đan theo phương pháp của Khuru Tà.

Buồn bực bước ra khỏi phòng gia đình thông báo cho hẳn gia chủ có việc muốn gặp hẳn.

-Phụ thân, được rồi đưa ta đi gặp người.

Đi theo gia nô đi đến nghị xử đường hẳn thấy Vương Khiết cùng một người đang trò chuyện vui vẻ với một người thanh niên khuôn mặt tuấn tú nhưng lộ ra vẻ bệnh tật Vương Lăng đoán chắc đây là Vương Khan.

Thấy Vương Lăng tiến đến Vương Khan nhìn hẳn:

-Lăng đệ lâu rồi không gặp. Không ngờ đệ lại có thiên phú như vậy tương lai của ta phụ thuộc vào đệ rồi.

Vương Lăng cúi đầu hành lễ với Vương Khiết sau đó mới quay lại nói với Vương Khan:

-Khan huynh khiêm tốn rồi tương lai gia tộc nằm trong tay huynh là thích hợp nhất.

-Giờ ta đã là phế nhân làm sao gánh được trọng trách gia tộc cơ chứ.

-Huynh nói vậy là sai rồi. Đứng đầu một gia tộc không chỉ cần thực lực mà còn cần khả năng lãnh đạo, dẫn dắt gia tộc đi theo con đường đúng. Mà đây là thứ đệ còn thiếu mong rằng sau này huynh có thể giúp đỡ cho đệ.

-Đệ đệ khiêm tốn qua rồi ta. Điều này là dĩ nhiên.

Bấy lâu này Vương Khan luôn luôn hậm hực trong lòng vì đệ đệ nhỏ tuổi hơn hẳn kế thừa gia tộc giờ nghe lời Vương Lăng nói thiện cảm tăng lên rất nhiều. Nhìn biểu hiện vui sướng của Vương Khan, Vương Lăng tiếp lời:

-Nói về việc huynh có phải là phế nhân hay không thì chưa chắc huynh đã là phế nhân.

-Đệ đệ nói đùa. Đan điền ta đã bị hủy còn không cách nào tụ linh lực được thì làm sao mà vận khởi linh lực cơ chứ. Chưa chết là phúc lắm rồi.

-Bị hủy đan điền chưa chắc đối với huynh là điều xấu. Đan điền bị hủy chưa chắc không thể khôi phục.

-Điều đệ nói là thực, ý đệ là sao khi nói thế

Vương Lăng cười nhìn Vương Khan, Vương Khiết cũng tò mò nhìn Vương Lăng hẳn không tin có cách khôi phục đan điền bị hủy.

-Thực ra cách để khôi phục đan điền thì không có. Nhưng làm mới lại đan điền thì có một cách.

-Chỉ giáo cho.

-Huynh có biết Tẩy Tủy Đan.

-Cái này dĩ nhiên biết. Nếu nói về cái này thì không hề có tác dụng gì nó chỉ thay xương đổi thịt cũng không làm mới được gân mạch.

-Điều này dĩ nhiên thế nhưng có một loại Tẩy Tủy Đan có thể thay đổi cả gân mạch, đệ cũng không thực sự nhớ rõ tên đan dược này.

-Là loại nào.

Vương Khan kích động nhìn Vương Lăng, Vương Khiết cũng ánh mắt lộ ra vẻ đầy hy vọng, hẳn đã mời rất nhiều luyện dược sư chế biến đan dược khôi phục đan điền cho Vương Khan nhưng ai cũng ngao ngán từ bỏ.

Vương Khan là đứa con trai hẳn yêu thích nhất vì nó rất có tham vọng cùng tài năng rất giống hẳn, mặc dù Vương Lăng có thiên phú nghịch thiên nhưng không có tham vọng rất khó khôi phục vinh diệu Vương gia.

Vương Lăng cũng biết điều này, Vương Khiết rất giống ông nội trước kia của hẳn. Vương Lăng cũng suy nghĩ làm sao lấy được tín nhiệm của cha hẳn chỉ có cách này hẳn mới không bị kiềm chế tự do còn được lợi dụng mối quan hệ của Vương gia.

-Loại Tẩy Tủy Đan là nguyên liệu trước kia trên thần giới để các vị thần nâng cao thực lực.

-Nói vậy không phải vô ích rồi sao.

Vương Khan lộ vẻ thất vọng

-Không vô ích vì đệ biết cách chế tạo ra loại đó.

-Thật

-Dĩ nhiên.

Vương Lăng tiến đến bàn lấy ra bút mực viết tên những loại nguyên liệu luyện đan đưa cho hai người. Vương Khan và Vương Khiết nhìn nguyên liệu cả kinh, mỗi loại nguyên liệu đều vô cùng quý hiếm.

Tuy thế nhưng bọn hắn vẫn có thể kiếm được chỉ là có 3 loại nguyên liệu vẫn chưa nghe tới: Hòa Linh thảo, Bạch Cốt thụ, Hoàng Hồng quả.

-Có mấy dược liệu không có thể luyện chế được không biết đệ định làm sao.

-Huynh không cần lo đệ có cách kiếm được.

-Vậy thì tốt. Những loại này rất mới lạ không biết ai có luyện được loại này.

-Chuyện này huynh cũng không cần lo, đệ có quen một luyện dược sư có thể luyện chế được loại dược liệu này.

-Không biết người đệ nói là ai.

-Người này không cho đệ biết danh tính. Thế nhưng vì không cho biết nên mới có thể luyện.

-Vậy ta cũng không lo xa nữa. Tất cả đều nhờ đệ an bài, nếu có thể chữa trị được ta chắc chắn sẽ hậu tạ.

-Đại huynh quá khách khí rồi dù sao chúng ta cũng là huynh đệ mà. Chuyện của huynh cũng là chuyện của đệ.

-Tốt. Từ giờ chúng ta sẽ trở thành huynh đệ đồng cam cộng tử dù sau này có chuyện gì đại ca cũng sẽ cố giúp đệ.

-Cảm ơn đại huynh.

Nhìn 2 đứa con trai hòa thuận làm Vương Khiết cũng vui lòng, hắn không ngờ Vương Lăng sau khi quay về lại hiểu chuyện như vậy. Nhớ đến gì đó, Vương Khiết mở miệng:

-Lăng nhi này con nói hủy đan điền có chuyện gì không xấu.

-Nói đến vấn đề này con suýt quên. Phụ thân với đại huynh có biết điều kiện để đột phá ‘Vạn Kiếm Quy Tông’ tầng 4 là gì không?

-Là gì.

Vương Khiết với Vương Khan kích động nhìn Vương Lăng. Phải biết gia tộc Vương gia từ trước đến đây ‘Vạn Kiếm Quy Tông’ có thể nói là chiêu thức đoạt mạng hiệu quả nhất, lực sát thương cao cùng phạm vi xa cùng mục tiêu đồng đảo thế mà dù tu luyện thế nào cũng không thể đột phá tầng 3 dù cho đã tìm kiếm thông tin cũ gia tộc cũng không có thông tin.

Vì thế nên Vương gia không thể theo kịp Chu gia tộc cùng Đông Phương gia tộc, nếu có thể đột phá lên tầng 5 cũng đủ để đứng đầu Mạn Đà đế quốc.

-Điều kiện tiên quyết phải là đan điền bị hủy giống như đại huynh vậy. Con đã đọc một số tài liệu liên quan đến gia tộc thấy một số người đứng đầu Vương gia có thể phát quang minh đại đều có điểm chung là quá khứ đều là phế nhân thể nhưng sau này lại dùng đầu cả đế quốc thậm chí cả đại lục. Quá khứ của họ đều là đan điền bị hủy nhưng khôi phục và đưa ‘Vạn Kiếm Quy Tông’ đến đỉnh cao của đại lục. Vị luyện dược sư kia cũng nói trước kia điều khôi phục đan điền không có khó khăn gì khó khăn là vì số dược liệu tự nhiên bị biến mất không còn.

-Hóa ra là vậy. Nếu vậy thì Vương Khan trong cái họa có cái may rồi. Vương Lăng con chắc chắn phải tìm cách khôi phục đan điền cho đại ca của con.

-Cha không cần lo. Điều này là dĩ nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Đạt được Ma kiếm

Điều Vương Lăng nói không sai, trước khi hắn từng đọc tài liệu của gia tộc điều này rất đúng cùng trước kia hắn đọc truyện tiên hiệp cũng đề cập đến vấn đề này chiêu thức cùng điều kiện tương đồng là tương đồng.

Còn về phần luyện được sư kia thì hắn nói láo, cái vị luyện được sư hắn nói dĩ nhiên là hắn mà hắn còn chưa từng luyện được thì sau này hãy tính.

Chợt hắn nhớ đến phần thưởng của mình lúc này mới hỏi:

- Cha, Người định khi nào dẫn đồ nhi đi chọn vũ khí.

- Xem ta này quên mất vấn đề chính. Ta vốn kêu con đến để dẫn đi tàng kinh các của gia tộc lấy bí tịch cùng vũ khí.

- Vậy cha ta đi thôi.

- Được.

Vương Lăng cáo từ Vương Khan rồi đi theo Vương Khiết đi tàng kinh các.

Đến bên trong gồm có 3 tầng, tầng 1 cất bí tịch phạm cấp và linh cấp cùng vũ khí phạm cấp và tinh cấp, tầng 2 cất bí tịch cùng vũ khí vương cấp.

Một lão giả trông coi tàng kinh các thấy Vương Lăng cùng Vương Khiết tiến đến tầng 2 cũng không nói cũng không ngăn cản.

- Tầng 2 này có vô số bí tịch vương cấp được góp nhặt cùng vũ khí vương cấp con cứ chọn mỗi thứ một cái.

- Vâng

- Cứ từ từ ta đợi con phía dưới.

Nói xong thì thân hình Vương Khiết biến mất tại chỗ, Vương Lăng cũng tắc lưỡi đẳng cấp của hắn và Vương Khiết cách nhau quá xa.

Cũng không nói nhiều hắn trước tiên đi tìm bí tịch phù hợp. Đi cả 2 tiếng đồng hồ hắn vẫn không chọn được cuốn bí tịch phù hợp, tốn cả đồng thời gian chỉ là những kỹ năng mạnh nhất thời yếu sau này, hắn vẫn không từ bỏ tiếp tục tìm kiếm thì thấy một bí tịch có cấm chú cổ ngữ, hắn mừng như điên không ngờ tìm được bí tịch cấp cao ở đây.

Mặc dù hắn dựa vào truyền thừa có vô số bí kỹ thần cấp, thánh cấp nhưng đòi hỏi cảnh giới quá cao không cách nào học được, rõ ràng bí tịch này chỉ là vương cấp nhưng có cấm chú cổ ngữ nhưng hắn không lo dù sao hắn cũng có công cụ ‘mở khóa’ là mảnh ngọc bội màu đỏ kia.

Chọn được bí tịch hắn tiếp tục qua tìm vũ khí thì thấy có rất nhiều vũ khí vương cấp có những cây khảm thuốc tính đối với hắn là vô ích như tăng sức mạnh nhưng giảm tốc độ, niệm thuốc tính hòa nhưng không vận dụng được kỹ năng, ... toàn rác rưởi đối với hắn.

Bây giờ yêu cầu của hắn rất cao vì kỹ năng của hắn thuộc hàng tốt nhất bỗng một cảm giác lạnh tóc gáy nhưng hấp dẫn hắn đến từ tầng thứ 3.

Vương Lăng không ngần ngại bước lên tầng 3, tầng 3 là nơi tu luyện của các vị chương môn cùng trưởng lão cũng không biết cất giấu thứ gì.

Đi vào trong một gian phòng tỏa ra hắc khí mãnh liệt kia, có vẻ như ở đây chỉ có hắn cảm nhận được nồng độ hắc ám mãnh liệt đến từ đây.

Bước vào phòng hắn thấy một thanh kiếm đen từ trên xuống dưới, cán kiếm lưỡi kiếm nói chung là đen.

Hắn bước đến cầm lấy cán kiếm thuộc tính ám trong người hắn tăng mạnh, giờ hắn mới biết vì sao bản thân lại cảm nhận được thanh kiếm này sở dĩ vì trong người hắn có cả hai thuộc tính quang và ám.

Điều đặc biệt hơn là hắn có thể cảm nhận được sự khao khát sức mạnh đến từ bản thân. Hắn rất nhanh trấn định lại, vì hắn tu luyện ‘Ngự Thiên Quyết’ nên không chỉ thể chất mà còn tinh thần của hắn cũng tăng cao không dễ dàng bị khống chế.

Buông cán kiếm ra hắn suy nghĩ lại lịch thanh kiếm kia thì nhớ vị Linh Tôn từng đối đầu với một vị ma đế cầm thanh kiếm này quyết đấu 3 ngày 3 đêm không phân thắng bại.

Sở dĩ vậy là vì thanh kiếm này tên ‘Hấp Huyết Ma Kiếm’ có một khả năng rất cù nhây dùng máu của kẻ thù bổ sung lực lượng, thể chất cho bản thân người dùng kiếm, còn có thể hấp thu âm nguyên tố xung quanh công kích đối phương bổ sung linh lực người dùng kiếm sau đó tản ra ma khí ăn mòn sự sống cũng là âm nguyên tố nguyên chất vậy là tiếp tục hấp thu.

Dùng thanh kiếm này rất dễ rơi vào ma chương cuối cùng làm nguyên liệu cho nó hấp thụ dù bá nhưng không phải thanh kiếm dễ xoi.

Thanh kiếm này bị một vị quang minh thần phong ấn thể mà không biết cách nào rơi vào tay Vương gia. Hắn quyết định chọn thanh kiếm này dù nguy hiểm nhưng hắn tự tin có thể xài được, hắn tinh thần đủ mạnh mẽ để không sa đọa còn có thuộc tính quang minh của hắn.

Chọn được hàng xịn hắn tiến đến phía cha hắn về phía vị canh giữ tàng kinh các kia.

Vị kia râu tóc bạc phơ, da mặt nhăn nheo điều hắn chú ý là dưới cổ có một cái ấn ký hình đầu lâu màu đỏ. Lão giả kia nhìn cuốn bí tịch Vương Lăng

chọn nhủu này.

-Người chắc chắn chọn cuốn bí tịch này.

-Chắc chắn.

-Nếu vậy thì cũng được. Cầm lấy đi và đừng hối hận.

-Sẽ không đâu.

Lão già cau mày, cũng không để ý nữa.

Đến lúc này Vương Lăng lấy ra thanh kiếm đưa ra cả lão già lẫn Vương Khiết cả kinh. Vương Khiết trầm giọng:

-Sao con lấy được thanh kiếm này.

- Vì không kiếm được thanh kiếm nào ưng ý nên con lên tầng 3 kiếm thử thấy thanh kiếm này thấy thích mới lấy.

-Thanh kiếm này con không lấy được.

-Tại sao. Con thấy thanh kiếm này rất tốt.

-Cái này quang minh giáo hội đưa cho gia tộc ta bảo quản không thể tùy tiện được.

Vương Lăng hậm hực không thôi, là đồ của ai cũng được của Quang minh giáo hội hẳn chắc chắn phải lấy.

-Của Quang minh giáo hội cũng không có vấn đề này dù sao sau này con cũng cần đi Quang minh giáo hội tiện thể có thể đem trả.

-Cái này.

Vương Khiết khuôn mặt khó xử. Vị bạch lão kia lúc này cười to tiếng nhìn Vương Lăng:

-Được, nếu ngươi thích thì cứ lấy. Hy vọng sau này người còn có thời gian đi Quang minh giáo hội.

-Lão tiên sinh việc này sao được.

-Không cần nói nữa. Có chuyện gì xảy ra thì sau này ta sẽ chịu trách nhiệm.

-Vậy thôi được. Hy vọng sau này con trả hàng lại cho Quang minh giáo hội. Tàng kinh các nhà ta cũng không phải cái nhà kho.

-Điều đó dĩ nhiên.

Vương Lăng cười lạnh, đồ vào túi hẳn là của hắn.

Hắn nhìn bạch lão không biết thân phận của đối phương, tại sao Vương Khiết có vẻ rất khách khí với lão, có vẻ lão có quan hệ với Quang minh giáo hội.

Ngay sau đó hắn cũng về phòng cất đi ‘Hấp Huyết Ma Kiếm’ sau này từ từ nghiên cứu, lấy ra cuốn bí tịch kia. Từ mi tâm hắn xuất ra ngọc bội màu đỏ chiếu thẳng ánh sáng đỏ vào cuốn bí tịch kia.

Sau một khoảng thời gian cổ ngữ cũng được giải. Cái này giải quyết dễ dàng hơn hẳn trước kia. Thu lại ngọc bội hắn tò mò kiểm tra bí tịch. ‘Âm Dương Khoái’ là một môn công phu song tu đề cao thực lực linh cảnh.

Vương lăng nhủu mày cái này thật sự quá tốt khiến hắn không tin là cái này không chỉ đề cao thực lực của hắn mà còn nữ nhân hắn song tu đồng thời tăng cả khả năng chiến trên giường cùng khoái cảm cảm thụ được.

Không nghĩ ngợi hắn ngay lập tức tu luyện, điều này có thể giúp nữ nhân của hắn đề cao thực lực còn hắn thì có thể cấp tốc vượt cấp dễ dàng hơn.

Tu luyện thành công tầng 1 ‘Âm Dương Khoái’ hắn nôn nóng chạy ra ngoài kiểm Vương Lục Nhi thử nghiệm hiệu quả.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Trước lúc chia ly

Chạy đến ngự viện thì thấy Vương Lục Nhi đang nói chuyện với một phu nhân mặc đồ trắng khuôn mặt tinh xảo dù đã trung niên nhưng cơ thể tỏa ra một cỗ lực kinh người.

Vương Lăng có thể biết mỹ phụ nhân này là người Băng Nguyệt Cung, đồ trắng, xinh đẹp. Băng Nguyệt Cung thật biết chọn người a.

- Sư phụ, khi nào người định quay về Băng Nguyệt Cung.

- Ngày mai ta sẽ đi, con cũng cùng ta đi luôn.

- Sớm như vậy.

- Sao nào trước kia con mong khởi hành sớm mà

- Đâu có. Tại phải xa phụ mẫu nên con không nỡ

Vương Lục Nhi đỏ mặt trả lời, mặc dù nói là phụ mẫu nhưng đầu nàng lại hiện lên khuôn mặt Vương Lăng. Biểu hiện đó làm sao giấu được vị mỹ phụ kia:

- Ta thấy ngươi không nỡ rời xa tên Vương Lăng kia thì có

- A. Nào có đâu sư phụ.

- Ngươi đẩy trước mặt nam nhân nhí nha nhí nhảnh chọc ghẹo bao nam nhân khổ tình tự ái. Thế mà trước mặt hấn rụt rè như thế làm sao mà không nhận ra.

- Con.

- Thôi được rồi có gì thì cứ nói với hấn ta đi trước ngày mai khởi hành không nói nhiều.

Không đợi Vương Lục Nhi phản đối nàng xoay lưng bỏ đi. Bóng dáng yếu điệu là lướt kia làm Vương Lăng nấp gần đó cũng động lòng, suy nghĩ đến việc đề nàng lên giường.

Xua tan những ý nghĩ kia hấn mới ló người ra tiến về phía Vương Lục Nhi.

- Lục Nhi, nàng sao thế

Nhìn thấy Vương Lăng, Vương Lục Nhi nhảy ào vào ngực hấn khóe mắt chảy ra vài giọt nước mắt:

- Vương lang, ngày mai thiếp phải đi rồi nhưng thiếp không muốn rời xa chàng. Nghĩ đến việc rời xa chàng làm thiếp cảm thấy đau khổ lắm.

Vương Lăng bị biểu hiện nàng làm cho động lòng, cảm động ôm chặt lấy nàng cũng không nói gì, Vương Lục Nhi cũng nằm trong lòng tình lang khiến nàng quên hết mọi thứ.

Sau một quãng thời gian ôm ấp khá dài Vương Lăng không đợi được nữa kéo nàng đi thẳng vào trong phòng của hấn. Vương Lục Nhi đỏ mặt cũng tùy ý để cho hấn dẫn nàng vào phòng hấn.

Hấn đẩy nàng lên chiếc bàn gần đó hôn lên đôi môi nàng, thương thức chiếc lưỡi thơm mà sau này có lẽ rất lâu hấn mới có thể được thương thức. Tuy đang rất mê mẩn nhưng nàng vẫn còn ý thức:

- Đừng ở đây. Lên giường có được không.

- Nhưng ta thích ở đây

- Nếu chàng thích thì thiếp cũng tùy ý.

Dù rất xấu hổ nhưng nàng cũng rất nhanh phối hợp với hấn để yên cho hấn nút lấy lưỡi nàng.

Hấn cũng không coi thất lung của nàng mà luôn tay kéo xuống chiếc quần dài cùng tiết khổ của nàng để lộ khe suối âm u cùng rừng lá đen kìa.

Nhìn âm hộ vẫn còn hơi đỏ do cuộc chiến hôm qua khiến hấn thương tiếc nhìn nàng.

- Hay là thôi đi. Đợi khi nào nàng khỏe lại rồi tiếp tục.

- Không. Thiếp sắp phải xa chàng rồi cứ để lại những khoảng khắc này in vào ký ức của thiếp dù đau đớn hay vui sướng.

Vương Lục Nhi đỏ mặt kiều mị nhìn hấn.

Nghe lời Vương Lục Nhi nói Vương Lăng hạnh phúc trào dâng cũng không kiêng kị nữa cúi đầu xuống dùng lưỡi liếm quanh âm hộ nàng, chiếc lưỡi đỏ

dài lượn sâu vào trong âm hộ của nàng, ngoáy sâu vào bên trong.

Vương Lục Nhi uốn éo cơ thể hai tay nhấn đầu Vương Lăng xuống.

-Thiếp sướng quá.

-Um. Sâu nữa đi

-Thiếp chịu hết nổi rồi. Thiếp sắp ra

-Thiếp ra

Dòng âm thủy ấm nóng phun ra ngoài tràn vào miệng Vương Lăng, hắn không ngần ngại đón lấy dòng chất lỏng kia nuốt hết.

Hắn công nhận nàng rất nhạy cảm dễ dàng kích thích. Âm hộ của nàng ướt đầm dễ dàng dễ dàng để dương vật hắn công kích. Vương Lăng vận ‘Âm Dương Khoái’ sau đó đem dương vật đâm sâu vào âm hộ của nàng.

Dù nàng đã mất trinh nhưng rất bót. Dương vật hắn càng vào sâu bên trong nàng thì âm hộ nàng bóp càng chặt, hắn càng thấy khoái hạc. Hắn liên tiếp công kích dồn dập.

BẠCH BẠCH BẠCH

Những tiếng va chạm của hai bộ phận sinh dục vang lên khắp căn phòng. Hắn nhấp liên tục vào âm hộ nàng chạm đến tử cung nàng, một ngón tay của hắn mò xuống chui tọt vào lỗ nhị của nàng.

-Không chỗ đó. Đừng mà

-Thiếp lại ra. SẮP ra rồi

-Ahhhhh.

Lại thêm một tràn âm dịch chảy ra ngoài, hắn lấy tay hứng lấy đem lên miệng liếm mát, sau đó đưa lên miệng cho nàng. Vương Lục Nhi cũng mở miệng ngậm lấy những ngón tay lưỡi nàng đánh qua đánh lại mát chùn chụt.

-Mùi vị âm thủy nàng thế nào.

-Chàng thật xấu. không biết học được ở đâu ra những trò này

-Ta nhìn nàng tự dung tự hiểu được.

Vương Lăng nhìn khoe miệng nàng chảy ra dòng nước bọt trắng. Hắn không nhịn được dùng lưỡi liếm láp quang môi nàng sau đó lật người nàng lại để miệng nàng chống về phía hắn.

Hắn đưa dương vật từ đằng sâu tiến sâu vào âm hộ nàng, đôi tay lượn qua y phục nàng nắn bóp hai bầu vú trong lớp áo. Hắn nhấp càng ngày càng mạnh, không biết vì sao hắn càng ngày càng hăng càng hưng phấn, nàng cũng thế nàng âm thanh rên rỉ thêm phần kiều mị cùng dâm dăng.

Dương vật hắn như càng to ra chèn ép lấp kín âm hộ nàng mà âm hộ nàng lại càng nhỏ nuốt lấy dương vật hắn. Cả hai người kết nối chặt chẽ với nhau theo đúng nghĩa đen.

Bỗng sau đó dương vật hắn bành trướng bao đầu quy lên lõi vào tử cung nàng sau đó bắn ra dòng tinh dịch ấm nóng. Hai người ôm nhau thở hổn hển, phần dưới hai người cũng ướt đầm âm thủy cùng tinh dịch.

Vương Lăng nhìn nàng càng thêm mấy phần ủy mị làm hắn vẫn không kiềm chế được ôm nàng lên giường. Một trận mây mưa cùng những âm thanh rên rỉ tỏa ra khắp căn phòng tiếp tục nổi lên.

Hai người không để ý có một bóng người ở bên ngoài nghe hai người sau đó nhanh chóng bỏ đi.

Người này đáng người thướt tha, ngực nở eo thon, mái tóc bạch kim đặc trưng của hồ tộc, đôi mắt đầy mê hoặc.

Dĩ nhiên nàng là Hồ Ngạn, nghe tin Vương Lăng tỉnh lại nàng định tới thăm một chút nào ngờ nghe thấy âm thanh rên rỉ đến từ trong phòng, là người từng trải nàng cũng biết đây là âm thanh gì.

Mặc dù rất xấu hổ nhưng nàng tò mò không biết là âm thanh nữ nhân nào. Đục một lỗ nhỏ nhìn vào phòng nàng thấy một dáng người thân quen sau đó nhìn thấy mặt nữ nhân.

Nàng cả kinh không ngờ lại là mỹ nhân đệ nhất của Vương gia. Nàng công nhận Vương Lăng rất có tài tán gái, nghe âm thanh cùng tràng cảnh kia khiến phía dưới nàng ẩm ướt.

Ý thức lại được năng xấu hổ không thôi chạy đi để lại trong lòng dần ánh không thể quên.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Bái sư

Sau một đêm mây mưa Vương Lăng cùng Vương Lục Nhi cũng đến giây phút chia ly.

Tắm rửa, ăn cùng nhau bữa cuối hai người đi ra sảnh đường gặp được sư phụ của Vương Lục Nhi, theo như thông tin có được mỹ phụ nhân này là Băng Y.

Thấy 2 người tiến đến Băng Y không quan tâm đến Vương Lăng trực tiếp đến bên cạnh Vương Lục Nhi.

-Chúng ta đi.

Băng Y nhanh chóng dẫn Vương Lục Nhi rời khỏi trước sự ngỡ ngàng của 2 người. Vương Lăng cười khổ không thôi, Băng Y này dường như sợ hắn bắt cóc lấy đồ đệ nàng.

Hắn cũng không quá bận tâm, có lẽ không lâu sau hắn sẽ đi Băng Nguyệt Cung một chuyến gặp 2 nữ nhân của hắn.

Trò chuyện với Vương Lục Nhi nàng biết Vương Lăng đang bắt đầu học luyện được, nàng cũng không quá tò mò chỉ giúp hắn đưa thêm một số thông tin.

Hiện giờ hắn biết một loại dị hỏa cách không xa thủ đô Cuồng Long, còn có một nơi tên Dược Kinh Phường chuyên bán những dược liệu quý hiếm cùng giá rẻ, sư phụ nàng thường xuyên lui tới đây nên nàng mới biết.

Hắn trước tiên sẽ ở nhà tu luyện đợi đến ngày mai 2 người từ Minh Lam Tông tới sẽ đi ra ngoài.

Một ngày nữa trôi qua, Vương Lăng cảm thấy linh lực trong bản thân tăng mạnh có dấu hiệu đột phá đỉnh phong rõ ràng bí tịch ‘Âm Dương Khoái’ tỏ ra có tác dụng.

Ra ngoài thì nhận được tin 2 người bảo vệ hắn đến từ Minh Lam Tông đã đến. Nhanh chóng đến sảnh đường Long Võ đã ngồi đó nhăm nhắp trà đợi hắn từ lâu, bên cạnh còn có 2 người bịt mặt, mặc một bộ đồ đen.

-Cậu đến rồi.

-Xin chào đại sư.

Long Võ khẽ gật đầu nhìn Vương Lăng ánh mắt vô cùng hài lòng.

-Đây là 2 người từ đây sẽ bảo vệ cậu đều là nguyên lực sơ đoạn cảnh giới Long Thất cùng Long Tam.

Vương Lăng nhìn 2 người đánh giá, 2 người kia cũng dò xét cậu. Vương Lăng cười nhìn 2 người:

-Rất vui gặp 2 người.

Hai người kia cũng không đáp lại cậu chỉ khẽ gật đầu. Long Võ cũng cười nói:

-Cậu cũng đừng trách họ, họ được huấn luyện chỉ để nghe lời Long gia tộc thôi mà ta cũng không có khả năng, ngoài việc bảo đảm an toàn cho cậu cũng sẽ không nghe bất cứ mệnh lệnh nào.

Vương Lăng giật mình thật không ngờ đối phương lại điều động lực lượng cá nhân bảo hộ hắn không biết Long gia tộc muốn gì ở hắn.

Rõ ràng đây là giám sát hắn, đúng hơn là đe dọa sau này hắn cần phải cẩn thận làm việc.

-Vậy được rồi, đây là giấy thông báo nhập học chỉ cần cậu đưa tờ đơn này thì sẽ cho cậu trực tiếp nhập học không cần thông qua kiểm tra.

-Cảm ơn đại sư.

-Tốt. Ta có việc cần làm 2 tháng nữa hy vọng gặp lại cậu.

Nói rồi Long Võ quay lưng bỏ đi, 2 người kia cũng biến mất. Vương Lăng ngạc nhiên không ngờ tác phong làm việc của đối phương thật chuyên nghiệp.

Có 2 người âm thầm bảo hộ Vương Lăng yên tâm đi ra ngoài. Đường phố thủ đô vô cùng tấp nập cùng náo nhiệt, vô số quán ăn, dược phường được bày bán mà trong số ít có của Vương gia.

Dựa vào địa chỉ của Vương Lục Nhi đưa cho hần thì hần tìm được đúng Dược Kinh Phường, nơi đây nằm trong một góc khuất trong hẻm nhỏ, cửa tiệm cũng cũ nát ít người đến thăm.

Vương Lăng cũng không kiêng kị đi vào bên trong ngửi được nồng đặc mùi dược liệu. Một ông lão tóc trắng che phủ mặt đang nằm ngủ trên bàn. Cảm nhận được Vương Lăng tiến vào ông lão hiện lên một vẻ kinh ngạc nhưng rất nhanh bình thường trở lại. Vương Lăng cũng không để ý:

-Ở đây bán dược liệu sao

-Không bán dược liệu thì bán cái gì

-Tiểu bối thất lễ, không biết có thể bán những dược liệu bên trong đơn đan này không

Nói rồi Vương Lăng đưa cho ông lão một tờ giấy kê khai dược liệu. Lão nhìn lộ ra vẻ kinh nghi:

-Được đợi ta

Ông lão nhanh chóng đưa cho Vương Lăng dược liệu hần cần.

-374 hắc tệ

Vương Lăng tặc lưỡi không ngờ luyện dược tiêu tốn nhiều tiền như vậy. Đưa đủ số tiền hần quay lưng bỏ đi:

-Đợi đã, đơn dược đó đó người kiểm ở đâu ra. Tỷ lệ phân chia rất trùng hợp.

-Cái này phụ thân vẫn bồi vô tình cứu được 1 người sau đó người đó đưa cho một bản dược liệu này giờ tới tay vẫn bồi.

-Cha người có nói hình dạng người đó ra sao không.

Vương Lăng miêu tả chi tiết của Khuru Tà, đây là cách luyện đan mà hần đã học có lẽ vị tiền bối này biết được Khuru Tà.

-Vậy là đúng rồi. Hần là đồ đệ ta ưng ý nhất chưa kịp học hết chân truyền đã chết. Nếu đã có duyên thì người có muốn theo ta học luyện dược không. Nói cho người biết ta là Gia Nộ là luyện dược sư thân sư duy nhất trong nghìn năm qua. Bí mật luyện dược của ta không truyền ra ngoài nếu ai biết thì lập tức phải giết.

-Đồ nhi bá kiến sư phụ

Vương Lăng kinh hỷ không thôi, không ngờ có thể bá kiến được một vị thần sư làm sư phụ dù nhìn như có vẻ ép buộc hần. Về vị luyện dược sư truyền kỳ này hần cũng biết là người đầu tiên luyện ra đan dược thất phẩm cực phẩm dù cho tài liệu lúc đó không bằng mấy ngàn năm trước.

-Tốt đồ nhi. Ta nhìn người chắc mới tập tành luyện dược nhưng không sao thứ gì cũng phải tập tập nhiều thành quen.

-Vâng. Thực ra con chưa từng luyện dược bao giờ.

-Chưa từng. Vậy người cũng không có dị hóa.

-Vâng.

-Vậy thôi người có dùng được ma pháp hóa hệ không.

-Được thừa sư phụ.

-Tốt. vậy thì bắt đầu đi kiểm dị hóa đi. Khi nào kiểm được thì quay lại.

-Vâng. Đồ nhi cáo từ.

Vương Lăng nhanh chóng rời khỏi trong lòng vui như mở hội, hần có thể học được luyện dược từ vị thần sư này. Bây giờ có thể đi Bạch Đà Sơn lấy Bạch Linh Hóa điểm đứng thứ 13 trong 22 loại dị hóa.

Mà điều này thì vô cùng nguy hiểm, hần cần biết thông tin thế lực ở Cuồng Long thành rồi mới có thể yên ổn rồi thành. Quyết định hần cuối cùng đi đến cửa tiệm bán linh khí của Vương gia.

Khi đang đứng ngoài cửa thì nghe được có xung đột bên trong.

Bước chân nhanh vào thì hần gặp lại người hần từng quen không lâu trước kia Lục Hải bên cạnh hần có một thiêu nữ xinh đẹp mặc một bộ đồ sắc sỡ,

đối diện với hắn có một thiếu nữ tầm 15, 16 tuổi xinh đẹp, đáng vẻ thanh khiết, cử chỉ ôn nhu.

Bước đến hỏi thăm vị lão giả trông coi, tên này biết Vương Lăng thông qua tộc hội nên rất lễ độ giảng thích cho hắn.

Nói một chút về các loại dị hỏa cái này mình lấy từ nhiều nguồn cùng giản lược tên đơn giản dễ hiểu là được (fan ĐPTK đường ném gạch, tui cũng fan ĐPTK)

1-Cổ Đế hỏa diễm: loại hỏa diễm xuất hiện cổ xưa, khởi sinh sự sống, bản thân chưa vô hạn linh lực.

2-Thôn Phệ hỏa diễm: hấp thu tất cả loại vật chất có linh lực, chỉ cần vật có linh lực là bị nó cắn nuốt.

3-Hàn Băng hỏa diễm: là loại hỏa diễm tự thân cắn nuốt hỏa khí cùng hàn khí trường thành, cắn nuốt được cả linh hồn của linh thể.

4-Cửu U hỏa diễm: loại hỏa diễm gây thảm họa lớn nhất 5000 năm trước. Có đặc tính cắn nuốt tốc độ nhanh, sinh vật xung quanh hỏa diễm sẽ bị nhiễm hỏa độc.

5-Vô Tướng hỏa diễm: không màu, không hình, một sự tồn tại mà sinh vật bị nó cắn nuốt không hề để lại dấu vết.

6-Hồng Liên hỏa diễm: Hỏa diễm liên tục cháy, bất tận, bất tử, từ khi khai sinh thiên địa nó vẫn ở đó. Nằm trong nơi nóng nhất của lục địa

7-Lôi Linh hỏa diễm: được các vị thần thiên giới thay nhau tiêu tốn linh lực để nó cắn nuốt, diệt hồn của những vị thần mang tội.

8-Phụng Tiên hỏa diễm: hỏa diễm bao bọc Thượng Thiên Phụng Hoàng, hồi sinh sự sống sinh vật cũng hủy diệt sự sống sinh vật.

9-Hắc Hồn hỏa diễm: nằm sâu trong lòng ma giới, những bán thần bước thất bại qua cánh giới thần đều bị nó cắn nuốt, cắn nuốt được mọi loại sinh vật cảnh giới bán thần.

10-Thanh Tâm hỏa diễm: hỏa diễm tốt nhất để tu luyện linh lực. Tốc độ tăng tốc linh lực khủng bố.

11-Thạch Cự hỏa diễm: nằm sâu trong vùng đất cứng rắn, hỏa diễm duy nhất có dạng vật chất rắn, là hỏa là đá rất khó phân biệt

12-U Sương hỏa diễm: chưa độc tính của hỏa diễm, tiếp xúc bất cứ vật gì đều khiến nó trúng độc.

13-Bạch Linh hỏa diễm: hỏa diễm chỉ có thể thấy vào ban đêm, nằm ở nơi tối nhất lục địa.

14-Cương Linh hỏa diễm: cắn nuốt âm khí, u hồn.

15-Địa Hải hỏa diễm: loại hỏa diễm nằm sâu trong đáy biển.

16-Minh Thú hỏa diễm: 100 năm một lần thú tộc mở cửa Vạn Thú Điện cúng tế cường giả để hỏa diễm cắn nuốt. Hình dáng một con hỏa hổ cắn nuốt linh lực.

17- Hồn Nguyên hỏa diễm: hỏa diễm cắn nuốt mọi loại pháp lực. Trưởng thành thông qua màu sắc vốn có Đỏ -> Lam-> Lục -> Vàng -> Đen -> Thôn Phệ hỏa diễm

18- Bình Nguyên hỏa diễm: sinh trưởng cùng thực vật có linh lực dồi dào.

19- Hắc Thổ hỏa diễm: loại hỏa diễm cháy trên bóm Hắc Thổ

20- Lam Linh hỏa diễm: hỏa diễm có màu xanh

21- Vinh Quang hỏa diễm: hỏa diễm chuyên dùng của luyện dược sư

22-Nội Tâm hỏa diễm: hỏa diễm chuyên sống trong cơ thể người, người cơ thể có Nội Tâm hỏa có Sinh Nguyên thể chất, sau có thể trở thành Thanh Tâm hỏa diễm

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Kế hoạch

Hóa ra vị thiếu nữ kia đến mua một thanh kiếm linh phẩm cao cấp.

Thiếu nữ sắc sỡ kia là vị hôn thê của Lục Hải, Trình Diễm cũng thích thanh linh kiêu kia nên tranh chấp xảy ra. Vương Lăng cười lạnh, không ngờ tên kia bị hấn đánh cho bò lê bò lết lại giờ gây chuyện trong địa bàn của hắn.

Vương Lăng đi đến trước mặt của 3 người. Lúc này mấy người này mới chú ý tới một thanh niên tuấn tú, diễm đạm khiến 2 thiếu nữ cũng kinh ngạc, Lục Hải thì khó chịu nhìn hắn.

-Mấy vị này không biết tại sao lại gây sự ở đây.

Vương Lăng dù biết nhưng vẫn hỏi:

-Hừ ta muốn mua thanh kiếm này mà nữ nhân này không biết tốt xấu tranh giành với ta.

Lục Hải ngao ngễ nói. Vương Lăng trầm mặt, rõ ràng biết đây là địa bàn của Vương gia mà đến đây gây sự, Lục gia và Vương gia còn không ưa gì nhau hấn chắc chắn tên này là cố ý đến gây rối.

Vương Lăng nhìn qua phía thiếu nữ cười hỏi:

-Chuyện là vậy sao

Thiếu nữ đỏ mặt thẹn thùng nói:

-Là tôi đặt mua nó trước, tôi đã để dành khá lâu để đủ tiền mua nó với lại tôi đến đây trước mà.

-Nếu vậy thì thanh kiếm này cô lấy trước đi

Lục Hải tức giận nhìn Vương Lăng:

-Đây là cách đối xử khách của Vương gia sao thật sự rất tốt.

Nói rồi xuất ra trên tay một linh kiếm đậm tới nào ngờ đang giữa chừng thì chân đã bị đóng băng cứng ngắt. Vương Lăng mặt lạnh nhìn hắn:

-Việc làm ăn của Vương gia không cần Lục thiếu chủ quan tâm

Nói xong cũng không nói gì thêm trực tiếp một kích đá bay Vương Lục ra ngoài. Lục Hải cảm thấy cảnh này khá quen thuộc sau đó bất tỉnh, Trình Diễm kinh hô chạy đến bên người hậm hực nhìn Vương Lăng

Hai tên hộ vệ bên cạnh thấy cảnh này cũng không dám lao lên chỉ đỡ Lục hải sau đó bỏ đi. Đám người rời đi, Vương Lăng mới quay lại nhìn người thiếu nữ trước mặt, một thiếu nữ ôn nhu, dịu dàng khuôn mặt anh đào đỏ hồng nhìn hắn.

-Cảm ơn công tử.

-Đây là việc nên làm không nên bận tâm

-Tiểu muội Tàn Thanh Y không biết quý danh công tử

-Vương Lăng

Tàn Thanh Y kinh hô, phải biết bấy lâu nay người nổi tiếng nhất kinh thành là Vương Lăng, thiên phú phải nói là trước tới nay rất nghịch thiên. Tàn Thanh Y cũng không nán lại lâu.

-Vậy cáo từ

-Đi đường cẩn thận.

Tàn Thanh Y nhanh chóng rời khỏi. Vương Lăng lâm vào trầm tư, Chu gia đã bắt đầu đàn áp việc kinh doanh của Vương gia, cần phải nhanh tìm biện pháp đối phó.

Tìm hết tư liệu về Chu gia, hắn biết được Chu gia kinh doanh dược liệu, linh khí, đan dược giống hắn, đằng sau còn có Lục gia và Trình gia hỗ trợ.

Muốn cạnh tranh công bằng lĩnh vực này hiện nay không có thời gian, mà hắn đan dược cũng chưa học được chút gì. Hiện giờ hắn chỉ còn cách đi Bạch Đà Sơn lấy Bạch Linh hỏa diễm mặc dù rất nguy hiểm nhưng dựa vào truyền thừa hắn có được thì lấy được loại hỏa diễm này hắn có cách.

Ngay lập tức hắn trở về chuẩn bị đồ đạc đi Bạch Đà Sơn, Vương Khiết biết tin này cũng không cấm cản hắn, đưa cho hắn 500 hắc tệ tiêu dùng.

Vương Lăng nhớ đến Hồ Ngạn dù sao bây giờ hắn dưới thân phận là Vương Lăng phải có trách nhiệm quan tâm mẫu thân. Tìm đến Hồ Ngạn nàng thấy thấy hắn khuôn mặt đỏ ửng, nhớ lại cảnh trước đó không lâu. Vương Lăng cũng không biết việc gì cũng chỉ thăm hỏi nàng vài câu.

-Ngươi hiện giờ ra ngoài rất nguy hiểm. Bọn chúng sẽ sai người xử lý ngươi

-Người không cần lo có 2 hộ vệ nguyên lực cảnh là đủ rồi. Việc ra ngoài rất quan trọng nếu không sau này Vương gia sẽ khó có cơ hội vực dậy.

-Vậy được. Người cẩn thận.

-Tuân mệnh mẫu thân. Hải nhi cáo từ

Vương Lăng nhanh chóng bỏ đi để lại Hồ Ngạn ngần ngại nơi đó. Nếu đã có ý định xử lý kẻ thù thì hẳn cần kết đồng minh. Nhớ đến Vương Hàn hẳn định đi một chuyến thăm hỏi hẳn.

Hắn đến tìm Vương Trí hỏi thăm nơi ở Vương Hàn, Vương Trí lâu ngày gặp lại Vương Lăng cũng không quá tò mò dẫn hắn đến chỗ Vương Hàn.

Do Vương Hàn có chiến thần thể chất nên vết thương hồi phục rất nhanh, thấy Vương Lăng đến hẳn nhanh chóng ra nghênh đón.

-Vương Hàn bái kiến thiếu chủ. Cảm tạ thiếu chủ ơn cứu mạng.

-Không cần khách khí đều là người nhà. Vết thương người sao rồi.

-Không vấn đề gì.

-Không vấn đề gì là tốt. Ta cũng biết tin người được nhận vào Minh Lam Tông nên cũng tiện đến chúc mừng người.

Vương Lăng lấy ra một số đan dược nhất phẩm cao cấp, đối với hẳn không có gì vì hẳn là thiếu chủ nhưng với Vương Hàn thì rất cần thiết để đột phá dung linh cảnh.

Vương Hàn cảm kích nhìn Vương Lăng, hảo cảm của hẳn tăng rất nhanh.

-Thiếu chủ người quá khách khí rồi.

-Không cần ngại.

-Sau này nếu có việc gì thì thiếu chủ cứ nói ta sẽ không từ.

-Vậy thì rất tốt.

Vương Lăng vui mừng không ngờ thì triển chút thành ý mà thu phục được một mãnh tướng. Nói chuyện một chút rồi Vương Lăng giúp hẳn đột phá dung linh cảnh.

Vương Hàn càng thêm cảm kích. Hẳn cũng đưa cho Vương Trí ít đan dược triệt để lời kéo thành công 3 trưởng lão, với cái này chỉ cần đã kích Chu gia một chút là Vương Lôi sẽ không có chỗ dựa dẫm nữa.

Ngày hôm sau hẳn bắt đầu đi về phía tây kinh thành tới Bạch Đà Sơn. Hai ngày đường đi đường hẳn gặp một số thích khách nhưng không đủ cho hẳn lột chân, phần nguy hiểm đã có 2 người kia lo giùm.

Tiến đến phía trước là trấn Bạch Nguyệt, sở dĩ vì ở đây ngày nào trăng cũng tròn. Bạch Tam với Bạch Thất nhận được tin tức phía trước có kẻ giăng bẫy Vương Lăng, hai người bảo Vương Lăng chờ 2 ngày sau đó mới vào trấn còn bọn hẳn vào trấn xử lý gọn ghẽ kẻ địch

Vương Lăng cũng không ý kiến, hẳn không ngờ mạng lưới tình báo của Long gia chạy đến Mạn Đà đế quốc mà còn hơn chính chủ. 2 ngày này Vương Lăng quyết định đi vào khu rừng gần đó gọi cái gì Bạch Lâm.

Hắn đi vào khu rừng thấy cảnh sắc không khác gì bình thường, ngay sau đó hẳn gặp một bày bạch cốt khuyển, những con khuyển từ này lông trắng muốt, có những chiếc xương trắng nhọn hoắt đâm ra ngoài.

Bầy này khoảng 7,8 con là ma thú cao cấp tốc độ rất nhanh, bọn chúng di chuyển khôn khéo vô cùng khiến Vương Lăng không có thời gian thi triển ma pháp.

Hắn đành phải chịu đau tập trung hướng một góc khuất chạy đi, bảy khuyển vẫn rượt theo, vận ‘Ngự Thiên Quyết’ tách ra xa bọn chúng, thấy đủ khoảng cách hẳn bắt đầu dùng ‘Băng Đầu Long’ công kích bảy sói đóng băng được 5 con còn 3 con hẳn dễ dàng dùng Hàn Diệp kiếm giải quyết.

Đánh xong bảy khuyển hẳn nhanh chóng đi kiếm một nơi tắm rửa, cơ thể hẳn giờ toàn mùi máu.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Trêu chọc Hàn Bắc Nguyệt

Đến một hồ nước gần đó hần nhanh chóng lộn trần nhảy xuống nước, bơi qua bơi lại sau đó lặn sâu xuống hồ nước, trước kia rất ít nơi có nguồn nước trong lành cùng cảnh vật xung quanh đẹp đẽ như vậy.

Lặn sâu xuống đáy hồ nước lúc lâu thì hần nhìn thấy trên bờ một người con gái tóc vàng, da thịt trắng đẹp, đôi mắt như ngọc, khuôn mặt goàn mỹ là một mỹ nhân khuynh quốc, năng mặ dù không bằng Băng Mộ Tuyết nhưng sẽ rất khó kiếm người nào có vẻ đẹp như nàng dù cho Vương Lục Nhi cũng vậy.

Thấy thiếu nữ kai ngó nghiêng xung quanh sau đó từ từ thoát từng lớp áo quần để lộ đôi ngực mặc dù không to nhưng cảm rất vừa tay, lớp lông ả sâu bên dưới cùng khe suối lấp ló bên dưới.

Do ở dưới nước nên Vương Lăng không thể thấy rõ cơ thể nàng. Mà đây không phải lúc để hần ngắm gái phải mau nhanh chóng trồi lên nếu không khỏi thờ thể nhưng nếu làm vậy thì sợ nàng sẽ uất ức sinh hận.

Thế giới này phụ nữ rất dễ ý phẩm hạnh nếu bị nam nhân khác nhìn thấy thì sẽ không còn cách gặp người, mà điều hần lo là lỡ thiếu nữ kia hận quá giết hần thì sao, thiếu nữ kia nhìn vào là biết mạnh hơn hần.

Lúc này thiếu nữ đã xuống hồ dùng cánh tay ngọc ngà chà nũa khắp cơ thể, mà Vương Lăng đang ở dưới nước nhìn thấy hết thấy. Hần cũng muốn ngắm tiếp nhưng cơ thể hết giới hạn đành phải từ dưới hồ ngó đầu lên, thiếu nữ kia nghe tiếng phá nước nhìn qua thì thấy bên cạnh một người nam nhân xa lạ.

-Áhhhhh

Tiếng hét kinh hãi xuất hiện không phải của nàng mà là của Vương Lăng. Thiếu nữ nhìn Vương Lăng hậm hực:

-Người hét cái gì

-Người thấy hét của ta rồi dĩ nhiên ta phải la thôi.

Vương Lăng giả bộ để nước mắt rơi ra làm bộ ủy khuất. Thiếu nữ mắt tròn, miệng chữ o nhìn Vương Lăng.

-Ta là thiếu nữ còn chưa la người là nam nhân la cái gì.

Vương Lăng nhìn nàng tiếp tục thút thít. Thiếu nữ thấy vậy ngạc nhiên hỏi:

-Người khóc cái gì

-Người nhìn hết cơ thể ta rồi còn tỏ vẻ không liên quan làm sao ta không khóc.

Thấy thiếu nữ lộ vẻ tức giận hần không cho nàng cơ hội nói tiếp:

-Người nhìn thấy rồi sẽ chịu trách nhiệm chứ.

-Tại sao lại phải chịu trách nhiệm

Thiếu nữ nhìn chằm chằm hần cũng quên bản thân nàng không mảnh vải che thân.

-Mẹ ta nói nếu nữ nhân nào nhìn thấy cơ thể ta thì phải gả cho người đó.

-Có chuyện ngược đời như vậy.

-Từ nhỏ ta sống trong sung túc. Bỗng một ngày nhà ta xảy ra chuyện ta phải lưu lạc ra bên ngoài. Mấy vị tiểu thư thấy ta đẹp trai nên bắt ta về làm nam sủng nhưng ta may mắn ta thoát được. Mẹ ta biết chuyện cũng cho ta một số tiền chạy trốn đến đây, trước đó mẹ ta bắt ta hứa nếu người phụ nữ đầu tiên nào nhìn thấy cơ thể ta đầu tiên phải gả cho người đó. Ta có vợ rồi thì không ai cướp sắc ta được nữa.

-Ai biết người đáng tin hay không.

-Ta xin thề trước mặt Quang Minh nữ thần nếu ta nói dối nửa câu thì ta sẽ chết không có chỗ chôn.

Vương Lăng biết người thế giới này rất tin tưởng Quang Minh thần, hần thề trên danh nghĩa Quang Minh nữ thần nhưng bản thân hần lại là người đạo Phật nên không ảnh hưởng gì. Quả nhiên nữ nhân kia tin mấy phần. Vương Lăng tiếp tục nói:

-Nếu người không tin thì nhìn bộ quần áo kia đi, ta vì xài hết tiền nên mới phải vào đây tắm.

Vương Lăng chỉ vào bộ đồ đăng xa hần giao đấu với yêu thú đã rách nát. Thiếu nữ lúc này mới ý thức được nàng là người đến sau cũng không để ý lấy y phục rách nát kia.

Nàng vốn là một thiếu nữ không biết mùi đời nên rất nhanh chóng bị gạt, nàng cũng rất thờ phụng Quang Minh nữ thần nên dễ dàng tin lời Vương Lăng. Thiếu nữ lúc này mới đầy thương cảm nhìn hấn:

-Ngươi thật đáng thương. Đây là 100 hắc tệ đủ người sống một năm, ngươi cầm lấy đi

Thiếu nữ đưa cho Vương Lăng một cái gói chi. Vương Lăng lắc đầu nhìn nàng:

-Ta không lấy

-Tại sao ngươi không lấy

-Ngươi đưa ta sau đó bỏ ta đi đúng không. Nếu người không đồng ý lấy ta thì sau này ta làm sao có thể cưới ai.

Thiếu nữ đỏ mặt, nàng biết thế giới này một nam nhân có thể có nhiều vợ nhưng nghe lời hấn có vẻ rất kiên định, hưởng chi hấn thật sự rất tuần tú. Nàng rất nhanh động lòng:

-Được ta sẽ cưới ngươi. Nhưng trước tiên nói cho ta tên của ngươi.

-Ta là Thiên Vũ. Vậy là ngươi đáp ứng gả cho ta rồi đúng không.

-Là ai gả cho ngươi là ta cưới ngươi.

-Mặc kệ dù sao ta cũng rất vui.

Vương Lăng chạy đến ôm lấy thiếu nữ, lúc này 2 người mới ý thức được cả 2 đang khóa thân. Thiếu nữ mặt đỏ như gấc đẩy Vương Lăng ra, lấy y phục che trước ngực:

-Ngươi quay lại cho ta mặc đồ.

-Tại sao. Chúng ta là phu thê rồi mà.

-Ai là phu thê với ngươi. Nếu ngươi không quay lại thì đừng mơ tưởng nữa

-Được. Nương tử nói gì ta nghe cái đó.

Nói xong Vương Lăng quay người đi cũng mặc lại bộ đồ rách kia, thiếu nữ cũng nhanh chóng chỉnh chu y phục. Nhìn Vương Lăng mặc y phục rách nát, thiếu nữ động lòng đưa lại gói chi cho Vương Lăng:

-Đây, ngươi cầm lấy đi mua một đồ lành lặn mà mặc.

-Cảm ơn nương tử.

-Có việc này ta chắc ngươi hứa với ta.

-Nương tử cứ nói.

-Ngươi không được kiếm nữ nhân khác ngoài ta. Ngươi hiểu không

-Điều này dĩ nhiên là được. Ta chỉ cần một mình nương tử thôi.

Nàng khuôn mặt rục rỡ nhìn hấn. Lấy ra một cái lệnh bài đưa cho hấn.

-Thiên Vũ ta giờ có việc phải làm hiện không cách nào đưa ngươi đi cùng. Ngươi cầm lệnh bài này đến Quang Minh giáo hội Nữ Chân để quốc tìm ta. Quên mất. ta là Hàn Bắc Nguyệt. Ngươi nhớ đấy.

-Được rồi nương tử, ta sẽ tới tìm nàng.

Nói xong bóng dáng của Hàn Bắc Nguyệt biến mất. Vương Lăng tắc lưỡi, may mắn hỏi nầy hấn lấy mềm không lấy cứng. Vương Lăng hiện giờ rất bội phục bản thân rất có tài diễn xuất.

Nếu trước kia hấn đi làm diễn viên là rất thích hợp, mà hấn cũng may mắn gặp được một vị tiểu thư không qua sóng gió để dễ bị lừa gạt.

Hấn cảm thấy bản thân bắt đầu trở nên vô si lừa một người con gái ngây thơ tốt bụng như thế. Hấn nhìn miếng lệnh bài, chắc chắn nàng trong Quang Minh giáo hội không đơn giản, hấn đã chọn một người không đơn giản.

Thôi thì sau này xin lỗi nàng sau vậy. Vương Lăng quăng khỏi đầu ý nghĩ áy náy cùng hối hận, đổi một bộ y phục tiến đến khu rừng tìm kiếm ma thú luyện kiếm.

Chương 30: Ta làm chủ mi

Sau vài lần chiến luyện với bảy khuyển, Vương Lăng đã quen thuộc với chiến thuật săn mồi của bọn chúng, hắn đã học được quỹ đạo công kích của đối phương dễ dàng giết từng con một công kích hần.

Từng con xông tới cắn hần, hần đọc được vị trí đó sau đó đòn trước vị trí công kích mà giết từng con. Rất nhanh sau đó hần giải quyết sạch sẽ cả đàn khuyển tử, xác phơi khắp nơi.

Đang định bỏ đi thì một cái bóng lao vút qua chặn trước mặt hần.

Một con Bạch Cốt Khuyển to lớn, xương mọc dài và dày hơn những con khác, đôi mắt lại đỏ thẫm. Vương Lăng xác định con này là một con biến dị đồng thời là con đầu đàn, hần tiêu hao rất nhiều linh lực giờ không có khả năng đấu với ma thú đỉnh phong nhưng đường lùi của hần bị gần chục con Bạch Cốt Khuyển chặn lại.

Con biến dị gầm gừ, những con kia tránh ra có vẻ con chó này đang có thể hiện.

Vương Lăng cười khỏ, hần không thể sử dụng ma pháp vì tốn nhiều pháp lực cũng không thể bắt kịp tốc độ con yêu thú. Hần đành phải đánh tay đôi, vận ‘Ngự Thiên Quyết’ cầm Hàn Diệp Kiếm’ vận khởi công kích ‘Toàn Lưu Nhất Kiếm’ đâm ngay cổ con thú biến dị, nó cũng không né tránh trực tiếp dùng miệng lấy hàm răng cắn chặt mũi kiếm không cho hần cử động, hàm răng nó nghiền nát thanh Hàn Diệp Kiếm, Vương Lăng hoảng hốt lui ra xa tránh kịp cú tấp kế tiếp của nó, hần không có thời gian tiếc rẻ thanh kiếm mà cấp tốc tránh né từng móng vuốt cào tới, hần vận ‘Ngự Thiên Quyết’ cùng ‘Cầm Nã Thủ’ miễn cưỡng chống đỡ hướng tấn công của nó, thừa sơ hở lúc nó tấp tới Vương Lăng nhảy lên đạp lên mồm nó bắn mình ra xa.

Thấy Vương Lăng định chạy trốn con thú biến dị kia bắn ra những chiếc gai nhọn, vô số gai nhọn tiến về phía Vương Lăng, hần nhanh chóng dùng băng tiễn bắn trả.

Qua một đợt công kích hần thấy cơ thể rã rời, những con ma thú còn lại cũng ồ ạt xông tới bao vây hần.

Vương Lăng cười đau khổ, hần đã tưởng tượng vô số cách chết nhưng không ngờ lại không nghĩ tới mình sắp bị chó đại cắn chết.

Hần cố dùng lượng linh lực cuối cùng bỏ chạy, chạy đến đâu bảy yêu thú chạy đến đó.

Vương Lăng ngã gục xuống đất, tự chửi mình quá tự phụ, hần ước mong hiện giờ bản thân trở nên thật mạnh mẽ. Đôi mắt khép hờ lại, một đạo ánh sáng màu đen xuất hiện trong tay hần, đôi mắt hần trở nên điên cuồng.

Cầm trong tay ‘Hấp Huyết Ma Kiếm’ hần điên cuồng đâm chém lũ yêu thú xung, máu nhuộm thanh kiếm màu đen nhanh chuyển sang màu đỏ, thanh kiếm sau đó tỏa ra làn hắc khí tiêu thụ sinh mạng bọn chúng, thanh kiếm nhanh chóng nhuộm đỏ lại tỏa ra làn hắc vụ liên tục đe dọa bọn yêu thú xung quanh ngay cả con yêu thú đầu đàn cũng chết thảm.

Cảnh tượng xung quanh Vương Lăng lúc này chỉ là một màu máu đỏ cùng làn hắc vụ bao bọc xung quanh nhưng nhanh chóng bị thanh kiếm hấp thu. Trong não hải của hần một màn đen che khuất ánh sáng yếu ớt kia.

Vương Lăng nhìn thấy trước mặt hần là một bóng đen hình đám mây cùng 2 con mắt đỏ lầu

-Chấp nhận ta đi ta sẽ cho ngươi sức mạnh.

Vương Lăng nhìn bóng đen biết đây là ma chương, may hần định lực đủ mạnh mẽ cùng tu luyện ‘Ngự Thiên Quyết’ nên không dễ dàng sa ngã.

-Sức mạnh. Của ngươi không đủ hấp dẫn ta

-Ngươi đừng tự lừa dối mình ngay cả mấy con creep cấp 1 đánh còn không lại thì ảo tưởng cái gì.

-Ta tự có bản sự của mình. Không phải ngươi chấp nhận ta mà phải là ta chấp nhận ngươi.

-Ngông cuồng. Bao nhiêu cường giả ma đế bị ta hấp thu một tên dung linh bé nhỏ thì làm gì được.

Nói xong bóng đen trực tiếp nhảy xổ vào người Vương Lăng, hần chịu đựng một con đau khủng khiếp lan truyền khắp cơ thể, bóng đen kia nhanh chóng muốn đoạt xá triệt để tiêu diệt tinh thần Vương Lăng.

Vương Lăng nhắm nhin vận ‘Ngự Thiên Quyết’ đồng thời ánh sáng màu đỏ lóe lên đem bóng đen kia thôn phệ, bóng đen kia cả kinh nhanh chóng thoát khỏi nẻo ngờ đã quá trễ hần hoàn toàn bị thôn phệ biến mất ngay sau đó. Vương Lăng tỉnh lại cảm nhận tinh thần dần dập kích động.

Hắn ngồi xuống đem ám nguyên tố dày đặc kia hấp thu nhờ ấn ký thanh kiếm trên trán hắn, ánh sáng màu xám nguyên tố ám sáng rõ hơn, Vương Lăng đột phá ma đạo sĩ sơ kỳ.

Lúc này chém giết làm hắn đột phá lên dung linh đỉnh phong lúc nào không hay, giờ linh lực tụ hội khiến hắn có tạo ngộ đột phá hóa linh cảnh. Vương Lăng dù rất mệt mỏi nhưng cơ hội chỉ đến một lần hắn vận linh lực chảy tại đan điền, tích tụ ngày càng dày đặc đem vận chuyển đi khắp cơ thể lại vận chuyển về đan điền khiến nồng độ linh lực tinh thuần trở nên dễ dàng kết tụ thành hình xoắn ốc.

Một quãng thời gian trôi qua linh lực chuyển đổi sang độ nồng đặc hơn. Điều này giúp khả năng tự phục hồi và hấp thu linh lực tăng mạnh. Điều đáng mừng là hắn đã đột phá hóa linh sơ kỳ cảnh giới.

15 tuổi hóa linh sơ kỳ cảnh giới cái này phải là quái vật trong truyền thuyết mới có tốc độ tăng trưởng nhanh như vậy. Ấy thế mà hắn mới tới thế giới này hơn một tháng thôi.

Hắn biết sở dĩ nhanh như vậy cũng nhờ mảnh ngọc bội màu đỏ cùng ấn ký linh kiếm kia. Vương Lăng xác định lai lịch mảnh ngọc bội không hề đơn giản, nó có thể cắn nuốt, thôn phệ linh hồn đồng thời có khả năng giam giữ chúng, còn có khả năng phá giải phong ấn cổ ngữ. Quá mệt mỏi hắn thiếp đi đến khi tỉnh dậy đã là sáng hôm sau.

Hắn cảm thấy cơ thể đã khỏe hơn với lượng linh lực tinh thuần đang chảy trong người hắn. Nhìn bên cạnh là thanh kiếm ‘Hấp Huyết Ma Kiếm’, giờ đây hắn đã hoàn toàn làm chủ ma kiếm này.

Ma chương tích tụ đã bị thôn phệ hết sạch, hắn chỉ cần không phạm sai lầm của những nạn nhân trước là yên tâm sử dụng nó mà không nên quá lạm dụng. Hắn cần nhanh chóng kiếm thanh kiếm mới cũng không thể cứ dùng thanh a kiếm này được.

Nhớ đến ước hẹn 2 ngày Vương Lăng nhanh chóng đến Bạch Nguyệt trấn.

Không phạm sai lầm quá khứ, hắn nhanh chóng che giấu linh lực tránh né yêu thú. Qua một quãng thời gian dài chạy maratong đến trấn. Hắn cảm nhận thị trấn rất âm u, tiêu điều lâu lâu mới có người xuất hiện. Hỏi thăm tin tức hắn biết Bạch Linh đạo tặc đang hoành hành quanh đây.

Vương Lăng thờ dài, không ngờ hắn đi đâu cũng có chuyện, hắn không phải đáng cứu thế không có thời gian giúp người dân diệt đạo tặc, đáng lẽ nhiệm vụ này là của Chu vương đệ hạ nhưng những lực lượng dẹp loạn lại chạy ra thay vì giết đạo tặc lại đi giết hắn. Suy nghĩ hồi lâu hắn không ngờ Long gia tộc có chiêu bài rất hay.

Lợi dụng việc bảo vệ hắn giải quyết người của Mạn Đà quân đội, khi đã không giải quyết được đạo tặc thì uy tín trong dân sẽ mất. rất dễ nổi loạn. Vương Lăng lóe lên suy nghĩ giải quyết vấn đề đạo tặc tạo dựng uy tín cho hắn thay vì làm lợi cho Long gia.

Quyết định rồi rất nhanh hắn đến nhà trọ hẹn trước, bước vào cảnh trước mắt làm hắn kinh ngạc không thôi. Long Tam hôn mê nằm trên giường, Long Thất cánh tay cũng bị thương gục trên ghế.

Thấy Vương Lăng vào Long Thất ánh mắt đã lộ rõ vẻ mệt mỏi cố gắng đứng lên Vương Lăng lại đè vai hắn xuống.

-Người bị thương tình dưỡng chữa thương đi. Nói thử chuyện gì xảy ra.

Long Thất nhìn hắn lộ vẻ sầu muộn nói:

-Ta và Long Tam đến đây giải quyết bọn ám sát thì biết trấn này có đạo tặc cùng người của Chu gia. Bọn ta biết Chu gia muốn diệt người nên âm thầm để 2 bên lưỡng bại câu thương mới giải quyết bọn chúng. Quả nhiên tên tướng lĩnh bị thương nặng ta và Long Tam mới nhân cơ hội diệt trừ hắn ai ngờ nhảy đầu ra một tên cường giả nguyên lực trung kỳ đánh bị thương tay phải của ta Long Tam thì bị hắn hạ độc hôn mê bất tỉnh.

Vương Lăng nhận ra trong giọng nói tràn đầy phẫn uất, hắn biết nếu không phải vì hắn thì cả 2 người không bị như vậy.

-Yên tâm, ta sẽ tìm cách giải được

-Dựa vào người. Tốt nhất người không nên đi để bọn ta hy sinh oan uổng.

-Đừng lo ta sẽ không có vấn đề gì đâu. Ta còn chưa muốn chết sớm.

-Vậy tùy người.

Long Thất lạnh nhạt nói, Vương Lăng thì lại rơi vào âm trầm suy nghĩ miên man.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Hạ độc

Ra ngoài trời mưa một số đồ dùng cần thiết, hấn hóa trang thành một thường dân mặt mũi bình thường đi đến nhà trọ của quân đội để quốc nghỉ ngơi.

Đến nhà trọ thì tất cả phòng trọ đã bị bọn họ bao trọn còng không cho ai ra vào, Vương Lăng nhanh chóng lên ra phía sau thì thấy bọn họ chuẩn bị rất nhiều thức ăn, bắt một tên tiểu nhị tra hỏi thì biết thức ăn chuẩn bị cho vị tướng quân Chu Phi kia, mỗi lần hấn ăn rất nhiều.

Vương Lăng trói tên tiểu nhị vào một góc, biến hình thành hình tên tiểu nhị.

Thuật biến hình tiêu tốn nhiều linh lực nhưng bù lại rất khó phát hiện, hấn lấy từ trong người thuốc mê hấn nhớ lại trước kia theo đó mà pha chế, nguyên liệu dựa trên một số dược liệu tương tự kiếp trước, hấn cũng thử nghiệm trên người một số tên bảo vệ Vương phủ không có vấn đề gì.

Loại này điều chế theo cách riêng có lẽ rất khó để phát hiện, đối với cường giả là như thế nào. Vương Lăng len lén bỏ thuốc vào từng đĩa thức ăn chắc chắn cho 2 tên trong phòng ngủ đến tét. Xong xuôi lần lượt từng đoàn người đem thức ăn vào trong phòng, hấn chỉ thấy có một tên tướng quân mặt mày có 2 vết sẹo lớn chạy dài trên mặt.

Vương Lăng chỉ thấy một người, tên còn lại nấp đầu đó xung quanh. Sau một thời gian, Vương Lăng biến hình trở lại chuẩn bị phương án dự bị. Xong xuôi hấn biến trở lại làm tiểu nhị ý định đi vào phòng thu dọn đồ ăn.

Quả nhiên hấn thấy 2 người nằm gục trên bàn, một tên là Chu Phi tên còn lại mặc áo choàng úp mặt trên bàn không có động tĩnh. Vương Lăng dò xét quanh căn phòng chuẩn bị phương án xấu nhất, hấn tiến đến gần tên áo choàng mong tìm giải được cho Long Tam, chưa kịp chạm vào người hấn thì áo choàng đen động một cái xong biến mất tại chỗ.

Vương Lăng ngay lập tức theo hướng cửa sổ nhảy ra, tên áo đen cũng rất nhanh chóng chạy ra cửa sổ nhìn xuống dưới đường nhưng không thấy tên tiểu nhị kia đâu.

-Rốt cục là cường giả nơi nào.

Tên áo choàng không từ bỏ chạy đi ra ngoài, hồi nãy hấn đã rắc một loại hương liệu lên người Vương Lăng mà chỉ có hấn mới có thể nhận ra.

Vương Lăng lúc này rất nhanh chóng nhảy ra khỏi cửa sổ xóa bỏ thuật biến hình hòa vào đám người đi đường nhưng lại không biết bản thân hấn bị phát hiện.

Do người đi đường không quá đông đúc nên tên áo đen nhanh chóng tìm được Vương Lăng, Vương Lăng kinh hãi gần chết không ngờ đối phương đang đi theo hấn, nhìn tình hình có vẻ đối phương không quá nhanh phát hiện ra hấn. Vương Lăng nhanh chóng suy nghĩ, từ từ đi đường vòng về phía nhà trọ.

Phía sau nhà trọ Vương Lăng suy nghĩ đối phương chắc chắn dựa theo mùi vị đặc trưng nào đó tìm hấn, Vương Lăng nhanh chóng dùng thủy thuật biến một vũng bùn gần đó lẫn qua lẫn lại như thẳng điện, bôi chét khắp cơ thể nhằm xóa bỏ mùi vị cơ thể, sau đó chạy đến chỗ tên tiểu nhị bị trói cho hấn ăn một loại đan dược, sử dụng thuật khống chế tinh thần, một kỹ năng trong ‘Ngự Thiên Quyết’ khống chế suy nghĩ đối phương, kỹ năng này khi lên tầng 2 Vương Lăng dựa vào một số thủ thuật thôi miên trước kia cùng bản năng tác dụng của ‘Ngự Thiên Quyết’ nhưng nó chỉ dùng trong một thời gian ngắn cùng khống chế tinh thần kẻ có linh lực yếu bởi cảnh giới Vương Lăng hiện là không đủ.

Vương Lăng tìm một nơi gần đó phục dụng một viên linh đan cấp cấp, sau đó che dấu khí chất. Không lâu ngay sau đó tên áo choàng xuất hiện thấy tên tiểu nhị hấn chặn ngay trước mặt hấn.

-Để xem ngươi chạy đâu cho thoát

-Không ngờ ngươi lại phát hiện được ta

Tên tiểu nhị bị Vương Lăng thôi miên trả lời

-Ta không biết vì sao ngươi lại có thể hóa giải ‘Ninh Hoa Hương’ của ta nhưng cũng không quan trọng. Nói ai lệnh cho ngươi bỏ thuốc bọn ta.

-Chết cũng không thể nói

Ngay lập tức sau đó tên tiểu nhị cầm một con dao làm bếp đâm tên áo choàng đen.

Tên áo choàng đen hừ lạnh không thèm để ý hất tay một cái tên tiểu nhị nhảy máu chảy ra bắn lên người tên áo đen cùng trên mặt hấn. Tên áo choàng đen nhũn mày cố lau vết máu bắn ra, ngay lúc sau hấn cảm thấy da thịt rất nóng, da thịt căn bản bị ăn mòn, hấn kinh hãi lấy ra một viên đan dược phục dụng sau đó ngồi xuống điều tức.

Vương Lăng mỉm cười, loại thuốc tên tiểu nhị uống là độc dược có tính lan truyền hấn dựa theo công thức Khuru Tà từng dùng điều chế, dùng nó thì có thể biến một quân đội bình thường trở nên hỗn loạn.

Thấy tên áo choàng kia nhắm mắt không chế độc Vương Lăng không từ bỏ cơ hội, cầm ‘Hấp Huyết Ma Kiếm’ dùng ‘Toàn Phong Nhất Kiếm’, tên áo choàng kia cũng nhận thấy nguy hiểm vội dùng một tay chặn lại lưỡi kiếm.

Do chênh lệch cảnh giới nên Vương Lăng dù đánh bắt ngờ cũng chỉ làm bị thương tên áo choàng kia. Tên kia nhìn Vương Lăng hậm hực phóng ‘Phong Quyền’ công kích Vương Lăng.

Vương Lăng cũng không ngờ đối phương dùng pháp thuật công kích hắn nhưng hắn không ngại ma pháp đối phương cũng không quá mạnh pháp lực còn thua kém hắn, Vương Lăng nhanh chóng phóng ‘Băng Đầu Long’ công kích đánh trả.

Quả nhiên đòn công kích của tên áo choàng không đón đỡ được còn băng đầu long kia công về phía hắn.

Bỗng Vương Lăng thấy tên áo tên ngay trước mặt hắn từ bao giờ, Vương Lăng vận ‘Ngự Thiên Quyết’ tránh né, lên hóa linh cảnh giới Vương Lăng có thể thi triển ‘Ngự Thiên Quyết’ một thời gian dài mà không sợ tiêu tốn quá lớn linh lực như trước kia.

Thế mà tên áo choàng kia rất nhanh theo kịp hắn thậm chí nhanh hơn rất nhiều Vương Lăng cũng không ngạc nhiên đối phương cảnh giác cao hơn hắn nhưng cũng phải quá nhiều chỉ qua đối phương có phong thuật gia tăng tốc độ. Thế nhưng như thế cũng khiến tên áo choàng kia khó có cơ hội công kích.

Đang tránh né ma thủ đối phương tự nhiên Vương Lăng cảm thấy cơ thể mất sức. Nhìn thấy tên áo choàng nở nụ cười hắn biết đối phương dùng độc ám toán hắn.

Người trong không khí mùi hương kì lạ Vương Lăng cố gắng nín thở chạy lại theo hướng ngược hướng gió, tên áo choàng nào bỏ qua cơ hội một đám vào bụng làm Vương Lăng đau đớn bay xa ra ngã trên đất.

Tên áo choàng lấy ra một linh khí đến ngay trước người Vương Lăng đâm xuống, Vương Lăng giờ đây nhờ tu luyện ‘Lục Liên kiếm pháp’ nên cảnh giới dùng kiếm tăng rất nhanh nên dễ dàng đón đỡ ánh kiếm trước mắt, ngay sau đó hắn dùng ‘Cầm Nã Thủ’ đón đỡ tay cầm kiếm, tay còn lại chiêu kiếm biến ảo đã đâm thẳng trước ngực tên áo choàng. Tên áo choàng kinh hãi, hắn chỉ chuyên dùng độc là giới giờ cận chiến không có tài.

Hắn chỉ vội dùng tay không bắt lấy kiếm, lưỡi kiếm sượt qua bàn tay hắn tạo vết thương nhưng hắn đã cầm chắc lưỡi kiếm. Sau đó hắn lại cảm nhận được linh lực biến mất nhanh chóng, hắn kinh hãi cầm kiếm đánh bay thanh kiếm trong tay Vương Lăng.

Thanh ma kiếm đã bay ra xa để lại Vương Lăng nằm đó kiệt sức cố gắng dậy dựa. Tên áo choàng đen cười lạnh tiến sát đang muốn giải quyết Vương Lăng thì hắn bỗng nhận ra thanh ma kiếm quay lại đâm vào ngực hắn. Tên áo choàng kinh hãi, hắn cảm nhận linh khí trong cơ thể biến mất nhanh chóng.

Cảm tức nhìn Vương Lăng, hắn điên cuồng cảm linh khí của hắn đâm Vương Lăng, Vương Lăng lúc này sức lực mất gần hết cũng do tác dụng của độc được tên kia gây nên.

Vương Lăng bị nhận ngay một kiếm vào ngực hắn. Cảm nhận đau đớn Vương Lăng cố giữ mình tỉnh táo, tên áo choàng kia lúc này mới ngã xuống đất, da thịt hắn trở nên khô khát, thanh ma kiếm đã hấp thu toàn bộ linh khí của tên đó.

Vương Lăng lúc này thực sự rất mừng, hắn nhờ học ‘Lục Liên kiếm pháp’ nên có thể lĩnh ngộ kiếm thức, nhờ vậy hắn có thể ‘Ngự Kiếm’ đâm ngược lại tên áo choàng, cái này là lần đầu tiên hắn sử dụng dựa trên mấy bộ phim lúc trước ngồi coi mà làm theo nên tùy thuộc vào vận may của hắn, lần đầu tiên thực hiện thành công là đã rất mừng.

Cộng với việc tác dụng của ma kiếm làm tên áo choàng không cách nào đón đỡ được, xui cái hắn bị tên đó đâm một kiếm mà còn không thể cử động được. Máu đỏ từ ngực hắn chảy xuống, cơ thể linh khí tiêu thoát quá nhanh cũng không thể cầm cự bao lâu.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Tiểu Bạch Kiếm

Mất máu quá nhiều làm mất hết sức lực đi bỗng nhiên một bóng người đi tới.

Vương Lăng cố mở mắt nhìn thì thấy một tên công tử tóc búi sau, da thịt trắng, đôi mắt long lanh, lông mi dài, đôi môi chúm chím khiến Vương Lăng trong lòng xao xuyến.

Vương Lăng ngay lập tức ý thức lại giới tính của mình không ngờ hắn lại để ý một cái tên tiểu bạch kiếm.

Tên công tử kia cũng nhìn thấy hắn đi đến bên cạnh thấy tên áo choàng đen, hắn ngồi xuống lấy trong người tên áo choàng một số đan dược, hắn nhìn qua nhìn lại cuối cùng lấy một viên đan dược nuốt vào người.

- Cuối cùng cũng được giải thoát. Tên chết bầm này dám đe dọa ta, chết đáng đời

-

Nói xong hắn đá tên áo choàng một cái quay lại nhìn Vương Lăng:

- Là người giết tên đáng ghét này

Vương Lăng không còn sức trả lời chỉ khẽ gật đầu. Tên công tử kia nhìn hắn đưa cho hắn một viên linh đan cùng một viên đan dược, lấy tay đưa vào miệng Vương Lăng ngửi thấy một mùi hương thơm ngát sau đó nuốt vào cả 2 viên đan vận chuyển linh lực.

Tên công tử cười nhìn hắn, lúc này hắn mới phát hiện thanh kiếm đặc dị màu đen kia, tên công tử lộ vẻ vui mừng đi đến cầm lấy thanh kiếm.

- Là nói, cuối cùng ta cũng đã kiếm được ma kiếm, có cái này thì không tin phụ thân không xử lý mụ già kia.

Tên công tử cười sau đó nhìn Vương Lăng:

- Thanh kiếm này từ đâu người có được.

Vương Lăng hơi thờ đã ổn định, vết thương đã ngừng chảy máu đã có sức trả lời

- Cái này ta nhặt được trong một hang động.

- Nhặt được. Cái này là bảo vật đấy. Rơi vào tay người thật uổng phí.

- Ta cũng không biết chỉ tùy tiện cầm lấy thôi. Nếu thích người cứ cầm lấy.

- Dĩ nhiên ta lấy rồi. Làm sao cho người. Thôi người hết giá trị rồi. Đáng lẽ ta định tha cho người vì giúp ta giết tên đáng ghét kia. Nhưng giờ người đã biết về thanh kiếm này thì chết đi

Vương Lăng kinh hãi không ngờ mới thoát chết lại không lâu giờ lại sắp tạch. Không biết tại sao số hắn khổ thế.

- Cô nương, ta vẫn còn giá trị mà. Có thể từ từ thương lượng.

- Cái gì cô nương, người muốn chết sớm.

- Cô nương không cần che giấu, dù cô che giấu khá kĩ nhưng ta vẫn nhận ra. Thuật ngụy trang của tôi cao minh hơn nhiều nếu không tin cô thử gỡ mặt nạ trên người ta là hiểu.

- Thật không ngờ, ta đi bao lâu nay chỉ có mình người nhận ra.

Nói xong nàng đến gần mặt Vương Lăng lột xuống mặt nạ để lộ một khuôn mặt tuấn tú, nàng ngạc nhiên không ngờ đối phương lại cao minh đến như vậy. Vương Lăng thì thở dài may mắn, may ra hắn vẫn là trai thẳng.

- Tốt. Người dạy ta dịch dung ta tha người một mạng.

- Cái này đợi ta hồi phục đi đã rồi nói có được không.

- Được.

Nàng nhìn Vương Lăng thấy hắn vui mừng mới hé miệng nói tiếp

- Người nếu nuốt lời đừng mơ ta đưa thuốc giải cho

- Thuốc giải gì?

- Thuốc giải 'Hồn Thi Tán' người mới ăn không lâu đấy.

Vương Lăng kinh hãi không ngờ đối phương ngay từ đầu đã muốn khống chế hắn, hắn cảm nhận nữ nhân này rất độc ác.

Một quãng thời gian sau trời cũng tối hẳn, hắn khôi phục lại một chút linh lực đủ để hắn di chuyển tự do. Hắn phải công nhận đan dược mà cô nàng ác quỷ kia đưa có công hiệu khôi phục linh lực rất nhanh.

Thấy hắn đã tạm ổn định.

- Tốt. Người chuẩn bị lên đường cùng ta đi Bạch Đà Sơn.

- Bây giờ đi

- Chứ người định bắt ta đợi người à.

- Có thể hoãn chút ít thời gian để ta về lấy đồ đạc được không.

-Cũng được. Ngươi có thể về nghỉ ngày mai xuất phát.

Nói xong nàng quay người bỏ đi. Vương Lăng đến kiểm thuốc giải cho Long Tam, không biết là loại nào hắn đánh lấy hết đem về cho Long Thất.

Xong xuôi hắn nhanh chóng đi về gặp Long Thất.

Đang định vào phòng Long Tam cùng Long Thất thì hắn thấy phòng hắn sáng đèn, hắn lấy làm kì lạ. Không cần chuẩn bị gì hắn tung cửa đi vào phòng thì bất gặp cảnh một cô gái đang trong thùng nước tắm.

Da thịt nàng hồng hào, mái tóc đen cắt ngắn đến cổ, khuôn mặt có một vết sẹo dài kéo trên trên má trái nếu không có vết sẹo thì nàng chắc hẳn là một nữ nhân. Nhìn thấy Vương Lăng bước vào, nàng xấu hổ che trước người.

-Người đi ra.

Nghe thiếu nữ mặt ửng đỏ nhìn hắn, Vương Lăng cũng đành tiếc người đi ra, hắn vẫn chưa nhìn thấy cở ngực nàng dù có chút tò mò nhưng cũng phải đi ra.

Lúc này hắn mới nghĩ ngợi nữ nhân này rốt cục là ai sao lại ở trong phòng hắn. Một lát sau tiếng nữ nhân vang lên:

-Ngươi vào đi

Vương Lăng nhanh chóng đi vào thì thấy nàng mặc một bộ đồ đen từ trên xuống dưới, khuôn mặt đã bị che kín.

-Tại sao lại che mặt

-Thôi quen thôi. Ngươi đừng để ý. Việc tìm kiếm giải dược thế nào rồi.

Vương Lăng đem cả đồng thuốc độc lẫn thuốc giải ra ngoài. Long Thất nhìn đồng thuốc giải nhũ mảy, nàng lấy từng loại lên mũi ngửi sau đó phân loại ra 3 bình thuốc giải, 2 viên đan dược.

-Ta nghĩ một trong đồng này là thuốc giải.

-Vậy thì đơn giản. Thử từng loại là được.

-Không được. Dùng đan dược xong thì thuốc giải sẽ không còn hiệu quả mà hắn đã không còn nhiều thời gian nữa. Nếu không cẩn thận có thể làm phản tác dụng. Không nắm chắc không thể thử được.

-Thế thì làm sao bây giờ.

-Để ta thử độc. Ngươi lấy từng loại giải dược cho ta dùng nếu cái nào có hiệu quả thì đem cho Long Tam dùng.

-Không được. Nếu ngươi có chuyện thì làm sao.

-Không cần ngươi quan tâm.

-Tại sao lại không cần quan tâm. Ngươi chết rồi thì ai bảo vệ ta đây.

-Hừ. Vậy thì có Long Tam thay ta bảo vệ ngươi.

-Long Tam là gì của ngươi mà ngươi mạo hiểm như vậy.

-Là gì của ta cần gì ngươi quản nhiều.

-Nếu ngươi không nói lời đầu tí nữa hắn nổi cơn điên giết ta thay ngươi báo thù thì sao.

-Tam ca sẽ không làm vậy.

Long Thất hằm hằm nhìn Vương Lăng. Vương Lăng thì hiểu ra điều gì đó.

-Hóa ra các ngươi là phu thê.

-Nói bậy ai là phu thê.

-Chứ sao lại xưng hô thân thiết như vậy.

-Long Tam là ca ca ruột của ta.

-Là ca ca của ngươi.

Chương 33: Giải độc

Vương Lăng lấy khăn che mặt nàng xuống nhìn ngó chút xong chạy qua kia phòng nhìn Long Tam xong quay lại. Hắn không tin được lại để cho một cặp huynh đệ giám sát hắn.

-Đúng là có mấy phần giống nhau

-Hài lòng chưa. Giờ thì bắt đầu đi.

Vương Lăng bắt lấy tay nàng đang cố đeo lại khăn.

-Ngươi làm gì

-Không cần che. Ta thích ngươi thế này hơn.

-Ai cần ngươi thích.

Long Thất xấu hổ nhìn hắn. Vương Lăng chỉ cười nhìn nàng.

-Ngươi tiếp tục mang ta sẽ không giúp ngươi.

-Tại sao.

-Ta chỉ giúp nữ nhân. Ngươi đeo vào ta không có động lực.

-Được được. Bắt đầu nhanh đi.

Nói rồi nàng cầm con dao định rạch một vết thương trên bàn tay thì bị Vương Lăng chặn lại. Nàng hậm hực nhìn Vương Lăng.

-Ngươi làm sao nữa.

-Để ta.

Nói rồi hắn cầm con dao cứa một đường trên cánh tay tạo một dòng máu đỏ thẫm. Thấy hắn hành động Long Thất hết hoảng.

-Ngươi làm gì

-Thử độc.

Không kịp để nàng phản ứng hắn cầm độc được bôi lên chỗ bị thương, ngay sau đó hắn cảm nhận con đũa đòn lan tới. Long thất hết hoảng cầm tay hắn.

-Ngươi vì sao làm vậy.

-Lý đầu nhiều vậy trước tiên ngươi lấy giải được trước được không.

Long Thất lúc này mới ý thức được bản thân so với thường ngày mất cảm hơn rất nhiều. Nhanh lấy lại bình tĩnh nàng lấy một lọ giải được thoa lên vết thương của hắn.

-Đợi một lát xem hiệu quả của nó

Long Thất khẽ gật đầu nhìn chăm chăm hắn cũng không nói gì.

-Được rồi cái này không phải giải được.

Nói xong hắn tay cầm run run rạch thêm một đường bôi thêm được độc. Long Thất đang thất thần vì không có hiệu quả thì thấy hắn tự tạo thêm vết thương mới kinh hô:

-Ngươi vì sao lại tự tạo thêm vết thương.

-Chẳng phải ngươi nói chắc chắn an toàn sao phải tách riêng vết thương ra mới biết hiệu quả rõ rệt hiệu quả.

-Ừ.

Đợi một lúc sau độc được vẫn không suy giảm. Cơ thể hắn càng thêm bủn rủn nhưng vẫn cố gắng chịu đựng.

-Tiếp tục đi lần này giúp ta rạch ở ngực ta đi

-Không cần. Lần này để ta thử.

-Nếu ngươi cũng trúng độc thì ai giải độc nữa đây.

-Được.

Long Thất cắn răng cầm dao rạch trên ngực hắn sau đó bôi độc được, tiếp đến là lọ thủy được cuối cùng. Không lâu sau khuôn mặt nàng trắng bệch.

-Cái này quả nhiên giải được là 2 viên đan được kia, ngươi không cần lo ca ca ngươi dùng nó sẽ khỏi thôi.

-Còn ngươi. Ngươi thì thế nào.

-Ta. Ta thế nào ta biết rõ, không cần độc được này thì ta cũng đã bị hạ độc trước đó rồi cũng sống không bao lâu. Chi bằng cứu người sống lâu hơn đi.

-Nếu ngươi chết bọn ta cũng không sống được.

-Không cần lo. Lúc nãy qua phòng ca ca ngươi ta đã viết thư giải thích cho Long Vô để trên bàn rồi ngươi đem nó đưa cho hắn thì hắn sẽ hiểu.

-Không cần nói nữa ngươi mau đem giải được cho ca ca ngươi đi định đợi hắn chết à. Ta ngủ một giấc đã.

Nói xong Vương Lăng mất nhắm lại vì quá đau, quá mệt mỏi, quá chán nản, hắn cũng không hiểu bản thân hắn sao lại lựa chọn ngu ngốc như vậy.

Vì hắn thích Long Thất ư, dĩ nhiên không phải người hắn yêu là Băng Mộ Tuyết và Vương Lục Nhi.

Có lẽ là vì nhìn ánh mắt cô đơn lạnh lẽo của Long thất làm hắn động lòng, hắn nghĩ không thể để nàng chết quá sớm như vậy được.

Nàng vẫn chưa nhận được sự hạnh phúc thật sự mà hắn đã cảm nhận được nó dù không lâu nhưng cảm giác đó rất chân thật. Buông lỏng mọi thứ hắn chìm vào giấc ngủ.

Long Thất đã cho Long Tam phục dụng thuốc, hắn đã có dấu hiệu hồi phục, quả nhiên đan được kia là giải được. Long Thất cuối cùng yên tâm ca ca của nàng nhưng lại không có nửa phần vui mừng, từ trong thâm tâm nàng có điều gì đó mất mát rất lớn, tim nàng rất đau, khóe mắt đã ẩm ướt, nàng không hiểu đó là gì vì nàng chưa từng trải qua cảm giác này.

Từ nhỏ được Long gia tộc nhận nuôi nàng cùng ca ca chỉ đắm đầu vào tu luyện cùng những nhiệm vụ ám sát trừ ca ca nàng ra thì vẫn không có ai đối xử tốt với nàng do nàng có vết sẹo lớn trên mặt lúc làm nhiệm vụ.

Gặp được Vương Lăng nàng chỉ cảm thấy căm ghét một tên công tử ăn sung mặc sướng mà nàng và ca ca phải bảo vệ hắn bằng cả tính mạng. Dù trong lòng rất không thích nhưng nàng được sinh ra là để hoàn thành nhiệm vụ.

Ngay sau đó ca ca nàng lại bị trúng độc cũng vì hắn làm ác cảm càng tăng.

Thế mà nàng lại không ngờ được hắn vì nàng mà bất chấp thử độc dù đã nhìn bộ dạng của nàng. Lúc này mọi hận thù, căm ghét của nàng biến mất ngay sau đó thay thế là một cảm giác yêu thương, quý mến người nam nhân này. Giờ đây nàng chỉ hy vọng có thể chữa cho hắn dù cho có trả bằng sinh mạng của nàng.

Đi qua phòng hắn, nàng ngắm nhìn khuôn mặt người nam nhân, hắn tuấn tú, lợi hại có bản lĩnh nhưng khi ngủ thì rất thu hút.

Ngón tay thon dài như ngọc cùng vài vết chai sạm lứt trên khuôn mặt hắn. Nàng thấy hắn mồ hôi bắt đầu chảy ra thì ngay lập tức kêu tiểu nhị chuẩn bị thau nước lau mặt cho hắn.

Nàng băng bó vết thương cho hắn, lau khắp người hắn, dù đây là lần đầu tiên nàng nhìn cơ thể của một người nam nhân nhưng nàng không thẹn thùng như những nữ nhân khác.

Nàng thức cả đêm để thay hắn đắp khăn, nếu hắn khát nước thì lấy nước cho hắn uống, không có giây phút nghỉ ngơi. Vương Lăng mở mắt thấy nàng vẫn luôn chăm chú quan sát hắn, nàng vui mừng khóe miệng có một nụ cười nhưng rất nhanh che giấu trở về vẻ lạnh lùng thường ngày.

-Ngươi tỉnh rồi.

-Ừm. Ngươi đã chăm sóc ta cả đêm à.

- Không có ta mới tỉnh tiện thể qua xem nguoi thôi.
- Không cần giả bộ mắt người tím hết rồi kìa như cú mèo vậy.
- Thật sao. Mà cú mèo là gì vậy.
- Là một con vật rất dễ thương. Nhưng ta lại thấy nguoi còn dễ thương hơn nó rất nhiều.
- Đeo miệng.

Long Thất lạnh lùng đáp nhưng trong lòng lại rất vui, dường như cực khổ cả đêm qua bị một câu nói của hắn xóa bỏ hết.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Cảm xúc chân thật

Hai người nhìn nhau cũng không nói câu nào. Để chữa lành bầu không khí hân hoan đề tài:

- Nguoi tên Long Thất. Ta nghĩ đó không thích hợp với nguoi, tên thật của nguoi là gì. Nói ta nghe thử. Hụ hụ

Long Thất vuốt vuốt lưng hắn, nàng cũng không che dấu nói thẳng:

- Ta và ca ca từ nhỏ được nhận nuôi cũng không có tên riêng. Chỉ gọi nhau như thế
- Nếu vậy ta đặt một cái tên có được không
- Tùy nguoi. Ta cũng không quá quan tâm

Tuy nói vậy nhưng nội tâm nàng giằng giụa sợ làm hắn buồn, đồng thời nàng cũng rất muốn một cái tên nữ tính nhưng do lớn lên trong điều kiện hà khắc nàng không thể dễ dàng biểu lộ cảm xúc.

- Nếu nguoi thích thì gọi là Từ Y Tiên nhé.

- Từ Y Tiên

Long Thất nhắm đi nhắm lại cái tên của mình, khắc sâu nó vào trong tâm cốt. Thấy biểu hiện vui vẻ của nàng hắn trong lòng cảm thấy ngọt ngào.

- Y Tiên. Nguoi có thể hay không gọi người làm món gì đó ăn hay không ta cảm thấy rất đói.

- Được

Thấy Vương Lăng gọi mình bằng tên mới lòng nàng rất vui ngay sau đó chạy đi kiểm tiểu nhị phân phó làm đồ ăn.

Thấy bóng dáng nàng khuất dần Vương Lăng lúc này mới ho ra một ngụm máu đỏ, rơi xuống giường nằm lết trên đất, khí tức hắn nhanh trở nên yếu ớt hơi thở nặng nề cùng cơ thể đã tê dại toàn bộ.

Hắn đã ráng nhẫn nhịn để Y Tiên có thể bỏ đi, hắn không muốn nàng nhìn thấy bộ dáng hiện nay của hắn.

Cố gắng lết đến cửa sổ hắn muốn nhanh chóng rời khỏi để nàng tưởng hắn vẫn còn sống mà bỏ đi.

Ngay sau đó hắn lại nghe tiếng chén vỡ rơi xuống, cố gắng quay đầu lại thì hắn thấy một bóng người mờ mờ. Từ y Tiên chạy ngay đến bên cạnh ôm lấy hắn.

- Nguoi định làm gì.
- Không có gì. Chỉ muốn nhìn sắc trời một chút. Bầu trời hôm nay sao thật đẹp.
- Ngốc tử. Bây giờ là ban ngày.

Từ Y Tiên lúc này khuôn mặt đã đầm lệ, nước mắt rơi xuống ướt đầm cả y phục nàng, rơi xuống bàn tay của hắn.

Dù cơ thể đã tê liệt ánh mắt mờ nhòe nhìn không rõ khuôn mặt nàng nhưng hắn vẫn cảm nhận được tiếng nước nỏ cùng hơi ướt trên bàn tay hắn. Hắn cố

gắng dùng hết sức lực cuối cùng của hắn đem bàn tay lau đi khóe mắt đầm lệ kia nhưng không thể nào ngăn cản hết làm bàn tay hắn ướt nhẹp.

-Đừng khóc nữa. Ta chưa chết, chỉ cảm thấy hơi mệt thôi.

-Ngươi còn nói, cơ thể đã tàn tạ thế này làm sao ta không lo

-Y Tiên có thể đáp ứng ta yêu cầu này không.

-Ngươi nói đi.

-Nàng làm thê tử của ta có được không.

Từ Y Tiên không đáp, nàng từ nhỏ đã lớn lên với mục đích duy nhất là phục vụ Long gia tộc. Chấp nhận hắn là phản bội lại Long gia nơi nàng lớn lên.

Đây cũng không phải lý do chủ chốt, chủ yếu là do vết sẹo trên mặt nàng làm nàng cảm thấy tự ti không thể sánh bước cùng một nam nhân tuấn tú hoàn mỹ như hắn.

Thấy nàng trầm mặt không nói, Vương Lăng thờ dài, đây cũng là điều hắn muốn dù sao thì hắn cũng là người sắp chết, hắn không muốn nàng cô đơn một mình trên thế giới này, hắn đã cảm nhận quá đủ tư vị đó rồi nên hắn rất hiểu.

Lúc này bóng hình Băng Mộ Tuyết cùng Vương Lục Nhi và Từ Y Tiên hiện lên trong đầu hắn, còn có Hàn Bắc Nguyệt kia nữa cũng không quá thân thiết nhưng hắn lại có quan hệ với nàng. Bàn tay của hắn rơi khỏi khuôn mặt Từ Y Tiên, hắn cố gắng nói:

-Y Tiên, không cần ngươi đáp ứng điều đó nữa. Hứa với ta một điều, sau này phải sống thật tốt, kiếm một người nam nhân cường đại tuấn tú như ta ở bên cạnh bảo hộ. Không cần lo về vết sẹo trên mặt, thứ ta yêu là con người, tính cách của nàng. Dù nàng xinh đẹp hay không với ta cũng không quan trọng, chỉ biết ta yêu nàng dù ta không biết rõ về nàng hay biết trong lòng nàng nghĩ gì. Ta vẫn luôn yêu nàng.

-Vương lang, thiếp không muốn. Không muốn lừa dối bản thân nữa, thiếp yêu chàng, sẵn sàng vì chàng làm tất cả. Nếu chàng không còn nữa thiếp sẽ đi theo chàng. Dù sống không ở bên cạnh nhau thì chết thiếp cũng phải bên cạnh chàng.

-Y Tiên. Cảm ơn nàng, chỉ cần vậy ta sống mười kiếp cũng không uổng phí. Có thể cho ta cảm nhận khuôn mặt nàng lần cuối được không.

-Đây.

Từ Y Tiên cảm bàn tay của Vương Lăng đặt lên mặt nàng, chạy qua vết sẹo dài, giờ nàng không quan tâm đến nó nữa chỉ cố cảm nhận hơi ấm từ bàn tay của Vương lăng truyền đến.

Vương Lăng mỉm cười, đôi mắt nhắm nghiền lại, ngủ thật sâu. Từ Y Tiên đôi mắt đã đỏ, lệ rơi xuống như tích tụ cả đời được một lần buông lỏng. Nàng ôm hắn thật chặt, cảm nhận hơi thở của hắn, nhịp đập của hắn, mùi hương của hắn. Nàng vẫn cứ như vậy ôm hắn thật lâu.

Những tiếng bước chân vang dội gần đó, ở cửa là một tên công tử mặt trắng nói đúng hơn là nữ giả nam trang cùng bên cạnh là 4 tên hộ vệ. Từ Y Tiên cũng không nhìn bọn hắn vẫn ngồi đó ôm lấy tình nhân.

-Tốt cho một đôi tình nhân tình đẹp ý nồng

Tên công tử kia nhìn 2 người trong lòng có chút khâm phục. Nàng nhìn Từ Y Tiên cũng biết chuyện gì xảy ra, trong lòng nàng có chút ngưỡng mộ nàng.

-Cứ ôm vậy hắn sẽ chết đấy

-Thế thì sao, ta sẽ ở bên cạnh chàng đến cuối cùng.

-Ngươi không muốn cứu hắn sao.

-Ngươi cứu được hắn.

Từ Y Tiên đầy kích động nhìn nàng, ánh mắt có một tia hy vọng lóe lên.

-Ta sẽ cứu hắn chỉ là

-Ngươi muốn gì.

-Ngươi phục thị ta.

-Phi. Ta sẽ không bao giờ phản bội chàng, dù chàng có chết thì ta cũng sẽ theo chàng.

-Thật tốt. Hắn thật có diễm phúc. Đừng lo ta chỉ đùa thôi, ta cứu hắn cũng vì hắn vẫn còn nợ ta.

-Ngươi thật có cách cứu hắn.

- Dĩ nhiên. Nhìn sơ ta thấy hắc trùng ‘Vạn Minh Độc’, cơ thể đã đến giới hạn cuối rồi nếu không nhanh thì hết cứu.

- Được ta giao chàng cho người. Nhưng nếu làm tổn hại một chút chàng thì đừng hòng rời khỏi đây.

- Phi. Ta cần một cái xác chết để làm gì cơ chứ.

- Hắc đã sắp đi Tây thiên thỉnh kinh rồi thì ta mặc kệ mau cứu hắc.

- Được được. Ta chịu người rồi, vội vàng như sắp đi đê.

Nói rồi nàng lấy ra một khóa đan dược cho hắc uống vào, sau đó thủ pháp thay đổi chạy dọc khắp cơ thể Vương Lăng làm hắc nôn ra vô số máu đen.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Gặp lại nàng

Sau một hồi sắc mặt Vương Lăng trở nên hồng hào hơn. Từ Y Tiên thấy vậy lộ vẻ vui mừng chạy đến bên Vương Lăng. Vị thiếu nữ giả nam trang kia cũng không bận tâm nhìn Từ Y Tiên nói:

- Tạm thời chỉ là khử chút độc. Phải liên tiếp khử độc 3 ngày liên tiếp mới hoàn toàn tiêu trừ hết độc dược. Mà ta còn có việc chỉ đánh mạng hắc đi cùng thôi

- Chàng đang bệnh người mang chàng đi thì chẳng phải bệnh tình thêm trầm trọng sao.

- Yên tâm ta không làm hại hắc hoàn toàn tự tin chữa khỏi cho hắc.

- Vậy ta đi với người.

- Thế sao vậy còn người bên cạnh phòng kia thì sao người định bỏ rơi hắc à. Đừng lo hắc khỏe ta trả hắc lại cho người đồng thời hắc đã đồng ý làm việc cho ta, ta vẫn còn cần dùng hắc không hại hắc đâu.

- Được.

Nói xong thiếu nữ mang Vương Lăng cùng đoàn hộ vệ đi ra khỏi quán.

Một chiếc xe ngựa đang trên đường đi đến Bạch Đà Sơn. Một thanh niên đang ở trên chiếc xe gối đầu lên đùi một thiếu nữ.

- Ai. Người đừng dậy đi chân ta mỏi lắm rồi.

- Cũng được. Ta cảm thấy khỏe hơn chút rồi. Ngồi một chút rồi chúng ta tiếp tục.

- Nếu không phải cần người làm việc ta đã ...

- Người sẽ làm gì.

Thấy Vương Lăng cười nhìn mình thiếu nữ càng thêm hậm hực không thể nói gì.

5 ngày này nàng thay hắc trị thương, độc dược cũng tiêu trừ thể mà hắc vẫn giả bệnh kiếm cơ chiếm tiện nghi nàng, nàng cũng phải nhẫn nhịn vì còn cần hắc dạy nàng dịch dung còn vì thanh ma kiếm kia đã nhận Vương Lăng làm chủ, nàng không thể phát huy được chút nào ma thuật cùng khả năng của nó.

Vương Lăng lúc này vô cùng hài lòng sự phục vụ 5 ngày qua của Tô Dịch, nàng tự kêu như vậy nhưng có lẽ là tên giả.

Hắc muốn trả thù việc bị nàng cho uống độc dược. Nàng cũng đòi hắc dạy cho nàng thuật dịch dung nhưng hắc chỉ hờ hững chỉ điểm chút ít chủ yếu đòi thêm tiện nghi cho thỏa lòng. 5 ngày đi đường cuối cùng cũng tới Bạch Đà Sơn.

Hắc biết mục đích của Tô Dịch đến đây khác với hắc, nàng đến đây là vì muốn lấy trứng Bạch Mao Ưng, vì theo thông tin nhận được thì một nhóm dong binh đến đây trước đó đánh bắt Bạch Mao Ưng nhưng toàn đoàn gần như bị diệt, những người còn sống sót mang tin tức có trứng của con Bạch Mao Ưng đó, nếu có thể nuôi dưỡng một con Bạch Mao Ưng thì sau này cũng không sợ kẻ thù dù mạnh thế nào.

Bạch Mao Ưng là một ma thú khi trưởng thành thì là ma thú cấp 6, con Bạch Mao Ưng kia cấp 5 đã đánh giết cả một dong đoàn cấp B là cũng hiểu. Trứng của một con Bạch Mao Ưng giá trị liên thành cũng đủ để nuôi sống một gia tộc nhỏ sung túc cả đời mà hiện giờ Bạch Mao Ưng mẹ lại bị thương

cơ hội đến lúc này vô số người ham muốn tranh dành.

Vương Lăng bước xuống xe nhìn xung quanh thấy đã có một số đoàn người đóng trại ở đây.

Hầu hết đều đến vì một mục tiêu duy chỉ có hắn là không quan tâm, hắn đến là để lấy Bạch Linh hỏa diễm, Gia Nộ cho hắn biết ở đây có tồn tại loại hỏa diễm này, cách luyện đan của hắn khác biệt với nhiều luyện dược sư khác, cần phải có dị hỏa mới có thể học theo phương pháp của hắn.

Vương Lăng nhìn những người xung quanh nhận thấy linh lực mạnh hơn hắn nhưng không quá nhiều cũng chỉ hơn hắn một tiểu cảnh giới, hắn vẫn đối phó được.

Hắn chú ý gồm có một người choàng áo đen không thể nhìn ra linh lực cùng người đứng đầu một dòng đoàn có linh lực khá cường đại. Nhưng tất cả cũng không thể vượt qua người của Tô Dịch, 4 hộ vệ của nàng đều là nguyên lực cảnh giới tùy tiện lấy ra một người cũng đủ bằm dập cả đám này.

Nhưng hắn biết những cường giả thực sự đang ở quanh đây không lộ diện, số lượng không ít. Vương Lăng cùng đoàn người không quan tâm mọi sự chú ý tập trung vào mà đi thẳng lên đỉnh núi.

Lúc này đoàn người kia cũng đi theo sau, đều có cùng một mục tiêu là trứng Bạch Mao Ưng, đội người khác làm suy yếu nó cực điểm mà ngư ông đắc lợi, đây là suy nghĩ chung ở đây. Bỗng ngay sau đó cả đoàn người đều ngã quỵ xuống, khó khăn nhúc nhích đứng dậy, Vương Lăng nhìn Tô Dịch đang mỉm cười nhìn bọn người kia không bận tâm đi tiếp.

Vương Lăng tặc lưỡi nghĩ thầm tiểu yêu tinh này thật giỏi hoạt, đợi đến khi gió thổi thuận chiều thả ‘Nhuyễn Hợp Hương’ ra làm những kẻ bám đuôi kia dính chương.

Quay đầu lại nhìn thì thấy có một số kẻ không bị dính tranh thủ cơ hội xử lý những kẻ kia, quay đầu nhìn hắn thấy vị áo choàng đen kia cũng bị dính, nhìn rõ hơn thì hắn nhận ra đó là ai, Hàn Bắc Nguyệt. Hắn cả kinh không quan tâm nữa chạy ngược lại tìm cứu nàng.

Những tên kia nhìn thấy dung mạo của Hàn Bắc Nguyệt cũng động tâm, khuôn mặt trở nên bí ối như sói đói nhào đến. Hàn Bắc Nguyệt dù trúng độc nhưng còn sức tránh né ma trảo kẻ thù, vì loại hương liệu này quá đặc thù dù cho là nguyên lực cảnh giới cũng khó cảnh giác, nó có khả năng khóa linh lực trong khoảng thời gian khá dài là một trong những bí pháp của Vạn Độc Môn.

Hàn Bắc Nguyệt lúc này cơ thể đã mất gần hết sức uể oải, quần áo rách nát, nàng không ngờ bản thân quá tự phụ tự ý đi trước tìm trứng Bạch Mao Ưng, nàng nghĩ với cảnh giới của nàng thì sẽ không có khó khăn gì nào ngờ giờ lại phải nằm trong ma trảo kẻ khác, nàng là một thánh nữ của Quang minh giáo hội từ nhỏ vẫn chưa có tiếp xúc bên ngoài nên những vấn đề này sinh bất ngờ nàng vẫn rất ngây ngô.

Đôi mắt uon ướt nhắm lại, sức lực tự sát cũng không có đành phải đợi bị làm nhục.

Đội một lát sau nàng chỉ nghe những tiếng la hét thảm thiết, mở mắt ra nàng thấy một nam nhân tuấn tú cầm trong tay trường kiếm chỉ là phạm cấp nhưng nó lại uyển chuyển nhẹ nhàng cướp đi sinh mạng từng kẻ trước mặt nàng.

Những dòng máu đỏ tươi chảy ra nhuộm đỏ cả thanh kiếm, ánh mắt lạnh lùng của một người nam nhân, những cách di chuyển lưu thoát có phần đầm máu nhưng rất mạnh mẽ.

Trái tim của nàng đập nhanh khi thấy khuôn mặt người nam nhân kia, là Thiên Vũ của nàng. Nàng dậy lên một niềm vui sướng tột độ, cũng không nghĩ ngờ tại sao hắn lại ở đây chỉ biết hắn đã cứu nàng.

-Nương tử, nàng không sao chứ.

-Không sao. Cảm ơn người.

-Ta là tướng công của ngươi, không cần cảm ơn.

Vương Lăng lấy áo choàng khoát lên người nàng sau đó bế nàng chạy đi trước sự ngỡ ngàng của nhiều người. Mọi người xung quanh không ngờ một người thanh niên chỉ 15 tuổi lại dễ dàng đồ sát nhiều người như vậy, một số kẻ có đồng bạn bị đồ sát thì truy đuổi hướng hai người.

Tô Dịch thì nghe rõ đối thoại của hai người thầm chửi hắn hoa tâm, phóng tình khắp nơi, thấy hắn chạy đi nàng cũng không bận tâm hắn bỏ đi, cử một người đi theo hỗ trợ tí nữa dẫn đường cho hắn, còn nàng thì tiếp tục đi tiếp.

Hàn Bắc Nguyệt nằm trong lòng của Vương Lăng không hề dấy dựa dù sao hắn cũng cũng là nam nhân của nàng. Chạy một khoảng thời gian dài nàng thấy mặt hắn lâm lâm mồ hôi định cươn tay giúp hắn nhưng nội tâm nàng là thiếu nữ ngại ngùng cũng không dám tiếp tục.

Vương Lăng lúc này cũng không để ý đến biểu hiện của nàng, tinh thần tập trung tránh thoát những kẻ kia đang đuổi theo, sỡ dĩ hắn lúc này giải quyết địch nhân cũng là vì hắn ra đòn quá bất ngờ, sự tập trung của bọn chúng tập trung vào Hàn Bắc Nguyệt nên cũng không khó giải quyết chứ nếu trực tiếp đối đầu hắn có khi chết không nghĩ ngờ, hắn cũng không sợ dù sao cũng có Tô Dịch sẽ không cho hắn chết.

Chạy đến một hang động gần đó, Vương Lăng đặt Hàn Bắc Nguyệt xuống, đưa cho nàng một viên đan dược là giải độc pháp bảo của Tô Dịch, Hàn Bắc Nguyệt cũng không do dự nuốt viên đan dược sau đó cố vận chuyển linh lực. Vương Lăng quay lưng đi người ra ngoài giải quyết những kẻ đuổi theo.

-Người đi đầu

-Đi giải quyết kẻ địch bên ngoài.

-Người cẩn thận. Lấy trong giới chỉ của ta Minh Dạ kiếm mà dùng, là vương khí cấp cao đấy.

-Được cảm ơn nàg.

Nói xong hắn nhanh chóng đi ra ngoài, gặp được kẻ địch hắn thu hút bọn chúng đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Tàn sát

Kẻ địch của hắn hơn 10 người cảnh giới có vẻ không cách biệt quá xa. Nhìn thấy Vương Lăng cả đám người dừng lại cười nhìn hắn.

-Tiểu tử khôn hồn giao nộp người ra đây ta sẽ cho ngươi chết thống khoái.

-Biểu hiện tốt có khi bọn ta cho ngươi chút cạn thừa đấy. Haha

-Nói nhiều làm gì giết tên tiểu tử này trả thù cho huynh đệ đã chết.

-Các ngươi xử lý hắn ta đi tìm nha đầu kia.

-Được. Đùng hường một mình đấy.

Những lời lẽ của bọn chúng khiến cho Vương Lăng phát cáu, sát khí đại tăng, hắn giờ không quan tâm đến địch nhân mạnh hơn hay yếu hơn duy trong đầu chỉ muốn đại khai sát giới. Hắn phóng băng lao chặn đường những kẻ muốn đi

-Kẻ nào cũng không được rời khỏi đây.

-Người có vẻ chán sống lắm rồi. Được bọn ta sẽ xử lý ngươi xong đem nha đầu kia từng ngày hưởng dụng. He he.

Vương Lăng lúc này cảm nhận có chút kiếm ý nảy sinh trong ‘Lục Liên kiếm pháp’ mà hắn sử dụng. Hắn dùng ‘Vạn Kiếm Quy Tông’ tầng 2 nhưng giờ đây lại không bình thường không phải là hình ảnh của những thanh kiếm hiện hình mà thay vào đó những hình ảnh kiếm khí vô hình, chứa sát khí nồng đậm.

Những tên kia cũng cảm nhận nguy hiểm không khách khí công kích, những tên cung thủ bắn ra vô số mũi tên hỗ trợ nhưng bị kiếm khí của Vương Lăng phá hủy, hắn giờ đây xuất ra vô số kiếm khí không ngừng công kích cả đám người, một số kẻ bị kiếm khí cắt trúng đầu đòn ngã ra đất, Vương Lăng không ngần ngại đâm chém cắt vô số vết dao kiếm vào da thịt những tên đó, bọn chúng đau đớn la hét, máu chảy ra vô số.

Thấy đồng bạn đau đớn ngã xuống mấy tên kia sợ hãi nhìn người thanh niên trước mặt, bọn chúng chỉ thấy hoa mắt rồi những đòn công kích không biết từ đâu đánh tới làm chúng không tài nào đỡ được. Vương Lăng trên trán xuất hiện hình thanh linh kiếm, hắn cũng không nhận ra bước chân phiêu du di chuyển len lỏi giữa những ánh kiếm công tới, tránh né những mũi tên bắn tới.

Những tên kia lâm vào hoảng loạn, rõ ràng Vương Lăng không quá nhanh nhưng bọn chúng không tài nào công kích được hắn. Những suy nghĩ sợ hãi, mất bình tĩnh kia giúp Vương Lăng có cơ hội một kích lấy mạng từng kẻ địch, hắn ra đòn quá nhanh không cách nào phán đoán được lưỡi kiếm khiến từng tên ngã xuống.

Vương Lăng đã kết hợp tinh hoa của ‘Mỹ Thái Quyền’ vào kiếm của hắn tạo ra thế kiếm mới ‘Mỹ Huyền kiếm pháp’ kiếm pháp ảo diệu, hư hư thật thật khó mà phân biệt. Mặc dù có những kẻ xui xẻo nằm trên đất nhưng Vương Lăng không ngần ngại đâm thêm mấy kiếm thật sâu chắc chắn kết thúc tính mạng của bọn chúng.

Thấy Vương Lăng tàn nhẫn đâm chém một cách khát máu có một số kẻ hoảng loạn bỏ chạy, Vương Lăng cũng không đuổi theo mà chuyển dời đao kiếm quay lại công kích những tên ở lại.

Tầm 5 tên, bọn chúng trôi qua con hoảng loạn lấy lạ tự tin lấy đông địch nhiều chắc chắn Vương Lăng sẽ chết không nghi ngờ. Nghĩ thế một tên cầm kiếm đâm tới thêm chút kỹ năng gia tăng sức sát thương cùng tốc độ tuy không quá tinh diệu nhưng rất chắc chắn.

Vương Lăng ánh mắt lạnh lùng dùng kiếm đón đỡ, tay kia của hắn nắm chặt lưỡi kiếm khiến bàn tay hắn chảy máu, tên kiếm sĩ nghĩ đến đối phương dùng tay giữ kiếm đang thất thủ thì một ánh kiếm đến ngay trước mặt hắn, ngay sau đó đầu hắn nằm lún lóc trên đất máu từ cổ bắn ra dính trên người Vương Lăng.

Vương Lăng cũng không bận tâm nhặt thanh kiếm kia.

Hai tay hai kiếm hần đến cuồng đâm tới một tên gần đó, tên đó nhanh chóng đem kiếm ra đỡ, thậm chí để chắc ăn còn dùng linh bảo phòng hộ.

Vương Lăng chém tới cũng cảm nhận sau lưng có kiếm đâm tới, tay còn lại của Vương Lăng dùng kiếm đón đỡ dù không đủ lực nhưng vẫn tránh thoát được ánh kiếm sượt qua sườn người Vương Lăng chảy ra huyết dịch.

Cánh tay Vương Lăng run run chiêu thức biến đổi thay hướng đâm ngược lại tên sau lưng, tên này cũng nhận ra nguy hiểm ý thức lùi lại may mắn tránh thoát mũi kiếm đâm tới nhưng không vui mừng bao lâu thì hần thấy Vương Lăng quay về phía hần cầm 2 kiếm liên tục công kích, đón đỡ không lại thể tấn công hần dùng ‘Tật Phong Dật’ chạy ra phía sau thì mới nhận ra căn bản không di chuyển được. Lúc này cả khu vực đã bị đóng băng không kẻ nào có thể di chuyển.

Vương Lăng lạnh lùng đâm một kiếm ngay ngực hần, kiếm còn lại đã chặt đứt tay của hần. Vương Lăng không để tâm dùng tiếp ‘Băng Đầu Long’ công tên kia, tên kia ý thức có cơ hội tấn công Vương Lăng nên từ bỏ pháp bảo ngay sau đó lại nhận được một băng quyền công kích làm hần ngơ ngác biến thành băng tượng.

Vương Lăng lấy trong giới chỉ ra mười viên linh đan cao cấp nuốt hết vào người chuyển tiếp thành linh lực, đạt hóa linh cảnh linh lực hần đơn thuần vận chuyển rất nhanh giờ này mới thể hiện rõ rệt ưu thế cấp 12 của hần.

Hai tên còn lại ngơ ngác nhìn cảnh tượng kia, bọn hần bị băng vực không thể tiến tới, hàn khí xung quanh dày đặc đóng băng ngay vật tiếp xúc là ưu điểm của Hàn Băng Dương Thể. Vương Lăng cường ép hấp thu được lượng lớn linh lực bù đắp hao hụt vừa qua. Nhìn hai tên còn lại Vương Lăng từ từ tiến đến, 2 tên này cả kinh ngay lập tức hướng phía khác chạy đi.

Vương Lăng nào chịu buông tha bọn chúng vận ‘Ngự Thiên Quyết’ truy đuổi. Hai tên chạy đến một khu vực thì Vương Lăng cũng đuổi kịp, vận khởi thêm ‘Tật Phong Dật’ áp sát một tên làm hần cả kinh, pháp bảo bảo hộ được kích hoạt đồng thời vùng kiếm chém tới Vương Lăng, tên kia cũng vùng hòa cầu bản tới.

Vương Lăng hừ lạnh một tay đón kiếm, một tay đón hòa cầu. Ngay sau đó hần ý thức được một mũi tên bắn tới ngực phải hần, đâm sâu vào ngực hần. Vương Lăng đau đớn nhảy lùi ra thì vô số mũi tên cũng công tới, hần nhìn lại thì thấy 3 tên cung thủ lúc này còn dẫn theo một người có khí linh lực cường đại hơn hần.

Vương Lăng nhũn mảy cũng không vội rút ra mũi tên nếu không sẽ mất máu càng thêm khó di chuyển, hần chỉ khẽ bẻ gãy mũi tên không làm nó cản trở. Tên thủ lĩnh kia nhìn Vương Lăng mang theo một tia căm tức nhưng rất nhanh chuyển sang nụ cười. Một tiếng ‘ba ba ba’ tiếng vỗ tay của tên đầu lĩnh kia đang dần dần đến gần Vương Lăng.

-Người huynh đệ ngươi giết nhiều người Hoàng Minh dong đoàn như vậy có phải nên chết rồi không. Thế nhưng ta nhìn ngươi rất có tài, chỉ cần ngươi gia nhập Mã Hòa ta sẽ không làm khó ngươi nữa. Đây ký khế ước nô bộc này ngươi sẽ trở thành thành viên dong binh đoàn ta.

-Ta không thêm vào.

Vương Lăng ngay lập tức phóng ‘Băng Đầu Long’ bắn tới Mã Hòa, Mã Hòa dùng một tay phóng ra ‘Phụng Tiên Hỏa’ phá nát băng công của Vương Lăng còn thêm dư kích bắn tới Vương Lăng.

Vương Lăng tránh né kiếm pháp tạo ra vô kiếm khí bay đầy trời bắn liên tiếp tới Mã Hòa, Mã Hòa vận công dùng tay đón đỡ hóa giải dễ dàng kiếm khí của Vương Lăng, nhưng số lượng công kích quá nhiều nên hần khá chật vật. Hần nuốt vào một viên đan dược sau đó tốc độ gia tăng đã ngay trước mặt Vương Lăng.

Vương Lăng cả kinh không kịp tránh né đã bị hần đánh bay đến một gốc cây gần đó, miệng hộc ra một đống máu, vết thương chỗ mũi tên cũng rỉ máu. Mã Hòa xuất hiện ngay bên cạnh Vương Lăng đạp xuống người hần, Vương Lăng cố gắng lấy kiếm đón đỡ nhưng lực đạo không đủ khiến hần nhận ngay một đạp vào bụng, Vương Lăng bụng nồn ra nước càng ngày càng yếu.

Vương Lăng vô lực nhìn hần, nghĩ thầm mỗi lần hần đánh nhau đều là vượt cấp chiến đấu thể mà lần này lại đưa ra lựa chọn thiếu khôn ngoan dẫn tới cái kết này, nhưng hần không hối hận, nếu quay lại hần cũng chỉ đưa ra một lựa chọn duy nhất. Hần lần này làm lại cuộc đời sẽ sống theo ý hần muốn không có ai có quyền gò bó.

Mã Hòa đã phát câu sau đó lấy ra một thanh kiếm đâm xuống người Vương Lăng.

Tại lúc này một bóng người xuất hiện ngay trước mặt Vương Lăng cầm kiếm chém gãy thanh kiếm của Mã Hòa sau đó là một loạt kiếm ánh đâm vào người Mã Hòa lúc nào hần cũng không biết, hần ngã xuống đất rên rỉ trên đất.

Đám người kia cùng Vương Lăng ngay sau đó nhận ra đó là Hàn Bắc Nguyệt, nàng đầy căm phẫn nhìn cả đám người làm bọn chúng rợn tóc gáy.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Tiểu nương tử không muốn

Đám người kia chưa kịp phản ứng thì đã thấy một luồng ánh sáng trắng xóa xuyên qua người, tên nào cũng học máu, ngã xuống đất không còn cử động. Mã Hòa kinh hãi gần chết nhìn thiếu nữ xinh đẹp trước mắt cơ thể run run cố gắng bỏ chạy nhưng sau đó một ánh sáng bắn tới khiến hắn cơ thể cũng không còn.

Vương Lăng nhìn cảnh này tặc lưỡi, công nhận Hàn Bắc Nguyệt không ngây thơ như bề ngoài may lần trước không chọc giận nàng, nếu nàng mà biết hắn lừa nàng thì nào kết quả không khác mấy.

Dùng quá nhiều sức hắn ngủ thiếp lúc nào không hay. Một bóng người trên một cành cây nhìn cảnh đó cũng kinh hãi không thôi, hắn đang định đi ra giúp Vương Lăng thì đã thấy thiếu nữ ở đó từ khi nào, có thiếu nữ này bên cạnh khẳng định Vương Lăng không có nguy hiểm gì nhiều, quyết định hắn quay về báo cáo cho Tô Dịch.

Hàn Bắc Nguyệt đưa hắn vào hang động, thắp lửa, sau đó thay hắn chữa trị. Nàng xấu hổ cúi y phục hắn ra thấy vô số vết thương không chỉ mới có mà còn vài vết xẹo cũ làm nàng xót không thôi.

Thay hắn rình thuốc buộc vết thương xong nàng cũng ngủ thiếp đi. Hai người ôm nhau ngủ không biết đã qua bao nhiêu thời gian, Vương Lăng tỉnh dậy thấy cơ thể nặng trĩu thì thấy Hàn Bắc Nguyệt đang ngủ trên người hắn, hắn cười nhìn nàng cũng không nỡ đánh thức nàng, vuốt ve mái tóc mềm mượt của nàng làm hắn cảm thấy vui thích. Hàn Bắc Nguyệt lúc này đã thức dậy thấy hành động của hắn xấu hổ không dám mở mắt.

Qua một hồi Vương Lăng ngừng nghịch tốc nàng, ôn nhu đặt đầu nàng lên chiếc áo được xếp gọn gàng sau đó hắn lấy mấy viên linh đan dùng khôi phục linh lực. Lúc này khi hắn xuất ra kiếm khí có cảm giác ‘Lục Liên kiếm pháp’ có dấu hiệu đột phá tầng 2, nhưng vẫn còn thiếu thứ gì đó, hắn không thể biết đó là gì.

Hàn Bắc Nguyệt nhìn người nam nhân đang yên lặng nhập định, nàng nhớ lại việc xảy ra ở hồ hắn như một tên ngốc còn khi cứu nàng thì như một vị anh hùng mà từ nhỏ nàng hay mơ tới, ánh mắt nàng ngập tràn si mê. Vương Lăng cuối cùng cũng hấp thu xong linh lực nhìn qua Hàn Bắc Nguyệt đang nhìn hắn.

-Nương tử, nàng rất thích nhìn ta sao

-Ai thích nhìn người. Ta chỉ canh chừng cho người thôi.

-Nương tử, người không thích ta sao.

-Không phải không thích. Chỉ là chúng ta thời gian quen nhau rất ngắn không thể nhanh như vậy thích được.

-Vậy chúng ta chỉ cần làm cho khoảng cách gần hơn là được.

Nói xong hắn nhào đến hôn lên môi hắn, đôi môi in chặt lên môi nàng, chiếc lưỡi liếm quanh hàm răng trắng ngọc cố gắng tiến sâu vào trong. Hàn Bắc Nguyệt cả kinh muốn đẩy người nam nhân ra nhưng nàng sợ làm hắn bị thương nên đành phải vô lực để hắn áp chế.

Sau một hồi lâu kháng cự nàng trở nên vô lực nàng đành phải mở miệng cho chiếc lưỡi tham lam dài dõ kia chui vào bên trong. Chiếc lưỡi kia tham lam lách hết trong miệng nàng, hắn tham lam nuốt lưỡi nàng cùng nước bọt ngọt bùi. Ngay tiếp theo hai người tách ra hai bàn tay đẩy hắn ra, Hàn Bắc Nguyệt lùi ra xa hậm hực nhìn hắn. Vương Lăng biết mình thất thố.

-Nương tử ta xin lỗi

-Người không cần nói. Chỉ là giờ không phải thời điểm thích hợp.

-Thế là khi nào.

-Khi nào động phòng người muốn thế nào cũng được.

-Vậy thì rất tốt.

Thấy hắn hiểu chuyện như vậy nàng cũng yên tâm mới đổi đề tài.

-Đúng rồi. Sao người đi chung với đám người kia vậy.

-Ta trên đường gặp cướp được họ cứu giúp nên họ mời ta đi chung bảo vệ.

-Ta thấy người đâu có yêu, mấy đám cướp thì làm được gì.

-Ặc. Bọn chúng đông đảo một mình ta không đối phó được. Nàng biết đây trấn này cướp giặc đang hoành hành mà.

-Cũng đúng. Nhưng ngươi nên cẩn thận đám người đó không đơn giản, bọn chúng hại ta suýt nữa ... Nói chung bọn chúng không hẳn là người tốt.

-Nương tử, ta biết.

-Ngươi không nghi ngờ gì sao.

-Ta sao lại nghi ngờ lời nói nương tử cơ chứ.

-Thiên Vũ.

Hàn Bắc Nguyệt cảm động nhìn hần, nghĩ tới gì đó nhanh chóng nói tiếp:

-Đúng rồi tên tiểu bạch kiểm kia hình như nữ giả nam trang ngươi nên cẩn thận.

-Sao nàng biết hần ta là nữ.

-Cảm giác thôi. Nói vậy ngươi nên cẩn thận kẻo bị ả dụ dỗ.

-Nàng yên tâm, ta chỉ có thể bị nàng dụ dỗ thôi, người khác không có bản sự này.

-Đeo miệng.

-Mà khoan đã. Nói lòng vòng này giờ là nàng đang đuổi khéo ta đó à.

-Không phải. Chỉ là ta cần phải đi về tìm người thân của ta, ta đi trước họ nên cũng sợ họ lo lắng. Ngươi yên tâm sau khi tìm được ta sẽ kiếm ngươi. Nơi này rất nguy hiểm, dù sao đi với đám người kia người vẫn an toàn hơn. Đợi ta

-Được.

-Thanh Minh Dạ kiếm này ngươi giữ lại đi phòng thân đi.

-Cảm ơn nàng.

Hàn Bắc Nguyệt ngay sau khi nói xong cũng phiêu du bay mất. Vương Lăng nhìn thấy vậy cũng ham muốn phi không mà đi có điều cánh giới giờ không cho phép.

Hần nhanh chóng quay về bên Tô Dịch dù sao nàng cũng đang khống chế hần. Hần đi nhanh qua những cánh rừng tìm đường đi lên núi, ai biết hần đi hoài đi mãi chẳng còn biết phương hướng nữa. Chẳng lẽ ta đã thành thánh đi lạc, Vương Lăng bùi ngùi mãi thôi, hần nhảy lên những cành cây xung quanh kiếm nơi cao nhất dò đường, tìm được một cái cây to nhất cao nhất hần vui mừng chạy đến thì nghe trong rừng có đánh nhau, hần không muốn quá nhiều chuyện nhưng trí tò mò nổi lên chạy về phương hướng tranh đấu ấy.

Xuất hiện trước mặt hần là một đoàn người hơn chục tên bao vây 3 người 2 nam 1 nữ. Vương Lăng đánh giá 3 người, cả 3 đều là tộc tinh linh có tai dài, đều là tuấn nam mỹ nữ, đặc biệt cô gái tóc vàng kia rất xinh đẹp nhưng không đủ để Vương Lăng bán mạng vì nàng, dù sao dạo này hần rất đại gái đều vì gái mà xém chết mấy lần, rút kinh nghiệm lần này tùy tình hình ra mặt.

-Hãy mau giao trứng Bạch Mao Ưng ra đây ta tha cho con đường chết.

-Hừ. Bọn ta không có giữ trứng gì hết. Ngươi đừng hồ ngôn loạn ngữ.

Thiếu nữ tộc tinh linh cười trêu làm bọn chúng tức đỏ mặt.

-Ai biết bọn ngươi nói thật hay giả. Để bọn ta lục soát đã rồi nói.

-Vô sỉ.

Wương Lăng nghe nàng nói lấy làm kì, không lẽ trứng đã rơi vào tay bọn người này.

Thiếu nữ kia vừa nói xong xuất ra cung tiễn nhắm bắn đám người, một mũi tên bọc phá mang theo phong thuật gia tăng tốc độ bắn đến đám người làm bọn chúng không tài nào tránh được chỉ có cách đỡ đòn, hai tinh linh bên cạnh cũng hỗ trợ nàng bắn tiễn, cả đám người thấy cả một mưa tên rơi xuống đón đỡ nhưng sau đó lại cảm nhận nguy hiểm, thiếu nữ phóng ra 'Phong Tần Vân' công kích một đám người. Ngay sau đó cả đám nằm xụi lơ trên đất. Thiếu nữ tinh linh cùng hai người kia đi mất cũng không để ý thấy Vương Lăng.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Bạch Linh hỏa diễm

Vương Lăng buồn chán định rời đi bỗng nhớ lại kẻ địch có nhắc tới trùng gì đấy nên hắn nhanh chóng đi theo biết đâu tìm được đường. Hắn chạy đến chỗ 3 người tinh linh kia, mấy người kia cũng chú ý tới hắn.

-Ngươi là ai sao lại đi theo bọn ta này giờ.

Vương Lăng nhìn nàng cười nói:

-Ta là Bạch Vũ sống gần đây. Ta đi cùng với mấy người bạn nhưng vì lo hái thảo dược nên bị lạc. Không tin có thể nhìn thảo dược ta hái, vẫn còn tươi.

Nói xong hắn lấy trong giới chỉ ra một số thảo dược trong lúc đi lạc nhặt lượm được.

- Đa số là loại thảo dược quý hiếm.

-Vậy.

-Ừm. Ta tin ngươi. Để ta giới thiệu bản thân, ta là Dịch Lệ còn 2 người này là Dịch Văn và Dịch Kha hai ca ca của ta.

-Chào 2 vị ca ca

Vương Lăng cười nhìn hai người, hai người chỉ khẽ gật đầu rồi quay đầu bỏ đi. Lúc này hắn ý thức mình nói dối có phần tệ dù sao sống gần đây sao mà lạc đường trừ khi hắn là Zoro, thế mà mấy tinh linh này không nghi ngờ kẻ cùng lạ.

Trên đường Dịch Lệ hỏi hắn rất nhiều thứ Vương Lăng chỉ cười nói một số thứ cũng không để lộ quá nhiều.

Sau một lúc hắn được đưa đến chân núi nơi hắn bắt đầu đến, hắn cảm ơn Dịch Lệ sau đó đưa cho nàng một số đan dược góp nhặt được từ kẻ chiến bại của hắn, Dịch Lệ cũng vui vẻ nhận sau đó vẫy tay chào tạm biệt hắn. Vương Lăng lấy ra bản đồ Gia Nộ đưa hắn, đi theo tìm dị hỏa sau đó tìm Tô Dịch sau.

Do vốn lúc đầu lạc đường không biết đâu là đâu nên bản đồ cũng không có tác dụng giờ dựa theo bản đồ hắn đi thì thấy cảnh vật quen thuộc hóa ra là nơi này hắn bị làm hắn tức gần chết, tiếp tục đi theo chỉ dẫn hắn đến một sơn động màu đen, theo hắn biết Bạch Đà Sơn ban ngày yêu thú không hoạt động, chỉ vào ban đêm mới bắt đầu kiếm ăn, cái sơn động này hắn nghĩ là cái ổ yêu thú.

Do dự một chút hắn vẫn tiến vào, ẩn đi khí tức nhưng không ẩn đi mùi vị cơ thể nên hắn cẩn thận từng bước đi vào, ánh sáng càng vào trong càng yếu càng khiến hắn thêm cảnh giác, sử dụng ngọc quang tỏa một công cụ chiếu sáng, dọc đường có vài con yêu thú cấp 1 xuất hiện nhanh chóng bị hắn dễ dàng giải quyết, do ma thú cấp 1 yếu nhất nên luôn bị đẩy ép ra bia rừng cùng ngoài hang.

Hắn len lỏi đi qua những khe đá chật hẹp tiến gần đến một nơi có ánh sáng. Đàng xa là một đường hang lộ dài có những ánh đuốc treo trên tường như thường xuyên có người vào đây.

Vương Lăng đi dọc theo đường hành lang, ẩn tàng linh lực để người khác khó lòng nhận ra. Đi một quãng nữa hắn đến một cái bậc thang đi xuống dưới nữa.

Nếu là bình thường hắn sẽ không ngần ngại mà đi xuống nhưng giờ tinh thần hắn đang treo ở mức cao nên nhận ra bậc thang này là cái bẫy, sở dĩ ánh sáng chiếu vào nhưng bậc thang phía sau lại không hiện lên cái bóng của bậc thang trước làm hắn nghĩ ngờ đây là ảo ảnh. Dùng thủy cầu bắn vào quả nhiên xuyên qua luôn.

Nhìn ngó xung quanh, hắn nhận ra cách đó không xa có một mỏm đá cách đó không xa có thể dùng toàn lực nhảy qua được. Hắn nhận ra không phải ảo ảnh cũng vì dùng thủy thuật làm ướt được mỏm đá.

Hắn lấy hết sức nhảy qua mỏm đá, chới với dùng tay bám được vào nó. Leo lên phía trên Vương Lăng đi vào hang đá, vượt qua thêm dãy hành lang lại tiếp tục ý thức có một nhóm người đang ở gần.

Vương Lăng ghé sát đầu vào vách tường ngó qua thấy tầm 5 6 tên hộ vệ bên cạnh là một tên công tử tóc búi cao sau đầu bên cạnh còn có một thị nữ xinh đẹp đứng đằng sau hắn.

-Bọn người nói không có.

-Thiếu chủ bớt giận. Đã kiểm tra rất kỹ nhưng không hề phát hiện ra cơ quan nào cũng như sự xuất hiện của Bạch Linh hỏa diễm.

-Một đám vô dụng giờ các ngươi bảo ta phải làm sao. Dược hội 3 năm nữa là đến nếu không có nó thì ta làm sao mà vượt qua khảo thí chứ, chức vị gia chủ của ta cũng sẽ ra đi.

-Người bớt giận có thể kiếm một loại dị hỏa khác mà.

-Cái khác. Người nghĩ nó dễ kiếm vậy sao ta đã tiêu tốn lượng lớn tiền tài mới tra ra thông tin một loại hỏa diễm đấy. Ta không cần biết tốn bao lâu cũng

phải tìm cho ra nó nếu không ta khó lòng có thể trở về.

-Vâng.

Vương Lăng nghe vậy giật mình, không ngờ những người này cũng tìm kiếm Bạch Linh hỏa diễm, hắn quyết định chờ đợi những người này tìm kiếm ngư ông đắc lợi.

Sau 2 ngày ở trong hang động, những kẻ kia cuối cùng cũng tìm được một cơ quan mở ra một thạch thất, Vương Lăng vui mừng đi theo đám người.

Bước vào là một cái hang tối om, dùng lửa hay ngọc quang tỏa đều tắt ngay lập tức, thời thì để bọn người kia đi trước hắn theo sau vậy, căn bản hắn có thể cảm nhận linh lực người khác nhưng người khác thì không phát hiện ra hắn.

Nghe những người kia nói chuyện cũng đề cập đến vấn đề như hắn, đi đến cuối hành lang thì xuất hiện một ngọn lửa màu trắng tỏa ra ánh sáng trắng, ngoài nó ra dù dùng thứ gì chiếu sáng đều bị nó nuốt chửng, dĩ nhiên đây là Bạch Linh hỏa diễm.

-Cuối cùng cũng tìm thấy nó, Bạch Linh hỏa diễm.

-Chúc mừng thiếu chủ

-Chúc mừng quá sớm rồi, phải đợi ta chế phục nó đã.

-Đan Vân, cẩn thận.

-Yên tâm, Phù Linh ta tự tin có bảy phần chế phục nó.

Nói xong vị thiếu chủ Đan Vân kia tiến đến trước mặt, nuốt vào một số loại đan dược, sau đó bàn tay linh lực tỏa ra bao lấy hỏa diễm. Bỗng có một tiếng nổ từ phía xa dội tới, đám người giật mình, dù sao cũng không thấy gì nên có mấy phần sợ hãi.

-Thiếu chủ để bọn ta ra kiểm tra.

-Ừm. Không cho phép ai làm phiền ta.

-Rõ

Nói xong cả đám người bỏ đi ra ngoài, tiếng nổ đó do Vương Lăng gây ra nhằm gây sự chú ý của đám người dẫn dụ hộ vệ bên cạnh ra ngoài, đáng lẽ dự vài tên xử lý từng tên thế nhưng cả đám người đều ra làm Vương Lăng chớp cơ hội ẩn tàng linh lực tiến vào trong.

Lúc này Đan Vân đã tiến đến giai đoạn quan trọng hấp thụ dị hỏa nào ngờ phát hiện ra có linh lực khác thường xuất hiện, ngay lập tức hắn ý thức sự xuất hiện của Vương Lăng. Vị thiếu nữ gọi là Phù Linh kia chặn ngay trước mặt Đan Vân.

-Đan Vân, tiếp tục để ta ngăn cản hắn.

-Ừm, nhờ nàng.

Vị cô nương Phù Linh kia bắn ra hỏa cầu bay đến trước mặt Vương Lăng, dù ánh sáng biến mất ngay sau đó nhưng linh lực vẫn còn, Vương Lăng không để ý dùng tay không ngăn cản, hàn khí trong người chuyển hóa nhiệt lực gây ra thành pháp lực.

Phù linh cả kinh, vội lấy kiếm ra đâm tới, Vương Lăng lúc này đã ngay lập tức ngay sau lưng nàng, đoạt bảo kiếm trong tay nàng, dùng pháp lực thủy hệ đóng băng cả người nàng.

Sau đó Vương Lăng đến ngay trước mặt Đan Vân, hắn lúc này sợ hãi, nhưng nếu hắn gián đoạn sẽ bị phản phệ, chỉ còn cách cố gắng lấy được dị hỏa rồi đánh bại Vương Lăng.

Vương Lăng nào cho hắn cơ hội, hắn đang từng bước đến trước mặt Đan Vân định dùng pháp lực tấn công nào ngờ từ sau lưng có một người ôm chặt lấy hắn, một cỗ nhiệt hỏa đốt cháy người hắn.

Quay đầu lại nhìn thấy Phù Linh đã thoát khỏi băng phiến, nàng đã dùng chính linh lực mình bạo phát cả cơ thể để thoát khỏi băng phiến, điều này khiến nàng sẽ suốt đời không cách nào sử dụng linh lực.

Vương Lăng cả kinh định thoát ra nào ngờ có một thanh kiếm đâm xuyên người hắn cùng Phù Linh, quay đầu lại nhìn thấy Đan Vân dùng một tay thôn phệ tay còn lại lấy linh kiếm đâm hắn. Một ngụm máu từ miệng Vương Lăng chảy ra nhìn Đan Vân:

-Tại sao, người định giết nàng luôn sao.

-Không cần người quan tâm, chỉ cần giết người thì ta sẽ tiếp tục thu phục dị hỏa.

-Vì nó người vứt bỏ luôn sinh mạng nữ nhân người sao.

-Câm đi. Là lỗi của ai hả.

Đan Văn cầm hận nhìn Vương Lăng, ánh mắt chứa đầy căm phẫn cùng đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Việc ta làm không sai

Vương Lăng nhìn hấn trong lòng cũng hiểu được mấy phần.

-Đừng lo cho ta, Đan Văn tiếp tục lấy dị hỏa đi.

-Được.

Vương Lăng cố gắng rút thanh linh kiếm ra nhưng Phù Linh bàn tay nàng chảy máu nắm chặt lưỡi kiếm không cho hấn rút ra. Vương lăng không thể bội phục nữ nhân này, hấn có cảm giác làm người xấu ở đây. Nhưng hấn không quan tâm gì đến nàng, định dùng ‘Băng Đầu Long’ công kích Đan Văn.

Phù Linh thấy vậy, dùng sức lực cuối cùng ôm chặt Vương Lăng không cho hấn thi triển, băng đòn đánh trúng người nàng làm hàn khí xâm nhập trong cơ thể nàng cùng Vương Lăng, sau đó Phù Linh cơ thể run run, sức lực cạn kiệt nhưng tay vẫn không buông tha Vương Lăng. Vương Lăng lúc này biết tình trạng của nàng, cũng không quan tâm rút thanh kiếm trong bụng ra, uống Hối Linh Đan, đan được tứ phẩm cực phẩm, khôi phục thương thể cùng khôi phục thương thể cùng linh lực, là đan được mà Vương Khiết ban cho.

Quay lại nhìn Phù linh thờ dài, quay lại nhìn Đan Văn.

Đan Văn lúc này nhìn thấy Phù Linh nước mắt đã chảy ra, bàn tay run run sau đó bị dị hỏa phản phệ do một phút phân tâm. Ngọn lửa đốt cháy hấn, hấn phốc ra ngum máu sau đó ngã xuống. Vương Lăng cả kinh định giúp hấn hồi phục nào ngờ Đan Văn rút kiếm ra chia về phía Vương Lăng.

-Đừng đến đây.

Sau đó hấn cố dùng tay bò lết đi đến bên cạnh Phù Linh, hấn nằm đấy nhìn Phù Linh tay xoa xoa gương mặt nàng. Vương Lăng thấy vậy trong lòng ghen ngào, hấn vì muốn mạnh hơn nên đã gián tiếp gây hại cho một đôi tình nhân, trong lòng hấn cảm giác đau khổ không biết vì sao.

Đây là con đường hấn chọn, con đường cường giả, phải hi sinh người khác mới có thể cường đại. Nhìn hai người Vương Lăng cảm thấy khó hiểu:

-Tại sao hai người lại có quyết định ngu ngốc như vậy, chỉ cần bỏ chạy là có thể sống mà.

Đan Văn căm phẫn nhìn hấn:

-Chạy. Từ đầu bọn ta đã không có con đường nào khác rồi.

-Ngay cả khi phải hi sinh nàng.

-Vì đây là lời hứa của 2 bọn ta. Người không hiểu.

-Đúng. Ta không hiểu. Lấy được nó bằng cách hi sinh nữ nhân của mình.

-Người thì hiểu cái gì. Tương lai của bọn ta phụ thuộc vào nó. Không có nó ta không cách nào trở thành gia chủ kế nhiệm, không thể cưới nàng cũng vì nàng là một nha hoàn. Nếu ta mất đi vị trí gia chủ này, nàng sẽ trở thành đồ chơi cho kẻ khác. Đã đến lúc này rồi còn thất bại, hahaha...

Đan Văn cười nhưng nước mắt lại chảy ra từ 2 mắt. Vương Lăng nhìn Đan Văn trong lòng Vương Lăng khâm phục hai người, hấn cũng hiểu cảm giác không có thực lực thì không thể bảo vệ được ai. Đan Văn nhìn Vương Lăng, khuôn mặt mất đi một chút căm hận:

-Ta có việc muốn nhờ người.

-Người nói đi.

-Hãy chôn cất bọn ta cùng nhau, sống không thể ở bên nhau, chết ít nhất cũng muốn ở cùng nhau.

-Được, chắc chắn ta sẽ làm. Thế nhưng...

Đan Văn không hiểu nhìn hấn nào ngờ lúc này Vương lăng đã thi triển ‘Ngư Tâm’ một kỹ năng không chế tâm linh cấp thấp trong ‘Ngư Thiên Quyết’.

Hắn biết lai lịch Đan Vân không hề đơn giản nên sẽ lợi dụng thân phận hắn giúp ích sau này. Lúc này Vương Lăng biết được một số thông tin cơ bản của Đan Vân, là ngũ thiếu gia của Đan gia, gia tộc có lịch sử lâu dài làm luyện dược sư.

Đan Vân là thiên tài của Đan gia, là một trong 7 người có tiềm năng trở thành gia chủ Đan gia bằng cách tham gia được hội của Đan gia và Dược gia, nếu ai có thành tích cao nhất sẽ trở thành gia chủ.

Đan Minh tam thiếu gia Đan gia là kẻ thù của Đan Vân đề ý đến Phù Linh cùng vị hôn thê của Đan Vân, nếu hắn làm gia chủ thì Đan Vân sẽ mất tất cả. Đan Minh có thầy là luyện dược sư tứ phẩm nên thực lực không tầm thường còn có dị hỏa Hắc Thổ hỏa diễm nên cơ hội của hắn gần như tuyệt đối. Vương Lăng lúc này mới hiểu mọi thứ. Vương Lăng nhìn Đan Vân đã chết nằm ngay đó, Vương Lăng đôi tay vuốt mặt đóng chặt đôi mắt của hắn.

-Yên tâm, ta sẽ thay người xử lý tên Đan Minh đáng chết kia, cũng thay người chăm sóc vị hôn thê kia.

Vương Lăng thờ dài, cảm giác bản thân có chút vô si thế nhưng thế giới này cần phải có thể lực mới cường đại được, luyện dược sư là một thể lực lớn không thể chối cãi vì thế hắn không ngại lợi dụng điều này. Hắn biết hạnh phúc phải tự mình giành lấy, không thể mong chờ may mắn hay người khác ban cho.

Lúc này hắn mới nghĩ đến kiếp trước làm người thuộc loại đứng trên đầu người khác, hắn có tài sản lớn, có một tài năng hơn người mà hắn nhận định đều do ông nội hắn cho, hắn hiểu dù thế giới nào cũng cần cường đại mới không đau khổ, ông hắn chắc cũng hiểu điều này mới gò ép hắn ngay từ nhỏ.

Tiền bạc, tài năng, vẻ ngoài đều là người khác cho hắn không phải hắn tự giành lấy nhưng cuộc sống của hắn sung sướng và hạnh phúc hơn bao người. Nhưng điều hắn muốn là hạnh phúc, sự quan tâm của gia đình hay một ai đó. Ba hắn mất sớm, mẹ hắn phát điên rồi mất tích, ông hắn huấn luyện hắn một cách khắc nghiệt chưa từng một chút khen ngợi hắn biết cũng là vì hắn, đến khi hắn hiểu thì ông hắn lại mất.

Hắn có một người vợ nhưng sau khi kết hôn lại không có chút hạnh phúc gia đình, vì vợ hắn căn bản sống nhờ vào tiền của hắn còn hắn thì cần sự giúp đỡ của gia đình nằng. Đến thế giới này hắn mới biết một chút hạnh phúc nhưng thế giới cường giả vì tôn hắn không trở nên mạnh hơn thì sẽ không có thứ gì.

Đan Vân cùng Phù Linh cho hắn hiểu càng thêm rõ điều này.

Trở nên cường đại, hắn muốn trở thành người mạnh nhất. Không chỉ sức mạnh cá nhân còn có thể lực cường đại.

Thu lấy xác Đan Vân, Vương Lăng hóa thành Đan Vân đi đến bên cạnh Bạch Linh hỏa diễm, nhờ Đan Vân nên nó trở nên bớt ác liệt lại.

Vương Lăng hai tay linh lực dồn dập trấn áp Bạch Linh hỏa diễm, lúc này ngọn lửa đã nhỏ dần gần như nằm chắc trong tay Vương Lăng. Nào ngờ mặt trăng từ đâu không biết trên cao chiếu xuống, Bạch Linh hỏa diễm lại bùng cháy mạnh liệt dữ dội. Vương Lăng tập trung tinh thần trấn áp, nào ngờ Bạch Linh hỏa diễm không suy yếu chút nào.

Nếu bây giờ ngừng sẽ gây phản phệ kết quả giống Đan Vân, Vương Lăng biết hắn không ngừng cũng không muốn ngừng. Cả cơ thể như bị đốt cháy, linh hồn hắn dần dần biến mất. Lúc này đạo linh ẩn màu vàng trên trán Vương Lăng phát sáng hấp thu hỏa diễm, Vương Lăng chớp ngay cơ hội đạt ngay được hỏa diễm.

Lúc này ánh sáng xung quanh xuất hiện rõ hơn, cảnh vật xung quanh xuất hiện, là một thung lũng không có cây cối. Vương Lăng cơ thể mỗi một thiếp đi, trong vùng ý thức của hắn lúc này xuất hiện một người khuôn tuấn tú, mái tóc đen ngắn Vương Lăng không thể công nhận người này vô cùng có mị lực, ngay cả hắn đứng trước mặt người này cũng có chút nghi ngờ mị lực bản thân, người kia nhìn Vương Lăng.

-Là người tiếp nhận ý thức của ta.

Vương Lăng ngạc nhiên nhìn hắn:

-Người là Linh Tôn.

Người kia cười nhìn Vương Lăng.

-Hóa ra người gọi ta như vậy. Cũng được, cứ gọi vậy đi.

‘Không thể nào. Đáng lẽ Linh Tôn là một lão quái vật râu tóc bạc phơ thế nào lại là một người tầm 25 tuổi mà còn rất tuấn tú.’

Vương Lăng nghĩ thầm, chỉ nghĩ thôi không dám nói. Nhưng điều này sao giấu được vị Linh Tôn kia.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Linh Hỏa Hồn

- Khởi căn nghĩ. Ta chết như thế nào thì xuất hiện như thế thôi.

Vương Lăng thể hiện bộ mặt không thể tin được, hần suy nghĩ đối phương có thuật trụ nhan cũng nên. Nhìn bộ dáng Linh Tôn, Vương Lăng cuối cùng cũng hiểu sao bên cạnh hần mỹ nữ nhiều như vậy.

Vương Lăng thờ dài, xem ra hần còn kém rất xa.

- Tiến bối sao lại xuất hiện ở đây.

- Tiến bối. Cũng được. Ta vốn dĩ cũng nhờ vào hỏa điểm kia mới tạm thời hóa hình thành người hoàn chỉnh. Đây chỉ là ý thức sót lại thôi, thực chất ta đã chết rất lâu rồi.

- Thật là vi diệu.

Vương Lăng nhìn Linh Tôn tán thưởng, nghĩ đến việc trước giờ đối phương giúp hần mấy lần mới chấp tay khom đầu.

- Đa tạ tiến bối ra tay cứu giúp.

- Không tệ. Ta đúng là giúp ngươi mấy lần, giúp người hấp thu hàn khí, giúp ngươi hấp thu độc dược, còn giúp ngươi hấp thu hỏa điểm nữa. Đối với ta với ngươi đều có lợi.

Vương Lăng cả kinh không ngờ đối phương lại có thể hấp thu mấy thứ tưởng chừng như không thể kia. ‘Quả nhiên là Linh Tôn’

- Tiến bối xuất hiện không biết có điều gì chỉ dạy

- Chỉ dạy.

Linh Tôn nhìn Vương Lăng ánh mắt có chút thay đổi.

- Ừm. Cơ thể ngươi sau này khó có thể tiến cấp đấy. Điều này với ngươi có lẽ khó chấp nhận.

- Mong tiền bối chỉ giáo.

Vương Lăng càng thêm kinh, nhưng nghĩ đối phương thân phận thì không nghĩ ngờ cùng hi vọng có cách giúp hần.

- Nhìn ngươi còn trẻ mà tiến cấp đến hóa linh cảnh giới là điều không thể tưởng. Thường người bình thường cần 16 năm để lên dung linh cảnh thể mà ngươi chưa đến 2 tháng lại đến hóa linh. Điều này lợi thì cũng có mà hại thì nhiều. Sau này khó khăn tiến đến khởi lực cảnh giới.

Linh Tôn thấy Vương Lăng khuôn mặt đã tái mét, mặt âm trầm nói tiếp:

- Một người bình thường tốn thời gian khá lâu để tiến cảnh cũng để ổn định linh lực cân bằng trong cơ thể, không xảy ra dị trạng. Trong một con người sẽ có một dạng tồn tại linh hồn tồn tại đặc trưng cho sự tồn tại của linh lực trong cơ thể, có nó thì người bình thường mới tu luyện được linh lực, mà cái này ai cũng có không có sao sống.

- Mong tiền bối tiếp tục.

- Ta bước chân vào cảnh giới thần thì mới cảm nhận sự tồn tại này có hình dáng như một ngọn lửa màu trắng. Ta gọi nó là ‘Linh Hỏa Hồn’.

- Linh Hỏa Hồn.

- Sự tồn tại của nó có 3 dạng. Lúc đầu là dạng ngọn lửa cháy sáng màu trắng, thường cháy hết sau 100 năm. Dạng thứ hai ngọn lửa sẽ thay đổi màu sắc dựa theo cấp độ khởi lực là màu tím, nguyên lực là màu lam, viên lực là màu lục, thần lực là màu vàng, bán thần là màu đỏ. Còn dạng cuối cùng là nguyên thể, có ánh lửa vô sắc hay có thể nói là không có hình dáng, lúc này đã trở thành thần, có thể khống chế linh lực bản thân một cách tùy ý, linh lực có thể hấp thu dựa vào thể cốt, tinh thần, thiên phú. Cảnh giới phân chia thần cấp dựa theo số cánh trắng tạo ra, tối đa là 12 cánh, gọi là thiên thần. Về phần ma thần cũng chia cấp độ theo số cánh đen sở hữu cuối cùng là 12 cánh.

Vương Lăng nhìn Linh Tôn, mừng rỡ vì có thêm một số thông tin mới giúp ích sau này, nghĩ đến điều Linh Tôn nói Vương Lăng hỏi:

- Tiến bối nói ta sẽ không tiến cảnh được là vì sao.

- Cái này liên quan đến độ mạnh yếu của Linh Hỏa Hồn, nếu ngươi chịu khó giữ cho linh lực ổn định thì ngọn lửa cũng sẽ phát triển, đột phá cảnh giới không có trở ngại, ngọn lửa sẽ không giảm, thế nhưng ngươi đột phá quá nhanh ngọn lửa của ngươi mới hình thành mà ngươi đã trực tiếp đột phá dung linh cảnh thì ngọn lửa đó quá nhỏ yếu, cái này làm cho điều kiện đột phá khởi lực cảnh giới không thực hiện được. Cần phải có Linh Hỏa Hồn trạng thái hoàn chỉnh nhất mới có thể đột phá.

- Vậy là ta không có cách nào đột phá cảnh giới sao. Nếu vậy ta có thể tu luyện pháp lực đứng không.

- Điều này không sai nhưng dù thể ngươi cũng chỉ dừng lại ở ma đạo sĩ thôi. Tu luyện pháp lực hay linh lực cơ bản cũng giống nhau. Có điều tu luyện

pháp lực thì có thể chuyển đổi sang linh lực, cảnh giới linh lực này thấp hơn một đại cảnh giới ví dụ người là ma đạo sĩ thì có thể chuyển đổi linh lực ngang với dung linh cảnh giới. Pháp lực là tu luyện tinh thần, linh lực là tu luyện thể cốt, tu luyện mỗi loại thì từ bỏ cái kia. Tập trung tu luyện pháp lực muốn trở thành thần thì phải đạt pháp thần nhưng khi tiến bước trở thành thần với vị trí địa vị thuộc một trong điện chủ thần. Tuy cảnh cũng màu trắng nhưng năng lực cùng nhiệm vụ khác biệt. Nói thế nhưng pháp lực tu luyện lúc đầu dễ về sau càng ngày càng khó yêu cầu thiên phú cực cao. Huống chi Linh Hóa Hồn của người hiện rất yếu.

‘Nói dài dòng thế thì hóa ra vẫn không có cách à’

Vương Lăng u oán nghĩ. Linh Tôn hẳn gọng vào vấn đề chính.

- Cũng không phải hết hi vọng chỉ là thời gian để khôi phục Linh Hóa Hồn rất lâu, lâu hơn việc tu luyện thể nhưng người chỉ cần bỏ thời gian không ngừng tu luyện cùng phục dụng đan dược thì 100 năm sẽ được.

- 100 năm, lúc đó tôi chết rồi.

- Không cần lo người hiện tại đang ở trong không gian ý thức, thời gian so với bên ngoài chậm gấp 10 lần, người có thể tu luyện ở đây chỉ tốn 10 năm thời.

- 10 năm, cũng không được. Ta không có thời gian.

- Người tham vừa thôi, giờ người 15 tuổi 10 năm nữa 25 phục dụng đan dược với thiên phú hấp thụ linh lực đó thì hóa linh đỉnh phong cảnh giới là nghịch thiên lắm rồi.

- Như vậy làm sao chứ. Ta cần phải trở nên cường đại, kẻ địch của ta vẫn còn nếu không mau tăng cấp thì hóa linh đỉnh phong cũng vô dụng.

- Thế thì người có thể luyện đan. Có không gian ý thức cùng ta trợ giúp người chẳng bao lâu sẽ thành ngũ phẩm luyện dược sư được cả đại lục săn đón. Còn phần khế ước tên gì đấy bị nhốt trong vùng linh lực của ta thì ta đã giúp người xóa bỏ rồi, khỏi cần lo.

Nghe hẳn nói Vương Lăng kiểm tra ngực mình quả nhiên khế ước đã bị xóa bỏ, Vương Lăng không ngờ đối phương có năng lực đáng sợ như vậy.

Khế ước xóa bỏ cũng không làm Vương Lăng vui mừng, hẳn không cam tâm trở thành mục tiêu được che chở, chỉ có trở nên cường đại mới có mọi quyền tự quyết định số phận hẳn, còn nữ nhân hẳn ai sẽ bảo vệ đây.

- Cảm ơn ý tốt của người nhưng ta quyết định sẽ tiếp tục hoàn thành nguyện vọng của hẳn, ta cũng tin sẽ có cách giải quyết vấn đề bản thân.

- Vậy tùy người.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Phương pháp tu luyện

Suy nghĩ lúc lâu mặt hẳn hiện lên vẻ tốt đẹp.

- Còn có ‘Huyết Hà pháp quyết’ ta sao lại quên nó.

Nhìn Linh Tôn, Vương Lăng mở miệng:

- Không biết cái này có giải quyết vấn đề của ta được hay không.

- Cái này người xác định muốn tu luyện.

- Vấn đề gì sao.

- Cái này người biết là làm cái gì không.

- Là lấy linh lực kẻ khác bồi bổ linh lực bản thân. Cái này đối tượng dĩ nhiên là kẻ thù của ta rồi.

- Hừm. Người làm vậy là thành công địch của cả thần giới, thậm chí cả đại lục này nếu biết cũng sẽ truy sát người.

- Tại sao.

- Việc luyện bí pháp này được cả đại lục này coi là ma luyện, cực kì khinh bỉ. Thế nhưng đúng là nó giải quyết vấn đề của người. Nếu theo cách này thì

ngươi chỉ cần hấp thu linh lực của 200 tên hóa linh cảnh giới sơ đoạn là có giải quyết vấn đề Hóa Linh Hồn của ngươi.

- Vậy cũng rất tốt.

- Ngươi không quan tâm đến việc làm công địch của cả đại lục hay sao.

- Sao lại quan tâm, chỉ cần không có người biết thì ta cũng không có vấn đề gì. Đến lúc biết được thì ta đã trở nên cường đại rồi, sợ gì. Ta không quan tâm cho dù là ma luyện, có trở thành công địch của thế giới, đây là con đường duy nhất ta có thể đi.

- Tốt. Tính cách này ta thích.

- Cơ mà tiền bối nói thử cái này ta có thể bị phát hiện hay không.

- Hiện tại chắc đại lục này không có, chỉ khi nào thần lực cảnh giới mới cảm nhận sự khác biệt trong linh lực ngươi. Phương pháp tu luyện của ngươi rất giống ma tộc, sau này cũng chỉ có thể trở thành ma thần.

- Chẳng vấn đề gì. Ta phải nhanh chóng nghiên cứu ‘Huyết Hà pháp quyết’ mới được.

Nói xong Vương lăng ngay lập tức tu luyện ‘Huyết Hà pháp quyết’, đây là bí pháp giúp người luyện nhanh chóng đốt cháy Hóa Linh Hồn đột phá cảnh giới, điều này làm tuổi thọ giảm mạnh nhưng cũng đáng giá.

Nó còn giúp tu luyện có thể chuyển hóa linh lực người khác thành của bản thân, dạng tu luyện này biến Hóa Linh Hồn thành màu đen nên có đặc điểm rất giống ma tộc.

Tu luyện tầm 3 giờ, Vương lăng cảm thấy linh hồn tăng mạnh, cảnh giới đột phá đến hóa linh trung đoạn, tiếp sau đó là cơ thể mệt mỏi, vô lực ngủ thiếp đi. Đến lúc tỉnh giấc, Vương Lăng giật mình nhìn ngó xung quanh chỉ thấy mảng tối đen.

- Ta ngủ bao lâu rồi

- Tầm một ngày. Đừng lo bên ngoài thì mới hơn 2 giờ đồng hồ.

- Thật là tiện.

- Cái này bí pháp quả nhiên tà đạo, ta có thể cải tiến nó một chút giúp ngươi trực tiếp hấp thu linh hạch ma thú mà không cần qua luyện đan.

- Tốt như vậy. Quả là Linh Tôn mới nhìn mà cũng biết pháp quyết tu luyện.

- Chẳng qua cái này ta đọc của một tên ma tộc bại trận cũng không có khác nhiều với cái này.

- Vậy làm phiền tiền bối.

Nói rồi Linh Tôn bắn một đạo sáng màu vàng 2 vào mi tâm Vương Lăng. Vương Lăng trực tiếp thu nhận lượng thông tin chui vào đầu. Ngay sau đó tu luyện theo pháp quyết Linh Tôn qua chỉnh sửa, cái này so với trước còn tốt vạn lần: có thể trực tiếp hấp thu ma hạch yêu thú, hấp thu linh lực cơ thể linh thú, còn có thể hấp thu một phần linh lực trong linh thảo cùng dạng vật chất có linh lực mà sau này theo quá trình thăng tiến hẳn có thể hấp thu hoàn toàn. Vui vẻ một hồi lâu hẳn cảm thấy dù cảnh giới cao nhưng vẫn không có bí tịch thích hợp, hẳn nhìn Linh Tôn hỏi:

- Tiền bối có bí pháp nào giúp ta trở nên mạnh hơn không.

Linh Tôn nhìn Vương Lăng, lao vào suy nghĩ một lúc nói:

- Cái này hiện tại ‘Lục Liên kiếm pháp’ thích hợp nhất với ngươi. Kiểm soát cảnh giới tối cao linh lực không là vấn đề.

- Cái này thực sự khó hiểu, tu luyện thế nào cũng không thể đột phá.

- Cái này dĩ nhiên, bí tịch này giúp ngươi lãnh ngộ kiếm ý, vô cùng có lợi, nhưng cái này bắt ngươi phải trải qua sinh tử, cảm thụ tình ý kiếm thuật. Kiếm người lãnh ngộ có 6 thức cơ bản: đăng kiếm pháp ngăn chặn công kích kẻ địch, chấn kiếm thức tác động lực cá nhân lên đối phương, phá kiếm thức ngăn chặn công kích đối phương, thác kiếm thức làm đối phương không nhìn ra được đòn công kích, thử kiếm thức giúp tốc độ ra đòn của ngươi đạt thượng thừa, liêu kiếm thức lấy nhu chế cương lấy cương chấn nhu. Tu luyện kiếm pháp là xem ngươi xử lý việc dùng kiếm như thế nào không phải quá phụ thuộc vào linh lực của ngươi. Sau này nói tiếp về vấn đề này, ngươi cứ lãnh ngộ kiếm ý đi.

- Hóa ra là vậy. Cảm tạ tiền bối thế nhưng chỉ dựa vào cái này khó lòng mà đánh bại kẻ địch. Ít nhất cũng phải có bí pháp giúp bảo mạng chứ.

- Cũng đúng, ta dạy ngươi 2 bí pháp vương cấp nhưng độ hiệu quả không thua thần cấp bí tịch.

- Cảm tạ tiền bối.

- ‘Phi Quang Dực’ là kỹ năng giúp ngươi phi hành trên không, cái này thuận tiện dùng để chạy trốn. ‘Bạo Linh Hóa Quyết’ giúp ngươi bạo phát linh lực trong chút lát, đề tăng cảnh giới nhưng rất nguy hiểm không đến giai đoạn sinh tử cuối cùng không được xài.

-Đa tạ tiền bối. Tiền bối có ơn với văn bối không thể báo đáp xin nhận của văn bối 3 lạy.

-Người trở nên mạnh ta cũng có chút lợi ít.

Vương Lăng không để ý quý xuống dập đầu 3 cái với Linh Tôn, Linh Tôn cũng không ngăn cản. Vương Lăng cảm giác đối phương có ơn với hắn rất tốt, hắn đã coi Linh Tôn là sư phụ của hắn, dập đầu bái tạ cũng không có thiệt thòi.

Vương Lăng tiếp nhận 2 bí pháp tiếp nhận, ngay lập tức tu luyện. Một quãng thời gian trôi qua Vương Lăng thành công tu luyện ‘Phi Quang Dực’, Vương Lăng ngay lập tức sử dụng thì một đôi cánh như cánh chim có lông xanh, hắn cảm nhận bản thân có thể bay ‘I can fly’, linh lực tiêu tốn khá nhanh nên hắn lập tức thu hồi.

Tiếp tục tu luyện ‘Bạo Linh Hóa Quyết’, Vương Lăng cảm giác cơ thể từng thớ thịt như muốn nổ tung như bắp rang bơ vậy, linh lực chuyển hóa hỗn loạn cùng bạo phát. Vương Lăng thở dốc, hắn cảm nhận bí pháp này rất nguy hiểm như là cơ thể trong lò thiêu vậy, nếu không cẩn thận toàn thân nát vụn. Một hồi hắn lại tiếp tục ngủ thiếp đi, hắn có cảm giác sắp trở thành thần ngủ nobita rồi.

Mở mắt tỉnh dậy hắn mới ý thức bản thân trở lại hiện thực, nhìn xung quanh thấy có mấy người đang nhìn hắn là thuộc hạ của Đan Vân. Vương Lăng đã biến hình thành Đan Vân nên bọn chúng coi Vương Lăng là Đan Vân đứng bên cạnh hộ vệ. Vương Lăng nhìn đám người hỏi:

-Ta ngủ bao lâu rồi.

-Bẩm thiếu chủ đã nửa ngày rồi

Vương Lăng ý thức thực chất hắn đã ngủ 5 ngày, quả nhiên tiện lợi cho hắn vô cùng. Nhìn Phù Linh hắn giả bộ hỏi:

-Phù Linh nàng sao rồi.

-Bẩm thiếu chủ Phù Linh đã chết rồi.

-Ta hiểu. Nàng vì bảo vệ ta mà hi sinh, ta nhất định sẽ thay nàng báo thù. Các người 5 người đuổi theo giết chết tên thích khách, là một lão giả râu tóc trắng đã bị thương, để một người hộ vệ bên cạnh là đủ.

-Rõ.

Nói xong 5 người chạy theo phương hướng ra ngoài. Vương Lăng nhìn đám người rời đi mới an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Nhặt được kho báu

Nhìn lại tên hộ vệ còn lại. Vương Lăng nói:

-Người đi kiếm một nơi để ta chôn cất Phù Linh

-Vâng.

Tên đó vừa nói xong một ánh kiếm xuyên qua người hắn, hắn quay đầu lại nhìn Vương Lăng lộ vẻ không hiểu, Vương Lăng cũng không cần hắn hiểu trực tiếp hấp thu linh lực đối phương, Vương Lăng cảm thấy bản thân cơ thể linh lực có chút tăng.

Tên hộ vệ ngã xuống Vương Lăng không có vẻ hối hận hay day dứt gì cả chỉ là con đường hắn đi sẽ vô cùng đầm máu. Quay trở lại bộ dáng là Vương Lăng, hắn để xác tên hộ vệ ở đó.

Vương Lăng cần phải tránh thoát một thời gian, nếu tiếp tục ở bên cạnh bọn chúng thì sẽ không thành việc, huống hồ đám người này có người của Đan Minh, bản thân có thể chết lúc nào không hay vì thế hắn cần nguy tạo bản thân biến mất, đến được hội sẽ xuất hiện trở lại lấy chức vị gia chủ điều phối việc cung thu linh thảo cùng đan dược.

Ra khỏi hang động, tránh né sự có mặt của đám hộ vệ kia. Vương Lăng kiếm một nơi có phong cảnh đẹp để, ít yêu thú xuất hiện đào một cái hố, đặt 2 người Đan Vân cùng Phù Linh vào trong, để bàn tay họ lồng vào nhau rồi từ từ phủ lớp đất lên, hắn không thể mua một cái quan tài được hắn không có thời gian chỉ đành ủy khuất đợi sau này quay lại sẽ chôn cất tử tế 2 người sau.

Vương Lăng bắt đầu đi kiếm Tô Dịch, hắn cần thuốc giải của cô nàng, theo như bản đồ có một đồi núi cao có thể leo lên, trướng Bạch Mao Ưng có khả năng nằm ở đó.

Vương Lăng mò đi theo con đường trong bản đồ đến được một cái vách núi cheo leo, hắn dùng ‘Phi Quang Dực’ bay lên ngọn núi, bay một thời gian rất lâu linh lực gần tiêu tốn hết thì hắn thấy một cái sơn động.

Vương Lăng ngay lập tức vào trong hang động, ở đây nồng độ linh khí nồng đậm là nơi thích hợp để ấp trứng, có hai hướng vào động, hắn vào một bên hang động có ánh sáng lấp ló mặc dù nồng độ linh khí ít hơn bên kia có lẽ do quả trứng kia hấp thụ linh khí quá nhiều chăng.

Đó là Vương Lăng nghĩ, sau khi vào trong thì thấy một núi tài bảo khổng lồ, vô số hắc tặc cùng bạch tặc cùng linh bảo, tài vật giá trị. Vương Lăng mừng như điên thế là hắn có cơ sở để xây dựng lực lượng.

Vương Lăng tiến đến xem xét xung quanh thì hắn thấy có vô số nguyên liệu luyện đan đặc biệt còn có một cuốn Thần cấp bí tịch, cái này đối với hắn không quá kinh hi.

Nghiên cứu một chút bí tịch, tên nó là ‘Hỏa Miên Chương pháp’ chỉ cần dung linh cảnh giới là có thể học, tuy nhiên thời gian tu luyện cái này lại rất lâu, chương pháp này có lực sát thương rất lớn, người đồng cấp nhận chương này chỉ có chết, nhưng đòi hỏi thể chất rất lớn.

Vương Lăng suy nghĩ cuối cùng quyết định đem cái này cho Vương hàn, thích hợp với chiến thần thể chất của hắn. Còn Vương lăng chỉ là đang sử dụng kiếm thành quen cũng không tiện đổi sang chương pháp, tuy hắn có cơ sở tốt để luyện cái này cùng việc học cái này có thể giúp hắn che giấu thân phận dễ dàng hơn nhưng hắn không có thời gian đầu tư.

Vương Lăng kiếm được trong đồng tài bảo 2 cái nhẫn thần cấp dung lượng chứa đủ dùng cho cả một tòa đồng tài bảo to bằng tòa Vương phủ.

Đang thu giữa chừng thì hắn phát hiện trong đồng tài bảo một cái bộ xương làm hắn hết hồn. Bộ xương tay chân còn đeo trang sức lấp lánh.

Chết còn chôn trong đồng tài bảo thật bá đạo. Vương Lăng còn để ý trong người hắn còn có một bao phong thư.

Cầm bao phong thư Vương Lăng lên đọc hắn biết được đồng tài bảo này là của một tên thần cấp đỉnh phong, bị thương nặng nên đến đây trị thương tránh thoát kẻ thù, tên này hi vọng người nào đọc được lá thư này thì hi vọng giúp hắn tìm đứa con gái bị thất lạc có một vết sẹo trên má trái cùng vết hình hoa mai ở giữa ngực.

Đọc đến đây Vương Lăng giật mình, nghĩ ngay đến Từ Y Tiên, nàng từ nhỏ đã có vết sẹo tuy không biết nàng có vết bớt hoa mai kia không, nếu có thì tốt. Hắn không ngờ lại gặp được người thân nàng ở đây tuy cũng không quá chắc chắn nhưng vẫn hi vọng nàng nhận biết một người thân.

Tiếp đến là yêu cầu hắn chôn cất hắn trong quan tài hắn đã chuẩn bị, Vương Lăng nhìn lại thấy một cái quan tài bằng vàng, Vương Lăng lòng hơi động cơ mà còn chút lưỡng tâm.

Hắn đã lấy vô số tài bảo thì cũng cần chôn cất người ta cho tử tế. Vương Lăng kiểm chỗ đất mềm duy nhất gần đó bói lên lại thấy một bức thư cùng hai lọ thuốc.

Vương Lăng lấy bức thư kia đọc thì rùng mình. Hóa ra cuốn bí tịch kia đều được bôi một loại độc được cần phải có cái lọ giải được này mới giải được. Tuy thần cấp đối với hắn mà nói không quan tâm nhưng tuyệt đối sẽ có vô số người để tâm đến hướng chỉ yêu cầu chỉ là dung linh cảnh giới, chắc chắn sẽ đánh độc được.

Vương Lăng cảm thán không thôi, không ngờ đối phương chết mà còn chuẩn bị kỹ như vậy. May ra hắn không phạm sai lầm.

Đem xác người kia đặt vào hòm sau đó chôn cất tử tế. Vương lăng vui mừng nhận cả đồng tài bảo còn có lọ ‘Lộ Xuân thủy’ chôn cùng thuốc giải kia. Có tác dụng hồi phục mọi vết thương ngoại thương gây ra.

Vương Lăng đoán người kia đã chuẩn bị mọi vật cho con gái của hắn, vết sẹo kia có lẽ do chính hắn gây ra nhằm khiến nàng khó phân bị nhận ra bởi kẻ thù, có khi hắn còn không muốn con gái hắn bị người khác nhòm ngó sắc đẹp.

Vương Lăng chắc chắn nếu không có vết sẹo kia thì Từ Y Tiên sẽ là một đại mỹ nhân. Vương Lăng tò mò đi vào bên hang động còn lại, nơi có nồng độ linh khí nồng đậm.

Vương Lăng cẩn thận dò xét xung quanh, không có nguy hiểm gì hắn yên tâm tiến bước thấy một quả trứng to bằng cái đầu người, xung quanh là một hồ nước tỏa ra linh khí nồng đậm.

Khiến hắn chú ý là linh khí phát ra kinh khủng nhất là từ một viên đá màu đỏ nằm giữa hồ nước. Vương Lăng tiến đến cầm viên đá lên, thì thấy trừ giữa tâm của hòn đá thì hoàn toàn trong suốt, từ trong tâm viên đá có một hạt nhỏ màu đỏ to bằng hạt đậu tỏa ra ánh sáng đỏ mãnh liệt khiến viên đá cũng phát ra màu đỏ.

- Là huyết linh thạch. Vận khí ngươi không tệ.

Linh Tôn từ đâu xuất hiện lên tiếng nói khiến Vương Lăng hết hồn nhưng rất nhanh chú ý đến lời nói của Linh Tôn.

- Huyết linh thạch là cái gì.

- Nói đơn giản là một hòn đá hấp thụ linh khí trời đất. Có nhiều loại linh thạch dựa theo độ nồng đậm linh khí: như linh thạch 10 năm kết tinh, từ linh thạch

100 năm kết tinh, huyết linh thạch 1000 năm kết tinh, tủa linh thạch vạn năm kết tinh. Trước kia thì linh thạch không quá quý hiếm thế nhưng 5000 năm trước thì linh thạch cũng cạn kiệt giờ thì linh thạch cũng coi như khó kiếm. Nói thế nhưng huyết linh thạch này đã thành huyết dịch sắp thành tủa linh thạch, nếu hấp thu được thì vấn đề Hòa Linh Hồn của ngươi nhanh chóng được giải quyết.

Vương Lăng đại hỷ, nhanh chóng đem huyết dịch kia trực tiếp rót ra nuốt vào người. Ngay sau đó, linh khí cơ thể hắn bạo phát, con đầu gối đập kéo tới, lực phủ ngũ tạng như muốn nổ tung.

Hắn cảm nhận cơ thể như bị lửa thiêu, hắn điên cuồng gào thét, lăn lộn trên đất.

-Ai da. Huyết dịch căn cơ thể từ từ hấp thu ai bảo ngươi trực tiếp nuốt vào. Thật không thể hiểu.

-A. Tiềm bối...i kh...ông nó...i số...m. Ư đa...u qu...á.

Vương Lăng rên la cố gắng đón nhận những cơn đau trùng kích tiến đến. (có gì sai sai thì phải)

-Thôi kệ. Ngươi đã trực tiếp nuốt vào thì ráng mà nhẫn nhịn đi. Ta cũng không tiện giúp, nếu ngươi muốn thì ta có thể giúp ngươi hấp thu lượng lớn linh lực này, cái này là linh lực tinh thuần nhất rất có lợi đột phá cảnh giới.

-Kh...ông cần...n

Cứ như vậy cơ thể hắn trở nên đỏ lè, da thịt như bị đốt nóng. Miệng hắn cứ gặm rú đau đớn chịu đựng. Vương Lăng ngã nhào vào trong hồ, cố gắng ngồi thiền tập trung điều chỉnh linh khí trong cơ thể.

Qua tầm 3 ngày Vương Lăng mới ý thức cơn đau đã giảm mạnh nhưng vẫn còn. Hắn cố gắng đứng dậy, hắn đã tốn 3 ngày thời gian cũng không thể tiếp tục.

Dù trải qua khoảng thời gian sống đi chết lại kinh khủng kia nhưng Vương Lăng vui mừng không thôi, hắn đã trực tiếp đột phá dung linh đỉnh phong. Nhìn qua quả trứng kia Vương Lăng thấy nó dấu hiệu sắp nở, hắn nhanh chóng cầm quả trứng lên ngó nghiêng, thêm vào chút linh khí, giờ linh khí chảy trong người hắn là tinh thuần nhất.

Ngay sau đó một đầu chim non lông đen tuyền khác hẳn với những con Bạch Mao Ưng khác, con chim nhìn Vương Lăng cất tiếng kêu ‘Cruýt... Cruýt...’, Vương Lăng nhìn nó nhẹ nhàng bế nó lên trong đầu có chút khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Hàn Bắc Nguyệt ghen

Theo như hắn biết thì Bạch Mao Ưng đáng lẽ là lông màu trắng chẳng lẽ đây là biến dị, Vương Lăng đại hỉ, nếu hắn có được Bạch Mao Ưng biến dị đồng nghĩa sau này sẽ có một trợ thủ nguyên lực cảnh giới bên cạnh thậm chí thần lực.

Thế nhưng ý thức lại thì mục tiêu của Tô Dịch là trứng Bạch Mao Ưng đâu có dễ dàng để hắn sở hữu. Buồn phiền suy nghĩ hắn nhìn ngó lại hồ nước trước mặt. Nhờ nó Vương Lăng giảm bớt sự khó chịu cơn đau mang tới.

-Tiềm bối người nói hồ nước này là sao.

Một lúc sau mới có giọng nói vọng lên:

-Là nhũ dịch đấy. Tuy không bằng huyết dịch nhưng nó cũng vô cùng trân quý, dùng để luyện đan vô cùng tốt.

Vương Lăng vui mừng lấy ra vô số thu từng giọt vào bình, cuối cùng hắn thu được 500 bình nhũ dịch. Vương Lăng vui vẻ đi ra ngoài, hắn nhanh chóng rời đi hẳn sợ thời gian lâu như vậy Tô Dịch bỏ đi thì hắn chết chắc. Nhìn con Bạch Mao Ưng biến dị làm hắn buồn phiền không thôi. Nhìn ra bộ mặt của Vương Lăng, Linh Tôn nói:

-Ngươi nếu muốn giữ nó thì có thể cất nó vào không gian ý thức.

-Thật. Vậy làm sao cất nó vào.

-Ý thức vùng không gian tồn tại kia, sau đó để nó ở đó thôi. Như cách ngươi lợi dụng thời gian trong đấy.

-Đa tạ tiền bối.

Quả thật hắn thành công đem Bạch Mao Ưng non kia cất đi vào trong, đem một số đan dược cho nó cùng một số thịt khô tránh việc để nó xảy ra việc.

Không còn phiền muộn hân vui về rồi đi son động, dùng ‘Phi Quang Dực’ hân nhanh chóng tìm kiếm xung quanh, một hồi hân cảm nhận có tiếng đánh nhau cùng một số lượng linh lực cường đại.

Bay theo hướng có linh lực cường đại kia hân nhìn thấy có 5 người đang đối chiến với Bạch Ưng Mao to lớn kia.

Năm người kia phi không công kích Bạch Mao Ưng mẹ, liên tiếp những đòn trùng kích liên tiếp đánh vào người nó nhưng rất nhanh Bạch Mao Ưng mẹ đang đối cánh tránh né nhanh chóng những đòn công kích, do bị thương nên tốc độ nó không nhanh như trước.

Bạch Mao Ưng mẹ tạo ra vô số tàn ảnh làm phân tâm đám người. Những ánh sáng lục cùng những cơn gió to, mạnh như bão từng lượt đánh tới đám người làm bọn nhười chật vật chống đỡ.

Vương Lăng quan sát thấy đám người kia có 2 người là hộ vệ bên cạnh Tô Dịch còn lại cũng đều là Nguyên Lực cảnh giới.

Cũng có mấy chục người cũng đang phi không đứng đằng xa đều là Khởi Lực cảnh giới, đạt đến Khởi Lực cảnh giới có thể phi không vô cùng tiện lợi.

Vương Lăng nhìn ngó kĩ càng thấy Tô Dịch đứng không xa nhìn đám người kia đối chiến với Bạch Mao Ưng mẹ cũng không để ý đến hân, không chỉ nàng mà không có ai ý thức sự tồn tại của Vương Lăng do hân đã ẩn giấu linh lực, kĩ năng đặc thù của Khuru Tà.

Tìm một nơi gần đó đáp xuống, Vương Lăng nhẹ nhàng lặn vào đám đông đang ở dưới.

Hân ý thức còn có những kẻ đến đây tranh thủ thu nhặt linh thảo cùng yêu hạch. Lúc này có nhiều người thấy Vương Lăng cũng không để ý mà tiếp tục nhìn lên trên.

Chú ý đến sự xuất hiện của Vương Lăng có một đám người tinh linh tầm hơn 10 người, trong đó có Dịch Lệ, nữ tinh linh chú ý đến người mà nàng từng giúp trước kia. Dịch Lệ chạy ngay đến chỗ Vương Lăng, hân cũng ý thức được sự tồn tại của nàng. Đám nam nhân xung quanh nhìn thấy Dịch Lệ ánh mắt lộ vẻ tham lam, Dịch Lệ cũng không ý tứ đến bọn chúng mà nhìn Vương Lăng hỏi:

-Sao người lại ở chỗ này. Chẳng lẽ người lại lạc đường.

-Cái này. Ta đến tìm vài người bạn hữu.

-Chẳng lẽ người cũng muốn kiếm trướng Bạch Mao Ưng.

-Cái đó ta không quan tâm với lại làm gì có khả năng kiếm được chứ.

-Cũng đúng, nhiều người như vậy mà tìm cả tháng vẫn không thấy mà ngươi lại yếu ớt như vậy.

Vương Lăng cười khỏ, nhìn nàng hân cũng không phản đối, hân nhìn ra nàng cũng đạt đến Khởi Lực sơ kỳ nàng nói vậy cũng không sai.

-Ngươi tìm thấy đồng bạn chưa.

-Ta vẫn đang tìm có lẽ rất nhanh sẽ thấy.

-Hay là ngươi đi cùng với bọn ta, dù sao ngươi đi một mình vẫn rất nguy hiểm. Không biết tại sao dạo này ma thú xuất hiện rất nhiều.

Vương Lăng nghe nàng nói có lẽ cũng biết lý do ma thú xuất hiện do hân lấy đi Bạch Linh hóa điểm nên nồng độ linh khí hàng động giảm đi rõ rệt làm bọn chúng phải bỏ đi ra ngoài. Đang suy nghĩ vẫn vơ thì đằng sau có một giọng nói êm dịu vang lên thu hút vô số ánh nhìn.

-Chàng đi cùng với bọn ta. Vị cô nương này không cần lo.

Vừa lên tiếng là Hàn Bắc Nguyệt, nàng nghe thấy có giọng nói quen thuộc thì nhìn ngó xung quanh thấy phu quân tương lai nói chuyện với một nữ tinh linh xinh đẹp trong lòng có chút chua. Dịch Lệ nhìn Hàn Bắc Nguyệt ngạc nhiên không thôi, nàng không ngờ Vương Lăng lại quen biết với một nữ nhân rất xinh đẹp mà còn hơn cả nàng nhưng nàng bận tâm quan hệ hai người còn rất thân thiết, theo cách xưng hô có lẽ là tình nhân. Dịch Lệ nhìn đánh giá Vương Lăng cũng gật đầu đồng ý hai người rất đẹp đôi.

-Nếu đã vậy thì tốt. Bạch Vũ lần sau ngươi nếu có cơ hội đến Diệp Hoang dong binh tìm ta.

-Ừm. Nhất định.

Vương Lăng cười nhìn Dịch Lệ, bỗng ý thức có một trận đau rần kéo đến tê rần một bên hông. Quay lại nhìn thấy Hàn Bắc Nguyệt ánh mắt u oán nhìn hân, Vương Lăng cười khỏ chào tạm biệt Dịch Lệ sau đó theo Hàn Bắc Nguyệt đến gần một đám người.

Vương Lăng nhìn thấy trong đó có một phụ nữ trung niên đeo mạng che mặt nhưng thể hiện ra một phong thái vô cùng mị hoặc nam nhân, còn có một lão nhân râu tóc trắng dù già nhưng khí thể phi phàm làm người khác kinh sợ, còn có 4 người mang trang phục quang minh giáo hội cùng một thanh niên tuấn tú, mặc lam bào khuôn mặt cam phần nhìn Vương Lăng.

Vương Lăng cũng đại khái đoán ra được người này có lẽ thích Hàn Bắc Nguyệt thấy nàng đi với Vương Lăng làm hân khó chịu. Vương Lăng không để ý

Hàn Bắc Nguyệt mở miệng nói với Vương Lăng trong giọng nói có chút oán giận:

-Bạch Vũ a Bạch Vũ. Nói xem chàng là Thiên Vũ hay là Bạch Vũ đây. Có khi còn không phải.

Vương Lăng ngạc nhiên nhìn nàng không ngờ nàng lại chủ động xưng hô thân thiết như vậy, nghe nàng nói Vương Lăng chảy mồ hôi lạnh. Nhưng hắn nghĩ đây là cơ hội nói với nàng sự thật về hắn.

-Cái này nương tử à ta thật ra tên là Vương Lăng. Không phải Bạch Vũ cũng không phải Thiên Vũ.

-Hay lắm. Người dám gạt ta. Dù là thiên tài của Mạn Đà đế quốc cũng phải chết cho ta.

-Nương tử bình tĩnh nghe ta nói.

Vừa dứt lời Hàn Bắc Nguyệt đã lấy kiếm đâm tới uy lực không quá cường đại nhưng lại rất nhanh. Vương Lăng khỏ sở đành phải lấy Minh Dạ kiếm rất nhanh đánh bay thanh kiếm trong tay nàng.

Hàn Bắc Nguyệt thấy Vương Lăng lấy ra thanh kiếm nàng tặng hắn, nhớ lại thời gian trước kia trong lòng có chút mềm để hắn dễ dàng đánh bay thanh lợi kiếm trong tay. Ngay sau đó nàng cảm nhận Vương Lăng nhanh chóng tiến đến ôm nàng vào lòng.

-Xin lỗi nương tử. Ta thực sự lừa dối nàng nhưng ta thật sự thích nàng dù không lâu nhưng trong lòng ta đã có nàng.

Vương Lăng cũng không nói dối, nói ra thì hắn cảm thấy có lỗi khi lừa dối Hàn Bắc Nguyệt nhưng cảm xúc hắn dành cho nàng có nồng đậm chân ý dù không bằng đối với Băng Mộ Tuyết nhưng cũng ngang ngửa Vương Lục Nhi. Thấy bị Vương Lăng ôm vào lòng hàn Bắc Nguyệt tức giận muốn đẩy hắn ra nhưng cảm giác cơ thể vô lực tùy ý để Vương Lăng ôm chặt vào người.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Từ bỏ hay không

Thấy người trong lòng bị ôm vào lòng người thanh niên kia tức giận căm hận nhìn Vương Lăng:

-Người có biết liêm sỉ không. Mau buông nàng ra nếu không đừng trách ta.

Vương Lăng nhìn cười không quan tâm đến thái độ hắn ôm Hàn Bắc Nguyệt ngày càng chặt, vui vẻ trả lời:

-Chuyện của bọn ta không cần người quan tâm.

-Đã người không buông đừng trách ta không nhắc trước.

Nói rồi hắn nhanh chóng xuất hiện sau người Vương Lăng cầm trong tay một thanh chùy thủ đâm Vương Lăng. Do cách biệt cảnh giới nên Vương Lăng không theo kịp tốc độ của tên lực bảo công tử, đành đem linh lực phòng ngự. Ngay sau đó thanh chùy thủ của lực bảo công tử bị đánh bay, Hàn Bắc Nguyệt nhìn hắn về cảm tức:

-Chuyện của ta và hắn không cần người nhọc lòng.

Lực bảo công tử nhìn ánh mắt căm giận nhìn hắn trong lòng như ngàn vết dao đâm.

Hắn là nhị hoàng tử của Phong La đế quốc Tào Lâm, vì yêu Hàn Bắc Nguyệt nên mới gia nhập vào Quang minh giáo hội từ bỏ cơ hội làm hoàng đế kế nhiệm, còn xin được qua quang minh giáo hội ở Nữ Chân đế quốc để được gần nàng thế mà nàng không mấy may bận tâm đến hắn còn rất lạnh nhạt.

Bây giờ hắn vì nàng giải quyết phiền toái ngược lại khiến nàng căm hận khiến hắn khó hiểu. Nhìn Hàn Bắc Nguyệt vì mình mà ra tay Vương Lăng trong lòng vui vẻ không thôi. Hắn tiến đến cầm lấy tay Hàn Bắc Nguyệt mỉm cười nhìn nàng, nàng cũng đỏ mặt nhưng ánh mắt vẫn u oán nhìn hắn:

-Ta chỉ không thích có người làm thay việc của mình thôi. Giờ đây người không cần để lại trần trối đâu.

Hàn bắc Nguyệt ngay lập tức lấy ra Quanh Linh Thục Nữ kiếm, một trong 2 thanh thần kiếm cực phẩm của quang minh giáo hội.

Vương lăng thấy nàng đâm tới cũng không tránh né trực tiếp nhận một kiếm đâm sâu vào ngực hắn, máu từ đó chảy ra thấm đẫm y phục. Hàn Bắc Nguyệt thấy vật hốt hoảng quăng thanh kiếm đi chạy ngay đến bên cạnh hắn, nàng không hiểu vì sao đôi mắt nàng bắt đầu trở nên ẩm ướt.

-Tại sao người không tránh.

-Ta chỉ muốn nàng tha lỗi cho ta. Đừng nói nhận một kiếm của thần khí ngay cả chết ta cũng chấp nhận.

-Ngươi. Sao lại ngốc như vậy.

Hàn Bắc Nguyệt xem xét vết thương của Vương Lăng, dùng quang minh thuật chữa trị vết thương cho hắn, đôi mắt nàng có một giọt lệ chảy xuống.

Vương Lăng tùy ý để nàng chữa trị, hắn dùng chiêu trò mà trước đây vẫn hay nhìn thấy trên phim ảnh, dù hắn thấy hư cấu nhưng kết quả hôm nay hắn lại dùng. Hiệu quả việc này quả nhiên tốt, Vương Lăng trong lòng vui vẻ, xem ra Hàn Bắc Nguyệt không hề có ý định giết hắn.

Thấy nàng bộ dáng thương tâm, hắn động lòng lấy tay đón nhận dòng nước mắt chảy xuống:

-Bây giờ nàng có thể tha thứ cho ta hay không. Nếu không nàng có thể đâm thêm chục nhát cho thỏa lòng. Ta sẽ vui vẻ hạnh phúc đón nhận.

-Đủ rồi. Ta tha thứ cho ngươi thế nhưng ngươi phải giữ lời hứa của mình.

Vương Lăng ánh mắt khó hiểu nhìn Hàn Bắc Nguyệt, hắn không nhớ mình hứa cái gì với nàng. Thấy Vương Lăng bộ dáng suy nghĩ, nàng bực mình nói tiếp:

-Ta vẫn chấp nhận tiếp tục mối quan hệ của chúng ta thế nhưng ngươi không được có thêm nữ nhân khác, như vậy là lừa dối tình cảm của ta. Nếu ngươi thích ta thì chắc chắn trong lòng sẽ không có nữ nhân khác, nhưng ta độ lượng cho ngươi nạp thêm mấy cơ thiếp cũng được.

-Cái này....

-Sao. Không đồng ý, thế thì đừng hòng ta tha thứ cho ngươi.

Vương Lăng cười khổ, hắn công nhận nàng nói đúng, nếu yêu nàng thì không nên trong lòng nghĩ đến nữ nhân khác nếu không thì chứng minh hắn chỉ thích vẻ đẹp của nàng.

Hắn đồng cảm suy nghĩ với nàng nếu nói hắn chia sẻ nàng với nam nhân khác còn lâu hắn mới đồng ý thậm chí có khả năng giết luôn tình địch, dù nói nam nữ không giống nhau thế nhưng hắn đến từ hiện đại nên hiểu rõ.

Thế giới này nữ nhân luôn luôn chịu thiệt, hi sinh mọi thứ cho người mình yêu nhưng vẫn phải nhìn nam nhân mình bên cạnh nữ nhân khác. Hàn Bắc Nguyệt có lẽ là nữ nhân có suy nghĩ mạnh mẽ hiếm có giống với người hiện đại, cho hắn nạp thiếp là tốt lắm rồi.

Hiểu thì hiểu nhưng điều này Vương Lăng không làm được, nữ nhân hắn tuy không nhiều nhưng hắn đối với ai cũng toàn tâm toàn ý, kêu làm thiếp thì làm sao mà hắn chịu nổi đặc biệt là người in sâu trong tâm trí hắn nhất: Băng Mộ Tuyết.

Suy đi nghĩ lại thì hắn vẫn không có biện pháp tốt nhất, từ bỏ Hàn Bắc Nguyệt ư, dĩ nhiên hắn không muốn. Đang trầm ngâm thì người phu nhân mang mạng che mặt tiến đến bên cạnh Hàn Bắc Nguyệt.

-Không cần làm khó hắn. Hắn đã không bỏ được thì chúng ta đi. Từ đây về sau con không cần liên quan tới tên này.

-Mẫu thân.

Hàn Bắc Nguyệt có chút không ổn nhìn vị phu nhân kia. Vương Lăng thì nghe hai người nói chuyện nhìn vị phu nhân kia, hắn đoán có lẽ là vị người này mà Hàn Bắc Nguyệt trở nên quyết đoán như vậy. Vị phu nhân kia ánh mắt băng lãnh nhìn Vương Lăng làm hắn trở nên khó chịu nhưng vẫn cố gắng cúi đầu.

-Kính chào nhạc mẫu đại nhân.

-Ai là nhạc mẫu ngươi a.

-Dĩ nhiên là vị phu nhân xinh đẹp động lòng người đứng trước mặt vãn bối rồi.

-Chưa thấy mặt ta mà đã khen đẹp rồi. Hèn gì Nguyệt nhi bị ngươi dụ dỗ. Quả nhiên là dẻo miệng.

-Cái này không đúng lắm. Dù sao người có thể sinh ra vị nữ nhân xinh đẹp như thế này dĩ nhiên là một đại mỹ nhân.

-Ngươi nói đúng là rất có lý thế nhưng dù có khen ta thì ngươi cũng không thay đổi điều gì đâu.

Vương Lăng suy nghĩ cách thức thay đổi suy nghĩ của nàng, nếu vậy thì tốt. Đang định mở miệng thì vị bạch lão kia đã đến gần nhìn Vương Lăng nói:

-Nếu ngươi đã không đồng ý yêu cầu của cháu ta thì rút đi. Còn ở lại thì đừng trách ta ra tay độc ác.

-Gia gia. Người bình tĩnh hắn vẫn chưa trả lời con mà.

Hàn Bắc Nguyệt đến gần ánh mắt đáng thương nhìn bạch lão.

-Cần gì đợi hần trả lời. Thấy hần cù nhây vậy là biết trong lòng còn nữ nhân khác rồi làm sao xứng với cháu gái ta.

Nếu cháu không muốn xa hần, ta đánh gãy chân hần đem đi khỏi cho hần đi tìm nữ nhân khác.

Vương Lăng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không ngờ gia đình Hàn Bắc Nguyệt lại có truyền thống nhất phu nhất thê. Cứ thế này hần chỉ còn cách từ bỏ Hàn Bắc Nguyệt thôi, thế nhưng nghĩ như vậy lòng hần lại bút rứt không thôi. Tào Lân thì hiện lên nét vui cười trên nỗi đau người khác nhưng trong lòng thật sự ghen tị Vương Lăng.

Lại từ xa truyền đến giọng nói mà đối với Vương Lăng quen thuộc:

-Ai da. Người ta đã không muốn mà mấy người cứ bắt ép làm gì. Đã không muốn gả thì nói thẳng.

Tô Dịch từ khi nào đã tiến đến bên cạnh còn có 2 tên hộ vệ, bạch lão hung hăng trừng Tô Dịch trong lòng vô cùng tức giận, lão không thích người khác xen vào việc nhà hần.

Sát khí lão tỏa ra cũng khiến 2 tên hộ vệ bên cạnh phòng bị. Vương Lăng thấy tình cảnh càng thêm rối có chút bức nhưng ý thức Tô Dịch tạo cơ hội giảm áp lực cho hần cũng khiến hần bình tĩnh lại xem xét tình hình.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Nữ nhân tranh cãi

Không đợi bạch lão mở miệng, Hàn Bắc Nguyệt ánh mắt u oán nhìn Tô Dịch.

-Chuyện phu thê chúng ta không cần vị cô nương này quan tâm.

-Ai là cô nương.

Tô Dịch hậm hực nhìn Hàn Bắc Nguyệt, nghe lời nàng nói nhiều người xung quanh đang mê mẩn nhìn Hàn Bắc Nguyệt chuyển sang nhìn chăm chăm Tô Dịch khiến nàng xấu hổ đỏ mặt. Thiện cảm của nàng đối với Hàn Bắc Nguyệt xuống tới số 0.

-Thật xin lỗi. Tại ta nhìn vị công tử này dùng loại son phấn giống ta nên ta có chút hiểu lầm công tử là cô nương. Hóa ra là sở thích, đắc tội rồi.

Hàn Bắc Nguyệt nói mặt không đổi sắc, dù nàng bình thường cư xử rất lễ độ nhưng trong lòng nàng không hiểu vì sao rất căm ghét Tô Dịch.

Có lẽ do nàng đi khắp nơi mà vẫn không thể mua được loại son phấn kia vì có người đã mua hết từ trước, gì chứ nữ nhân rất thích ăn diện dù cho có là tiểu thư sống không biết vị đời như Hàn Bắc Nguyệt. Còn có việc đối phương nữ giả nam trang đi với Vương Lăng để trong lòng hần ấn tượng tốt, đối với nàng khó chịu vô cùng, nàng nghĩ Vương Lăng không chấp nhận là vì Tô Dịch.

Tô Dịch cũng một mặt căm phẫn đối với Hàn Bắc nguyệt, nhiều ánh mắt quái dị nhìn nàng làm nàng thập phần khó chịu, nhìn qua Vương Lăng chỉ thấy hần vẫy tay bảo không phải hần nói khiến nàng căm tức nhưng nàng cố gắng kìm nén nhỏ nhẹ nhìn Hàn Bắc Nguyệt:

-Cái này a. Ta cũng không phủ nhận ta là một cô nương, loại phấn này dùng rất tốt nên ta mua rất nhiều nha, còn có người rất thích ta dùng loại này nha.

Nói xong Tô Dịch quay qua nháy mắt nhìn Vương Lăng, hần thầm mắng ‘tiểu yêu tinh’ giờ phút này nàng còn đổ thêm dầu vào lửa, Hàn Bắc Nguyệt u oán nhìn Vương Lăng, hần cũng bắt đắc dĩ chịu tội cũng không có cơ hội giải thích.

Như muốn chứng minh nàng nói đúng Tô Dịch buông xõa tóc để lộ một mái cảnh động lòng người, mái tóc xõa dài, khuôn mặt hoàn mỹ cùng da thịt trắng nõn kia làm bao người nuốt nước miếng thèm thuồng.

Vương Lăng lần đầu tiên thấy Tô Dịch để lộ mặt nữ nhân, cảm khái độ mỹ mạo của nàng, nàng với Hàn Bắc Nguyệt mỗi người một vẻ. Hàn Bắc Nguyệt thấy bộ dáng Tô Dịch trở nên khó chịu vô cùng, dù biết nàng không thua kém gì nàng nhưng cảm giác nữ nhân mách bảo nàng cẩn thận Tô Dịch.

Hai người u oán nhìn nhau làm bầu không khí trở nên quỷ dị, Vương Lăng cũng không ngờ 2 nữ nhân quay ngoắt 180 độ nói xéo nhau bỏ lơ luôn việc của hần.

Vị phu nhân cùng bạch lão nhìn Vương Lăng có chút hài lòng, tuy không thích việc hần hoa tâm nhưng vẫn muốn hần là một người có tài, thu hút 2 đại mỹ nhân thì quả nhiên có bản lĩnh riêng. Hai người cũng nghĩ hần vì Tô Dịch mà không chọn Hàn Bắc Nguyệt nên ánh mắt bất thiện hướng về Tô Dịch.

Trong lúc cả đám người đang bị thu hút bởi 2 mỹ nhân họa thủy thì trận chiến trên không đã đến hồi kết.

Cả 5 người đều xuất ra tuyệt học đánh trả Bạch Mao Ưng mẹ làm nó bị thương nặng cả 5 người đều bị thương trong đó 2 trong 3 người bị thương nặng

nhất là hộ vệ bên cạnh Tô Dịch.

Chỉ thấy Bạch Mao Ưng mẹ tạo ra một trận cuồng phong lớn hướng phía 5 người đi đến, cả đám người đầu có khí lực phản đòn đều chỉ muốn né tránh đòn công kích.

Thế nhưng trận bạo vũ kia đến quá nhanh 2 người bị thương nhẹ nhất bay nhanh né tránh kịp thời, 3 người kia bị bạo vũ kích trúng cơ thể, da thịt xuất hiện vết máu bị cắt sau đó mỗi người bị thổi bay mỗi hướng bay đụng vào gốc cây máu tuôn trào ra từ miệng bất tỉnh.

Hai người kia quan sát thấy Bạch Mao Ưng mẹ đã dồn gần hết linh lực vào đòn vừa rồi khiến cơ thể nó thập phần chậm chạp, 2 người này một người tạo ra một ảnh thủ hình bạch hổ, một người cánh tay như phóng to linh lực bao bọc cánh tay to bằng cái cột đình.

Cả 2 đều dồn sức đếm Bạch Mao Ưng mẹ giết. Quả nhiên do bị thương quá nặng mà Bạch Mao Ưng mẹ chậm hơn trước gần trăm lần dễ dàng nhận đòn công kích của 2 cường giả nguyên lực cao đoạn.

Chỉ thấy sau đó Bạch Mao Ưng mẹ kêu rên đau đớn bay xuống gần đó, 2 người kia không từ bỏ chắc chắn muốn giải quyết chắc chắn con yêu thú này nên đồng dạng xuất ra linh khí dồn nén linh lực giải quyết triệt để.

Nào ngờ vừa bay đến tiếp xúc da thịt con Bạch Mao Ưng mẹ nó bỗng nhiên kêu lên cơ thể bạo phá, linh lực toát ra ào ạt phóng thích, vụ nổ làm 2 người kia kinh hãi gần chết còn chưa chuẩn bị pháp bảo phòng ngự chỉ kịp làm màn linh lực bảo vệ nên cơ thể bị thương nặng, đồ gục xuống đất.

Còn Bạch Mao Ưng mẹ kêu lên tiếng cuối cùng rơi thẳng xuống đất, nằm đó bất động.

Vụ nổ làm nhiều người chú ý, kịp trấn tĩnh đi đến chỗ gần đó. Đám người Hàn Bắc Nguyệt cùng Tô Dịch cũng nhanh chóng di chuyển tạm thời không quan tâm đến hân nữa.

Vương Lăng thì tâm không như đám người này, dù cơ thể Bạch Mao Ưng giá trị rất lớn nhưng với hân thì không để ý lắm dù sao hân cũng có Bạch Mao Ưng non, lợi dụng thì thể mẹ nó thì không được hay lắm.

Vương Lăng nhanh chóng lách mình đi ra một lối ẩn tàng linh lực dùng ‘Phi Quang Dực’ nhanh chóng bay đi. ‘Phi Quang Dực’ là kỹ năng có thể so sánh giá trị ngang với bí kỹ thần cấp, tốc độ vượt xa phi không tuy tốn phần lớn linh lực.

Rất nhanh Vương Lăng đã xuất hiện tại hiện trường, những tên bị thương nằm la liệt trên đất còn Bạch Mao Ưng mẹ nằm im bất động.

Vương Lăng nhanh chóng đến gần Bạch Mao Ưng mẹ, hân thấy vô số vết thương cắm sâu vào da thịt, ánh mắt đành bất lực.

Vương Lăng nhìn Bạch Mao Ưng mẹ đang vô lực muốn kêu lên, hân thấy vậy động dung lấy Bạch Mao Ưng con ra cho nó nhìn mặt mẹ lần cuối.

Nhìn trước mắt đứa con mà nó ấp ủ bao lâu nay Bạch Mao Ưng mẹ kích động muốn kêu nhưng cổ họng rách nát càng thêm chảy máu, con Bạch Mao Ưng non nhìn con Bạch Mao Ưng mẹ trước mặt nó có cảm giác thân quen, hơi ấm giống như hơi ấm mà nó cảm nhận mãnh liệt lúc còn nằm trong trứng, nó kích động vươn cánh kêu hô ‘Cruýt... Cruýt...’, nó dụi đầu vào người Bạch Mao Ưng mẹ thăm thiết kêu.

Vương Lăng thấy vậy bàn tay nắm chặt chỉ có thể vô lực đứng nhìn. Bỗng từ xa có những luồng linh lực lớn nhỏ khác nhau xuất hiện, Vương Lăng biết những người kia đến gần.

Hân không muốn cơ thể Bạch Mao Ưng mẹ bị mổ xẻ như chiến lợi phẩm nên nhanh chóng đem 2 mẹ con Bạch Mao Ưng cất vào trong không gian ý thức.

Không lâu sau đó hân nhanh chóng phóng đi, cơ thể phiêu du bay đến sơn động. Đám người kia bay đến chỉ thấy cả đám người la liệt trên đất nghĩ rằng đều bị Bạch Mao Ưng mẹ kia làm cho thảm bại.

Chỉ có Tô Dịch nhìn ngó xung quanh thấy một khoảng cây cối ngã gục mà lại không có dấu vết linh lực gây ra thì nàng hiểu Bạch Mao Ưng mẹ kia từng nằm đây có lẽ là ai đã phồng tay trên cướp đi.

Nàng cần con Bạch Mao Ưng mẹ dùng làm dược liệu cũng như tìm manh mối Bạch Mao Ưng con nên đâu bỏ qua dễ dàng.

Nàng hạ lệnh 2 thuộc hạ bên cạnh đi kiểm tin tức Bạch Mao Ưng mẹ, 2 người lo sợ bỏ nàng một mình nhưng nghe Tô Dịch bảo 2 người kia tuy bị thương nặng nhưng sẽ nếu phục dụng đan dược của Vạn Độc Môn thương thể nhanh chóng giải quyết, cũng không ngại nữa nhận lệnh trực tiếp bỏ đi.

Bạch lão luôn luôn ý thức đến Tô Dịch thấy nàng kêu thuộc hạ bỏ đi nghĩ thầm đối phương có lẽ đi kiểm trùng Bạch Mao Ưng nên cũng nhanh chóng theo sau 2 người kia một cách quý không biết thân không hay.

Lại nói lúc này Vương Lăng đang bay nhanh đến sơn động thì cảm nhận có 2 luồng linh lực khá mạnh bay về phía hân, Vương Lăng cảm thấy kì quái.

Rõ ràng hân đã ẩn tàng linh lực thế vẫn có người đuổi theo, hân nhanh chóng nấp một nơi gần đó, quan sát tiếp tình hình đối phương.

Hân suy nghĩ thập phần chu toàn, nếu đối phương không để ý hân thì rõ ràng đối phương chỉ ‘vô tình’ đi về phía này, còn nếu đối phương biết sự tồn tại của hân thì trong lúc chờ đợi hân sẽ khôi phục linh lực lúc đó còn có linh lực để bỏ chạy.

Vương Lăng khoác áo khoác bên ngoài che giấu hình dáng dù sao thuật biến hình là lá bài tẩy không thể tùy tiện sử dụng được. Hắn nhanh chóng dùng Nguyên Linh Đan, đan dược tam phẩm cao cấp đẩy nhanh tốc độ hồi phục linh lực im lặng hồi phục linh lực.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Kế hoạch chạy trốn

Bạch lão theo sau hai tên hộ vệ bên cạnh Tô Dịch thấy bọn chúng chỉ đi thẳng không khỏi lấy làm kì, lão nghe 2 người nói chuyện cuối cùng cũng hiểu.

-Người nói xem tiểu thư kêu chúng ta đi về hướng này thế mà đi cả nửa tiếng một chút cảm ứng cũng không thấy.

-Có phải làm hướng rồi không.

-Cái này không có khả năng lắm. Theo tiểu thư bao lâu ta biết tiểu thư vô cùng thông minh lanh lợi, chưa thấy tiểu thư nói sai bao giờ.

-Nếu vậy tại sao.

-Có lẽ do tên kia rất cường đại, chúng ta có lẽ không phải là đối thủ. Giờ chúng ta quay về báo cáo sự tình, tiểu thư chắc chắn sẽ hiểu.

-Được.

Bạch lão nghe hai người nói động sát khí, lão quyết định đánh giết 2 tên này xóa bỏ tay chân nòng.

Dù sao Tô Dịch cũng cùng cháu lão tranh giành tình nhân, gián tiếp xóa bỏ đối phương cũng tốt. Còn về trứng Bạch Mao Ưng lão không có hứng thú, lão đi vì lo cho nữ nhi cùng cháu gái lão.

Nghĩ rồi lão ngay lập tức xuất hiện ngay trước mặt 2 người, cả hai bàng hoàng ngay lập tức tránh ra xa. Nhưng đến đâu thì ngay lập tức lão giả đều xuất hiện trước mặt 2 người, lão một tay vận lực đâm xuyên qua người một tên hộ vệ, tay còn lại quang kích nhanh chóng xóa bỏ tên còn lại.

Nhanh chóng giải quyết 2 người, điều này làm Vương Lăng ở dưới rợn tóc gáy, vừa nãy khi bạch lão xuất ra linh lực khiến hắn chú ý. Lượng linh lực cường đại đó hắn lần đầu tiên cảm nhận, cả người hít sâu cố gắng ẩn giấu linh lực.

-Linh Tôn, ngài nhìn ra cảnh giới tên kia chứ.

Một lúc sau linh Tôn mới trả lời:

-Ta không phải google của người, cái gì cũng hỏi. Ta thấy tên này chẳng qua là Thần Lực đỉnh phong còn con thôi. À quên đại lực này cảnh giới này chắc là mạnh nhất rồi.

-Thần lực đỉnh phong. Ấc. Thế thì ta chộc nhảm cháu gái lão chắc khó sống rồi.

-Yên tâm đi, người che dấu linh lực rất tốt lão khó mà phát hiện. Chỉ có điều.

-Chỉ có điều gì?

Vừa hỏi xong thì Vương Lăng đã thấy bạch lão đứng trước mặt hắn cơ thể hắn bị lão giả kia khóa chặt không thể cử động.

-Tiểu tử ngươi không ngờ lại có thể che giấu khí tức. Cái lượng linh lực yếu ớt chột động chộp tắt sao lại đến từ người ngươi.

-Tiền bối, ta chỉ là một người bình thường thôi, cơ thể linh lực rối loạn nên vẫn chưa đột phá dung linh cảnh.

Vương Lăng nói dối mặt không đổi sắc, giờ này hắn đã hiểu lão giả này phát hiện không phải hắn mà là Bạch Mao Ưng mẹ trong ý thức không gian của hắn.

-Đúng là người linh lực đến phế lực cũng không bằng. Thế nhưng ngươi đã thấy ta giết người, ta không muốn phiền toái sau này nên quyết định giết ngươi. Còn có người bình thường làm gì ở đây. Có trách trách ngươi xui xẻo gặp phải ta, với ta người chết là an toàn nhất.

Bạch lão chưa nói xong Vương Lăng đã dùng ‘Phi Quang Dực’ tẩu thoát đi. Bạch lão lộ ra vẻ ngạc nhiên.

-Thiên thần 2 cánh, không đúng màu sắc không phải cũng không tỏa ra chút thần khí nào. Thật thú vị, lâu như vậy ta mới có thứ làm ta hứng thú.

Nói xong bạch lão đã xuất hiện trước mặt Vương Lăng, dù ‘Phi Quang Dực’ tốc độ rất nhanh nhưng chênh lệch cảnh giới quá xa nên chỉ giống như thỏ

đưa với rùa.

Vương Lăng kinh hoàng bay về phía ngược lại lại bị bạch lão chặn trước mặt, hết cách hấn đành lấy ra Bích Liễu Dao, binh khí vương cấp cực phẩm lấy từ kho tàng. Dù hấn không quen dùng đao nhưng cũng không quá khó sử dụng, đem đao pháp hóa thành vô số ánh kiếm đâm về bạch lão.

Vương Lăng đã xuất ra tuyệt kỹ ‘Mĩ Huyền kiếm pháp’ hấn học hội từ ‘Lục Liên kiếm pháp’. Bạch lão ngạc nhiên đánh giá Vương Lăng, chiêu này có thể làm khó cường giả Khởi lực cảnh giới, mặc dù tên trước mặt lão là hóa linh đỉnh phong.

Bạch lão cười lạnh dễ dàng hóa giải linh lực tỏa ra, hai ngón tay đã kẹp đầu mũi đao khiến Vương Lăng không thể nhúc nhích. Vương Lăng không để ý đến linh khí, đã sẵn sàng lấy đà bay ngược về hướng kia, hấn còn vận thêm ‘Ngự Thiên Quyết’ tầng 2 đem tốc độ đạt tới cực hạn.

Bạch lão ngạc nhiên không ngờ đối phương bỏ lại binh khí đáng giá như vậy, phải biết binh khí vương cấp giá trị rất lớn huống hồ là cực phẩm. Còn có việc tốc độ đối phương so với trước còn nhanh hơn làm lão càng thêm tò mò đánh giá Vương Lăng.

Cũng không quan tâm thanh binh khí kia, bạch lão ném đi phi không hướng phía Vương Lăng bay đi. Do tiêu hao quá nhiều linh lực cho 2 thứ tổn linh lực nhất làm Vương Lăng cơ thể gần đạt cực hạn, bỗng hấn nhận thấy cơ thể có chút không đúng, cơn đau đón từ phía sau lưng truyền đến.

Ngay sau đó hấn bay xuống đụng trúng một gốc cây, bụng hộc ra 2 ngụm máu, hấn ngược đầu thấy bạch lão đứng trước mặt hấn.

-Tiểu tử ta xem thường ngươi rồi. Hóa ra người có gia tộc chống lưng, còn có bí mật trên người nữa, cái này ta tuyệt không để ngươi sống rồi đi. Nói hết bí mật trên người ta sẽ cho ngươi chết nhanh chóng, thống khoái, phê như con tê tê.

-Tiền bối ngươi cần gì phải so đo cùng ta. Với thực lực tiền bối đại lực này ai có thể là đối thủ của người cần gì làm khó dễ một tiểu bối.

-Ta thì không quan tâm nhưng nữ nhi và cháu gái ta không như vậy. Ta không muốn đem phiền phức cho 2 đứa nó. Trách thì trách ngươi xui xẻo đi.

Vương Lăng nhắm mắt tuyệt vọng cố gắng đẩy dựa, bỗng hấn nhớ tới ‘Bạo Linh Hóa Quyết’ kia vẫn chưa dùng lần nào.

Nghĩ xong hấn ngay lập tức vận ‘Bạo Linh Hóa Quyết’, linh lực trong cơ thể hấn bành trướng, hấn cảm giác cơ thể trở nên nhẹ nhàng hơn so với trước, lượng linh lực phóng xuất ra cũng nhiều hơn.

Trên thực tế Vương Lăng tạm thời đột phá khởi lực cao đoạn, hấn không ngờ pháp quyết này lại lợi hại như vậy. tuy đột phá khởi lực cao đoạn nhưng so với thần lực đỉnh phong chẳng là cái gì.

Biết vậy Vương Lăng xuất ra ‘Mạn Đà Hòa Xa’ tạo ra một hình con rắn lửa bắn tới bạch lão, bạch lão nhướn mày dùng một bàn tay bóp nát chiêu thức của Vương Lăng.

Lão còn đang ngạc nhiên tự nhiên Vương Lăng cơ thể tự khởi còn đột phá cảnh giới thì thấy hỏa kích đánh tới, lão không quan tâm tuy tổn chút thời gian nhưng dễ dàng xóa bỏ hỏa kích kia, lão tự hỏi không biết tại sao lại tổn thời gian để hóa giải một đòn như vậy.

Vương Lăng tuy hỏa thuật chỉ là đạo sĩ đỉnh phong nhưng công kích này có mang theo tính cắn nuốt của dị hỏa Bạch Linh hỏa diễm.

Đây cũng là tính toán của Vương Lăng, hấn biết công kích hỏa thuật không đủ cần có chút tác động khác Bạch Linh hỏa diễm không thấy được vào ban ngày nên rất dễ dàng thi triển.

Hấn không thi triển toàn phần Bạch Linh hỏa diễm cũng vì sợ bại lộ thân phận, trong lúc đối phương tổn thời gian hóa giải hỏa diễm dù không lâu nhưng đủ để hấn tẩu thoát.

Vương Lăng hiện tại đạt cảnh giới khởi lực cao đoạn cũng chỉ để tạm thời bổ sung linh lực cùng nâng cao cảnh giới tẩu thoát.

Lần này Vương Lăng rút hết vốn liếng ra bỏ chạy. Hấn dùng ‘Phi Quang Dực’ bay nhanh đi đồng thời vận ‘Ngự Thiên Quyết’ cùng ‘Tật Phong Dật’, do cảnh giới nâng cao làm tốc độ của hấn tăng cao.

Ngay lập tức hấn đã biến mất tại chỗ, ẩn tàng khí tức phóng thẳng vào rừng nơi có khá nhiều ma thú nhưng vẫn an toàn hơn ở đây.

Bạch lão hóa giải đòn công kích Vương Lăng tức giận muốn đuổi theo, thế nhưng lại không biết đối phương đi hướng nào đành phải hậm hực tùy tiện kiếm một chỗ bay đi, lúc lâu sau vẫn không phát hiện ra Vương Lăng khiến lão hậm hực bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Lại làm anh hùng

Vương Lăng trốn thoát thành công khiến hắn vui vẻ không thôi, hắn tùy tiện nằm một góc la liệt trên đất, cơn đau đớn lại kéo tới, hắn đã quen với việc này nên cũng không quá đáng sợ. Hắn nằm đó không thể cử động, giờ có yêu thú xuất hiện thì hắn cũng chịu, đành phải phở phác số phận.

Lúc này trong vùng không gian ý thức của Vương Lăng, Bạch Mao Ứng mẹ đã đến hơi thở cuối cùng, con non kia kêu la đã rất lâu giọng nó khàn khàn yếu ớt hơn.

Con Bạch Mao Ứng mẹ nhìn con nó sau đó từ trong miệng nó xuất hiện một viên ngọc màu xanh, cái này là linh thạch khác với yêu thạch. Viên linh thạch này cũng đã đạt tới từ thạch tuy không bằng huyết thạch nhưng vô cùng quý hiếm.

Con Bạch Mao Ứng non nhìn mẹ nó lộ vẻ do dự nhưng rất nhanh hiểu được ý nghĩ mẹ nó. Nó cố gắng nuốt viên linh thạch vào người sau đó cơ thể nó biến hóa nhanh chóng, cơ thể bành trướng móng vuốt mọc dài và trở nên sắc nhọn, lông cánh mọc dài ra phủ đầy người.

Giờ đây nó đã hoàn toàn lột xác thành một con yêu thú hoàn chỉnh, từ một con tiểu yêu thú trở thành yêu thú cấp 3 biến dị. Nó vui mừng muốn khoe với mẹ nó nhưng con Bạch Mao Ứng mẹ đã nhắm mắt chết đi.

Con Bạch Mao Ứng con kêu la thảm thiết khiến Vương Lăng cũng cảm giác thấy. Vào vùng không gian ý thức hắn thấy Bạch Mao Ứng mẹ đã chết cũng đành chịu không thể làm gì hơn. Khiến hắn chú ý hơn là con Bạch Mao Ứng con đã biến đổi hoàn toàn, hắn tiến đến vuốt ve đầu nó.

- Từ giờ ta sẽ là người thân người. Do người lông có màu đen nên gọi là tiểu hắc được không.

Tiểu hắc giờ này vui vẻ chấp nhận Vương Lăng nó cọ đầu làm nũng với Vương Lăng như đồng ý cái tên này.

Vương Lăng đưa tiểu hắc thoát khỏi không gian ý thức của hắn tránh cho tiểu hắc thêm đau buồn. Do cơ thể hắn đã trở nên vô lực không thể cử động đành phải ngồi yên đó.

Hai ngày trôi qua, Vương Lăng cơ thể có thể nhẹ nhàng cử động, hậu quả do 'Bạo Linh Hóa Quyết' quả nhiên nghiêm trọng, không đến bước cuối không nên dùng.

Nếu không phải có tiểu hắc hắn đã nằm trong bụng yêu thú từ lâu, tiểu hắc thay hắn giải quyết mọi yêu thú tiến đến, còn mang linh dược cùng hoa quả đến cho hắn làm hắn không thể tin đây là một con yêu thú mới nở.

Vết thương khôi phục hắn leo lên lưng tiểu hắc bay đến hang động chôn cất Bạch Mao Ứng mẹ, chôn cất tử tế hắn muốn nhanh chóng đi tìm Tô Dịch, dù sao nàng cũng đang nắm giữ sinh mệnh hắn, hắn sợ mất đi 2 hộ vệ thì bên cạnh nàng thêm nguy hiểm.

Hiểu được việc này hắn không chần chờ leo lên người tiểu hắc bay đi.

Tiểu hắc rất thông minh hiểu chủ nhân muốn tìm cái gì nên nhanh chóng chở hắn đi.

Do là yêu thú thông minh hơn người sắp tiến nhập linh thú nên tiểu hắc dựa vào uy hiếp đe dọa những yêu thú yếu hơn biết được phương hướng của Tô Dịch. Vương Lăng vui mừng vì hắn có pet bá đạo như vậy.

Quả nhiên không lâu sau hắn tìm được vị trí Tô Dịch.

Nhìn thấy Tô Dịch bị bao vây hắn hốt hoảng nhảy xuống đạp lên một cành cây nhảy đến một cái cây gần đó, quan sát tình hình.

Chỉ thấy trên người Tô Dịch có một số vết thương y phục rách nát để lộ da thịt trắng nõn, bao ánh nhìn như sói đói nhìn chăm chăm vào từng thớ thịt trên người nàng làm nàng rùng mình.

Sau lưng bọn chúng có một số nữ đồng binh đoàn bị bọn chúng không thương tiếc dầy vò, trên người có một số vết bầm tím, cơ thể tiểu tụy khí lực yếu ớt, trên cổ đeo vòng cấm chế nở lệt nổi dài với sợi xích.

Vương Lăng cảm phẫn nộ nhìn cả đám người dưới kia, muốn ngay lập tức băm nát cả bọn thế nhưng bình tĩnh cố gắng tìm kiếm cơ hội ra tay dù trong lòng như lửa đốt.

Cả đám người này có 8 tên trong đó 2 tên khởi lực sơ đoạn 1 tên khởi lực cao đoạn, còn lại hóa linh cao đoạn. tên thủ lĩnh cảnh giới cao nhất ánh mắt tham lam nhìn lên người Tô Dịch:

-Mĩ nhân nếu ngươi đồng ý quy thuận Huyết lang đồng binh của ta thì ta hứa sẽ cho nàng vô số lợi ích.

-Phi. Ngươi cũng nói lời này không lâu trước đó rồi cuộc lại lên bờ xuân được vào nước uống, may mà ta tráo đổi với người khác nếu không kết quả cũng giống họ.

-Cái này không đúng nha. Ta đã bảo hộ ngươi lâu như vậy mà một chút lợi ích cũng không có có phải thiệt thòi rồi không.

-Ta đã đưa ngươi nhiều tài vật như vậy ngươi còn muốn gì.

-Dĩ nhiên là muốn nàng rồi.

-Đừng hòng chạm vào ta.

Tô Dịch tay run run chìa mũi kiếm về đám người, nàng không ngờ nàng lại rơi vào bước đường cùng này, đáng lẽ nàng đã rời đi nhưng vì kiếm tìm Vương Lăng nên ở lâu hơn chút vậy mà 2 hộ vệ bên cạnh nàng bị giải quyết lạng lẽ từ khi nào.

Do có nhiều người nhìn thấy mũi kiếm nên hóa trang thành nam nhân cũng vô dụng. Vì thế nàng mới dùng tài vật đánh đổi với một Huyết Lang dong binh mong sự bảo hộ nào ngờ nàng lại đi nhầm vào hang sói.

Giờ phút này nàng chửi Vương Lăng gần chết, vì hấn mà nàng đến nước này.

Nàng nhìn đám người vô lại kia quyết định đưa kiếm tự sát. Có lẽ nàng không biết thế nhưng tất cả là do bạch lão kia an bài, vì nàng suýt nữa hại đời Hàn Bắc Nguyệt nên bạch lão dùng cách này trả thù nàng, dong binh đoàn cũng là lão uy hiếp. Như nhìn ra ý muốn của nàng tên đoàn trưởng cười vắng vẻ nhìn nàng:

-Người đừng có ý nghĩ tự sát nếu không ta sẽ đem thi thể người lột sạch để cho nhiều người xem. Dù là xác chết nhưng mũi kiếm vẫn còn cũng không đáng tiếc.

Tô Dịch đầu gối quỵ xuống, nàng từ đầu luôn cho mình thông minh nhưng không ngờ lại đến nước đường cùng này.

Cả đám người như điên như dại chạy đến người nàng, một tên đè nàng xuống, một tên xé rách y phục, một tên cời giày nàng chiếc lưỡi tham lam liếm láp bàn chân của nàng.

Tô Dịch nước mắt chảy ra, tuyệt vọng đến cực độ trong đầu không nghĩ đến căn lưỡi tự sát thì chỉ nghĩ đến bóng dáng cuối cùng của Vương Lăng.

Nàng không hiểu vì sao lại nghĩ đến hấn, hấn hoa tâm, hấn xảo trá, hấn yếu đuối nhưng ý thức rõ nhất vẫn là cảnh hấn lại liều mạng cứu đi Hàn Bắc Nguyệt.

Lúc đó trong lòng nàng ao ước một ai đó quan tâm nàng như thế, dùng cả tính mạng của mình để bảo hộ nàng. Những tên cầu tâm kia đâu có quan tâm nàng ra sức mà phá bỏ y phục bên ngoài của nàng, nước miếng bọn chúng chảy ra, cả đám cời y phục sẵn sàng thương thức một nữ nhân khuynh quốc trong đời.

Một tên đang hí hục cời quần áo thì cảm nhận đôi chân tê rần, hấn nhận ra một bên chân của hấn đã bị chặt mất, hấn muốn la nhưng một bàn tay bịt miệng hấn lại sau đó cái cổ của hấn có vô số vết máu chảy ra.

Những tên còn lại không lập tức phát hiện dị thường mà tinh thần ở ngay mũi nhọn trước mặt. Một số tên đang hí hửng thì cơ thể cảm giác vô lực, linh lực biến mất vô tung còn có cả con đau đớn truyền đến tận tâm can nhưng lại vô lực kêu lên.

Vương Lăng lúc này kĩ năng ẩn giấu linh lực đạt thượng thừa vô tung vô tức giải quyết sạch sẽ 5 tên hóa linh cảnh.

Tên thủ lĩnh cùng 2 kẻ kia ý thức lại linh lực của đám thủ hạ biến mất vô tung quay đầu lại nhìn cảnh tượng làm bọn chúng thập phần hãi hùng.

Cả 5 tên ai cuồng hống cũng bị cắt nát, tứ chi của từng tên lẫn lộn trong biển máu khó mà phân biệt. Ánh mắt lạnh lẽo soi thấu tâm can bọn chúng làm hấn cũng phải rùng mình, một cỗ sát khí nồng đậm tỏa ra làm hấn chỉ nghĩ đến một chữ ‘chết’.

Thế nhưng hấn căn lưỡi cố gắng bình tĩnh lại, đối phương cảnh giới thấp hơn hấn nên hấn không cần lo, cái này chỉ là uy hiếp tinh thần mà thôi.

Nghĩ xong hấn chỉnh chu quần áo định nhẹ nhàng xử lý Vương Lăng nào ngờ hấn thấy máu bắn vào y phục của mình, nhìn qua thì thấy đầu của một tên đã rơi xuống đất, máu từ cổ phun ra bắn vào người hấn, đang kinh hãi gần chết thì lại nhận ra tên còn lại bị bốc cháy dù không có ngọn lửa nào hiện hữu.

Hấn điên cuồng nhìn những người cùng hấn cộng sinh đồng tử mà phản uất phóng ra linh lực cường đại, không kiên dè gì như một mãnh thú lao đến hướng Vương Lăng.

Chỉ thấy hấn vừa bay đến người Vương Lăng thì một bộ móng vuốt xuyên qua người hấn, quay lại thấy một con ung lông đen đâm xuyên vào người hấn quắp hấn lên trời sau đó thả xuống đất, Vương Lăng nhìn hấn tay phải giờ lên một đầu long băng băng xuyên qua người hấn, hấn bất lực nhìn Vương Lăng cơ thể hóa thành băng tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Cảm giác rối ren

Tô Dịch cơ thể đã dừng run rẩy, ánh mắt hướng về phía trước nhìn lại.

Hình ảnh mà nàng luôn mong muốn xuất hiện.

Lúc này nàng đang nghĩ bản thân đang mơ tưởng, nàng chỉ muốn giấc mơ này kéo dài mãi mãi đừng để nàng đối mặt với sự thật tàn nhẫn kia.

Ngay sau đó nàng cảm nhận đôi mắt nàng đã nhắm lại, hình ảnh kia bị nước mắt làm cho nhòa đi, cơ thể vô lực ngã xuống thiếp đi lúc nào không hay.

Vương Lăng giải quyết gọn gàng cả đám người khiến những nữ tù nhân kia nhìn hắn với ánh mắt ngưỡng mộ, ao ước được một nam nhân mạnh mẽ như vậy che chở, nhưng mấy nàng biết bản thân đã là tàn hoa bại liễu không có tư cách gì có quan hệ tới hắn.

Vương Lăng cũng không biết ý nghĩ của đám nữ nhân kia. Hắn tiến bước đến gần người Tô Dịch lấy ra trường bào phủ kín người nàng, bàn tay vuốt ve mặt nàng lau đi những giọt nước mắt kia, hắn nhẹ nhàng đem linh lực tinh thuần của bản thân sưởi ấm người nàng.

Tô Dịch cảm nhận hơi ấm tràn vào người yên lặng cảm thụ. Hai tay nàng vòng qua cổ Vương Lăng ôm chặt sợ hắn rời đi. Vương Lăng thương tiếc để nàng tùy tiện ôm lấy.

Qua một khoảng thời gian Tô Dịch ánh mắt hé mở, hiện lên trước mắt nàng là khuôn mặt Vương Lăng khuôn mặt cười ấm áp nhìn nàng khấn nàng nước mắt lại chảy ra, nàng hôm nay khóc nhiều nhất kể từ khi ý thức được, hai tay nàng run run đặt lên hai má Vương Lăng, cảm nhận được hơi ấm của hắn.

Nàng mừng rỡ ôm chầm lấy hắn, mặt áp vào ngực hắn khóc thút thít. Dù nàng thông minh nhưng vẫn không tin được điều bản thân nàng muốn lại xảy ra.

Hắn cảm nhận nữ nhân này quá cuồng ôn, hắn cũng tùy ý để nàng ôm thêm lúc nữa dù sao nàng cũng phải trải qua cú sốc vừa rồi.

Vương Lăng suy nghĩ hiện tại hắn cần đề cao thực lực hơn nữa, nếu hắn không cường đại ai sẽ thay hắn bảo vệ nữ nhân cơ chứ. Tô Dịch lúc này mới ý thức bản thân không có mảnh vải che thân chỉ có áo khoác ngoài của Vương Lăng.

Nàng cất đi chiếc trường bào kia, hắn cũng không có để ý đến việc này. Sau đó nàng nhìn hắn ánh mắt kiều diễm:

-Có thể quay lưng cho ta thay đồ không.

-Không vấn đề gì.

Vương Lăng vui mừng thoát khỏi ma trảo của nàng, hắn đến gần đám nữ nhân bị gông xích kia, đem kiếm chém đứt từng cái gông xích.

Đem một số đan dược phân phát, tiện thể xem xét từng vết thương gây ra giúp chữa trị. Cả đám nữ nhân cảm kích nhìn hắn, giờ đây hào cao đối với Vương Lăng đạt cực điểm.

Hoàn thành xong việc phóng thích những nữ nhân kia, hắn nhìn các nàng hỏi:

-Hiện giờ các nàng có ý định gì không.

-Bọn ta giờ đây được công tử cứu giúp, thậm chí không ngại tổn sức giúp chúng nữ chữa trị. Từ giờ bọn ta đã trở thành người của công tử. Nếu công tử không chê có thể thu nhận bọn ta, dù làm trâu làm ngựa cũng mau báo đáp.

-Cái này không cần. Chỉ là ta cần xây dựng lực lượng của mình nếu các ngươi muốn có thể gia nhập. Nếu vậy thì hãy gọi ta là thiếu chủ.

Cả đám người 2 mắt nhìn nhau, đều gật đầu đồng thời quỳ xuống hướng Vương Lăng:

-Chúng thuộc hạ tham kiến thiếu chủ.

-Ừm. Tốt. Từ giờ các ngươi tên gọi là Hồng Miên Sát. Chỉ nhận mệnh lệnh của ta hiểu không.

-Vâng.

-Được rồi từ giờ ngươi sẽ là thủ lĩnh Hồng Miên Sát. Ngươi tên là gì.

Vương Lăng nhìn nữ nhân khuôn mặt xinh đẹp lớn tuổi nhất, người trực tiếp trả lời câu hỏi của Vương Lăng. Nàng

nhìn Vương Lăng đồng dạng trả lời:

-Thuộc hạ là Thanh Loan.

-Ừm. Thanh Loan, ngươi nhớ rõ chỉ thực hiện nhiệm vụ do ta đề ra, còn trước tiên cần nâng cao thực lực ta sẽ giúp các ngươi. Từ giờ ta sẽ gọi ngươi là Hồng Miên để dễ dàng làm nhiệm vụ ta giao.

-Hồng Miên đã hiểu.

-Được rồi các ngươi nghỉ ngơi đi.

Vương Lăng vui vẻ rời đi đến bên Tô Dịch, hần giờ đây vừa thu phục được 7 nữ nhân đều là trên dung lĩnh cảnh giới, tuy không quá cao nhưng có tiến đề thì dễ dàng giải quyết vấn đề cảnh giới.

Tô Dịch nhìn đám người nói chuyện cũng đại khái đoán ra việc gì.

Nàng cũng không bận tâm, dù sao dạng nam nhân có tham vọng như vậy nàng càng thêm thích. Vương Lăng thấy Tô Dịch nhìn hần chăm chăm cũng xấu hổ kho khan, Tô Dịch ý thức được hành động bản thân không quá bối rối mà nhìn thẳng Vương Lăng:

-Ngươi có biết ta lo lắng cho ngươi lắm không.

-Vì sao?

-Ngươi biết rồi còn hỏi. Không phải là vì thanh ma kiếm kia sao.

-Vì nó thôi sao. Vậy mà ta cứ tưởng.

-Tưởng gì?

-Tưởng nàng nhớ ta đêm không ăn ngày không ngủ nhớ đến hình bóng ta. Vì muốn bên cạnh ta mà phải kiếm có thể a.

-Xi. Ai thèm nhớ ngươi, không phải tại ngươi thì ta đã không bị như thế này.

-Áy thế mà hồi nãy nàng còn ôm chặt ta không buông cơ đấy.

-Cái đó. Ta.. ta...

Tô Dịch muốn nói gì đó nhưng lại bất động âm thanh. Vương Lăng cũng không muốn làm khó nàng nữa đành phải đổi đề tài:

-Ta cứu nàng. Giờ có phải đem thuốc giải giao ra rồi hay không.

-Cái gì thuốc giải. Chẳng lẽ ngươi cứu ta vì muốn thuốc giải thôi sao.

-Thế nàng nghĩ ta vì cái gì cứu nàng.

-Ngươi. Như vậy thì đừng hòng ta trao giải được.

-Tại sao? Ta rõ ràng cứu ngươi mà thế nào lại làm ơn mắc oán.

-Tên ngốc.

Tô Dịch hậm hực nói nhỏ, nàng thực sự không bận tâm nếu Vương Lăng muốn thuốc giải thế nhưng có lẽ Vương Lăng lại không hiểu lòng nữ nhân này.

Hần chỉ nghĩ Tô Dịch thông minh sẽ hiểu lợi ích của việc đem hần đang bị nàng nắm giữ trong tay, trông lòng hần lại buồn phiền, bực tức.

-Không nói việc này nữa. Việc tìm kiếm trướng Bạch Mao Ưng cũng nên chấm dứt rồi.

Nói rồi tiểu hắc xuất hiện trước mặt Tô Dịch làm nàng thập phần chấn động, không ngờ khổ công bao lâu cuối cùng trướng yêu thú lại nằm trong tay Vương Lăng mà xem tình hình lại là biến dị từ trong trướng.

Nàng cũng không còn có tâm tư tranh giành ma thú mà lại thêm phần say mê đánh giá Vương Lăng. Vương Lăng nhìn nàng cuối cùng đưa ra quyết định.

-Ngươi bây giờ một mình quá nguy hiểm, thôi thì ngươi đi chung với ta đợi đến khi nào có thể liên lạc với người của ngươi đi.

-Ngươi lo lắng cho ta sao.

-Dĩ nhiên. Ngươi đang nắm giữ sinh mệnh ta sao ta bỏ rơi ngươi đây.

-Vậy rất tốt. Ta sẽ lợi dụng triệt để mối quan hệ này.

Vương Lăng hậm hực nhìn Tô Dịch, nàng thì cười nhìn hần. Ngay sau đó cả đoàn người mem theo sườn núi về lại Bạch Nguyệt trấn.

Vương Lăng lần này mục tiêu trước tiên của hần là thu phục đám thổ phi ở đây lấy lòng nhân dân trong trấn.

Muốn thế hần cần gây ra xung đột giữa quan triều đình cùng người dân, có Tô Dịch bên cạnh hần nghĩ sẽ dễ dàng thay hần bày kế dù sao cả hai đang trong mối quan hệ hợp tác lâu dài.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49: Ép nàng lên giường

Vương Lăng về lại khách sạn. Từ Y Tiên thấy Vương Lăng bình an trở về vui mừng nở nụ cười, nhưng thấy hân mạng về cả đám nữ nhân trong đó có một người tuyệt sắc nụ cười biến mất trong lòng lại nổi lên sự lo lắng.

Long Tam thấy Vương Lăng ngay lập tức tiến đến khom nười:

-Đa tạ ơn cứu mạng của công tử.

-Không cần khách khí. Vết thương thế nào.

-Đã hoàn toàn bình phục. Ôn cứu mạng này ta sẽ mãi không quên.

-Tam huynh khách sáo rồi. Dù sao huynh cũng là ca ca của Y Tiên.

-Y Tiên.

Long Tam không hiểu thì nhìn thấy Từ Y Tiên đỏ mặt cuối cùng cũng hiểu.

Cả đám người sắp xếp chỗ ở xong xuôi, Vương Lăng tìm Tô Dịch bàn về việc xử lý đám thổ phi, tạm thời vì không có thông tin rõ rệt nên mọi chuyện vẫn chưa có cách giải quyết, hân cho Hồng Miên đi tìm kiếm thông tin.

Sau đó hân quay trở về phòng thấy Từ Y Tiên ngồi đó chờ hân. Thấy Vương Lăng trở về Từ Y Tiên vui mừng nói:

-Chàng đã về.

-Ừm. Ta đã về, lâu nay cực khổ cho nàng rồi.

-Thiếp có làm gì đâu.

-Chẳng phải nàng vẫn luôn đợi ta ở đây sao.

-Vì ta còn có nhiệm vụ đâu thể từ bỏ.

-Vậy không phải là vì nàng là nương tử ta sao.

-Thiếp ...

Từ Y Tiên muốn nói gì lại thôi, Vương Lăng biết nàng có lẽ phần nào đó tự ti về bản thân còn cùng việc hân mạng nhiều nữ nhân như vậy. Hân chỉ cần đưa ‘Lộ Xuân Thủy’ giúp nàng khôi phục sắc đẹp nhưng hân không muốn bản thân bị thu phục bởi sắc đẹp, hân muốn chứng minh hân yêu nàng không phải vì bề ngoài.

Nghĩ xong hân không kiên dè gì nữa đem Từ Y Tiên bế về phía giường, nàng hoảng hốt nhưng cũng không chống cự. Hân giải khai y phục nàng để lộ làn da trắng nõn nà, bộ ngực sung mãn căng đầy, hai núm vú hồng nhạt bằng hạt đậu.

Từ Y Tiên lúc này xấu hổ lấy hai tay che mặt, Vương Lăng không cho phép, lấy cánh tay nàng ra đôi môi hân hôn lên khắp mặt nàng, chiếc lưới liếm quanh vết sẹo chạy dài kia. Từ Y Tiên nước mắt rung rung, thấy vậy Vương Lăng hốt hoảng:

-Tại sao nàng lại khóc. Nếu nàng không muốn thì ta sẽ dừng lại.

-Không. Chỉ là thiếp... thiếp...

Vương Lăng một ngón tay đặt trước miệng nàng:

-Không cần nói. Ta biết nàng thích ta, ta cũng thích nàng. Nếu nàng không muốn ta có thể dừng.

-Không. Thiếp muốn.

Từ Y Tiên giọng nói nhỏ hơn nhưng Vương Lăng vẫn dễ dàng nghe được, hân không khách khí hôn lên môi nàng, cơ thể hân trần trụi từ bao giờ. Hai cơ thể ôm lấy nhau hôn môi mãnh liệt.

Vương Lăng dùng tay bóp lấy một bên ngực nàng nhào nặn, cảm giác êm ả căng mềm truyền đến tay hân, làm hân càng thêm kích thích, cả hai tay làm

ngực nàng biến dạng đủ kiểu.

Vương Lăng miệng đã chuyển xuống cổ nàng, chuyển xuống bộ ngực dùng miệng ngậm lấy bầu vú chiếc lưỡi đánh qua đánh lại, hắn liên tiếp chuyển qua 2 bầu vú mót 'chùn chụt' như em bé. Từ Y Tiên miệng cố gắng đóng chặt nhưng lâu lâu vẫn nghe tiếng 'U.. u..' thập phần kích thích ham muốn Vương Lăng.

Hắn trườn người xuống nhìn âm hộ của nàng, phần lông được cạo sạch sẽ để lộ một khe suối đang rỉ nước. Vương Lăng tách hai mép âm đạo nàng ra, chiếc lưỡi tiến vào trong ngoe ngậy, quấy phá, luồn lách bên trong.

Từ Y Tiên rướn người miệng hiện ra tiếng rên rỉ, hắn đưa hai ngón tay chọc phá bên trong âm hộ nàng, miệng bú mót âm vật nàng. Âm hộ nàng ướt đầm âm thủy khiến dương vật hắn cứng ngắt. Hắn cầm lấy dương vật đặt ngay cửa âm hộ nàng, vận 'Âm Dương Khoái', do âm hộ nàng đã ẩm ướt để hắn dễ dàng đút vào trong.

Hắn nhanh chóng đem dương vật cắm vào, một dòng máu đỏ chảy ra, Từ Y Tiên cơ thể run run, nước mắt nàng chảy ra là nước mắt của sự đau đớn hay hạnh phúc. Hắn vẫn giữ dương vật sâu bên trong nàng, chiếc lưỡi liếm lấy những giọt lệ kia.

Từ Y Tiên nhìn hắn, nở nụ cười khiến nàng càng thêm vũ mị. Vương Lăng không khách sáo nữa, rút dương vật lại lấy lực cắm vào sâu bên trong hoa tâm. Từ Y Tiên ôm chầm lấy hắn, miệng không ngừng rên rỉ.

Điều này càng làm hắn kích thích ra vào càng nhanh càng mạnh, âm hộ của nàng lại càng bóp chặt lấy hắn. Vương Lăng lại đổi tư thế để một chân nàng lên vai hắn, nháp dương vật ra vào bên trong âm hộ nàng.

Tiểu Vương Lăng này càng bành trướng đâm sâu vào trong nàng khiến âm thủy như lũ trào ra ngoài, dòng tinh dịch trắng của Vương Lăng bắn sâu vào trong tử cung nàng.

Cả hai người mồ hôi nhễ nhại ôm nhau mà ngủ.

Chẳng biết qua bao lâu Vương Lăng tỉnh dậy thấy sắc trời còn tối, dạ dày hắn kêu lên. Dù cho cảnh giới có cao nhưng com vẫn phải ăn, hắn ngồi dậy mặc y phục, nhìn Từ Y Tiên đắp mềm cho nàng nhanh đi xuống phòng bếp tìm đồ ăn.

Đang đi vào nhà bếp hắn cảm nhận được một lượng linh lực cường đại của nguyên lực cảnh giới.

Vương Lăng ẩn tàng khí tức đến gần đến nơi phát ra linh lực thì tới gần một căn phòng đằng sau nhà trọ đang sáng đèn. Vương Lăng tò mò tiến sát căn phòng, khẽ mở cánh cửa thấy trong đó có 2 người đang nói chuyện, một tên là chủ nhà trọ hắn biết còn tên kia cảnh giới nguyên lực thân hình to lớn, mặt mũi bặm trợn. Vương Lăng cố gắng nghe 2 người nói chuyện.

-Ngươi chắc chắn bọn chúng có rất nhiều tài sản.

-Vâng thưa thủ lĩnh. Tên công tử kia mang theo nhiều mỹ nữ còn ra tay rất hào phóng.

-Được. Ngươi chuẩn bị bỏ thuốc mê cả bọn, nữ nhân thì bắt giữ, tài sản thì lấy, còn lại giết.

-Thuộc hạ hiểu.

Vương Lăng nghe hai người nói chuyện cả kinh không ngờ chủ trọ lại là người của thổ phi còn thông báo thông tin cho bọn chúng nhanh như vậy.

Giờ hắn đã hiểu vì sao có nhiều khách bị cướp như vậy. Trần Bạch Nguyệt là con đường ngắn nhất đi qua lại giữa 2 nước Mạn Đà và Phong La nên khách du phương rất nhiều còn mang theo tài sản lớn.

Hắn nghĩ không chỉ nhà trọ này mà tất cả nhà trọ trong trấn đều nằm dưới tay bọn thổ phi này. Vương Lăng quay về, trong đầu suy nghĩ cách giải quyết cả bọn. Suy nghĩ nhiều hắn quyết định đi kiểm Tô Dịch kêu nàng giúp hắn bày kế.

Đứng trước cửa phòng Tô Dịch hắn gõ cửa không thấy nàng trả lời biết nàng đang say giấc ngủ nên trực tiếp đẩy cửa vào. Hắn không ngờ nàng lại không khóa cửa, với người thông minh như nàng thì điều này khó có thể xảy ra.

Hắn không quan tâm nhiều thấp nền lên, nhìn lên giường thấy một mỹ cảnh động lòng người. Tô Dịch mặc một lớp áo mỏng, da thịt nõn nà, bầu ngực để lộ qua cái yếm. Hắn không ngờ Tô Dịch ngủ mặc đồ mát mẻ như vậy. Ngắm nhìn hồi lâu, thấy nàng nhìn hắn làm Vương Lăng lúc này mới giật mình ý thức lại. Tô Dịch tức giận nhìn hắn:

-Nhìn cái gì, còn không mau quay lưng lại cho ta thay đồ.

Vương Lăng cười khở đành quay lưng lại nghe tiếng Tô Dịch từ sau lưng vọng lại.

-Muộn thế này ngươi còn kiếm ta làm gì.

-Việc này có liên quan đến đám thổ phi kia.

Vương Lăng đem chuyện vừa rồi kể cho Tô Dịch nghe, nàng trong chút lát suy nghĩ sau đó nở nụ cười nhìn Vương Lăng.

-Đây có lẽ là cơ hội tốt.

-Chỉ giáo cho

Tô Dịch thấy bộ dáng mong đợi của hần hài lòng cười mới vào vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Thu phục thổ phỉ (1)

Nghe xong kế hoạch của Tô Dịch, Vương Lăng cũng phải công nhận mưu kế của nàng rất lợi hại, tỉ mỉ hơn những gì hần đang nghĩ. Vương Lăng vui vẻ về phòng ngủ tiếp quên cả ăn cơm.

Sáng hôm sau nhà trọ chuẩn bị cho đám người Vương Lăng bữa ăn thịnh soạn.

Vương Lăng cũng không ngại thuốc mê vì hần đã có Bạch Độc Nan mà Tô Dịch đưa cho, đây là trấn bảo của Vạn Độc Môn nhưng nàng lại có rất nhiều. Hần cũng đoàn thân phận nàng chắc chắn liên quan đến Vạn Độc Môn kia, hần cũng đưa cho Tử Y Tiên, Long Tam, đám người Hồng Liên sử dụng.

Theo đúng kế hoạch cả đám người vừa ăn nó xong lăn đùng ra ngủ như chết. Ngay sau đó một đám người xuất hiện khiêng từng người đi. Có gã lục soát người Vương Lăng nhưng không thấy giới chỉ ở đâu.

-Đại ca, đã kiểm tra kĩ nhưng không phát hiện hần giấu ở đâu cả.

-Tên này giấu thật kĩ. Đem tất cả bọn chúng mang đi về sẽ từ từ tra hỏi.

Nghe lời cả đám người Vương Lăng được đem lên một chiếc xe ngựa. Vương Lăng cùng Long Tam một xe, chúng nữ một xe.

Xe ngựa cất bánh đi, Vương Lăng và Long Tam nhanh chóng tỉnh dậy, dễ dàng khai trừ dây trói. Hần nhanh chóng bẻ một mảnh gỗ trên xe ngựa ngo ra ngoài quan sát đường đi.

Sau một hồi xe ngựa dừng lại. Mấy tên thủ hạ định lên xe đem người trên xe xuống thì ngay lập tức bị Long Tam xử lý tại chỗ nhanh gọn lẹ.

Thay vào y phục bọn chúng, đánh đổi thành khuôn mặt bọn chúng, hần nhận ra hai người này là tiểu nhị quán trọ của hần. Theo lời Tô Dịch hai tên này chuyên theo dõi đối tượng, có lẽ phi vụ này rất lớn nên người điều động rất nhiều vì nàng nghĩ tên thủ lĩnh kia xuất hiện là biết, do đó Vương Lăng có thể lợi dụng thân phận tên này tiếp cận thủ lĩnh.

Thấy thuật dịch dung của Vương Lăng, Long Tam cũng không hỏi nhiều dù sao hần là kẻ chỉ biết phục tùng mệnh lệnh rất ít dùng đầu óc hướng chi Vương Lăng cứu mạng hần.

Vương Lăng định đến xe ngựa bên kia nhưng không thấy đám người Tô Dịch, Tử Y Tiên đâu. Vương Lăng nghĩ có lẽ đám người Tô Dịch bị đưa đến nơi khác bọn chúng, dù sao còn Tử Y Tiên nguyên lực cảnh giới cũng không đáng lo.

Vương Lăng không nghĩ nhiều nữa mà ngay lập tức cùng Long Tam lên vào doanh trại. Hần tìm một tên thủ vệ đánh ngất sau đó đeo cho hần mặt nạ của hần cùng thay y phục cho hần tiến đến doanh trướng.

Đám thổ phỉ thấy Vương Lăng cùng Long Tam áp giải một người cũng không hỏi quá nhiều dẫn bọn hần đến trướng thủ lĩnh.

Do hôm nay thu được một nữ nhân như Tô Dịch nên cả doanh trại ăn mừng như điên. Không biết vì sao tên thủ lĩnh thấy Tô Dịch đã bắt ép nàng làm áp trại phu nhân của bọn chúng, ngay hôm nay cử hành hôn lễ.

Cả đoàn người ăn mừng nhưng vẫn để vài tên ở ngoài canh giữ.

Cả đám người tập trung trong trướng ăn uống cười nói đông vui, nhìn cảnh này Vương Lăng càng thêm cao hứng. Sờ dĩ hần có thể dùng ‘Nhuyễn Hợp Hương’ tạo cơ hội đánh gọn cả lũ.

Đám người kia dù kiểm tra kĩ lưỡng nhưng cũng không ngờ hần giấu ‘Nhuyễn Hợp Hương’ ở không gian ý thức.

Theo kế hoạch bắt giặc bắt trướng trước nhưng có lẽ gọn gàng xử lý cả đám người càng có lợi cho hần.

Thấy Vương Lăng cùng Long Tam tiến vào, tên thủ lĩnh liền chuyển mắt vào tên ngã xiu trong tay Vương Lăng kia.

-Đang là tiệc vui các người mang người vào làm gì.

Tên thủ lĩnh kia hậm hực hỏi. Lúc này một tên trong đám thổ phi đứng dậy hướng tên thủ lĩnh kia cúi đầu.

-Đại ca, tên này là tên mặt trắng có nhiều tiền trong khách sạn tiêu đề nói. Đưa con gái xinh đẹp mà đại ca muốn cưới hình như thích tên này. Nếu như..

Nói đến đây tên đó lộ vẻ vô sỉ tên thủ lĩnh bậm trợn cũng hiểu ý cười ha hả.

-Tốt. Đem tên này nhốt lại, canh chừng cho kĩ.

-Vâng.

Ngay sau đó 2 tên thủ hạ tuân lời đem tên kia nhốt lại, tên thủ lĩnh nhìn Vương Lăng:

-Hai người làm tốt lắm kêu tên chủ trọ nhà người cứ như vậy phát huy. Sau này có thưởng. Lui ra đi.

Tên thủ lĩnh uống một ngụm rượu rồi nói với một tên thuộc hạ:

-À cử người đến khuyên nàng để nàng thay đổi ý định giúp ta.

-Vâng.

Vương Lăng cười lạnh lui ra, hắn trong phòng đã thả ‘Nhuyễn Hợp Hương’ đảm bảo không lâu sau sẽ gục cả đám.

Lúc này hắn suy nghĩ không biết tại sao Tô Dịch lại bị bắt rồi, có lẽ đây cũng trong kế hoạch của nàng dẫn dụ cả đám người này tụ tập. Hắn không hiểu thổ phi thế nào mà bắt người xong là cử hành hôn lễ ngay lập tức làm hắn cũng khó hiểu.

Vừa đi ra hắn gặp ngay một tiểu cô nương tầm 12, 13 tuổi dễ thương nhí nhảnh, một trang phục hồng đào đi đến. Thấy Vương Lăng nhìn chằm chằm nàng, nàng hậm hực chỉ 2 ngón tay vào Vương Lăng:

-Nhìn cái gì, muốn ta móc mắt sao.

-Tiểu nhân không dám.

Vương Lăng chảy mồ hôi lạnh, hắn không ngờ một tiểu cô nương nhỏ nhắn đáng yêu mà mồm miệng lại ác độc như vậy.

Hắn tò mò không biết thân phận tiểu cô nương này, ngay sau nàng lại chạy đến một tên khuôn mặt ngăm đen, dáng vẻ hùng dũng, tỏa ra khí thế bất phàm.

Vương Lăng cảm nhận người này là nguyên lực cảnh giới. Vương Lăng lúc này biết không ổn, hắn không tính đến việc một bọn thổ phi mà có đến 2 nguyên lực cảnh giới, thổ phi thế này thì quân đội nghĩ hết cũng được.

Lúc này trong trướng kêu lên những tiếng kinh hô. Tiểu cô nương cùng vị thanh niên hùng tráng kai nhanh chóng chạy vào trong không quan tâm đến Vương Lăng nữa.

Vương Lăng biết không ổn lệnh cho Long Tam cản tên kia lại, Long Tam ngay lập tức bộc lộ linh lực ngăn trước mặt tên tráng niên.

Tên này bất ngờ trước sự xuất hiện của Long Tam đưa tay đón đỡ một quyền của Long Tam lui mấy bước. Tiểu cô nương thấy vậy kinh hô:

-Hùng Hải ca, người làm sao lại để bị đánh lùi.

Từ khi nàng biết Hùng Hải thì nàng chỉ biết có mình đại huynh của nàng là thủ lĩnh đám thổ phi có thể đánh ngang Hùng Hải, ngoài ra chưa có ai làm khó được hắn. Hôm nay gặp nàng dĩ nhiên rất ngạc nhiên. Khải Minh nhìn nàng vẻ mặt có chút kích động.

-Tiểu thư cẩn thận, tên này là nguyên lực cảnh giới. Nhanh chóng vào kiểm tra đại ca xem xét tình hình. Xem ra 2 tên này là gián điệp.

Lúc này những tên thủ hạ nghe động tĩnh chạy đến theo lệnh tiểu cô nương bao vây Vương Lăng còn nàng chạy vào trong trướng.

Vương Lăng cũng không bận tâm, loại ‘Nhuyễn Hợp Hương’ này thời gian phục hồi rất lâu, muốn nhanh chóng giải trừ là gần như không có khả năng. Vương Lăng bây giờ chỉ cần xử lý tên Hùng Hải kia cùng đám thủ vệ còn lại.

Hắn rút ra Minh Dạ kiếm ngay lập tức dùng ‘Tật Phong Dật’ lấy mạng những tên thủ hạ gần đó, cả đám người cả kinh nào ngờ dưới chân lại bị hàn băng làm cho không di chuyển được.

Vương Lăng thông qua lời Linh Tôn đã dễ dàng vận dụng ‘Băng Ngưng Quyết’ cùng thể chất của hắn điều khiển hàn khí trong cơ thể. Do hắn dùng Băng Hoàn nên hàn khí rất khác so với người khác, sản sinh liên tục cũng dễ dàng chuyển sang pháp lực.

Cả đám người cả kinh nhưng Vương Lăng không ngừng vận ‘Ngự Thiên Quyết’ giải quyết nhanh chóng, đường kiếm của hắn rất nhanh, chuẩn, sắc đều

cắt ngay động mạch chủ cả đám người. Dù cho có là linh lực giả nhưng căn bản vẫn là con người, điều này không thể thay đổi, trừ khi cảnh giới hóa linh trở lên hoặc vận dụng linh lực thuần thực hoặc thoát thai hoàn cốt cơ thể mới có thể chống lại đòn nhất kích của Vương Lăng.

Lúc này Long Tam cùng Hùng Hải quyết đấu tạo nên vô số tiếng vang, cảnh vật tan hoang.

Long Tam cả cơ thể phát ra ánh quang màu vàng, khí thể hùng dũng, hai tay vận lực tạo ra một đầu long màu vàng công tới. Hùng Hải cũng vận lực đôi tay đỏ rực, cơ bắp nổi lên đón nhận công kích Long Tam, hấn hét lên một tiếng cơ thể lùi mấy bước đem công kích Long Tam lệch qua một hướng làm cảnh vật trở nên thảm khốc.

Vương Lăng thấy hai người quyết đấu cũng bội phục, lực lượng đó hấn nếu nhận chắc chắn sẽ bị thương nặng, cơ hồ hấn cảm nhận một dạng linh lực khủng bố trong đó.

Hùng hải Cơ thể nhanh chóng ám sát Long Tam, nắm đấm tạo ra vô số nắm đấm màu đỏ tạo thành hình trùng kích liên tục lên người Long Tam. Long Tam chật vật đón đỡ, ngay sáu đó hấn hét lên một tiếng một vọng âm xóa tan công kích kia.

Cả hai người chường đối chường, hầu hết đều dùng sức cảm nhận linh lực tồn tại trong đó rất ít nhưng lực đạo rất cường đại, cơ bản là do thể chất cường tráng hai người. Vương Lăng cảm nhận thấy hai người đều lộ vẻ mặt thỏa mãn ra bên ngoài, có lẽ là do gặp được đồ thù cân sức cân tài như vậy.

Lúc này Vương Lăng cảm nhận được công kích cường đại đến bên người, hấn nhanh chóng dùng ‘Cầm Nã Thủ’ ra đỡ nhưng vẫn bị đánh bay đến một góc nằm la liệt, cánh tay run run. Nhìn lại hấn thấy tên thủ lĩnh cười lạnh nhìn hấn, bên cạnh tiểu la ly le lười nhìn hấn làm hấn cảm thấy khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Thu phục thổ phỉ (2)

Hấn không ngờ tên thủ lĩnh lại khôi phục linh lực nhanh như vậy, ‘Nhuyễn Hợp Hương’ cơ bản là một trong những vũ khí tạo nên uy danh Vạn Độc Môn không phải dễ dàng giải độc như vậy. Thấy hấn trầm tư tiểu la ly cười khúc khích tiến đến gần:

-Người nghĩ loại độc hương kia ta không giải được sao. Bốn tiểu thư vốn là khắc tinh của Vạn Độc Môn, loại này ta quá quen thuộc. Tiếc là linh dược không đủ nhưng cũng đủ giải cho đại ca.

-Đại ca người.

Vương Lăng nhìn tiểu la ly cùng tên thủ lĩnh tìm điểm tương đồng, lắc đầu chịu thua. Thấy hấn như vậy tiểu la ly phồng má hậm hực nói:

-Vốn đại ca là đại ca ta người nhìn cái gì. Nếu người chịu trao ra loại hương liệu kia ta có lẽ sẽ nói đại ca tha người một mạng.

-Cái này là thật.

Vương Lăng tạo vẻ mừng rỡ nhìn nàng, tiểu la ly vui vẻ cười nhìn hấn:

-Dĩ nhiên, ta đang cần một tên nô bộc trung thành. Nếu người đồng ý có thể làm nô bộc ta, đảm bảo không ai dám ức hiếp người.

-Cái này. Đa tạ tiểu thư.

-Tốt. Để ta xem thương tích người.

-Muội muội cẩn thận. Tên này có vẻ rất狡 hoạt.

Tên thủ lĩnh ánh mắt nhìn chằm chằm Vương Lăng, nãy hấn đã dùng một quyền tuy không phải toàn lực nhưng tên kia vẫn chưa chết làm hấn nghĩ Vương Lăng ít nhất cũng hóa linh cảnh giới mà không hiểu sao giờ hấn không cảm nhận được chút linh lực của đối phương.

-Cái này đại ca yên tâm. Muội có Ngưng Linh Đan đảm bảo hấn không thể dùng linh lực nếu không có thuốc giải của muội thì vô năng vận lực.

-Thế thì được.

Vương Lăng cũng không ngờ đối phương còn có chiêu này, hấn cũng đành chịu nhưng nghĩ chốc lát lại không bận tâm.

Dù sao đối phương có 2 người nguyên lực cảnh giới mà người kia đánh ngang Long Tam nguyên lực trung kỳ thì tên thủ lĩnh càng khó chơi hơn huống chi còn tiểu la ly này nữa.

Thấy Vương Lăng bị bắt, Long Tam định đến cứu nhưng thấy Vương Lăng nháy mắt với hấn, hấn cũng hiểu ý Vương Lăng nhanh chóng đổi chường với

Hùng Hải tạo trận sóng cát chạy mất dạng.

Tiểu la ly cũng ý thức ánh mắt của Vương Lăng, nét mặt hiện lên vẻ tỉnh ngộ. Vương Lăng cũng không ý thức đến nàng chỉ là hân tởm thân phận của nàng. Hắn nghĩ không chừng nàng có thể giải ‘Hồn Thi Tán’ kia.

Vương Lăng theo chân tiểu la ly về doanh chướng, nàng vui vẻ cười cười xòe bàn tay trắng nõn về phía Vương Lăng:

-Đưa nó đây.

-Rõ rồi thưa tiểu thư.

Vương Lăng cũng hiểu ý nàng đưa cho nàng ‘Nhuễn Hợp Hương’ kia dù sao với hắn cũng không quá quan trọng. Vương Lăng đưa bình hương liệu cho nàng chạm vào da thịt mềm mại kia cảm thấy trong người rộn ràng. Hắn ngay lập tức ý thức lại bản thân càng trở nên đuối bại, ngay cả một tiểu cô nương chưa trưởng thành mà cũng động tâm.

Thấy hắn có vẻ đấu tranh nàng cũng không hiểu hắn nghĩ gì chỉ chú ý đến chiếc lọ trong tay. Thấy nàng phản kích như vậy, Vương Lăng cảm thấy tiểu la ly rất đáng yêu không đáng ghét như hồi nãy, hắn lên giọng cắt ngang sự tập trung của nàng:

-Không biết ta nên xưng hô tiểu thư như thế nào.

-Ta là Linh Lung. Đại ca ta là Bạch Đồ, ta còn có một tỷ tỷ là Linh Mộng sau này ngươi phải tuyệt đối nghe lời ta cùng tỷ tỷ ta, còn đại ca không cần quan tâm. Cứ kêu ta là tiểu thư được rồi.

-Tiểu nhân đã hiểu.

-Được rồi ngươi lui ra đi. Khi nào ta gọi mới được vào.

-Vâng.

Vương Lăng bộ dáng thất thểu đi ra thấy hắn như vậy linh Lung tò mò hỏi:

-Còn có chuyện gì.

-Cái này. Tiểu nhân trúng ‘Hồn Thi Tán’ nếu không có thuốc giải thì ...

-Hồn Thi Tán. Cái này chưa nghe qua, nếu có bình độc được có thể có biện pháp, hóa ra là ngươi bị cái này không chế à.

-Vâng. Tiểu nhân chỉ vì..

-Được rồi, ta không trách ngươi. Ngươi yên tâm, bọn ta bắt được nữ nhân kia sẽ thay ngươi tìm thuốc giải, dù sao

ta cũng thấy ngươi rất hợp với bốn tiểu thư.

Vương Lăng cố tỏ vẻ kích động nhưng trong lòng thì thất vọng đôi chút.

Do nghĩ đến giải được ‘Hồn Thi Tán’ mà Vương Lăng quên mất tìm đám người Tô Dịch.

Hắn lúc này mới ý thức nguy hiểm đến với Tô Dịch, có lẽ năng sắp động phòng cũng nên. Nghĩ vậy, hắn nhanh chóng lên đi.

Dù cho Linh Lung cho hắn ăn Ngưng Linh Đan nhưng với hắn chỉ là kẹo, hắn đã đạt trình độ thao túng linh lực mức lão luyện dễ dàng phân tán linh lực đem viên đan đó phục dụng chuyển sang làm linh lực.

Dù cho ‘Huyết Hà pháp quyết’ hắn chưa hấp thụ được hoàn toàn nhưng vẫn ngăn chặn được độc tính, huống chi nó lại không mạnh.

Vương Lăng ẩn giấu linh lực đi qua khắp các lều tìm kiếm nhưng vẫn không có thông tin.

Trong lòng hắn khẩn trương cực độ, kế hoạch không theo dự tính hắn không biết đám người Tô Dịch có manh động hay không nhưng ý thức Tô Dịch rất khôn ngoan hắn cũng yên tâm đôi chút.

Đi một hồi thì hắn gặp một đám nha hoàn nói chuyện đi từ một hướng đi tới, đám nha hoàn này đề cập đến tân nương làm Vương Lăng khẩn trương chạy ngay đến hướng đám nha hoàn vừa đi ra.

Đến một trường bông có treo chữ ‘song hỉ’ cùng bông đỏ khắp nơi. Vương Lăng biết hắn đã tìm đúng hướng nhanh chóng chui vào trường bông.

Vào trong phòng hắn thấy một nữ nhân khuôn mặt xinh đẹp, mày hồng mắt phượng là một nữ nhân hiếm có mặc trang phục tân nương, dĩ nhiên không phải Tô Dịch.

Dù nàng đẹp nhưng không thể so sánh với Tô Dịch, nữ nhân này Vương Lăng cũng không quen biết. Vương Lăng cũng không quá bận tâm thờ dài, vị

tân nương kia thấy Vương Lăng kinh hô định la lên bị Vương Lăng đến ngay trước mặt nàng lấy tay bịt lại. Hắn hai mắt trừng nàng giọng uy hiếp:

-Không được hét. Nếu không..

Vương Lăng muốn nói tiếp nhưng nàng giầy giữa mảnh liệt, tay cào cào vào người Vương Lăng, hắn bực tức ra sức ngăn nàng lại nhưng sợ nàng đau nên không dùng nhiều sức nên mới để nàng dễ dàng vùng vẫy. Vương Lăng càng ngày càng bực nhìn nàng:

-Đừng dấy dựa nữa, ngươi ngoan ngoãn yên lặng thì ta sẽ không làm gì ngươi. Hiểu không. Nếu hiểu thì gật đầu

Nàng hai mắt nhìn Vương Lăng cùng ngấn lệ vẫn rưng rưng dựa. Vương Lăng chịu thua thả tay ra thì thấy nàng lại định hé miệng la hét ngay lập tức hắn không nhân nhượng đôi môi áp sát đôi môi nàng chiếc lưỡi ngoáy sâu vào miệng nàng hưởng thụ vị ngon ngọt cùng hương thơm xông vào mũi.

Nàng hai mắt mở to nhìn Vương Lăng, ý định đẩy Vương Lăng ra nhưng vô dụng, hắn nhìn nàng miệng giờ mới tách rời môi nàng hai mắt trừng to:

-Nếu nàng còn hét ta sẽ không khách khí đâu. Giờ hiểu không.

Nàng gật gật đầu nhìn Vương Lăng, đôi mắt đỏ hoe, chiếc môi mím chặt, bộ dáng ủy mị khiến ai nhìn cũng sinh lòng thương cảm.

Vương Lăng cũng hơi hối hận việc mình mới làm nhưng nghĩ đối phương là áp trại phu nhân trong lòng tò mò thay thế. Vương Lăng nhìn vị nữ nhân trước mặt cười hỏi:

- Vị cô nương này ngươi nói cho ta nghe thử. Nàng là ai. Sao lại ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Thu phục thổ phỉ (3)

Nàng nhìn Vương Lăng đánh giá nam nhân trước mặt, do hắn còn mang mặt nạ nên nàng chỉ thấy một tên tướng mạo vô cùng bình thường, dễ dàng gặp bất cứ đâu còn có chút hèn mọn. Nàng hiện lên chút thất vọng hai mắt rưng rưng nhìn Vương Lăng ngen ngào trả lời:

-Ta là Linh Mộng. Do ta cùng muội muội bị cướp nên bị bắt đến đây.

Vương Lăng ngạc nhiên không ngờ đối phương lại là tỷ tỷ của Linh Lung nhưng hắn không hiểu vì sao Linh Lung được đối xử có vẻ rất tốt.

-Ta thấy muội muội ngươi được đối xử rất tốt a. Còn gọi tên Bạch Đồ là đại ca nha

-Ngươi gặp muội muội ta.

Nàng ngây thơ giọng nói âm ứt khiến nam nhân nào cũng sinh lòng muốn bảo hộ. Linh Mộng lại ủy khuất nói tiếp:

-Tỷ muội ta đáng lẽ là mất thân trong tay Bạch Đồ cũng may lúc đó quân đội đế quốc tấn công. Cả hai bên đều trọng thương, Bạch Đồ cùng hùng hải bị thương nặng. Do ta từ nhỏ có học y thuật nên muốn nhân cơ hội cứu giúp hai người khiến chúng từ bỏ ý định với tỷ muội ta.

Vương Lăng nhìn nữ nhân trước mặt công nhận nàng rất ngây thơ, trong sáng.

-Ngươi cứu chúng mà không sợ chúng hồi phục rồi cưỡng gian hai người sao.

-Không sợ. Phụ thân ta nói học y là để cứu người, ta cứu họ ta tin họ sẽ không hại ta, trong mỗi người đều có phần thiện.

Vương Lăng ngao ngán lắc đầu:

-Rồi sao nữa.

-Hai người họ khôi phục, từ đó Bạch Đồ đối với hai tỷ muội ta rất tốt. Hắn trở thành đại ca của ta và muội muội.

-Thế. Đại ca sao lại thành thân với muội từ đây.

-Cái này. Bạch Đồ nói hắn thích ta nên muốn thành thân với ta, ta sợ từ chối hắn sẽ giận đối xử không tốt với hai tỷ muội bọn ta. Ta thì không sao, muội muội ta vẫn còn nhỏ mà ta cũng chỉ là nữ tử yếu ớt thôi.

Vương Lăng thờ dài, cũng thông cảm với nàng. Hắn công nhận nàng là một nữ tử hiền lành đảm đang còn biết y thuật, cái này là một mẫu người vợ lý tưởng.

Tự nhiên ý thức được có chỗ không đúng nếu vậy tại sao tên kia lại nhắc đến Tô Dịch, chẳng lẽ Bạch Đồ muốn cưới cả hai. Vương Lăng nghĩ cái này hợp lý, hôm nay là hôn lễ với Linh Mộng sau này hẳn lại tiếp tục cưới Tô Dịch.

Vương Lăng không ngờ tên mặt đỏ lại có suy nghĩ hào phóng như vậy, sau này chắc hẳn sẽ thu hết mỹ nữ vào làm áp trại phu nhân. Vương Lăng lắc đầu tập trung vào vấn đề chính.

-Người đồng ý cưới hẳn sao.

-Ta không đồng ý thì thế nào được. Chỉ trách ta số khổ không cách nào nắm giữ vận mệnh bản thân.

-Ta có thể giúp nàng.

-Người. Bản thân người yếu ớt như vậy làm sao có thể giúp ta. Người đừng lo dù ta bị bắt ép nhưng không quá đau khổ, cũng có thể yên ổn sống sót sau này. Người không cần vì ta mà mạo hiểm bản thân đâu.

Vương Lăng nhìn nàng càng thêm thiện cảm, lúc này hẳn mới lấy lại diện mạo thực cười nhìn nàng. Linh Mộng nhìn nam nhân tuấn tú trước mặt, có thêm khí chất ung dung điềm đạm thu hút nàng.

Linh Mộng nghĩ đến việc hẳn mới phi lễ nàng khuôn mặt trở nên đỏ ửng, dường như với nàng không phải điều gì quá ỳ ạch nữa. Nàng nhanh chóng giấu đi xấu hổ, Vương Lăng cũng thấy biểu hiện nàng càng thêm cảm thán mỹ mạo bản thân. Hắn cười nhìn Linh Mộng:

-Ta là Vương Lăng, thiếu chủ Vương gia của Mạn Đà đế quốc. Có thể nàng đã từng nghe

Linh Mộng há mồm nhìn nam nhân trước mặt, đoạn đường nàng đi có nghe vô số người nhắc tới cái tên Vương Lăng cũng khiến nàng tò mò. Bây giờ gặp được người thật nàng cũng tin vào lời đồn.

Nàng hiện giờ nghĩ không biết đối phương có phải hay không có tình ý với nàng. Nghĩ vậy khuôn mặt nàng nhanh đỏ, cũng không phải nàng tự luyến chỉ là thế giới này cũng giống cổ đại, nam nhân cũng rất có chừng mực hướng hồ là một tài tử như Vương Lăng cũng không thể tùy tiện đi hôn một nữ nhân mà hẳn không thích.

Vương Lăng không biết điều này, hắn chỉ nghĩ đến việc lợi dụng nàng thu phục tên Bạch Đồ kia. Vương Lăng tiếp tục nói:

-Nếu cô nương có thể giúp ta. Ta đảm bảo Vương gia có thể giúp nàng mở một hiệu thuốc cung cấp dược liệu cùng trạm xá cũng có thể bảo hộ nàng.

-Điều này là thật. Nhưng công tử bảo ta giúp cái gì.

-Giúp ta đối phó với Bạch Đồ.

-Cái này. Dù cho hẳn ép ta thành thân nhưng hẳn vẫn đối với ta rất tốt sao ta có thể hại hẳn.

-Cô nương khỏi lo. Ta cũng không muốn mệnh hẳn, chỉ là thu phục hẳn đi theo con đường đúng thôi.

-Cái này cũng tốt. Công tử có cách.

Vương Lăng suy nghĩ chốc lát đưa cho nàng một viên đan dược.

Cái này là Ngưng Linh Đan mà hẳn mới trộm được của Linh Lung. Lúc nàng cho hẳn ăn hẳn đã nhanh chóng lấy lọ đan này, do trước kia móc túi khá chuyên nghiệp nên hẳn mới tìm hiểu để phòng ngừa không ngờ giờ đây lại vận dụng. Linh Mộng cầm viên đan dược, quay người hỏi hẳn:

-Cái này không phải độc dược. Hình như ta từng thấy muội muội sử dụng, cái này là do muội muội chế ra mà.

Vương Lăng không khỏi khâm phục đôi tỷ muội này, hai người đều có tài trong phục dụng dược liệu có lẽ khác với luyện đan nhưng cơ bản vẫn liên quan đến nhau, hẳn cười nói:

-Cái này muội muội người gọi là Ngưng Linh Đan, làm người dùng không thể dùng linh lực.

-Nếu vậy ta làm sao dụ hẳn uống chứ.

-Cái này đơn giản. Tỷ hẳn thế nào cũng uống say, người kêu hẳn đây là giải rượu đưa cho hẳn. Hẳn đối với người căn bản không nghi ngờ nên yên tâm.

-Ta hiểu. Công tử yên tâm.

Nói đến đây thì bên ngoài một trận ồn ào náo nhiệt hiển nhiên Bạch Đồ trở về.

Đám thuộc hạ cung cung kính kính chúc mừng hẳn ở bên ngoài. Bạch Đồ vui vẻ cười nói, giọng ồm ồm đứt quãng cũng hiểu là đã say ngất, hẳn ngay sau đó tiến đến trường phòng nhìn thấy Linh Mộng miệng cười thỏa mãn:

-Nương tử, để nàng đợi lâu.

-Ngươi sao lại say đến như vậy. Cả người nồng nặc mùi tửu.

Vương Lăng trốn sau trường màn không ngờ nàng lại phối hợp ăn ý như vậy không như vẻ bề ngoài.

-Hôm nay là ngày vui. Phải uống say cùng huynh đệ mới đúng. Ta cùng bọn chúng vào sinh ra tử, nếu không uống là không nể mặt huynh đệ.

-Ta hiểu. Ngươi cũng cần giữ gìn sức khỏe. Uống nhiều không tốt.

-Cảm ơn nàng. Ta nhất định đối với nàng toàn tâm toàn ý.

Vương Lăng nghe Bạch Đồ nói cũng khinh bỉ không ngờ hắn lại trắng trợn như vậy, còn nói toàn tâm toàn ý thế mà đánh chủ ý lên người Tô Dịch. Linh Mộng cũng không để ý đến lời nói Bạch Đồ mà lấy ra một khoản đan dược đưa hắn:

-Đây là đan dược giải rượu. Ngươi dùng nó giải trừ tửu khí trên người đi.

-Cảm tạ nương tử.

Bạch Đồ đem đan dược nuốt vào, ngay sau đó hắn cũng không cảm thấy dị dạng gì.

Vương Lăng thấy vậy cười ha hả, nghe tiếng cười Bạch Đồ giật mình nhìn lại thấy Vương Lăng, hắn lúc này đã mang lại bộ dáng tiêu nhị kia. Bạch Đồ nhận ra hắn giọng cảm phần ngón tay chỉ thẳng:

- Là ngươi. Ngươi làm gì ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Thu phục thổ phỉ (4)

Vương Lăng cười nhìn Bạch Đồ, hai mắt híp lại:

-Cái này, dĩ nhiên là đến để thu phục ngươi rồi.

-Hoang đường. Dựa vào bản lĩnh của ngươi.

-Ngươi có thể thử.

Bạch Đồ định dùng linh lực phát động nhưng nhận ra linh lực trong người đi đâu hết không tài nào sử dụng được.

Hắn kinh hãi thì Vương Lăng đã áp sát người hắn đem dùng hàn khí đóng băng cả người Bạch Đồ chỉ để lại phần đầu. Vương Lăng ngạo nghễ nhìn Bạch Đồ đang bất động hai mắt trừng to nhìn hắn.

Bạch Đồ nhớ lại viên linh đan mà Linh Mộng đưa hắn ánh mắt cảm phần nhìn nàng khiến Linh Mộng phát run. Vương Lăng thấy vậy hừ lạnh:

-Vốn dĩ là ngươi làm quá nhiều việc ác, ta hôm nay thay trời hành đạo. Thế nhưng nếu ngươi nếu chịu quy thuận ta có thể tha cho con đường chết.

-Phi. Tiểu nhân phản bội cũng đòi làm anh hùng.

-Phản bội a. Ta phản bội ngươi bao giờ.

Nói rồi Vương Lăng trở lại dáng vẻ của hắn, Bạch Đồ hai mắt không tin vào người trước mặt hắn. Lúc này hắn mới ý thức bản thân rơi vào một cái bẫy đáng sợ của đối phương.

-Muốn giết cứ giết. Ta không phải loại ham sống sợ chết.

-Ngươi còn lộ vẻ quân tử cho ai xem đây.

-Ta sống không thẹn với lương tâm.

-Không thẹn với lương tâm nha. Ngươi rõ ràng là biết Linh Mộng không thích ngươi mà còn bắt ép nàng cưới ta. Còn hứa sẽ suốt đời toàn tâm toàn ý thế mà còn đánh chủ ý đến nữ nhân khác. Ta thấy ngươi không còn mặt mũi muốn chết sớm thì có.

-Cái này. Ta ...

Bạch Đồ ghen lời, quả thật đúng như những gì Vương Lăng nói, hắn còn có chủ ý với Tô Dịch, xưa nay hắn không tốt nữ sắc nhưng lại si mê hai người này. Vương Lăng thấy bộ dáng đờ người của Bạch Đồ hài lòng nói tiếp.

-Lại nói nha. Ngươi là thổ phi đem lại cho thị trấn bao phiền phức, còn ức hiếp người, giết người phóng hỏa, cướp của, không việc ác không làm.

-Ta không có.

-Không có. Ai trong trấn cũng có thể liệt kê tội ác các ngươi mà kêu không có nha. Không nói đi xa, liệu việc ngươi đánh chủ ý cướp của ta là đủ.

-Hừ. Ta chỉ cướp của bọn quan ô, nhà giàu các ngươi, không hề làm gì dân chúng bình thường, bọn ta còn phân chia cho người nghèo quanh trấn, không tin ngươi có thể hỏi.

-Thế chuyện tỷ muội Linh Mộng thì sao đây.

-Ta chỉ là thấy thích nàng nên mới mời nàng về doanh trại ai ngờ nàng hiểu lầm ta có ác ý.

Vương Lăng thấy bộ dáng Bạch Đồ không hề giống nói dối, Vương Lăng lâm vào trầm tư.

Suy nghĩ thấy đối phương lời nói có phần đúng, dù sao hắn đến trấn cũng thấy người đi đường toàn là thường dân, kẻ nghèo khó không tỏ ra vẻ sợ sệt gì cả, còn dáng vẻ thô kệch của Bạch Đồ cũng khiến người khác sợ hãi.

Việc làm của Bạch Đồ có lẽ làm ảnh hưởng đến lợi ích của đế quốc nên đế quốc mới cử một vị tướng đi dẹp giặc còn không chỉ là một đám thổ phi chắc chắn đế quốc cũng không bận tâm đến lợi ích người dân.

Vương Lăng chắc chắn suy nghĩ của hắn, giờ đây hắn muốn thu phục một tên mãnh tướng như Bạch Đồ, hắn nhìn Bạch Đồ cười nói:

-Được. Ta tin ngươi, giờ ngươi nếu đồng ý đi theo ta, ta sẽ cho ngươi hưởng rất nhiều lợi ích.

-Lợi ích gì. Ngươi đừng hòng lừa ta.

-Mục đích của ngươi khi làm cướp là gì.

-Dĩ nhiên là giúp đỡ những người dân nghèo khổ đang thiếu ăn thiếu mặc kia. Những thổ phi kia cũng là vì người thân mới gia nhập.

-Nếu vậy ngươi có thể đi theo ta. Ta sẽ tạo nên đế quốc mà các ngươi có thể yên tâm sống, không còn cảnh đói nghèo nữa.

-Làm sao ta có thể tin.

Bạch Đồ ánh mắt có chút kích động, hai mắt mong chờ nhìn người thiếu niên trước mặt, dù hắn tuổi còn nhỏ nhưng với Bạch Đồ lại là người đáng để hắn phục mệnh. Vương Lăng quỳ xuống, tay phải giơ cao, tay trái để trước ngực:

-Ta xin thề dưới Quang Minh nữ thần, ta Vương Lăng, sẽ xây dựng một đế quốc nơi con người có thể an cư lạc nghiệp, không còn cảnh nghèo khổ bất cứ đâu.

Bạch Đồ giờ đây đã hoàn toàn đặt niềm tin vào Vương Lăng, hắn đã nghe về tài năng của Vương Lăng dù biết cũng do thiên phú, hắn cũng có cảm giác bản thân sẽ làm được việc lớn nếu theo Vương Lăng.

Linh Mộng hai mắt nhìn chăm chăm Vương Lăng trong lòng tràn ngập yêu thích. Vương Lăng giải trừ băng kết trên người Bạch Đồ, ngay sau đó Bạch Đồ quỳ xuống về mặt kích động nhìn Vương Lăng:

-Bạch Đồ cùng cả huynh đệ nguyện sống chết đi theo chủ nhân.

-Được rồi. Đứng lên đi.

Vương Lăng đỡ Bạch Đồ đứng dậy, vẻ mặt vui mừng. Hắn không ngờ dễ dàng thu phục đám người Bạch Đồ như vậy, thu phục kẻ măng phu quả nhiên tốt nhất là dùng thành ý.

Vương Lăng cười bảo Bạch Đồ sắp xếp kêu huynh đệ tụ tập chung diện chủ nhân mới là hắn. Bạch Đồ không chần chờ ngay lập tức đi chuẩn bị đâu có quan tâm đến động phòng hoa chúc nào nữa, với hắn sự nghiệp đặt trên tất cả.

Ngay sau đó cả đám huynh đệ thổ phi tập trung đầy đủ còn có cả Linh Lung cùng Hùng Hải.

Vương Lăng nghe Bạch Đồ nói về ý định mới của hắn khi đầu phục Vương Lăng từng người. Lúc đầu có mấy người lộ vẻ do dự cùng bất mãn ngay sau đó Vương Lăng khôn khéo đem lợi ích nói ra cùng bồi thường số lượng lớn tài sản cho người đã chết dưới tay hắn, lúc này mọi người mới thuận phục.

Vương Lăng nghe Bạch Đồ nói về Hùng Hải, hẳn vốn là người trong Thiết Bàng Môn, một trong những tông môn lớn chỉ sau Minh Lam Tông, hẳn bị trục xuất và trọng thương được Bạch Đồ cứu nên hẳn mới đầu nhập Bạch Đồ.

Ý định của Bạch Đồ thì Hùng Hải không có ý định phản đối gì còn có chút vui vì bản thân hẳn có cơ hội tạo dựng sự nghiệp danh chính ngôn thuận trở về tông môn. Linh Lung cũng mặt đầy hứng thú nhìn Vương Lăng, ánh mắt long lanh cảm giác Vương Lăng có chút quen thuộc nào đó.

Lúc này Vương Lăng tuyên bố chính thức thành lập Huyết Linh, mục tiêu duy nhất là tái lập cơ cấu thể chế đế quốc.

Vương Lăng đưa cho Bạch Đồ một nửa tài bảo hẳn kiếm được nhằm giúp đỡ cùng xây dựng cơ sở ở Bạch Nguyệt trấn, đây là nơi giao nhau của 2 đế quốc nên rất quan trọng.

Đề xuất một vài ý tưởng sau đó Vương Lăng nhanh chóng cho người đi kiểm tra đám người Tô Dịch. Lúc này Tô Dịch với Từ Y Tiên mới biết Vương Lăng đã thu phục hoàn toàn thổ phi, cả 2 lộ ra vẻ thần phục có chút tự hào.

Lúc này Long Tam lại xuất hiện nhằm ý đồ cứu Vương Lăng, Hùng Hải nhanh chóng nhảy ra đối chiến. Vương Lăng cũng không ngăn cản, cả hai đánh nhau tạo ra vô số dư chấn làm tan hoang cảnh vật xung quanh, đánh tới cân tài cân sức ngay sau đó đều rã rời bất động nhìn nhau. Vương Lăng lúc này mới giảng hòa đem sự việc kể ra, cả 2 cười ha hả vào trong trường bông uống rượu, hết đầu lực sang đầu tư.

Tô Dịch cùng Từ Y Tiên thấy Vương Lăng vui mừng chạy đến, Từ Y Tiên nhảy vào lòng Vương Lăng mà không ý thức được bao ánh mắt đang nhìn nằng. Lúc này từ bên ngoài chạy đến một tên thủ vệ hét hải chạy đến báo cáo:

-Bẩm chủ nhân. Quân đội đế quốc đang công lên núi.

Vương Lăng cả kinh, vốn dĩ hẳn định chế phục thổ phi nhưng giờ đây là Huyết Linh đoàn của hẳn. Vương Lăng nhanh chóng triệu tập huynh đệ trong doanh trại tìm cách ứng phó.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Nói dối như nói thật

Theo Vương Lăng biết thì Huyết Linh đoàn có hơn 200 người còn quân đế quốc đến 1000 người.

Địa hình xung quanh doanh trại toàn là rừng cây bằng phẳng, có thể đánh du kích tổn hại lực lượng địch, gió thổi theo hướng bia rừng cũng có lợi dùng ‘Nhuyễn Hợp Hương’.

Điều Vương Lăng quan tâm là đối với hẳn thắng thua đều có hại.

Nếu thắng thì lại đắc tội với đế quốc, quân số của hẳn cũng sẽ thương vong không ít, sau này đế quốc chắc chắn sẽ chắn ngang đường phát triển của hẳn.

Hẳn thua thì khỏi nói cũng biết vừa tạo ra uy danh cho Chu gia sau này khó bề lật đổ còn làm tiêu thoát quân binh hẳn mới kiếm được.

Chỉ có cách hẳn danh chính ngôn thuận thu phục thổ phi cùng tạo phúc trong trấn mới để lại ấn tượng sâu trong lòng dân chúng. Cả đám người sôi nổi bàn tán đều quyết định sống chết, Tô Dịch thấy Vương Lăng lâm vào trầm tư thì cười nhẹ tiến sát người Vương Lăng thỏ thẻ bên tai:

-Ta có cách giúp người.

-Người có cách.

Vương Lăng kích động nhìn nàng như nhìn thấy ánh sáng trong đêm tối. Tô Dịch cười quyến rũ nhìn hẳn:

-Ta giúp người nghĩ cách người cho ta cái gì nào.

-Người muốn gì. Chẳng phải ta đang bị người không chế sao

-Cái này không giống nhau. Chỉ có là cam đoan tình nguyện ta mới ưng ý, cái kia như bắt ép người làm ta không yên tâm.

-Ruột cuộc là muốn ta làm gì.

-Sau này sẽ nói người biết. Thế nào, đồng ý hay không.

Vương Lăng lúc này không hiểu nàng nghĩ gì chỉ mong giải quyết vấn đề trước mắt.

-Người nói rõ ràng điều kiện đi.

-Chưa đến thời điểm, không thể nói,

-.....

Vương Lăng không biết nàng sau này bắt hắn làm gì, nhưng hắn không hiểu sao nàng lại tự tin hắn sẽ giữ lời. Hắn nghĩ nếu việc đó hắn làm không được thì quit nợ cũng được.

Như nhìn ra tâm tư hắn, Tô Dịch thổi một hơi ấm nóng vào tai hắn làm hắn rạo rức sau đó mới thản nhiên cười nói:

-Yên tâm. Việc này ngươi làm được, ta cũng không sợ ngươi nuốt lời.

-Được. Một lời đã định.

Vương Lăng giờ ngón tay út hướng phía Tô Dịch khiến nàng không hiểu, hắn cũng biết nàng không hiểu nên cầm lấy tay nàng nắm lại cảm ngón tay mềm mại mọc ngón.

Tuy nàng không biết hắn làm vậy có phải phong cách đặc biệt nào đó không nhưng hiểu hắn làm gì để làm gì, trong lòng nàng có chút vui sướng cùng thẹn thùng không biết vì sao.

Tô Dịch ghé sát tai Vương Lăng thò thè kể chi tiết kế hoạch cho hắn, Vương Lăng lúc này mới vui vẻ cười tươi hân hoan lên má nàng chạy ra ngoài, Tô Dịch bắt gặp trước hành động của hắn mặt trở nên đỏ hơn bao giờ hết.

Theo lời Tô Dịch nói thì tên áo choàng đen hắn từng giao đấu từng là người của Vạn Độc Môn, hắn có nhiệm vụ ra ngoài tìm Tô Dịch quay về, do nàng quá bướng bỉnh nên hắn đã hạ độc bắt ép nàng về.

Ngoài ra hắn còn có một nhiệm vụ, cụ thể là con trai thứ 3 của hắn Chu Bảo bị bệnh nặng không tìm ra nguyên nhân, điều này là do Vạn Độc Môn gây ra.

Vạn Độc Môn lại hạ lệnh cho thủ hạ đi tìm Chu gia giúp chữa bệnh nhưng thật ra là khống chế Vạn Đà để quốc. Đối với Chu Khương thì Chu Bảo là con trai của phi tần hắn yêu thích nhất còn là người có khả năng thừa kế Chu gia.

Do đó Chu Phi có trách nhiệm hộ tống hắn đến chữa bệnh cho Chu gia, việc biến mất của tên này chắc chắn làm Chu Phi cuồng cuồng lên. Cũng may là Tô Dịch cho người xử lý sạch sẽ dấu vết tên áo choàng đó nên Chu Phi muốn tìm cũng không ra. Do sợ bị trách phạt nên Chu Phi mới muốn khăn trương đẹp thổ phi lấy công chuộc tội đây.

Bây giờ chỉ cần Vương Lăng hóa trang thành người thần bí kia là dễ dàng đánh lừa Chu Phi, cả hai đều không thần thích nên việc lộ sơ hở là không thể nào. Hóa trang thành người thần bí Vương Lăng dùng ‘Phi Quang Dục’ nhanh chóng tiếp cận đoàn quân để quốc.

Từ xa xa truyền đến tiếng hành quân của quân đội. Vương Lăng nhanh chóng tiếp cận đoàn quân, thấy một người mặc áo choàng đen xa lạ cả đám binh lính bao vây hắn lại. Vương Lăng mới lộ ra giọng nói ồm ồm:

-Thông báo với tướng quân mây người có Độc tiên sinh muốn gặp.

Mấy tên lính nhìn nhau nghi ngờ nhưng sợ ảnh hưởng việc lớn sẽ không gánh nổi tội nên vẫn phân người đi thông báo với Chu Phi. Chu Phi biết tin vui mừng triệu người đi gọi Vương Lăng, thấy được bộ dáng Vương Lăng, Chu Phi hí hửng.

-Độc tiên sinh. Bấy lâu nay ngài đi đâu làm ta vô cùng lo lắng.

-Ta có việc cần làm nên mới tách ra mà không thông báo. Thật xin lỗi.

-Không sao. Ngài an toàn là tốt.

-Mấy người đang định đẹp thổ phi sao.

-Đúng vậy. Vết thương ta đã hồi phục không thể để chúng tác quái làm hại người dân được nữa. Trừ sớm ngày nào tốt ngày đó.

Chu Phi vốn chỉ muốn nhanh chóng kiếm công chuộc tội giờ Độc tiên sinh đã quay về cũng làm hắn yên tâm nhưng thổ phi vẫn phải trừ. Vương Lăng cười lạnh, hắn không ngờ Chu Phi không chút nghi ngờ mà tin hắn là Độc tiên sinh, cũng dĩ nhiên việc của Chu Bảo rất ít người được biết.

-Ta có việc muốn nói riêng với tướng quân.

Vương Lăng ngó xung quanh hộ vệ, Chu Phi cũng hiểu ý nhìn đám thuộc hạ:

-Các người rui ra đi.

Đám binh lính nghe vậy nhanh chóng tránh ra xa nhưng vẫn để ý động tĩnh xung quanh. Chu Phi nhìn Vương Lăng lộ vẻ khó hiểu.

-Không biết Độc tiên sinh muốn nói gì với ta.

-Cái này. Ta muốn tướng quân rút lui.

-Rút lui. Điều này tuyệt đối không được. Nếu ta rút lui làm sao ăn nói với bộ hạ cùng binh lính đây.

Chu Phi nhú mày trả lời, Vương Lăng biết ngay đối phương sẽ trả lời như vậy, đặt hai tay sau lưng nhìn về phía doanh trướng.

-Tướng quân có điều không biết, bấy lâu nay ta tiềm ẩn vào trong doanh trại của đám thổ phi.

-Độc tiên sinh làm gì phải mạo hiểm như vậy.

-Dĩ nhiên phải mạo hiểm. Vì việc này có liên quan đến việc chữa bệnh cho Chu Bảo thái tử.

-Tại sao lại có liên quan.

-Ta phát hiện trong trại đám thổ phi có vài tên có căn bệnh có triệu chứng giống hệt của Chu Bảo điện hạ. Do ta vẫn không hoàn toàn nắm chắc có thể trị tận gốc nên mới đem những tên này ra thử nghiệm xem xét.

-Cái này có gì khó. Chỉ cần bắt mấy tên đó lại cho tiên sinh thử thuốc là được.

-Cái này không thể. Vốn dĩ lúc đầu ta chỉ phát hiện ra một người, ngay sau đó càng thêm nhiều trường hợp mắc bệnh. Ta nghi ngờ trong doanh trại có người hạ độc đám người này. Những người dùng độc chuyên tìm những đối tượng dễ thử độc. Nếu bây giờ tiêu diệt thổ phi sẽ kinh động đến hãn. Ta cần độc được của hãn để nghiên cứu thuốc giải, nếu hãn đi mất hoặc bị giết thì làm sao đây. Ta lại không biết hãn là ai.

-Nhưng việc tiêu diệt thổ phi giờ cũng đâu thể ngừng được.

-Cái này tướng quân khỏi lo. Bất cứ ai chuyên dùng độc được chắc chắn sẽ tiêu diệt sạch sẽ chúng cứ không cần chúng ta ra tay. Còn về binh lính cứ bảo ta dùng độc được hạ độc là được, cũng không cần hao tổn binh lực.

-Cái này rất tốt. Tiên sinh quả nhiên bất phàm.

Chu Phi cười ha hả, ngay sau đó ra lệnh cho binh lính rút lui. Cả đám binh lính nghe lệnh không do dự cũng ngay lập tức rút khỏi, tất cả binh lính ở đây là tinh nhuệ do chính Chu Phi huấn luyện nên lời hãn nói bọn chúng không có bất cứ ý phản đối nào.

Vương Lăng cười tươi đi cùng với đám người, Chu Phi thì vui mừng không thôi, vốn dĩ mất Độc tiên sinh làm hãn mất ăn mất ngủ giờ không chỉ kiếm được Độc tiên sinh còn không hao tâm tổn binh mà đẹp được đạo tặc.

Hãn chỉ cần đem lời Độc tiên sinh nói với hãn thì bộ hạ cũng sẽ không trách tội hãn thậm chí cao hứng phong thưởng thêm không chừng.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Mỹ nữ đầy nhà

Vương Lăng lúc này trong lòng mới nhẹ nhõm, lời nói của hãn thực sự đem lại rất nhiều ích lợi.

Đầu tiên giúp cho quân đội đế quốc rút lui, giải trừ nguy cơ cho Huyết Linh đoàn, không gây thù với Mạn Đà đế quốc.

Thứ hai, tạo cơ hội cho hãn xây dựng danh tiếng, do cả thổ phi là người dân trong trấn nên việc thổi phồng tên tuổi hãn là không khó. Hơn phân nửa dân ông trong trấn là người Huyết Linh đoàn cùng uy tiếng của Bạch Đồ đối với tầng lớp hạ lưu rất lớn nên đám quan quân, nhà giàu cũng không thể ảnh hưởng được.

Thứ ba, tạo điều kiện tiên quyết cho sự biến mất của thổ phi, do cả đám thổ phi đều che mặt nên ít khi thấy mặt cũng không quan tâm chỉ có Bạch Đồ cùng Hùng Hải là quen biết Chu Phi thì hãn cũng không lo. Nếu đế quốc biết tin hãn là anh hùng cũng chỉ cho là hãn ăn may thôi vì chỉ có đế quốc biết sự tình thực hay chính xác hơn là Chu Khương cùng Chu Phi là rõ ràng nhất. Hãn biết đế quốc sẽ không đại mà làm lớn chuyện này.

Vương Lăng dự định ở trấn này xây dựng một tiêu cục hộ tống bảo hộ hàng hóa trên danh nghĩa để hãn dễ dàng hoạt động. Vương Lăng được Chu Phi cấp cho một phòng còn cho người bảo vệ bên ngoài, Vương Lăng cũng không từ chối vui vẻ vào phòng.

Ngay sau đó hãn theo cửa sổ dùng ‘Phi Quang Dực’ quay lại doanh trướng. Đến nơi Vương Lăng thấy cả đám người đang bàn tán sôi nổi thì cũng biết mấy người nói về vấn đề gì. Thấy Vương Lăng tiến vào cả đám người yên lặng nhìn hãn, Tô Dịch cũng lộ vẻ thần phục, nằng chỉ cho hãn biết về việc của

-Không có gì. Chỉ là lừa hấn hai người kia rất yếu mà thôi. Đừng lo hấn không mạnh hơn SỞ Otiều thư đâu nên chúng ta tạm thời rời đi.

-Thật sao.

-Nhanh rời đi thôi.

-Đội đã. Y phục ta.

-Là ta thất lễ.

Hấn cười lấy ra y phục bao bọc quanh người nàng rồi bế nàng rời đi. Hấn Tổ Cẩm đỏ mặt để hấn bế lấy, được một lúc nàng mới lên tiếng.

-Liệu hai người kia có chuyện gì xảy ra không.

-Đừng lo họ rất lợi hại.

-Nhưng ta có chút lo lắng.

-Thôi được để ta quay lại kiểm tra.

-Ừm. Làm phiền người.

-Không phiền, nếu là tiểu thư thì nói gì ta cũng nghe.

-Cảm ơn người, Trần Bạch.

Hấn Tổ Cẩm vui vẻ cười làm hấn xao xuyến. Ngay sau đó hấn để nàng một gốc cây rồi quay người đi. Hấn lập tức gặp lại Tam Tháo đang vác trên 2 vai là 2 nữ nhân, gã đặt 2 nàng xuống rồi tiến tới bên cạnh Trần Bạch cười vỗ vai, hai nữ nhìn lại thì thấy Trần Bạch thì kinh hô, lại thấy hấn thân thiết với Tam Tháo thì nhủ mảy tỏ vẻ căm tức. Trần Bạch cũng nhận ra 2 nữ nhân kia cười lạnh, nói nhỏ với Tam Tháo:

-Việc xử lý 2 nữ nhân đó tùy ý đại ca, như đã hứa xin đừng đụng tới Hấn cô nương.

-Dĩ nhiên không vấn đề gì. Giờ đây ta đã coi người như huynh đệ rồi.

Tam Tháo cười nhìn lại lọ hương kia, nhìn lại Trần Bạch gã vỗ vai vui cười.

-Nếu người đã thích nữ nhân kìa thì để đại ca giúp người.

Hấn lấy ra một lọ xuân dược đưa cho Trần Bạch:

-Cứ dùng cái này thì nữ nhân sẽ ngoan ngoãn phục tùng người.

-Cảm ơn ý tốt đại ca nhưng tiểu đệ tự có cách của mình.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Bộ mặt kẻ vô sỉ (3)

Nói vậy nhưng gã vẫn nhận lấy lọ xuân dược cất vào, Tam Tháo cười lạnh không nói gì nữa mà quay lại muốn hưởng thụ hai nữ nhân kia, Trần Bạch không bận tâm nữa mà quay người rời đi.

Ngay sau đó Tam Tháo lại lần nữa coi bỏ y phục, Tàn Thanh y cùng Sở Ngọc giặt mình quay đầu lại nhìn hoảng hốt.

-Nếu người còn tiến thêm bước thì sau này đừng hòng sống yên ổn.

-Thật sao, ta chỉ biết hiện tại rất tốt.

Tam Tháo cười vô sỉ, như sói đói nhào tới, lần này không như lần trước gã vừa tới thì bị ánh kiếm sắc nhọn kề ngay cổ làm hấn giật mình. Bạch y thiếu nữ theo mùi hương mờ tới, bản tính thiện lương thấy 2 nữ nhân bị khi dễ thì nàng sao dám đứng nhìn. Nàng ra tay rất nhanh không kịp để hấn phản ứng.

-Dâm tặc mau lùi lại.

-Được rồi nữ hiệp.

Tam Tháo nhận ra đối phương mạnh hơn hẳn nên ngoan ngoãn nghe lời, thấy hắn rời xa thì nàng lại quay lưng nó tiếp:

-Mau mặc đồ lại.

-Nghe lời nữ hiệp.

Tam Tháo cười vô sỉ lấy ra ‘Nhuyễn Hợp Hương’ thả ra, Tần Thanh Y cả kinh nhìn qua bạch y thiếu nữ:

-Tiểu muội cẩn thận, hắn đang thả độc khí.

-Đã muộn rồi.

Tam Tháo cơ thể di chuyển đến bên cạnh bạch y thiếu nữ vận chưởng, bạch y thiếu nữ thấy hắn vẫn chưa mặc đồ thì giật mình nhìn cái thứ sấn sùi dưới hàng hắc đồ một chưởng đánh ra vô thức đánh bay hắn tới một gốc cây làm hắn phốc ra ngum máu kinh hoàng nhìn lại:

-Tại sao lại như vậy.

Gã không ngờ ‘Nhuyễn Hợp Hương’ không có tác dụng với thiếu nữ, Tần Thanh Y cũng giật mình nhìn lại nàng:

-Tiểu muội thật lợi hại.

-Tỷ tỷ quá khen. Quen mắt, để muội đây giải độc cho 2 tỷ,

-Cảm ơn muội.

Tần Thanh Y cùng Sở Ngọc nuốt lấy một viên đan dược cả người dần trở nên khỏe trở lại, Hai nàng vui vẻ nhìn lại Bạch y thiếu nữ:

-Cảm ơn muội giúp đỡ, tỷ là Tần Thanh Y.

-Tỷ là Sở Ngọc.

-Cứ gọi muội là Dao Dao là được.

Sở Ngọc cười nhanh chóng giật lấy mạng che mặt trên mặt nàng để lộ một khuôn mặt xinh đẹp khuynh quốc, đôi lông mi dài cùng đôi mắt sáng trong như pha lê, chiếc mũi tinh xảo cùng đôi môi ướt át, làn da trắng như em bé gái, khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết. Là nữ nhân mà Tần Thanh Y cùng Sở Ngọc cũng phải sững sờ trước vẻ đẹp của nàng:

-Dao Dao. Muội thật xinh đẹp, giờ đây tỷ đã hiểu vì sao muội phải mang mạng che mặt rồi. Đến tỷ cũng phải ghen với muội đấy.

-Làm gì có, cả hai tỷ đều rất xinh đẹp mà. Muội mới phải hâm mộ chứ.

Cả 3 nữ cười khúc khích, Sở Ngọc lại nhanh nhẩu hỏi tiếp:

-Làm sao muội lại không bị ảnh hưởng bởi ‘Nhuyễn Hợp Hương’ thế.

-Cái này ...

-Muội ấy không muốn trả lời cũng không cần hỏi tiếp, truyện quan trọng là phải tìm Hàn Tổ Cẩm.

Tần Thanh Y thấy bộ dáng khó xử của Dao Dao thì lên tiếng giải vây, Sở Ngọc nghe Tần Thanh Y nói mới giật mình tỉnh lại:

-Tại sao ta lại quên việc này chứ.

Nàng sau đó quay lại nhìn Tam Tháo, nàng cảm thấy việc Hàn Tổ Cẩm mất tích liên quan tới gã, ngay lập tức đi tới tức giận đá hắn một cái.

-Nói đi, Hàn muội đang ở đâu.

-Ta nói, nữ hiệp tha mạng. Nàng ở bên kia.

Nói rồi hắn chỉ tay qua bên một gốc cây, Sở Ngọc nhanh chóng chạy lại nhưng không thấy gì cả, quay lại về mặt căm tức:

-Ta không hề thấy gì. Có lẽ người chán sống rồi.

-Không thể nào, lúc này là ở đó. Có lẽ là do tiểu đệ ta dẫn nàng đi rồi.

-Tiểu đệ nguoi.

-Đúng, là người khi nãy ấy, các nữ hiệp chắc cũng thấy.

-Nói gì thì nói mau mặc đồ vào.

Dao Dao xấu hổ nhìn hần, nàng thật sự thuần khiết vô cùng chỉ dám đứng xa nói chuyện. Tam Tháo liếc mắt nhìn nàng, giật mình ngỡ ngàng như mất hồn, đến khi nhận một cước của Sở Ngọc mới tỉnh hồn lật đật chạy lại mặc y phục. Sở Ngọc sau đó trối hần lại bằng phù chú cấm chế.

-Mau dẫn ta đi đến chỗ tên kia.

-Được.

Lúc này Trần Bạch đang ở cùng Hàn Tổ Cẩm, cả hai nghe thấy động tĩnh đằng xa thì giật mình.

-Tiếng gì vậy.

-Đề ta đi kiểm tra.

-Cẩn thận.

Trần Bạch nghe nàng nói thì âm lòng bỏ đi, hần núp gần đó nhìn lại thấy ngay đám Tàn Thanh y thì sững người, nổi lo lại lần nữa ập tới.

-Hần nói là ở gần đây. Rõ ràng là vậy mà.

-Đừng có giờ trò.

Sở Ngọc bức tức đẩy ngã hần ra đất chia thắng mũi kiếm

-Giờ mặt đủ rồi, đề ta giết nguoi tại đây.

-Đội đã, không nên giết người, dù sao cũng là một mạng người.

Dao Dao có chút không tình nguyện chạy ra ngăn cản, Tam Tháo nhìn Dao Dao như nhìn thấy nữ thần của đời mình, không hề có chút dâm ý nào nữa mà thay vào đó là tôn sùng như thần nữ. Tàn Thanh Y cũng chạy ra cản ngăn cũng vì việc khác:

-Từ từ giết hần, chúng ta còn không biết vì sao hần lại có ‘Nhuyễn Hợp Hương’.

-Tỷ nói đúng, phải hỏi cho ra lẽ.

-Muội cũng muốn biết.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Bộ mặt kẻ vô sỉ (4)

Trần Bạch biết đối phương đang dồn ép hần, mồ hôi chảy đầm đìa, quay qua nhìn Tam Tháo ra hiệu ánh mắt với gã, gã tuy không hiểu nhưng nghĩ đối phương đang giúp gã thì gật gù trả lời. Đám nữ không hề phát hiện ra biểu hiện của hần, tất cả đều cho hần không phải loại tốt đẹp gì.

-Hàn muội đâu rồi, có nắm chỗ nguoi không.

-Cái này thì hai người yên tâm, cô ấy không có vấn đề gì. Đang nằm đằng kia nghỉ dưỡng.

Trần Bạch chỉ vào chỗ Hàn Tổ Cẩm đang nghỉ ngơi, Tàn Thanh Y cùng Sở Ngọc và Dao Dao tiến vào, mặc kệ Tam Tháo dù sao gã cũng dính cấm chế yếu tới nỗi dung linh chưa đạt tới, còn có Dao Dao ở đây nữa muốn chạy cũng khó. Chúng nữ gặp lại nhau vui mừng trò chuyện.

-Muội không có bị làm sao chứ.

-Muội không sao, may nhờ có Trần Bạch ra tay nên muội mới giữ được trong sạch.

-Hần ta sao, thật hần cứu muội sao.

-Đúng rồi, tuy Trần Bạch không được mạnh mẽ nhưng hấn rất bản lĩnh có thể thuyết phục được tên kia.

-Chẳng lẽ thật sự hấn nói thật sao.

Chúng nữ nhìn nhau, Sở Ngọc cùng Tần Thanh Y lắc đầu không thể tin. Ngoài này Trần Bạch ngay lập tức lợi dụng thời cơ nói chuyện cùng Tam Tháo:

-Đại ca không vấn đề gì chứU

-Không vấn đề gì. Chỉ là cảnh giới có chút giảm sút.

-Hay là dùng ‘Nhuyễn Hợp Hương’ đối phó đám người kia.

-Không được, nó không có tác dụng với nữ nhân kia.

-Không tác dụng?

-Phải, ta cũng không hiểu. Với lại ta cũng thấy bản thân làm việc không đúng, có lẽ ta nên thay đổi.

-Vì sao đại ca lại trở thành như vậy.

Trần Bạch không dám tin khi nghe Tam Tháo nói câu vừa rồi, trong đầu Tam Tháo hiện lên hình ảnh nữ thần Dao Dao.

-Vì sao ư. Ta cũng không biết.

-Nếu vậy là đại ca không muốn tiếp tục sao.

-Có lẽ nên từ bỏ lần này thôi.

-Thật sao, ngươi chịu từ bỏ sao. Nhưng ta thì không từ bỏ được.

Trần Bạch lấy ra một con dao đâm ngay tim của Tam Tháo, gã hai mắt tròn tròn nhìn Trần Bạch, hét lên một tiếng ngã xuống không kịp trăn trối.

-Ngươi đã biết quá nhiều, nếu còn sống thì sẽ rất bất lợi cho ta.

-Chuyện gì.

Đám nữ nghe tiếng hét chạy ra, Trần Bạch nhắm nghiền mắt, tay vận một chiêu đánh thẳng vào ngực của hấn, hấn phốc ra miệng máu nằm đơ ngay sau đó. Đám nữ đi ra thấy cảnh tượng này thì giật mình.

-Tại sao hấn lại chết rồi, là ngươi giết hấn.

-Phải là ta giết hấn.

-Tại sao, là để thủ tiêu nhân chứng sao.

Tần Thanh Y ánh mắt lạnh lùng nhìn hấn, Hàn Tổ Cẩm chạy đến bên Trần Bạch đỡ lấy hấn:

-Chẳng phải hấn cũng bị thương sao, dù sao tên đó cũng đáng chết mà.

-Ai biết mục đích hấn là gì.

-Thế nhưng ...

Hàn Tổ Cẩm muốn nói lại thôi, Trần Bạch giọng nói yếu ớt:

-Thật ra ta cũng là vì mọi người thôi.

-Vì bọn ta, nực cười.

-Hấn muốn ta giúp hấn hạ được mọi người.

-Thật vậy sao.

Trần Bạch lấy từ trong người ra lọ xuan dược mà tam Tháo đưa cho, Dao Dao cầm lấy khế ngùi:

-Dược tính khá cao, nhưng đối với người bình thường dính phải thì thật rất nguy hiểm.

-Hấn muốn ta hạ dược vào thức ăn cùng đồ uống mọi người, ta vì từ chối nên khiến hấn tức giận, nào ngờ hấn vẫn còn đủ sức ra đánh ta một chiêu,

sánh.

Hai người này Vương Lăng biết là Tần Thanh Y cùng Sở Ngọc, hai nàng cũng ngạc nhiên nhìn hần vô cùng vui mừng, thoát chốc Tần Thanh Y tức giận tới nhéo lấy lỗ tai Vương Lăng:

-Bọn ta vất vả kiếm chàng, thế mà giờ chàng lại rình trộm người ta tắm.

-Xin tha a. Ta vô tội mà... a..

Vương Lăng cười khỏ, nhìn nữ nhân của hần đang lỏa thể da thịt trắng hồng, động thái động lòng người, còn vì sự việc vừa mới đây dục hòa bao ngày công tâm, hần không nhịn được mà ôm nàng lại, đôi môi tham lam hôn lên môi nàng, chiếc lưỡi thành thực càn quét thu thập dịch chất, đôi tay nắn bóp bờ mông căng tròn của nàng.

Tần Thanh Y sững sờ, xấu hổ vì làm việc này trước mặt người khác, Sở Ngọc đỏ mặt tỏ vẻ không quan tâm nhưng lòng có chút ghen tị, vị thiếu nữ kia thì há hốc mồm thấy bạn hữu mới quen bị nam nhân kia chiếm tiện nghi thì tức giận, lao tới đánh tới Vương Lăng.

Hần cũng nhận ra đòn công kích của nàng, lấy một tay tùy tiện ra đỡ nào ngờ lượng linh lực lớn hơn dự đoán của hần làm hần thối lui, trong lòng vẫn ôm lấy Tần Thanh Y.

-Dâm tặc, mau thả Thanh Y tỷ ra.

-Dao Dao muội hiểu lầm rồi hần và tỷ ...

Cô nàng không nghe Tần Thanh Y nói tiếp, băng lao hiện ra hướng phía Vương Lăng, hần cũng sợ Tần Thanh Y bị thương nên buông bỏ nàng ra nhảy ra xa muốn tránh né, hần biết rõ nữ nhân trước mặt mạnh hơn hần. Tần thanh Y đánh vô lực ngăn cản, Sở Ngọc cười hi tới bên cạnh nàng.

-Tỷ đừng lo, sẽ không có việc gì nghiêm trọng xảy ra đâu. Trước tiên cứ thay đồ trước đã.

-Ừm

Tần Thanh Y nhận ra bản thân đang lỏa thể, mau chóng cùng Sở Ngọc mặc lại y phục, cũng may người nhìn thấy thân thể nàng là Vương Lăng nếu không là nam nhân khác thì nàng sẽ không cách nào bỏ qua, hành động chắc chắn cũng giống thiếu nữ kia liều mạng.

Cả hai mặc lại y phục cùng nhau tới phía trước nhận ra Vương Lăng đang bị đàn áp kích liệt, chực cái băng lao hướng phía hần, mặt nước cũng dần bị đóng băng. Vương Lăng thì cười khỏ không dám công kích, hần không ngờ làm bị thương một mỹ nhân tiên thiên trước mặt.

-Nghe ta nói đã, ta thật không cố ý nhòm trộm mà.

-Đừng leo mép, chịu chết đi.

-Aida. Cô nương mặc y phục lại đi đã rồi đánh tiếp.

Quả nhiên thiếu nữ dừng lại nhận ra bản thân lỏa thể rụt theo hần mặt trở nên đỏ chót, càng căm tức nhìn hần khiến hần bất lực giải thích.

-Ta cho ngươi xem đây, dù sao ngươi cũng phải chết. Đây là lần đầu ta có ý muốn giết người đấy.

-A. Khoan đã.

Vương Lăng nhận ra một tia sáng vô cùng nhanh lao đến đánh hần, may hần phản xạ kinh người né ra, ánh sáng bắn vào trong rừng cây làm tan hoang một mảng. Hần nuốt nước bọt nhìn cảnh này, lại những băng lao phóng tới, hần phát tay một dòng nước tách lớp dâng cao lên rồi bị đóng băng tạo hình tường băng cản lại băng lao.

Thiếu nữ tức giận tiếp tục ra những quang cầu bắn tới, hần mau chóng dùng ‘Phi Quang Dục’ né tránh, khiến cho thiếu nữ kia kinh ngạc.

-Đây là chiêu thức gì, sao hần lại có cánh.

-Đừng đánh nữa nghe ta giải thích.

Lúc này thì do tiếng động gây ra vừa rồi nên có người từ trong phía rừng đi ra, cả Vương Lăng cùng thiếu nữ kia hoảng hốt nhận ra. Vương Lăng cảm nhận có hơn 10 nguồn linh lực dao động cũng chỉ ở dung linh cảnh, nhưng sau đó thì cảm nhận có nguồn linh lực cường đại hơn của nguyên lực cảnh giả.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Thân phận bại lộ? (1)

Nhìn từ đằng xa có vô số kẻ tiến tới, hắn đang quan tâm tới an nguy nữ nhân hắn thì nhìn lại thấy thiếu nữ kia dường như không nhận ra bản thân đang lơ đãng, hắn có chút không đành lòng bay tới ôm nàng vào lòng mặc nàng giãy giụa.

- Suyt. Có người đang tới còn có kẻ rất mạnh, ngươi chắc không muốn bị nhìn thấy như bây giờ chứ.

Nghe hắn nói thiếu nữ khẽ run, không chống cự nữa để hắn ôm lấy đem tới một mồm đá.

- Ngươi thay quần áo đi, ta quay lại kiểm tra 2 nàng.

- Từ từ đã.

Thiếu nữ kia bàn tay nắm lấy góc y phục hắn, hắn quay người như để không nhìn thấy nàng, biểu hiện như một quân tử cũng khiến nàng bớt giận chút ít.

- Chuyện gì.

- Ta không mang theo y phục.

- Cảm lấy che tạm ta qua bên kia kiểm 2 nàng rồi lấy y phục cho ngươi.

- Cảm ơn. Có vẻ như ngươi không phải là người xấu.

Thiếu nữ nhỏ giọng đáp trả.

- Cái gì.

- Không có gì. Ngươi mau đi.

Vương Lăng lột ra lớp y phục bên ngoài để lộ cơ thể rắn chắc thu hút nữ nhân, thiếu nữ kia đỏ mặt ậm ừ cảm lấy, tuy y phục đã ướt nhưng có còn hơn không. Vương Lăng ngay lập tức sau đó biến mất tại chỗ tới ngay bên cạnh Tần Thanh Y cùng Sở Ngọc, hai nàng thấy hắn thì vui mừng.

- Dao Dao sao rồi, sao chàng quay lại mà không thấy nàng đâu.

- Nàng đang ở đằng kia, các nàng cảm y phục tới đưa nàng đi. Ta cần phải giải quyết vài con gián đã.

- Là có người tiến tới sao, bọn thiếp cũng cảm thấy được. Chàng cẩn thận đừng để bị thương.

Tần Thanh Y có chút lo lắng nói tiếp, trong thâm tâm nàng luôn không muốn hắn bị chút tổn thương nào, Vương Lăng cười vui vẻ.

- Đừng lo, gấp 10 lần lũ này ta cũng không sợ.

- Léo mép.

Vương Lăng lướt tới hôn lên má Tần Thanh Y cùng Sở Ngọc một cái rồi bỏ đi để lại hai nữ nhân đỏ mặt.

- Kêu nàng ta thay đồ xong thì tới giúp ta một tay.

- Ừm.

Vương Lăng nhận ra kẻ thù có pháp sư còn có cùng thủ đầu sĩ cùng kiếm sĩ, hắn cảm nhận nguyên lực cường giả đang núp đầu đây mà không ra tay. Đám người cũng nhận ra sự hiện diện của hắn, một tên bước ra nhìn hắn.

- Các hạ có phải là Vương thiếu chủ Vương Lăng không.

- Chính ta. Có việc gì sao.

Hắn nhíu mày nhìn lại, không biết là vô tình hay cố tình mà Lang Chân Quân đưa hắn tới chỗ này, gặp lại nữ nhân hắn cũng gặp thêm mấy kẻ này.

- Bọn ta được lệnh bảo hộ thiếu chủ, không hề có ý xấu gì cả.

- Được lệnh, là ai bảo các ngươi.

- Xin thứ lỗi, người đó không muốn công tử biết danh tính.

- Nếu vậy thì làm sao ta có thể tin chứ, với lại làm sao các ngươi biết ta hiện đang ở đây.

không phải là Vương Lăng thật sự, ‘Âm Dương Khí Môn’ chắc chắn nằm trong tay ngươi. Mà theo ngươi người đã đánh hạ Vương Lăng là ai.

- Chẳng lẽ là người của Minh Tôn giáo.

- Cũng đúng một phần nhưng sự thật không phải vậy. Nói thế thôi giờ thì chết đi, còn lại chỉ cần lục soát người ngươi là được.

Tay hắc y nhân hóa đen đánh về phía đỉnh đầu Vương Lăng, lại sau đó một đạo cuồng phong nổi lên đánh tới khiến hắc y nhân phải lùi ra xa quay đầu nhìn mặt kẻ ngang đường.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Thân phận bại lộ? (2)

Ngươi vừa ra tay là một người tầm 25 tuổi, tướng dáng phong lưu, khuôn mặt tuấn tú, mái tóc xanh cắt ngắn, tay phe phẩy cây quạt.

- Thật ngại quá, đây là người mà tông môn bọn ta nên các hạ không thể ra tay động thủ.

- Ngươi là người của Minh Lam Tông, hóa ra là kẻ được cài vào để xem xét kiểm tra của tông môn. Ngăn cản công việc của bọn ta thì có là đệ nhất tông môn cũng đừng hòng.

- Thất kính. Tiểu bối là Mai Dương Tú, đại đệ tử thân truyền của Phong Thanh trưởng lão.

- Nói nhiều làm gì, đã ngươi muốn ngăn cản ta thì chết đi.

Hắc y nhân ập khởi linh lực, một đạo ảnh màu đen hiện ra dưới dạng một con báo to gầm gừ tỏa ra hắc khí.

- Hắc Hóa Linh Báo, cản đường ta chết đi.

- Lập tức tiên bối.

- Kệ ta, nói nhiều.

- Đã tiên bối không chịu nói chuyện thì đành đắc tội vậy. Phong Linh Thửu.

Một con cú màu xanh to lớn sải cánh bay tới tỏa ra sức gió kinh người, hai ảnh thú lao vào tạo ra vô số cây cối xung quanh đổ ngã. Một con sóc màu lục cùng làn hắc vụ màu đen xung đột tạo ra dư lực chấn bay vật thể xung quanh.

Vương Lăng cố đứng dậy tránh ra khỏi chiến trường, cách ra một khúc khá xa thì hắn mới an tâm thở phào nhẹ nhõm nhìn trận chiến trước mặt.

- Chiêu thức thật lợi hại.

- Cái này là hồn lực của mỗi người, ai theo con đường tu luyện linh lực đều có, bản thân ngươi cũng có nhưng để tu luyện cái này thì tốn rất nhiều tài nguyên nên không nhiều người luyện thành hồn lực tạo hình. Dù cảnh giới tuy cao nhưng chỉ có được cảnh giới cao với lượng linh lực hơn người thôi.

Linh Tôn ngay lập tức giải thích khúc mắc cho hắn, hắn gật gù hỏi tiếp.

- Hồn lực của văn bối là gì.

- ... Cái này sau này ngươi sẽ biết.

- Thôi vậy.

Đang lúc đứng ngó thì hắn cảm nhận hơi ẩm lan tỏa bên tai, quay đầu qua hắn thấy một nữ nhân mang mạng che mặt bạch tạng, y phục trắng tuyết, hương thơm ngọt ngào dễ chịu nhưng lại lẫn theo mùi máu đậm đặc tách biệt ra tạo 2 cảm nhận khác biệt về nàng. Bạch y thiếu nữ cười nhìn hắn, bàn tay vuốt ve khuôn mặt hắn, Vương Lăng cảm thấy lạnh run, cơ thể không thể cử động.

- Tiểu đệ, làm sao sợ hãi thế. Bất động như vậy.

- Đại tỷ xinh đẹp. Không hiểu sao cơ thể đệ không di chuyển được chứ không đệ cũng muốn nhìn nhan sắc đại tỷ.

- Hihi. Miệng lưỡi thật ngọt, tỷ có chút yêu thích nhưng đáng tiếc không thể lấy đệ về làm đồ chơi được.

- Là ta sai, Dao Dao cô nương hiền lành đoán trang khác xa nữ nhân ác ma kia, tiên nữ và ác ma quen nhau thì hơi lạ à.

- Bọn ta có chút quen biết, người không cần dò hỏi mất công.

- Haha. Không ngờ thánh nữ cũng rảnh rỗi đến nơi này, người không về làm thành nữ hay làm tiểu thư đài các mà tới chỗ này gây cản trở bọn ta là thế nào.

- Hắn ta Là bạn hữu, không thể không cứu. À không là bạn hữu của bạn hữu ta.

Dao Dao quay đầu nhìn lại hắn có chút bối rối, nghe lời nàng hắn không hiểu nàng là thánh nữ loại gì, nhưng đoán chắc nàng thân phận không tầm thường. Vương Lăng có chút hiểu rõ vài điều, nàng thật sự dùng quang thuật nếu làm thánh nữ thì chắc chắn là của Quang Minh giáo hội, có điều là của nơi nào thì hắn không rõ.

Bạch y thiếu nữ tức giận nhìn chăm chăm Vương Lăng, sát khí tỏa ra mà hầu như chỉ có hắn mới cảm nhận được, hắn lạnh sống lưng cũng biết nàng đang nghĩ Dao Dao và hắn có quan hệ mờ ám. Bạch y thiếu nữ vận khởi linh lực tạo ra những đầu lâu bao quanh á:

- Lăng nhăng. Bọn ta đã được lệnh dù thế nào cũng phải hoàn thành nhiệm vụ, dù cho có người ngăn cản thì là ai cũng được phép ra tay, đừng cản đường ta Lạc tiểu thư.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 101: Thân phận bại lộ? (3)

Nghe lời cái tên "Lạc tiểu thư" làm hắn giật mình, nhớ lại vị tiểu thư của Vạn Độc môn cũng họ Lạc, hắn không nghĩ là trùng hợp. Quả nhiên nàng không hề phủ nhận:

- Cũng không cần giấu, ta họ Lạc cũng là tiểu nữ của môn chủ Vạn Độc Môn, Lạc Nguyên Hồng. Danh tiếng cha ta như vậy thì không nói ai cũng đoán ra được, xin lỗi vì đã giấu hai người.

Lạc Dao Dao quay qua nhìn Tần Thanh Y cùng Sở Ngọc, nàng biết cả 2 bên đối nghịch nhau nên rất khó nói thật, 2 nữ nhân quay qua nhìn nhau không hề tỏ vẻ kinh hoàng mà cười vui vẻ nhìn nàng:

- Không cần lo, muội mãi là hảo tỷ muội tốt của bọn ta.

- Hai tỷ thật tốt. Tại sao hai người tốt như vậy mà đi thích cái tên dâm tặc kia chứ.

Vương Lăng nghe nàng nói có chút bức dọc, đành phải cười khổ bỏ qua, hai nữ cũng cười nhìn hắn. Bạch y thiếu nữ thấy mình rõ ràng bị ngó lơ con tức tới đỉnh điểm.

- Xâm xí đủ rồi. Cản đường ta chết.

Vô số bạch lâu bay tới, Lạc Dao Dao bạch quang bao phủ tạo một ấn ký thành một màn chắn cản lại, tác dụng rất tốt, bạch lâu vừa tới thì hắc khí tan ra đầu lâu cũng biến mất.

- Quả nhiên không uổng công là thánh thuật. Đã không còn nhiều thời gian nữa, đành phải đem nó ra thôi.

Bạch y thiếu nữ cắn đầu ngón tay cho máu chảy ra, từ giới chỉ lấy ra một cái quan tài màu đỏ lá tùng, mở nắp trong đó, giọt máu chảy vào, từ bên trong một cỗ thi thể đứng dậy, hai mắt đen ngòm, da thịt xám xịt. Nó hoàn toàn đứng dậy thì cả tam nữ hoảng hốt nhìn nó:

- Nó sao lại

Vương Lăng cũng giật mình nhìn lại, khuôn mặt tên cương thi này giống hệt hắn, rõ ràng rất giống với chân chính Vương Lăng trước kia. Hắn thật sự giật mình tự nhủ:

- Sao lại như vậy, rõ ràng hắn chết rồi mà, thế này là Zombie hay cương thi đây.

Như nghe thấy thác mắc của hắn, giọng nói Linh Tôn vang trong đầu hắn:

- Cái này là phôi lõi, không giống mấy xác chết bình thường, nó như một nguồn ma khí, dựa vào việc hấp thu linh lực của linh chủ mà hoạt động dựa theo mệnh lệnh.

- Có thể dùng người chết làm nguyên liệu sao.

-Tỷ không trách muội chứ.

-Chuyện gì cơ.

-Thì là ...

Tần Thanh Y cười khẽ ngoắc tay nàng, Sở Ngọc tiến tới, Thanh Y xoa xoa đầu nàng như đứa trẻ:

-Có chuyện gì cứ nói đừng ngại, ta biết muội có chuyện khó xử. Tỷ sẽ luôn lắng nghe muội mà.

-Thanh Y tỷ tỷ.

Tuy hai người trẻ tuổi nhưng Thanh Y có lẽ là trải qua nhiều sóng gió hơn nên tạo cho nàng cảm giác dựa dẫm thả lỏng tâm tình kể cho nàng nghe.

Hóa ra thì nàng còn có một mẫu thân đang bị bệnh nặng không ai chăm sóc, phụ thân nàng không hiểu vì sao ngó lơ không bận tâm đến mẫu thân mà chỉ quan tâm tới tông môn để mẫu thân nàng càng ngày càng yếu, nếu không có ai chăm sóc thì chắc chắn sẽ không sống bao lâu. Nàng ra ngoài cũng vì muốn vào trong huyện cảnh này tìm một vị dược thảo tên là Thủy Linh Chi giúp mẫu thân nàng chữa bệnh, nghe nói Thủy Linh Chi có tác dụng bồi bổ cơ thể rất tốt còn có thể khôi phục được gân mạch đứt đoạn, năng lực rất tốt nhưng lại quá hiếm, dù kiếm bao lâu cũng không có, cũng may có được chút thông tin huyện cảnh có Thủy Linh Chi nên nàng mới liều mạng đi kiểm tra thử. Nghe nàng nói Tần Thanh Y dần hiểu rõ, vuốt ve đầu nàng.

-Muội ngốc thật, chuyện này đâu cần phải giấu, cứ nói ra là Vương Lang sẵn sàng giúp muội.

-Thế nhưng muội mới chỉ gặp chàng một lần, liệu chàng có chịu giúp đỡ hay không.

-Dĩ nhiên là có rồi, ai chứ hần thì sẽ không từ chối yếu cầu nữ nhân nào mà muội lại xinh đẹp như thế này.

Vương Lăng nằm đó nghe vậy thì giật mình cười khỏ, hần dĩ nhiên có thể giúp nàng nhưng vùng bên trong ngay cả nguyên lực cảnh giới vào còn khó nói chi tới hần chỉ mới bập bẹ tiến vào cảnh giới hồn lực. Hần sẽ không đại vì một nữ nhân mới quen mà bước vào chỗ chết đâu, thần thò hần thật mệt mỏi khi giả bộ ngủ say nghe hai nàng càng ngày dần chuyện đi càng xa.

Hần thật phục nữ nhân đúng là có vô số chuyện để nói, không tình nguyện nghe tiếp hần đành giả bộ ngáp dài nhìn lại hai nàng.

-Thanh Y cuối cùng nàng cũng tỉnh.

-Ừm. Đã làm chàng lo lắng.

Thanh Y vui vẻ trêu mếu cười nhìn hần, thật tâm vui vẻ vì mọi chuyện giờ đã trở nên tốt hơn, mà hơn cả là hần vẫn bình an. Vương Lăng vươn vai, hạnh phúc vì nàng thật sự không bị gì thương tổn bản thân.

-Không vấn đề gì, vết thương có nghiêm trọng lắm không.

-Chàng không cần lo, chỉ hơi ê nhức.

-Vậy được, ta ra ngoài một chút rồi trở lại.

Hần lập tức phi người ra ngoài, lâu lắm không ăn bụng đói meo, tìm một chỗ lại thấy Hàm Trương ở phía xa hần vui mừng đi đến lấy ra vỏ rượu cùng đĩa thức ăn. Hàm Trương cũng nhìn thấy hần nhanh chóng vui vẻ cười chào võ người hần, hần cười khoắc tay Hàm Trương.

-Đã làm huynh đệ lo lắng rồi.

-Chuyện nhỏ. Chỉ cần bình an là tốt rồi.

Hần cảm thấy vui không chỉ có mỹ nhân mà giờ còn kiếm được bạn hữu tốt, không nói nhiều cả hai người cùng

nhau uống rượu, không biết trải qua bao nhiêu vỏ, ăn thì chưa mà uống thì nhiều. Hần nhận ra Hàm Trương đột ngột liếc mắt qua phía xa nhìn mãi không ngừng, hần cùng tò mò nhìn qua thấy Đình Đình cùng Linh Phong đang nói chuyện vui vẻ với nhau. Vốn Vương Lăng chưa từng gặp Linh Phong nên tò mò hỏi:

-Tên đó là ai vậy.

-Là Linh Phong huynh đệ, nhờ Linh huynh đệ mà ta mới có thể ở đây nói chuyện với đệ.

-Nếu vậy thì đệ phải qua chào hỏi rồi.

Đặt vỏ rượu xuống hần nhanh chóng đi về phía Linh phong, Hàm Trương không có ý kiến gì chỉ lặng lẽ nhìn lại. Mãi đến khi Vương Lăng khàn giọng thì hai người mới bừng tỉnh, hần thật cũng cảm nhận tình ý tỏa ra từ hai người này, có chút thấu hiểu. Đình Đình thấy lại hần thì ngưng ngừng, sau đó mới tỏ vẻ vui mừng.

-Vương công tử người không sao thật tốt quá. Thật tại ta nên công tử mới xảy ra chuyện, thật ngại quá.

-Không vấn đề gì, cô nương là tỷ muội với Thanh Y mà, ta làm vậy là dĩ nhiên. Còn vị công tử này là.

Linh Phong cũng nghe Đình Đình nhắc tới Vương Lăng, rất nhỏ nhẹ chào hỏi hân:

-Tại hạ Linh Phong. Nghe danh tiếng Vương huynh đệ đã lâu, không ngờ lại trẻ như thế này.

-Linh huynh khách khí, tiểu đệ còn kém nhiều. Phải cảm tạ Linh huynh đã cứu bạn hữu của ta.

Vương Lăng cũng từ tốn đáp trả, cả hai thật sự đối với đối phương kính nể, không biết vì sao trông rất hợp nhau mà chuyện dần qua trò chuyện, nam nhân nói ít vấn đề mà luận về tu luyện thì nhiều. Hai người kéo tới một bên cùng Hàm Trương đàm tửu, Đình Đình nhìn lại bữu môi chấp nhận để Vương Lăng lấy đi không gian thiết khó lắm nâng mới có được, nàng hậm hực ngậm ngùi bỏ đi.

Trăng tòa, tửu cạn, cả Hàm Trương và Linh Phong đều chịu thua Vương Lăng mà lăn ra gục ngã, hân cũng không có khá hơn cơ thể mỗi một vô sức, ngồi thiền vận chuyển linh khí, pháp môn hân luyện thật sự có ít rất nhiều khí vận chuyển linh khí bằng cách loại bỏ tạp chất, lại ngược lại lợi dụng tạp chất mà điều phối hấp thu linh khí.

Qua một khoảng thời gian, hân lạc vào không gian ý thức, hân nhìn qua một bên thanh linh kiếm vẫn phát ra hào quang, những dòng chữ vàng óng vẫn tiếp tục lướt qua, mặc dù tò mò nhưng lại không hề biết cách đọc. Ngó qua hân mới thấy Linh Tôn cũng đang chăm chú nhìn vào tòa linh kiếm kia, hân thật sự muốn biết Linh Tôn đang nghĩ gì.

-Tiền bối, người đang suy nghĩ gì sao.

Linh Tôn liếc nhìn hân một cái, thân nhiên trả lời:

-Ta đang nghĩ liệu như thế này thì nguoi bao giờ mới trở nên cường đại, làm thế nào mà làm việc giúp ta đây.

-Tiền bối, người nói vậy là thế nào. Chẳng phải thiên phú vẫn bối rất tốt sao.

Vương Lăng chính bản thân còn cảm thấy hân là quái nhân rồi thì không biết vị tiền bối này còn không hài lòng chỗ nào, Linh Tôn vẫn như vậy mặt không biểu lộ cảm xúc:

-Thật vậy sao, nếu là trước kia thì độ tuổi như người thiên phú như thế cũng bình thường thôi, chẳng qua do thế giới này biến đổi quá lớn nên nhân tài mới khan hiếm như vậy. Huống hồ...

-Huống hồ ...?

-Để ta nói thật cho nguoi vậy, bản thân nguoi cũng chỉ có thể dừng lại ở khỏi lực sơ đoạn, không thể tiếp tục tiến cảnh.

-Cái này là do Hòa Linh Hồn của vẫn bối sao, chẳng phải người đã nói ...

Vương Lăng thật không dám tin, hân không hề có suy nghĩ lời nói Linh Tôn có vấn đề, đã Linh Tôn nói thế thì phần cao là sự thật rồi. Tuy vậy hân nào dễ dàng từ bỏ.

-Tiền bối có thể nói rõ lý do tại sao không.

-Rất đơn giản, lý do là vì phần hồn nguoi không thuộc về thế giới này.

Vừa nghe xong hân kinh hoàng không dám tin mới lặng lẽ nhìn lại Linh Tôn, cái này với hân mà nói là thứ dù nói cũng không ai tin chứ nghe từ một người khác nói. Nhưng ngẫm lại cũng đúng, vì đối phương là Linh Tôn. Lại thêm vấn đề thiên phú hân quá cao làm hân có chút lo lắng không hiểu có hiện tượng cải mệnh đoạt xá của người nào không vì hân nghĩ bản thân trẻ lại chắc là có nguyên do gì đấy.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Bí mật (2)

Linh Tôn bàn tay cháy ra hỏa diễm màu đen ngó qua nhìn Vương Lăng.

-Bây giờ có thể kiểm tra Linh Hỏa Hồn của nguoi mới biết nhiều hơn được.

-Nếu vậy nhờ tiền bối.

Nghe vậy Vương Lăng không ý kiến, đồng ý tiếp nhận, một con đầu truyền tới từ não hải, ngọn lửa trong tay Linh Tôn như biến ảo tạo một mảng ảo diệu làm hấn khó lòng tỉnh táo. Hấn dần chìm vào vùng tối không gian, hấn không biết nơi này là đâu, còn sâu hơn cả tiềm thức của bản thân con người.

Hấn cố nhìn, nhận ra đằng xa có một dòng xoáy màu đen như hố đen hút tất cả sự tồn tại quanh nó vào trong, xa xa có 7 đốm sáng hấn biết rõ là tinh vân 7 hệ nguyên tố của hấn, ánh sáng màu xanh sáng nhất cũng là đại diện cho thủy hệ ma pháp. Ở giữa 7 đám tinh vân là một ánh sáng màu trắng tỏa ra một luồng năng lượng thuần túy.

-Đó là cội nguồn của pháp lực.

Giọng Linh Tôn không biết từ đâu phát ra, hấn cũng không quá ngạc nhiên, nghe lời của Linh Tôn thì hiểu ra nguồn pháp lực kia là thứ giúp mỗi người dùng pháp lực, nhưng hấn không hiểu cái thứ nhìn như hố đen kia là gì.

-Tiền bối hố đen kia là thứ gì.

-Đó có thể xem là thứ tiêu thụ sinh mệnh mỗi người. Một người nếu như bị nó tiêu thụ hết Linh Hỏa Hồn cũng đồng nghĩa với cái chết. Còn sự tồn tại của nó....

Hấn giật mình hiểu được chút ít, thấy Linh Tôn muốn nói gì lại ngừng.

-Vậy nếu thứ kia không tồn tại thì Linh Hỏa Hồn vẫn tiếp tục tồn tại sao.

-Ta không biết nhưng bất cứ ai cũng có một thứ như thế. Nếu không có thì có lẽ không phải là sinh vật sống.

Hấn thật khó có thể hình dung dạng sống con người là thế nào, không lẽ lại phức tạp như vậy. Linh Tôn cũng không nhắc tới vấn đề này nữa, vào thẳng vấn đề chính.

-Được rồi, giờ phải mau kiểm tra Linh Hỏa Hồn của ngươi. Nhớ tinh thần thả lỏng để ta còn có thể giúp ngươi.

-Vẫn bối hiểu rồi.

Vương Lăng biết nếu thả lỏng thần trí thì chuyện gì xảy ra, có khi còn bị Linh Tôn đoạt xá khi nào không hay nhưng hấn không hề có suy nghĩ nghi ngờ, không biết vì sao. Một luồng ánh sáng chạy ngang dọc khắp nơi, lần nữa ý thức lại hấn nhìn ra trong không gian chỉ là một màu trắng xóa, ở trước mặt là một ngọn lửa đen lúc nhỏ yếu ớt lúc thì cháy bùng to, trông rất bất ổn.

-Đây là Linh Hỏa Hồn của vẫn bối.

-Đúng vậy. Do ngươi hấp thu linh lực nhiều người nên linh khí bất đồng biến đổi chính Linh Hỏa Hồn của ngươi thành Ma Hồn. Nhìn nó bất ổn như vậy thì khả năng đột phá là rất thấp.

-Liệu tiền bối có cách.

Linh Tôn im lặng, một bóng dáng mờ ảo không thấy hình dạng đứng bên cạnh hấn quan sát ngọn lửa trước mặt.

-Có lẽ là còn có cách.

-Thật sao.

-Không ngờ ngươi lại là Song Sinh Hỏa Hồn, dạng tồn tại không lý nào.

Vương Lăng nháu mày nhìn kỹ vẫn chỉ thấy có ngọn lửa đen trước mặt, Linh Tôn hiểu hấn chẳng biết gì nói tiếp:

-Dạng còn lại là vô sắc người không nhìn được cũng phải. Như vậy rất tốt, có thể du nhập cả 2 làm 1, chỉ vậy thì ngươi không cần lo gì cả.

-Làm thế nào.

-Dĩ nhiên là làm thế này.

Linh Tôn bàn tay trong suốt đưa về phía trước, một trận chói mắt xảy ra khiến hấn phải nhắm tịt mắt lại. Lần này không gian lại tối đen, ở giữa xuất hiện một ngọn lửa màu trắng cháy mãnh liệt. Vương Lăng giật mình chẳng biết cái gì mới xảy ra vừa rồi, mà hấn cũng chẳng muốn bận tâm. Giọng Linh Tôn phát ra từ bên cạnh hấn:

-Như vậy là ổn, quả nhiên ngươi là hậu duệ Mặc gia.

-Mặc gia là cái gì?

-Nói đơn giản thế giới này Mặc gia là một gia tộc tồn tại để tạo thế cân bằng âm dương. Nói chính xác là thế lực thứ 3 ngăn cách giữa Thiên giới và Ma

giới.

Hắn nghe có chút thấu, bất quá là người thế giới trước hắn chắc chắn mình sinh ra bình thường nào có dính líu tới cái Mặc gia kia. Linh Tôn giọng lại vang vọng.

-Tiểu tử ngươi quả nhiên còn nhiều bí mật, có lẽ chính ngươi cũng không biết. Cũng chẳng vấn đề gì, giờ vấn đề Linh Hỏa Hồn triệt để khắc phục cũng là cơ hội cho ngươi định dạng hồn lực.

-Định dạng hồn lực?

-Đáng lẽ cái này phải là đề nài dạy ngươi nhưng thôi ngươi đã xem ta là sư phụ thì ta cũng giúp ngươi một chút.

Vương Lăng vui vẻ, cuối cùng thì sau bao tháng ngày thì Linh Tôn cũng chịu làm sư phụ hắn, có lẽ là do dòng máu Mặc gia gì ấy.

-Tập trung hồn lực ở đan điền, coi như dòng chảy tập trung về đó là vốn lẽ tự nhiên. Hình dung hình dáng Linh Hỏa Hồn mà ngươi có thể hình dung được. Như vậy là ổn.

Tuy hắn nghe có vẻ tối nghĩa nhưng chẳng biết sao lại có thể tự động mà thực hiện được, hình dáng hắn muốn? Là gì nhỉ? Hắn nhớ tới hình ảnh hắc báo của hắc y nhân hay bạch đầu lâu của Bạch Mai Cốt, có chút giác ngộ. Lập tức nhớ lại đến tòa linh kiếm màu vàng trong không gian ý thức, định rõ ràng hình dáng hồn lực của mình. Ngay lập tức hình dáng Linh Hỏa Hồn từ một ngọn lửa biến thành hình một thanh kiếm nhỏ trạng thái vô hình, chỉ thấy như đám mây trắng với hình thanh kiếm vậy. Linh Tôn cũng nhận ra gât gù:

-Rất tốt. Tạm thời như vậy là ổn, chỉ cần có thể tu luyện tới cảnh giới cao hơn thì không cần phải dùng bất cứ thanh kiếm nào nữa.

-Nếu vậy là không còn vấn đề gì nữa sao.

-Có lẽ vậy.

Vương Lăng vui vẻ trong lòng, lại nhớ tới lời trước kia của Linh Tôn.

-Không biết tiên bối cần vận bồi giúp điều gì.

-Có vẻ như người không quên nhỉ. Dĩ nhiên là có việc cho ngươi làm chỉ là giờ ngươi chẳng có bao nhiêu khả năng.

-Tiền bồi đừng lo. Dù cho việc đó có khó khăn thì vận bồi cũng sẽ không từ chối.

-Thật vậy sao.

Linh Tôn cười mỉm, hiện lên trước mặt hắn nói tiếp:

-Nếu vậy thì ngươi phải mạo hiểm một chuyến rồi.

-Sao lại mạo hiểm.

-Ta nhận ra sâu bên trong ngọn núi kia có sự tồn tại của Hắc Đế Lôi Ảnh.

-Hắc Đế Lôi Ảnh?

-Cứ xem nó như một sự tồn tại cổ đi. Vốn dĩ ta chẳng biết gì cho tới khi gặp tên Lang Chân Quân kia. Có vẻ hắn đang giấu cái gì đó, mà với thứ đó thực lực của ngươi sẽ có cơ hội đề thăng rất nhanh.

Giờ Vương Lăng đã hiểu Linh Tôn đang muốn hắn tiến sâu vào bên trong mà lấy Hắc Đế Lôi Ảnh kia. Hắn thật cũng muốn giúp nhưng bây giờ làm gì có khả năng.

-Tiền bồi, điều này vận bồi làm sao mà có khả năng chứ.

-Sợ sao. Đừng lo, cái huyền cảnh này là do 1 phần ta góp sức trong đó nên hiểu nó rất rõ, ngươi chỉ cần theo ta chỉ dẫn là được.

-Vậy thì được. Vận bồi sẽ tiến sâu vào bên trong giúp tiên bồi kiếm được Hắc Đế Lôi Ảnh.

-Rất tốt. Đừng lo thứ đó với ngươi vô cùng có ích, chẳng có gì thiệt thòi.

Vương Lăng ậm ừ, tuy thật sự biết nguy hiểm nhưng không liều mạng thì làm sao mà cường đại được, với lại nếu là Linh Tôn thì hắn cũng sẽ giúp, dù sao Linh Tôn cũng giúp hắn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Rời đi

Thoát khỏi vùng thần thức, bầu trời đã chuyển tối, hắc tuy ở trong đó cảm nhận thì rất lâu nhưng hiện thực cũng không tốn bao thời gian, quả nhiên là rất tiện. Mở mắt ngáp dài hắc bất gặp ngay Lạc Dao Dao đang nhìn chăm chăm hắc, Hắc giật mình nhìn nàng cười:

-Sao nhìn ta như vậy. Ta soái lắm sao.

-Ai nhìn nguoi, chỉ là Thanh Y tỷ đang tìm nguoi.

Lạc Dao Dao có chút xấu hổ rất nhanh che giấu, thấy hắc ngủ mê không biết vì sao nàng vô thức lại ngắm nhìn lâu như vậy. Vương Lăng vừa nghe nhắc tới Thanh Y thì tỉnh ngộ, vốn nếu hắc muốn tiến vào trong thì cần có lý do để nàng bớt lo lắng. Nghĩ tới nghĩ lui, hắc quyết định cứ nói đi tìm Thủy Linh Chi là được.

Nhưng điều hắc quan tâm là nếu như hắc đi thì ai bảo hộ mấy nàng đây, Hàm Trương thì cũng chưa chắc đủ sức, Linh Phong bản lĩnh hình như rất cao nhưng hắc vẫn chưa chứng kiến tận mắt nên khó lòng tin tưởng. Thấy hắc thờ thần vuốt cằm, Lạc Dao Dao cũng biết hắc đang suy nghĩ vấn đề gì rất nghiêm trọng nên không làm phiền. Chốt lát hắc quay qua nhìn nàng hỏi:

-À phải rồi. Nguoi nói tìm nguoi, rốt cuộc là tìm ai.

-Cái này không cần giấu. Người ta tìm là biểu muội của mình.

-Biểu muội.

-Là hai tỷ muội con của đại di ta.

-Thế tính danh hai người đó là gì.

Hắc vừa nghe thì cũng mừng rỡ tưởng người nàng đang tìm kiếm là ai.

-Người tỷ tỷ lớn hơn tên là Linh Mộng, còn vị tiểu muội là Linh Lung.

-A.

Quả nhiên hắc đoán không sai, nha đầu Linh Lung kia dù sao cũng giải được độc của Vạn Độc Môn kia mà.

-Nguoi quen 2 người họ à.

-Ừm. Hiện họ đang ở Cuồng Long thành.

-Cuồng Long thành. Không phải đã sớm rời đi rồi sao.

Lạc Dao Dao giật mình, vốn dĩ nàng không nghĩ hai người ở lại Cuồng Long thành để làm gì, nàng chỉ nghĩ 2 người sẽ tìm chỗ dựa mà gia nhập Minh Lam Tông. Vương Lăng cũng không che giấu nhiều đem việc hắc xếp 2 nàng ở Cuồng Long thành cho Lạc Dao Dao nghe. Lạc Dao Dao nghe xong gật gù, đồng tình cùng cảm tạ với hắc, lúc sau nàng lại thở dài.

-Có lẽ như vậy là tốt nhất.

-Nguoi không định đi thăm 2 người họ sao.

-Ta không có ý định...

Lạc Dao Dao trầm lặng như không muốn tiếp tục câu chuyện, hắc chỉ biết quan hệ của mấy nữ nhân này cũng chả hứng thú mấy. Lần này tới Lạc Dao Dao hỏi hắc:

-Nãy giờ nguoi đang suy nghĩ điều gì. Chắc không chỉ để hỏi ta một câu đâu nhì.

-Đúng rồi. Ta có chuyện muốn nhờ nguoi.

Wương Lăng kích động đi tới cầm chặt tay Lạc Dao Dao như xin giúp chuyện gì khiến nàng xấu hổ cổ vùng thoát khỏi ma trảo hắc, hắc biết bản thân quá kích động nhanh chóng buông bỏ hùm giồng.

-Nếu ta đã giúp 2 biểu muội của nàng thì nàng cũng nên giúp ta một chuyện là lẽ dĩ thường.

-Người nói đi.

-Giúp ta bảo hộ Thanh Y.

-Người định đi đâu sao.

Nàng không ngốc, nghe hắn nói là biết hắn có chuyện để làm không tiện dẫn theo Tần Thanh Y, hắn cũng không muốn nói nàng nghe, dù sao trên một phương diện nàng vẫn là kẻ địch của hắn.

-Chỉ là có chút chuyện nhỏ, không tiện dẫn theo Thanh Y mà thôi.

-Người khỏi lo. Dù người không nói thì ta cũng tự giúp, ta chỉ có hai vị tỷ muội tốt này thôi mà.

-Cảm ơn người.

Hắn tỏ vẻ cảm kích, lấy ra hỏa lệnh của trưởng lão Long Vô đưa cho Lạc Dao Dao.

-Nếu đã thu thập đủ lệnh bài thì đưa cái này ra là biết là người của ta, mau chóng rời khỏi nguy hiểm càng sớm càng tốt.

-Người không tự mình đưa sao.

-Không tiện lắm.

-Thôi được.

Lạc Dao Dao cảm lấy hỏa lệnh không từ chối, hắn lần trước nghe thể lệ cuộc thi thì có vẻ như chỉ cần thu thập lệnh bài là thông qua, cho thêm thời gian dài như vậy hắn cũng biết rõ nhưng dường như ai cũng nghĩ là thời gian ở trong là 1 tháng. Dù đúng dù sai thì có hỏa lệnh cũng không vấn đề gì.

Bàn giao xong cho nàng hắn nhanh chóng rời đi, cũng không tiện gặp lại Thanh Y cùng Sở Ngọc, mặt dày bảo đi tìm Thủy Linh Chi nếu không tìm ra thì ăn nói sao đây. Lạc Dao Dao thần thờ lúc sau thờ dài đi vào trong trường bông của Tần Thanh Y, thấy nàng tiến vào Tần Thanh Y tò mò hỏi:

-Là Dao Dao muội, cảm ơn muội giúp tỷ giải độc.

-Tỷ khách sáo như vậy. Chúng ta là tỷ muội mà.

Đám nữ cười vui vẻ, lần này Lạc Dao Dao mới nói:

-Thật ra thì Vương Lăng vừa rời đi rồi.

-Rời đi? Chẳng đi đâu.

-Không biết. Chỉ nói là có việc cần làm.

-Chẳng lẽ...

Tần Thanh Y cùng Sở Ngọc nhìn nhau nghĩ tới Thủy Linh Chi, dù sao hắn cũng nắm đậy lại tinh sau nghi 2 nàng nói chuyện nên cũng không khó hiểu. Lại nghĩ hắn đi tìm nó sợ bản thân 2 nàng không cho phép vì nguy hiểm nên mới nhờ Lạc Dao Dao đưa tin. Cả hai nàng vừa cảm động vừa lo lắng cho hắn, đều cho là hắn là một người nam nhân đáng tin tưởng, chốc thì bầu không khí trầm lắng hơn cả.

Dĩ nhiên là Vương Lăng đi liều mạng cũng không chỉ đi tìm một cái Thủy Linh Chi mà mục tiêu rõ ràng là Hắc Đế Lô Ảnh. Theo lời nói Linh Tôn hắn chà đạp tâm nhiều mà đi dọc theo bên bia rừng sát đường mòn tiến tới Huyền Linh Sơn phía trên ngọn đồi kia, vốn dĩ huyền cảnh này phải 10 năm mới mở một lần nên cơ hội lần này hắn không dám bỏ lỡ.

Dọc đường băng qua rừng cây hắn như cảm nhận cơ thể linh lực tiêu tốn chẳng đáng kể, quả nhiên thức tỉnh Hồn lực cảm giác thật mới lạ. Theo lời chỉ dạy của Linh Tôn, tay hắn vận khởi tạo ra hồn kiếm màu trắng, là hồn lực của hắn “LINH KIẾM”.

Vốn dĩ hồn lực là một thanh kiếm thì từ trước tới nay sau Linh Tôn chỉ có hắn, còn có đặc điểm của gia tộc Mặc gia, bản thân người của Mặc gia có thể sử dụng Thôn Phệ hỏa diễm, là loại hỏa diễm có uy lực mạnh nhất trong tất cả các loại hỏa diễm.

Nhưng đó là kết quả cuối, bình thường nó chỉ là Hồn Nguyên hỏa diễm cháy với trạng thái màu đen chỉ trông giống Thôn Phệ hỏa diễm, uy lực tuy không bằng phân vân Thôn phệ hỏa diễm nhưng cũng đủ đối địch với kẻ thù. Để nâng cấp loại Hồn Nguyên hỏa diễm này thành Thôn Phệ hỏa diễm yêu cầu phải cho Hồn Nguyên hỏa diễm thôn phệ các loại dị hỏa khác.

Lúc đầu hình dáng Hồn Nguyên hỏa diễm có màu đen sau khi biến hóa thành đỏ, lần lượt: Đỏ -> Lam -> Lục -> Vàng -> Đen -> Thôn Phệ hỏa diễm.

Hồn lực “Linh Kiếm” của hắn được định hình dựa vào hình dạng hồn lực cùng Hồn Nguyên hỏa diễm. Có vẻ do hắn vẫn chưa tu luyện linh lực bao lâu nên Hồn Nguyên hỏa diễm của hắn ở trạng thái sơ khai, tức là mới định hình như ngọn lửa thường có màu trắng.

Nếu hấn có được Hắc Đế Lô Ảnh thì Hồn Nguyên hóa điểm của hấn sẽ được định tính. Linh Tôn còn nói hấn còn một hồn lực nữa vẫn chưa thức tỉnh, là gì thì Linh Tôn chỉ bảo hấn tự giác ngộ, với người có 2 hồn lực thì cảm giác đứng đầu hiện hữu rõ ràng trong não, hấn cũng không bận tâm quá nhiều, trước tiên cứ tu luyện hồn lực “Linh Kiếm” của hấn trước đã.

Hấn tạo ra linh kiếm, một dạng kiếm khí màu trắng nhạt như khói trắng xuất hiện trong tay, vung tay chém một cái, một cành cây ngay lập tức lìa thân. Tuy uy lực nó không lớn nhưng độ nhanh và bén thì khỏi phải bàn. Tự sướng tinh thần một chút, lại cảm nhận phía trước có vài nguồn linh lực dao động, so với trước thì giờ hấn nhạy cảm hơn nhiều, cảm thụ được linh lực người khác khoảng cách xa và rõ ràng hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Ngây thơ bị hại

Hấn bắt gặp ngay một tên mặt mũi hung tợn đầu tóc đang dồn ép một mỹ thiếu nữ tầm 25 tuổi vào một gốc cây, mỹ thiếu nữ khuôn mặt xinh đẹp kiều diễm, đáng được gọi là một mỹ nhân. Vị mỹ nhân kia tỏ vẻ hoảng sợ nhìn kẻ trước mặt:

-Ngươi muốn làm gì. Ta la lên đây.

-Không có ai đến cứu ngươi đâu. Ngoan ngoan cho ta hưởng dụng đi. Hehe

-Có ai không cứu tôi với.

-Hét khản giọng cũng không ai cứu ngươi đâu.

Vương Lăng nhìn cảnh này cười lạnh, cái này diễn kịch thật quá dở rồi, mà hấn cũng biết diễn cũng chả để dành hấn mà cho kẻ sắp đến kia. Quả nhiên một thiếu niên còn trẻ tầm 18 tuổi có chút đẹp mã, người thiếu niên này lấy ra một thanh kiếm chia về tên băm tron kia:

-Ác tặc mau dừng lại. Chỉ là một thiếu nữ yếu đuối mà ngươi cũng dám làm hại.

-Thiếu hiệp.

Lập tức thiếu nữ kia tỏ vẻ vui mừng chạy tới bên cạnh người thiếu niên khép nép, nhìn tên thiếu niên kia mau chóng đỏ mặt là biết non đòi cỡ nào. Vương Lăng nhú mày, chả biết đào đâu ra cái tên ngây ngô này nữa, còn chưa đến dung linh cảnh mà đi đòi làm anh hùng rồi. Tên đô con tỏ vẻ tức giận chia mũi dao về phía thiếu niên:

-Tiểu tử tránh ra. Đừng có đòi làm anh hùng.

-Làm nam nhi thì không bao giờ hiệp đáp phái yếu. Ngươi không hiểu đạo lý này sao.

-Một tên tiểu tử hỷ mũi chưa sạch mà đòi dạy ai.

Nói xong gã giờ dao chém về phía thiếu niên, vị thiếu niên kia nhanh chóng lấy kiếm ra đỡ, bàn tay tê rần thối lui. Liên tiếp ánh dao chém xuống, cũng nhờ sự nhanh nhạy mà thiếu niên có thể tạo thế vừa đón đỡ vừa lui, đến khi gã đô con chém mạnh một dao thì thiếu niên nhanh chóng nhảy bật ra sau. Quay đầu nhìn lại, người thiếu niên thở mạnh tạo thế đem mũi kiếm đâm tới.

-Lăng Phi kiếm

Thiếu niên hét to ba phân ảnh đánh tới làm gã đô con phải chịu 2 kích mà ngã nhào ra đất. Với Vương Lăng mà nói, nhìn cảnh này hấn cảm nhận cảnh giới hấn thật đi xa với đám người này rồi, rõ ràng đây là võ tịch dành cho luyện khí cảnh mà tên kia to khỏe cũng nằm lăn quay ra thế kia. Gã đô con về hất hùng nhìn người thanh niên đứng dậy quay người bỏ đi.

-Nhớ đó tiểu tử, sau này ta sẽ quay lại kiếm ngươi sau.

-Cảm tạ ơn cứu giúp của thiếu hiệp.

Lập tức thiếu nữ tới bên cạnh người thiếu niên, còn tên kia thì cười trả lễ:

-Lẽ thường thôi. Cô nương đừng bận tâm.

Ngay sau đó là cái cảnh hai người nói on trả lễ mà Vương Lăng phải thấy ngán ngấm, nữ cái gì Mị Diễm, nam thì tên Hoa Bảo. Thật hấn chả biết nói gì chứ rõ ràng tên đô con kia sức lực cùng linh lực hơn hấn sao lại bỏ chạy thực mạng thế kia, mà nhận có một đòn vậy mà lăn quay ra bỏ chạy. Thật chả biết tên kia gốc thật hay gốc giả nữa.

Vương Lăng chả muốn bận tâm nữa, nghĩ ngợi thế thôi, giờ cứ tiếp tục lên đường. Vừa đi được vài mét thì lại nghe tiếng hét, hán khổ nào vốn chả muốn bận tâm nhưng nhìn cái kẻ kia làm bản thân Vương Lăng sôi máu. Quay lại hắn nhận ra vị thiếu niên Hoa Bảo kia nằm bất động trên đất chắc do uống thứ gì mà ma nữ kia đưa, còn ma nữ kia thì cười.

-Thật không ngờ lại có tên ngốc như nhà ngươi.

-Lại thêm một con mồi lọt lưới.

Tên to cao bặm trợn quay trở lại quay qua tỏ vẻ kính cẩn với ma nữ kia, Hoa Bảo giờ mới nhận ra 2 người này là đồng bọn, mặt tái xanh.

-Tại sao lại lừa ta.

-Tại sao? Nếu không tiếp cận người thì ngươi bóp bẻ đá chạy mất thì sao, bọn ta muốn lấy lệnh bài cùng tài bảo của mấy kẻ ngu ngốc như ngươi. Thật không ngờ ngươi cũng mới kiếm có được có 5 cái, thật mất công ta.

Mị Diễm cười ma mị, tay cầm viên bích ngọc, giờ Vương Lăng đã hiểu mục đích đám người này, điều hắn để ý hơn là đám này toát ra một luồng ma khí khó hiểu nhưng lượng linh lực không hề ít, hắn cười mím nhìn 2 kẻ dưới kia như sói nhìn thấy con mồi. Mị Diễm đi đến vuốt ve khuôn mặt Hoa Bảo.

-Đừng lo tỷ tỷ sẽ không giết đệ đâu, nhìn đệ cũng dễ thương về làm nhục đỉnh cho mấy tỷ muội cũng được.

-Điều ngươi nói có ý gì.

Hoa Bảo lạnh run, nghĩ tới bản thân sắp bị làm đồ chơi cho mấy dame nữ hưởng dụng tới chết, sung sướng á? Chắc sướng. Vương Lăng nghe vậy thì biết ả này tu luyện công pháp lấy dương bổ âm, thật chả biết là loại tà đạo ma pháp nào.

Muốn biết nhiều hơn, hắn tức thì ở bên cạnh người Mị Diễm kẻ thanh linh kiếm ngay cổ ả. Lập tức ma nữ vì sự xuất hiện của hắn mà kinh hãi không kịp phản ứng tỏ vẻ kinh hoàng, tên đồ con thấy Vương Lăng đe dọa Mị Diễm thì giật mình chỉ tay tới:

-Tiểu tử kia, ngươi nếu dám làm tổn thương trưởng lão thì đừng hòng sống tốt.

-Trưởng lão à.

Vương Lăng cười lại ngay lập tức bên cạnh tên đồ con, gã giật mình cảm thụ linh lực biến mất hoàn toàn, con đau truyền tới từ cổ họng ngay sau đó, cả người lại lần nữa bị đá bay tới một bên đường, máu me be bết. Tất cả với cái nhìn của dung linh cảnh thì thật sự quá nhanh không thể phản ứng kịp. Vương Lăng nhìn ra nét kinh sợ của Mị Diễm nhìn ả như muốn bỏ chạy. Hắn nào để ả chạy thoát, ngay lập tức bên cạnh chia mũi kiếm vào cái cổ trắng ngần kia.

-Muốn chạy sao.

-Thiếu hiệp tha mạng. Có gì từ từ nói.

-Ừm. Thế thì nói ta biết ngươi là ai.

Mị Diễm run người, nhận ra sát khí tỏa ra, không dám che giấu nói thẳng.

-Tiểu nữ là trưởng lão của Hợp Hoan Tông. Nếu thiếu hiệp tha mạng thì bao tài bảo, mỹ nữ cũng có thể cung cấp cho thiếu hiệp.

-Ta không cần. Nói xem mục đích chuyến này là làm gì.

-Bọn ta tới để tìm thêm lô đỉnh, cũng như ...

-Như cái gì...?

Vương Lăng ánh mắt càng thêm sắc lạnh, hắn ghét mấy ả miệng mồm leo lự mà dài dòng, Mị Diễm hoảng sợ nói:

-Là đệ trà trộn Minh Lam Tông.

-Để làm gì.

-Cái này thì tiểu nữ thật không biết. Xin thiếu hiệp tha mạng.

-Hết rồi sao.

-Thật tiểu nữ không biết gì hơn nữa.

Vương Lăng nghĩ ngợi lan man, Mị Diễm vẫn run run nhìn hắn cố gắng trốn thoát. ả biết giờ có cầu xin cũng không phải là cách, nhìn Vương Lăng giết gã đồ con kia là biết không phải dạng dễ dụ như Hoa Bảo.

Lập tức Mị Diễm tỏa ra hắc khí, một mùi hương tỏa ra như hương thơm dẫn dụ đàn ông vào lưới tình. Với Vương Lăng mà nói, thì kẻ đã gặp qua loại độc hương còn lợi hại hơn gấp trăm lần thì cái lần khói này tính là gì. Mị Diễm y phục để lộ da thịt nhìn Vương Lăng quẩn rừ:

-Thiếu hiệp, người chỉ cần tha cho tiểu nữ thì người muốn làm gì cũng được hết.

-Thật sao.

-Dĩ nhiên.

Mị Diễm bầu ngực đung đưa, y phục lỏng ra, Vương Lăng nhìn lại cười nhìn nàng bàn tay khẽ động, lập tức Mị Diễm nhận ra dị trạng né tránh ra kiếm khí vừa qua, ả không ngờ Vương Lăng lại không bị ả mê hoặc, may này ả còn phòng bị mà tránh một kiếm khí kia. Giờ ả thật biết nguy hiểm tới gần, lập tức bỏ chạy, Vương Lăng nào cho ả cơ hội, một khoảng băng vực khóa mọi chuyển động của ả. Mị Diễm nhìn lại hoảng sợ không thể làm gì hơn là cố thút thít:

-Xin công tử tha mạng. Ta cũng là vì cái ăn cái mặc mà thôi.

-Tha mạng ư. Được nếu như hần tha cho người.

Vương Lăng nhìn qua Hoa Bảo, truyền hần chút linh khí để hần có thể cử động, nhặt lên thanh kiếm đưa hần.

-Nào vị thiếu huynh này xem xem có nên tha cho người này không.

Vương Lăng cười nhìn Hoa Bảo bàn tay gầy run run dần tiến tới chỗ Mị Diễm.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Hồng nhan khắp thiên hạ

Hoa Bảo ánh kiếm đâm tới, vừa chạm tới trước mặt Mị Diễm thì dừng lại, ả mồ hôi chảy ròng nhìn người thanh niên trước mặt, đôi mắt ướt át:

-Tiểu đệ thật xin lỗi. Tỷ sai rồi, tha cho tỷ con đường sống nhé.

-Thật người biết sai rồi sao.

Hoa Bảo dừng lại nhìn mỹ nhân trước mặt, có chút không nỡ. Vương Lăng cau mày, lại thấy Hoa Bảo quay qua nhìn Vương Lăng.

-Vị huynh đệ này có thể thả người này đi không.

-Người tha cho ả ta?

-Dù sao thì nàng ta cũng vì sống sót nên mới làm tội. Nếu cho một cơ hội thì nàng ta có thể thay đổi.

-Thật có thể thay đổi sao.

Vương Lăng mặt không cảm xúc nhìn qua Mị Diễm làm ả phát run, phát tay một cái lớp băng phiến tan ra, ả ngay lập tức phóng người bay đi. Hoa Bảo thờ dài nhẹ nhõm, lại ý thức bóng dáng Vương Lăng đã biến tiêu thất, lần nữa hần hết to:

-Xin cho biết tính danh ân công ngày sau báo đáp.

Vẫn không có tiếng đáp trả, Hoa Bảo nắm chặt tay ghi nhớ hình ảnh Vương Lăng vào trong đầu. Vương Lăng chả sức đâu bận tâm Hoa Bảo có trả ơn hay không, với tính cách cứng bản chất thế giới này thì việc hần trở nên cường đại là việc tương chứng như vô nghĩa.

Giờ Vương Lăng đang theo sát Mị Diễm xem ả có còn đồng bọn hay không. Theo hồi lâu nhưng thấy ả không hề gặp lại ai lại đem ra bích thạch chuẩn bị bóp nát. Vương Lăng thở dài, có chút thất vọng vì không thể tìm thêm chút thông tin, tay hần lập tức tạo hình linh kiếm chém ra 3 đạo kiếm khí.

Ngay tức thì cổ tay cầm bích thạch của Mị Diễm bị cắt đứt, một vết chém quá ngọt, ả không kịp kêu la vì 2 đạo kiếm khí quét qua cổ họng ả để máu bắn ra từ cổ. Vương Lăng ra tay tàn nhẫn tuy lương tâm thật cắn rứt nhưng hần bắt buộc phải làm. Hần biết bản chất thế giới này, mà hiện nay cuộc sống hần không chỉ sống cho chính hần mà còn nữ nhân bên cạnh, nào có mạo hiểm để tạo thêm kẻ thù sau này.

Giờ sự tập trung lại hướng tới gián điệp bên trong Minh Lam Tông, có vẻ như Minh Lam Tông không còn được như cái danh trước kia. Dù là ở trong tông nhưng bản thân cũng phải đề cao cảnh giác vì chả ai biết ai thật sự là kẻ thù. Giờ đây hần bắt buộc hành sự phải thật cẩn trọng nếu không muốn kéo theo hậu họa sau này.

-Nàng vất vả rồi, ta có chuẩn bị chút thức ăn tắm bổ. Nàng có thể vào nệm thử.

-Cảm tạ thành chủ nhưng thuộc hạ còn việc phải làm. Xin cáo từ trước.

Bạch Mai Cốt khẽ run người nhanh chóng lách người ra xa, Hốt Tịch không ngăn cản nhìn bóng dáng là lướt rời đi của nàng, gãi liếm mép cười mỉm.

Bạch Mai Cốt nhanh chóng ra khỏi thành phủ đến một trang viện ở xa ngoại thành, ở đây có một thiếu nữ tóc đen xinh đẹp đang chơi đùa cùng đám trẻ, nàng khuôn mặt kiều mị, làn da trắng hồng, nụ cười ấm áp nhưng đôi mắt nàng lại bị mù. Bạch Mai Cốt nhìn thiếu nữ kia vui cười, ấm áp trong lòng gọi vọng lại:

-Ảnh Ngưng, có chăm sóc tốt cho bản thân không.

-Là Bạch tỷ tỷ, tỷ vẫn bình an.

-Ừm. Ta làm sao có chuyện gì.

Bạch Mai Cốt nhìn thiếu nữ trước mặt nụ cười trở nên ấm nồng, đôi mắt chan chứa yêu thương, nàng tự hứa sẽ bảo vệ tốt vị muội muội này suốt đời, dù cho nàng có phải trả cái giá nào đi nữa.

Bích động, Băng Nguyệt Cung.

Băng Mộ Tuyết đang ngồi trên một chiếc giường hàn băng nhập định, chuẩn bị cho việc đột phá, ngay lập tức cơ thể nàng run nhẹ, hàn khí tỏa ra nồng đậm, nàng phốc ra ngum máu ngã xuống. Lập tức Băng Linh Linh chạy tới đỡ lấy nàng, đưa nàng một khóa đan dược:

- Tại sao lại tiếp tục thất bại.

- Mẫu thân đừng lo. Có lẽ là do con quá vội vã đột phá. Thử lần nữa là được.

- Thật vậy sao.

Băng Linh Linh có chút nghi ngờ, nàng cảm thấy Băng Mộ Tuyết có điều gì giấu nàng.

- Băng Hoàn Đầu, có nó thì con có thể tăng tỷ lệ đột phá.

- Mẫu thân. Con... làm mất rồi.

- Cái gì. Tại sao lại mất, từ khi nào...

- Có lẽ là lúc ở Bạch Ngọc Sơn.

Nhắc tới Bạch Ngọc Sơn, nàng lại nhớ tới hấn, cảm giác căm giận vẫn còn tồn đọng, cũng tại hấn mà hàn khí trong người nàng dần mất khống chế, giờ đây có cơ hội đột phá cũng vì vậy mà thất bại. Băng Linh Linh lo lắng nhìn nàng, nét lo lắng hiện lên trên mặt.

- Nói thật đi. Có phải là có chuyện gì không.

- Làm gì có chuyện gì chứ mẫu thân.

Băng Mộ Tuyết giọng càng nhỏ, Băng Linh Linh nhíu mày vuốt mái tóc nàng.

- Nha đầu ngốc, đừng nghĩ ta không biết. Mỗi lần con nói dối thì giọng càng nhỏ, ta nào không hiểu.

- Mẫu thân. Con...

- Không cần con nói ta cũng đoán được. Có phải là con đã bị tên nào phá thân rồi không, rõ ràng hàn khí trong người con dần mất ổn định.

Băng Linh Linh khuôn mặt băng lãnh, hàn khí toát ra lạnh lẽo, Băng Mộ Tuyết biết bản thân không thể che giấu chỉ đành ậm ừ gạt đầu, nước mắt cứ thế tuôn ra. Băng Linh Linh ôm nàng vào lòng an ủi, vuốt ve.

- Có biết hấn là ai không.

Băng Mộ Tuyết lắc đầu, Băng linh Linh thở dài.

- Con đừng lo. Chắc chắn mẫu thân sẽ tìm cho ra hấn mà giúp con xả giận.

- Vâng.

Nghe Băng linh Linh nói Băng Mộ Tuyết cũng hiểu nếu để mẫu thân nàng biết thì chắc chắn kết quả đã định, dù muốn nói mẫu thân nghe nhưng nhớ lại

ước hẹn chỉ còn cách cắn răng vùi đầu vào trong lòng máu thân, nằng tự hứa 5 năm ước hẹn nàng sẽ chính tay giết hắn.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Cửa vào

Vương Lăng lập tức nhận ra ngoài hắn còn có rất nhiều người đang hướng lên Huyền Linh Sơn, hắn cũng chẳng bận tâm khẽ rảo bước theo sau nhờ đám người kia mở đường. Hắn nhận ra kẻ nào ở đây cảnh giới cũng cao hơn hắn, còn có mấy kẻ có thể sử dụng hồn lực mà hắn không thể biết trước, nếu đối đầu thật quả không khôn ngoan.

Hắn lại nhận ra đám đông người bu lại một chỗ, hắn tò mò, khoác lên áo choàng bên ngoài rồi tiến đến, thấy được có một cánh cửa đóng lại, có mấy kẻ dù dùng lực vẫn không cách nào mở ra.

- Chẳng lẽ lại dùng ở đây.

- Rõ ràng là đám tông môn sợ chúng ta dòm ngó tài bảo bên trong đây mà.

- Điều quan trọng là làm sao để mở cái cánh cửa quái quỷ này đây. ...

- ...

Tiếng huyền nào ồn ào vọng lại, Vương Lăng quan sát kỹ xung quanh nhận ra cánh cửa này có hình bát giác từ 7 góc chia đều có 7 hình bát giác nhỏ màu phân biệt, nhanh chóng nhận ra đây màu vân hệ là 7 hệ ma pháp.

Có lẽ là do cái cửa này mà tông môn hết vơ vét chẳng? Cách để mở cánh cửa này có lẽ là dùng pháp lực 7 hệ ma pháp đánh cùng lúc vào 7 góc cửa. Đường như cũng có mấy người nhận ra bắt đầu huyền nào. Hắn đang suy nghĩ làm cách nào mà mở cửa không gây sự chú ý, nếu bộc lộ thuộc hệ của hắn tại đây chắc chắn sẽ chẳng có gì tốt. Đang nghĩ ngợi thì có một người thanh niên đứng ra đồng ý.

- Các vị huynh đệ ở đây. Ta đã nhận ra cách mở ra cánh cửa. Chỉ cần cùng lúc dùng pháp thuật 7 hệ đánh cùng lúc vào 7 góc cửa. Giờ nếu muốn đi tiếp chỉ còn cách hợp sức.

- Quả thật vậy.

- Vị huynh đệ này nói đúng.

Vương Lăng nhìn người thanh niên tóc tím kia, biết gã là một kẻ không bình thường, so với mấy kẻ ở đây gã mạnh hơn rõ. Lập tức gã tiếp tục nói:

- Tại hạ là Lôi Thường, có thể dùng lôi hệ, cần thêm những huynh đệ có thể dùng các hệ ma pháp khác,

- Là lôi hệ...

- ...

Bộc lộ lôi hệ khiến gã nhận rất nhiều sự chú ý, nhưng rất nhanh cả đám người nhanh chóng bình tĩnh, nghe theo lời Lôi Thường cuối cùng kiếm được 5 loại pháp lực trừ thủy hệ cùng âm hệ. Vương Lăng không ngờ không có ai ở đây dùng được thủy hệ, còn âm hệ khỏi phải nói, là đặc trưng của ma tộc rồi. Đang yên tĩnh thì một gã mặt mày bí ối, lông mày dài hoăn, đầu bồm ngựa đi ra.

- Ta là Cát Đặc. Có thể dùng được âm hệ ma pháp.

Lôi Thường cùng đám người nhìn Cát Đặc không dám nói gì thêm, vì ở đây ai cũng hiểu dần gã là người ma tộc, nói chính xác là hậu duệ ma tộc. Gã là ma tộc cũng không vấn đề gì, giờ vấn đề là mở cửa, Lôi Thường quay qua nhìn đám người phía dưới:

- Giờ chỉ còn thủy hệ, ai có thể dùng được thủy hệ.

Vương Lăng không có ý định tiến lên, đơn giản vì hắn biết đám người này không đáng tin tưởng, có khi có kẻ đang che giấu. Là thế nhưng hắn cũng chỉ còn cách xung phong, ngay lúc này thì Cát Đặc cười khà khà:

- Khỏi lo, ta kiếm được người dùng được thủy hệ ma pháp rồi.

- Là ai.

Lôi Thường tò mò nhìn gã, lập tức gã chạy lại đem lại hai người, bầu không khí trở nên im ắng, chỉ thấy người được dẫn ra là 2 thiếu nữ xinh đẹp, chân

- Ăn từ từ thôi. Các người lâu rồi không ăn uống từ từ thì không nên ăn vội vàng.

Cả hai nghe vậy hiểu ý mà ăn từ từ theo lời, Vương Lăng cười trừ gọi ra U Linh Vương. Tức thì một bộ xương được mặc y phục phần đầu có mây đen với đôi mắt đỏ xuất hiện làm hai nữ nhân kinh hãi. Vương Lăng nhìn U Linh Vương gật gù, U Linh Vương sau bao ngày hấp thụ hắc khí đã tiến tới trình độ yêu thú cấp 3 biến dị rồi.

- Tiểu u, người mau canh chừng cho ta.

- Chủ nhân, hiểu rồi.

U Linh Vương nghe lệnh mà bên cạnh bảo hộ đứng im như khúc gỗ đợi khi có kẻ thù mới ra tay, còn Vương Lăng thì nhập định khôi phục thể trạng. Hai nữ nô chỉ biết im lặng mà ngồi đó chịu lấy số phận, giờ các nàng không thể tự quyết số phận của mình.

Hồi lâu Vương Lăng mở mắt, cơ thể gần như bình phục, hần lại ngó qua nhìn hai nữ nô đang khúm núm một góc. Hần cười khỏ đi tới bên cạnh dò hỏi.

- Bây giờ các người có thể làm nô lệ cho ta hoặc là tiếp tục làm nữ nô của gã kia. Các người muốn thế nào.

- Dĩ nhiên là bọn tiểu nữ muốn theo công tử.

Nhìn qua cũng biết rõ ràng Vương Lăng tốt hơn nhiều so với Cát Đặc mặc dù chả biết mặt mũi hần ra sao. Nghĩ thế nhưng Liễu Tuệ vẫn lo lắng:

- Thế nhưng công tử. Bọn tiểu nữ đã ký khế ước nô bộc với chủ nhân cũ thì làm sao mà có thể nhận công tử làm chủ nhân mới.

Vương Lăng cũng biết khế ước nô lệ này, nô lệ ký khế ước sẽ không thể ký khế ước với người khác trừ khi chủ nhân tự nguyện giải trừ khế ước, còn nếu chủ nhân chết thì các nàng cũng chết theo. Cũng vì thế mà hần không tận lực giết Cát Đặc vì hần cần hỏi mấy nàng vài vấn đề mà gã kia không thể cho biết. Tuy khế ước là thế nhưng với Vương Lăng không phải vấn đề, Linh Tôn là một chuyên gia trong lĩnh vực ma thuật, khác với pháp thuật chuyên liệu công kích.

- Đừng lo ta tự có cách.

Vương Lăng ngồi xuống vẽ ra một vòng tròn ma thuật, hai nữ nhìn vào chỉ thấy một hình rồi rầm không biết hần đang vẽ cái gì khó hiểu như vậy. Vương Lăng lấy ra 4 viên linh thạch linh phẩm đặt vào vòng tròn, lấy kiếm rạch ra một đường máu nhỏ giọt vào. Lập tức vòng tròn tỏa sáng, hần nhìn qua 2 nữ nhân cười:

- Hai người mau bước vào đi.

- Vâng.

Tuy chả hiểu gì nhưng mấy nàng cũng không bận tâm, lập tức đi vào, ánh sáng trắng bao tỏa quanh người, gồng xích cổ bị cắt đứt, ả nô lệ ở cổ cũng biến mất, xuất hiện trước mặt hai nàng là bản khế ước nô lệ mới, cả hai không chần chờ mà cắn ngón tay để máu chảy lên bản khế ước. Lập tức một khế ước nô lệ xuất hiện ở cổ rồi lặn mất tăm. Cả hai vui mừng nhìn nam nhân trước mặt cúi đầu.

- Chủ nhân.

- Chủ... nh... ân.

Bạch Lam giọng cũng rất nhỏ kêu lên, đây là lần đầu hần nghe nàng nói, giọng nói như một đứa trẻ dù nhìn nàng như thiếu nữ 18. Hần ngạc nhiên cả Liễu Tuệ cũng vậy, nàng ngạc nhiên vì trừ nàng ra thì từ trước giờ nàng chưa thấy Bạch Lam nói chuyện với ai cả, có vẻ như Vương Lăng mang lại cho Bạch Lam sự bình an hơn cả. Vương Lăng cũng không muốn bắt ép mấy nàng:

- Được rồi, các người đừng lo, ta sẽ không đối xử tệ với các người đâu. Chỉ cần không phản bội ta, kết quả sẽ không có gì nghiêm trọng.

- Sẽ không đâu. Chúng tiểu nữ xin thề sẽ không bao giờ phản bội chủ nhân.

Liễu Tuệ tỏ vẻ quyết tâm, hần cũng biết mấy nàng có muốn phản bội cũng chả được, nói cũng để mấy nàng toàn tâm trung phục hần. Thấy Liễu Tuệ còn ngó nghiêng nhìn hần làm hần khó hiểu.

- Chuyện gì sao.

- Chủ nhân người có thể lộ mặt cho tiểu nữ biết chủ nhân là ai không...

- Sao. Sợ ta xấu xí à.

- Ý tiểu nữ không phải vậy. Chỉ là nhận biết để sau này tránh nhận nhầm người mà thôi.

- Được thôi. Dù sao sau này cần các người làm việc.

Vương Lăng bỏ áo choàng bên ngoài thì làm cho 2 nàng giật mình, vị thiếu niên trẻ măng này là chủ nhân của các nàng, mà còn rất tuấn tú. Liễu Tuệ mặt có chút đỏ cũng không hiểu vì sao.

Vương Lăng không bận tâm, lấy ra mấy bộ quần áo nữ nhân mà chả biết sao từ đâu Lang Chân Quân đưa cho. Cả hai nhìn y phục sạch đẹp kia thì xúc động, còn thấy hần quay lưng cho mấy nàng thay đồ thì hạnh phúc trào dâng, cảm thấy hôm nay là ngày may mắn nhất cuộc đời.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Đang giấu thứ gì?

Chưa bao lâu thì hần nhận ra Bạch Lam trở về hình hài một tiểu la y tầm 8,9 tuổi cả y phục lỏng ra như rơi xuống làm hần há hốc mồm, Liễu Tuệ nhìn thấy chạy tới lấy ra bộ quần áo khác thay cho nàng, quay qua nhìn Vương Lăng liền lập tức ra giải thích.

-Chủ nhân ngạc nhiên cũng phải, muội ấy là hậu duệ Trùng Thiên tộc. Tộc này do đại chiến mà biến mất chỉ còn lại muội ấy. Tộc Trùng Thiên có đặc điểm khi còn nhỏ nếu gặp điều gì sợ hãi hay uy hiếp sẽ biến thành người lớn, cảnh giới cũng tăng theo cùng ngộ tính.

-Lợi hại vậy sao.

Vương Lăng giật mình, không ngờ lại có chủng tộc như vậy tồn tại, hần thật không biết đại chiến 5000 năm trước là thế nào mà chết nhiều người như vậy, nghĩ ra thì nàng sao sống tới bây giờ thì là bí ẩn. Nhìn đứa trẻ kia hần cảm thấy tội nghiệp mà vuốt ve lấy mái tóc nàng, thật thương cảm khi nàng còn nhỏ mà chịu đựng nhiều điều như vậy, Bạch Lam cảm thấy thích thú với bàn tay của hần mà cảm thụ lấy.

Nghỉ đủ rồi, giờ hần cần làm việc chính, lấy ra thêm cái áo choàng đưa cho tiểu u cùng 2 nữ nhân, cả 3 hiểu ý mặc vào.

-Ta cần tìm một thứ, không có lệnh ta thì đừng tự tiện hành động.

-Rõ rồi.

Vương Lăng cùng đám nữ đi sâu vào, dọc đường không hiểu vì sao Bạch Lam cứ ôm lấy cánh tay hần mà đi, nhưng nhìn nàng một tiểu cô nương khuôn mặt vui vẻ kia hần cũng không nỡ buông, tùy ý nàng làm gì thì làm. Liễu Tuệ theo sau vẫn luôn chăm chăm nhìn Vương Lăng phía trước.

Đi một đoạn hần cảm nhận có người liền ra hiệu núp một góc, thấy rõ ràng đằng xa đang có đánh nhau. Hần muốn đến gần nhìn cho rõ quay qua nói đám nữ:

-Ta qua đó xem tình hình.

-Chủ nhân cẩn thận.

Liễu Tuệ lên giọng lo lắng, hần gật gù muốn đi lại bị Bạch Lam tay vẫn nắm chặt lấy hần làm hần khổ sở, Liễu Tuệ lập tức tới bên cạnh nắm lấy tay nàng làm Vương Lăng cảm kích, lại nói với U Linh Vương:

-Tiểu u, bảo vệ mấy nàng.

-Hiểu rồi chủ nhân.

U Linh Vương thật chả muốn nhưng vì Vương Lăng là chủ nhân nên nói gì bắt buộc nó đều phải nghe. Vương Lăng lập tức phóng người tới, núp một tảng đá gần đó hần nhận ra Lôi Thường đang giao chiến cùng đám người, đằng xa là về mặt Cát Đặc đang cười nham hiểm, Vương Lăng phải tiến lại gần hơn mới nghe mấy người này nói chuyện.

- Lôi Thường, mau giao Phong Nhận ra đây.

- Các người hỏi bao lần rồi, quả thật ta không hề giữ Phong Nhận gì cả.

- Nếu vậy thì để bọn ta lục soát.

- Hừ nếu đã muốn chiến thì ta sẵn tiếp, dài dòng làm gì.

- Đừng nghĩ sở hữu lòi hệ mà bọn ta sợ người.

Cả đám người cùng lao lên, Lôi Thường hừ lạnh, phóng ra lòi điện màu tím trực tiếp xuyên qua lớp linh bảo phòng hộ.

-Tòa Lôi Điện.

-Chính ta cũng muốn biết.

-Có phải huynh đã động gì tới nó thì nhìn nó mới hung hăng vậy chứ.

-Có lẽ là do vị huynh đài kia.

Lôi Thường chỉ qua bên Cát Đặc nằm một góc, Vương Lăng nhủ may không ngờ Lôi Thường chả chịu hé môi nói nửa lời có ích, đành quay qua chỗ nằm của Cát Đặc.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Vô đề

Quan sát cơ thể Cát Đặc, lại dò xét giới chỉ nhận biết gã chả mang theo thứ gì có ích. Chợt thấy gã động đậy, có vẻ như còn chưa chết. Lôi Thường cũng xuất hiện sát người Vương Lăng nhìn Cát Đặc.

-Có vẻ như vị huynh đệ này còn chưa chết, trước tiên cứu chữa hỏi thử xem chuyện gì xảy ra.

Vương Lăng ậm ừ gật đầu xem xét thương thế Cát Đặc, trong lòng không hề biết Lôi Thường toan tính gì, nếu không phải hấn nắp gần đó nghe chuyện thì có lẽ là đang bị Lôi Thường bày trò mà không biết, dù sao cứ biết chuyện trước đã rồi tính.

Đang muốn dùng lộ thủy rửa vết thương thì Vương Lăng cảm nhận sát khí, lập tức ý thức một con dao đâm tới từ phía sau. May mắn hấn phản xạ nhanh kịp thời né tránh nhưng vết dao đâm trúng mạn sườn phải. Quay lại nhìn ra Lôi Thường cười tỏ vẻ kinh ngạc.

-Thật không ngờ người lại né được.

-Quả nhiên người cũng chả phải loại tốt đẹp gì.

Vương Lăng nhăn mặt cảnh giác, không ngờ giờ hấn lại phạm phải loại sai lầm sơ đẳng như vậy, thật là khó mà tin người lạ. Lôi Thường cười càng to, quay qua nhìn Cát Đặc đâm thêm mấy nhát liên tục vào xác Cát Đặc làm Vương Lăng rùng mình.

-Chẳng phải người muốn biết sao, không cần hỏi hấn để ta nói cho người biết. Mà xuống địa ngục trước đã nhé.

Lôi Thường cơ thể lôi điện bao quanh nhanh chóng đã xuất hiện bên cạnh Vương Lăng, tốc độ hoàn toàn nhanh hơn so với lúc đấu với Cát Đặc, không ngờ gã lại che giấu thực lực. Không kịp tránh né cả cơ thể Vương Lăng bị gã đánh ngã xuống đất, cả cơ hội di chuyển cũng khó. Vương Lăng học ngầm máu nhìn Lôi Thường.

-Chẳng lẽ người giả vờ đóng kịch trước mặt ta.

-Haha. Cũng thú vị lắm, như thế mới dụ một con chuột như người chứ.

Lôi Thường vẻ mặt đầy hứng thú, lấy ra lớp áo choàng nhìn mặt Vương Lăng, gã giật mình rất nhanh nở nụ cười.

-Trông ai hóa ra là Vương thiếu chủ à. Nếu thế thì người càng không thể sống sót rồi đi rồi.

-Thật vậy sao.

Vương Lăng ngay lập tức vận “Ngự Thiên Quyết” cả cơ thể lôi điện biến mất làm Lôi Thường kinh ngạc, dù sao chính Vương Lăng có thể dùng lôi hệ thì đòn công kích lôi điện với hấn sát thương giảm đáng kể.

Vừa tránh ra từ trong giới chỉ Vương Lăng lấy ra “Hấp Huyết Ma Kiếm”, hấn biết giờ đây không có gì cần phải giấu, tính mạng hiện đang nguy hiểm cơ mà. Vừa nhìn vũ khí trong tay Vương Lăng làm Lôi Thường có cảm giác bất an nhưng gã rất nhanh không thêm bận tâm, tức tốc mà áp sát người Vương Lăng.

Ánh kiếm lướt qua người Lôi Thường làm gã kinh hãi khi cảm nhận một luồng sát khí đậm đặc ập tới. Nhưng gã tự tin so với Vương Lăng thì cảnh giới gã cao hơn hẳn, lập tức bàn tay gã khựng lại chia ra mang theo nồng đậm linh lực bên trong nhìn cánh tay gã như hóa đen, đây là “Lôi Thế Bản” mà gã rất tâm đắc luyện thành.

Vương Lăng cũng bất ngờ trước đòn sát chiêu của gã, tay ma kiếm văng ra, cả người lại bay ra xa, con đầu gối đập truyền tới từ vùng bụng, nếu không phải hấn điều khiển linh lực đến độ xuất thần thì đòn vừa rồi có thể xuyên qua bụng hấn rồi.

Lôi Thường tuy ngạc nhiên nhưng vẫn nở nụ cười tự đắc, Vương Lăng cũng cười nhìn hấn, gã nhả mồm giờ mới ý thức mũi kiếm từ đằng sau đâm tới,

đến, rõ ràng đây là yêu thú cấp 4, còn có 2 đuôi lớn khác biệt, kích cỡ to hơn bình thường thì càng rõ hơn nó là loại biến dị.

Gặp đối thủ như vậy hẳn rất muốn mau chóng lùi lại chạy luôn nhưng con yêu thú rất nhanh chặn đường lui của hắn, tốc độ này phải nói là nhanh hơn nhiều so với những cường giả nguyên lực hắn đã gặp.

Đáng lẽ hắn đã bị nó đánh trúng từ lâu nhưng nhìn con yêu thú tỏ vẻ dè chừng như sợ cái gì đó. Vương Lăng nghĩ ngay tới U Linh Vương liền lệnh nó công kích, sự tồn tại của u linh với yêu thú mà nói có lẽ là đe dọa lớn nhất.

Quả nhiên con “Báo Linh Oa” vừa nhìn U Linh Vương lao tới thì tránh ra, hóa cầu bắn tới nhưng xuyên qua người tiểu u vì tiểu u là oán hồn ngoài quang hệ cùng lõi hệ thì mấy công kích khác khó làm hại nó, cứ dồn ép như vậy làm nó thoái lui nhưng nó vẫn không bỏ đi. Hắn quan sát rồi lấy ra ma kiếm mà đâm tới, mũi kiếm phóng tới làm con yêu thú rung mình vì nó biết thanh kiếm kia so với U Linh Vương thì nguy hiểm hơn nhiều.

Hắn lại nghĩ đây là cơ hội để giết nó vì con yêu thú đang tiến gần tới một góc hẹp, coi như là đường cùng.

Tự tin đề rồi sau đó rất nhanh hắn kinh hoàng nhận ra bóng dáng con yêu thú biến mất, ngó quanh thì hắn hốt hoảng khi thấy nó đang lao tới người Bạch Lam nhẹ nhàng sắc nhọn làm cô bé hoảng loạn mà lại biến lớn, dù biết cảnh giới tăng nhưng tốc độ so ra thì kém xa con yêu thú này, chỉ còn đường đề nó cào tới.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Liễu Tuệ

Cảnh tượng sau đó để hắn trở mắt ra nhìn, Liễu Tuệ không biết từ lúc nào đã ở trước mặt Bạch Lam, tay nàng phóng ra “Ngân Thủy Mạn”, vô số đầu rắn uốn éo liên tiếp bắn tới con yêu thú để nó trong chốc lát trở thành tảng băng ngã xuống tan thành tuyết. Chính Vương Lăng cũng không ngờ nô lệ của hắn còn mạnh hơn hắn, thậm chí là mạnh hơn rất nhiều, Liễu Tuệ thờ phào nhẹ nhõm quay qua thấy vẻ mặt thất kinh của chủ nhân nàng khiến nàng phì cười. Hắn trấn tĩnh mới xuất hiện trước mặt nàng dò hỏi:

-Rốt cuộc ngươi là ai.

-Thời nào chủ nhân, tiểu nữ là nô lệ của ngài mà.

-Đừng giờ ngốc. Giấu giếm với ta và ngươi đều không có lợi.

Thấy hắn nhăn mày Liễu Tuệ im lặng, hắn cũng không hỏi thúc đẩy nàng tự động trả lời, dù sao nàng lợi hại với hắn có rất nhiều tiện ích, bức nàng quá dễ gây thêm rắc rối. Bạch Lam giờ lại thành la lý đi tới mới kéo tay áo Vương Lăng về mặt nàng nụ:

-Chủ.. nhân. Đừng hỏi tỷ ấy nữa, tỷ ấy có chuyện khó nói.

Thấy vẻ mặt ngây ngô khả ái của Bạch Lam làm Vương Lăng mau chóng thất thủ đành thở dài:

-Thôi vậy. Không cần nói cũng được. Nhưng từ đây trách nhiệm bảo vệ Bạch Lam là do ngươi đảm nhận đấy.

-Chủ nhân... Tiểu nữ hiểu rồi.

Liễu Tuệ lấy lại vẻ vui vẻ sẵn sàng nghe lời, hắn cũng còn cách khác nhờ vào khế ước mà bắt ép nàng nói nhưng ép buộc một cô gái phải trải qua nhiều điều tệ hại trước kia cũng làm khó hắn. Buông bỏ mọi sự nghi ngờ, hắn giờ chỉ cần tập trung vào tìm “Hắc Đế Lô Ảnh”, nhìn qua Liễu Tuệ hắn mới tìm xem người bên cạnh tên Cát Đặc kia có thông tin gì không.

-Ngươi có biết “Hắc Đế Lô Ảnh” không.

-Đó là cái gì?

-Nói vậy là không biết à.

Hắn có chút ủ rũ cứ thần thờ cho tới khi Liễu Tuệ kéo hắn lại làm hắn giật mình.

-Chủ nhân, phía trước là mặt nước.

-Cảm ơn ngươi.

Vương Lăng cười khò, nhìn trước mặt mặt nước phẳng lì khiến hắn không để ý vì nó yên tĩnh lạ thường. Nhưng đến đây dường như hắn chỉ còn cách bơi thôi vẫn đề còn lại 2 nữ nô của hắn thì khó khăn hơn.

Lại lần nữa cảnh vật biến đổi, trước mắt là dàn cảnh kinh hoàng khi toàn phủ phá hủy bởi một đám người da xanh trơn, cảnh chém giết kinh khủng mà người cầm đầu là một thanh niên mặc đồ chú rể chính là phu quân của thiếu nữ kia, thiếu nữ kia nhìn cảnh tượng nhà tan cửa nát mà tuyệt vọng. Mẫu thân nàng mau chóng xuất hiện dìu nàng vào phòng ngủ đường, xoay công tắc nhìn nàng.

- Con mau chóng tạm thời trốn trong hầm một thời gian.

- Còn mẫu thân.

- Ta còn phải ở lại giúp cha con.

- Con cũng muốn ở lại.

Thiếu nữ chưa kịp phản ứng đã bị mẫu thân nàng đẩy vào, cánh cửa đóng lại nàng từ bên trong không cách nào mở ra chỉ còn cách ngồi đó thút thít.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Thủy Đế (2)

Ảo cảnh vừa kết thúc, ngay trước mắt Vương Lăng và Liễu Tuệ là một thiếu nữ tóc xanh xinh đẹp lông lầy, khuôn mặt hoàn mỹ, lông mi dài, tầm 20 tuổi nhìn giống với thiếu nữ hắn thấy trong ảo cảnh vừa rồi. Vị thiếu nữ nhìn chăm chăm hai người cười:

- Nhìn quá khứ người khác là không được nhé.

- Xin lỗi. Là lỗi của tiểu nữ.

Liễu Tuệ lên giọng xin lỗi, thiếu nữ kia gật gù nhìn nàng:

- Không sao mà. Nếu không có ý xấu thì không vấn đề gì, nhìn 2 người ta cũng thấy đủ thiện cảm rồi.

- Thật không biết tỷ tỷ là ai.

Wương Lăng hỏi, trước chỉ thấy thiếu nữ này xinh đẹp nên không để ý, giờ mới thấy nàng đang lơ lửng bay vòng vèo trên không y như hồn ma vậy, thậm chí xuyên qua cả mấy đồ vật trong phòng. Thiếu nữ kia bay qua chỗ hắn cười:

- Hỏi ta. Ta tên gì cũng quên rồi, chỉ nhớ mọi người gọi ta là Thủy Đế.

- Thủy Đế?

- Ừm, hay cứ gọi ta như vậy đi.

- Vậy giờ tỷ sao trông như hồn ma thế kia.

Hắn cười trừ nhìn nàng bộ dáng ngây ngô kia, cảm nhận nàng thực lực chân chính rất cao nên tàn hồn này mới hiện hữu rõ như vậy. Thủy Đế xoa xoa trán lắc đầu.

- Ta không biết.

- Ấc. Vậy tỷ có biết “Hắc Đế Lô Ảnh” không.

Hắn muốn mau chóng vào mục tiêu chính, mặc kệ Thủy Đế là như thế nào, hắn nghĩ danh tự nàng nghe vậy thì hiểu biết chắc cũng rất cao, nàng nghe hắn nói hẳn mày bay qua bay lại đáp trả:

- Hồng biết.

- Nếu vậy thì không làm phiền tỷ nữa, để có việc bận.

Thất vọng hắn kéo tay Liễu Tuệ theo sau mau chóng tìm lối ra. Giờ hắn tập trung muốn kiểm tra mấy căn phòng còn lại, ghé qua từng phòng hắn cũng không nhận ra cái gì khác biệt, không hề tìm ra thứ đồ quan trọng gì. Vào thêm một căn phòng nữa, nơi này dường như là khuê phòng của một thiếu nữ, hương thơm ngào ngạt, căn phòng sạch sẽ dù hắn chẳng cảm nhận có ai ở chỗ này. Hắn cùng Liễu Tuệ chia nhau ra kiểm tra, hắn mở tủ đồ ra hết hồn cảm thấy đồng áo yếm cùng nội y, tức thì Thủy Đế hiện trước mặt hắn phòng má tròn mắt.

-Không được tự tiện lục lọi phòng thiếu nữ. Tiểu đệ thật dâm tặc.

-Xin lỗi tỷ.

Hắn mau chóng giặt mình lui người ra, Liễu Tuệ đi tới có chút không thoải mái nhìn qua chỗ Thủy Đế lên giọng kính lễ:

-Thủy Đế đại nhân không biết là ai ở trong căn phòng này, nhìn nó vô cùng sạch sẽ, gọn gàng dường như thường xuyên có người dọn dẹp.

-Đừng gọi là đại nhân, nghe khó chịu quá, ta là con gái mà, gọi là tỷ tỷ.

-Vâng tỷ tỷ.

-Tốt. Ngoan đệ tỷ nói cho nghe, đây là phòng tỷ, căn phòng cũng là tỷ dọn dẹp.

Cả Vương Lăng và Liễu Tuệ nhìn nhau thì chỉ thấy bàn tay Thủy Đế vung lên, mọi thứ trong căn phòng đầu lại vào đấy, bụi bẩn tích tụ mà phóng xuất ra ngoài căn phòng. Hắn thật không ngờ chỉ còn lại tàn hồn mà vẫn còn có thể sử dụng linh lực còn rất thuần thực như vậy. Dù là vấn đề gì thì trước tiên cứ ra khỏi đây đã rồi tính tiếp, thứ hắn cần quả thật sẽ không ở trong này.

-Tỷ có thể đưa bọn ta ra ngoài không.

-Ừm. Được chứ.

Vừa dứt lời một thông đạo từ phía gầm giường mở ra, hắn ngạc nhiên đủ rồi nhìn qua Liễu tuệ mau chóng rời đi. Bước xuống những bậc thang kia hắn ra ngoài lại nhận ra đây là hang đá hắn trú trước đó, ra ngoài là cánh cửa tự động đóng lại không để lại dấu tích gì, là ảo thuật hay là gì mà đi xuống lại thành đi lên mặt đất. Quay qua nhìn Liễu tuệ hắn lên giọng:

-Đi thôi.

-Vâng chủ nhân.

Quay về hắn nhìn thấy Bạch Lam mặt hớn hờ khi thấy hắn, hắn đến bờ vó về ánh mắt trù mến, tuy yêu thích vị tiểu muội này nhưng hắn không có thời gian để mà lo cho nàng, vừa nhìn Liễu Tuệ đang im lặng hắn nói.

-Bản khế ước của các ngươi đâu.

-Đây thưa chủ nhân.

Liễu Tuệ lập tức lấy ra 2 bản khế ước còn y nguyên, hắn cầm lấy bàn tay cháy lên hỏa diễm đốt cháy cả 2 bản khế ước trước sự ngỡ ngàng của Liễu Tuệ.

-Từ giờ các ngươi tự do. Có thể đi đâu tùy thích.

-Chủ nhân không cần bọn muội nữa sao.

Bạch Lam hoảng hốt, hắn cười vuốt ve mái tóc nàng.

-Thế muội không muốn ta làm ca ca sao, như vậy thì muội có thể gọi huynh là ca ca.

-Ca ca.

Bạch Lam lao vào ôm lấy hắn từ buồn chuyển vui, hắn cảm nhận rất rõ sự yêu thích đặc biệt của tiểu muội này với hắn, hắn cũng nhận ra Liễu tuệ vẫn im lặng này giờ. Lúc này thì bên tai hắn lại vang lên giọng nói khác.

-Hừm. Hóa ra đệ thích loại này à.

-Hết hồn.

Vương Lăng quay qua thấy ngay Thủy Đế ánh mắt đang nhìn hắn như tên ấu dâm, hắn thì hoảng hốt không ngờ thế mà Thủy Đế làm sao lại theo tới tận đây.

-Sao tỷ lại ở đây.

-Ở trong kia chán muốn chết. Ta muốn ra ngoài chơi một thời gian.

-Ra vậy.

Hắn nhìn ra từ trong tay Liễu Tuệ là lam châu kia tỏa ra thủy lực mạnh mẽ, rõ ràng đây là cách mà Thủy Đế ra ngoài. Hắn nhìn qua Liễu Tuệ không thể hiểu nàng đang nghĩ gì, tất cả mọi thứ nàng biểu hiện đều chứng tỏ nàng đang giấu hắn rất nhiều thứ, hắn cũng không muốn can thiệp quá nhiều chuyện

nên tạm thời bỏ qua mọi nghi vấn.

- Có phải người không thích gọi ta là ca ca không.

- Ai gọi người là ca ca chứ, người phải gọi ta là tỷ tỷ mới đúng.

Nghe hấn nói nàng mau chóng đáp trả, trước kia làm nữ nô kính lễ với hấn bao nhiêu thì giờ đây lại trở thành một thiếu nữ chưa ngoa làm hấn kinh ngạc không thôi, nếu nàng không thích làm nô lệ sao không sớm xóa bỏ khế ước mà còn đợi hấn, điều này hấn nghĩ thế nào cũng không hiểu. Tuy thế nhìn điệu bộ nàng như giải phóng hết tâm tư để giờ trở lại thành chính mình làm hấn cũng yên tâm hơn.

- Được rồi, Liễu tỷ.

- Bất ngờ thật, ta còn tưởng người còn ngoan cố không chịu gọi.

Hấn chỉ muốn đôi co với nàng, cười mỉm đứng dậy.

- Có vẻ ở đây không có thứ ta cần, chúng ta đi nơi khác.

- Mau lên, ta muốn kiểm chỗ nào chơi vui.

Thủy Đế lượn qua lượn lại cười phấn khích, hấn thật không hề nghĩ tới một tàn hồn mà ham chơi thế này, chả giống trong ảo cảnh lúc nào, quả nhiên hấn thật khó lòng nắm bắt suy nghĩ nữ nhân. Dù sao việc hấn cần làm vẫn chưa có tiến triển gì, từ những gì hấn nghĩ thì có lẽ là nên đi theo hướng lối dẫn thì hợp lý hơn.

Hấn quay lại nơi xuất phát lại thấy Liễu Tuệ dẫn theo Bạch Lam đi ra ngoài cầm theo cả lam châu có tàn hồn Thủy Đế, hấn giật mình thì nàng quay qua khoanh tay nhìn hấn.

- Đầu thế để Lam muội đi theo người kiểm chuyện nguy hiểm được, giờ bọn ta tự do rồi sẽ làm những gì mình thích. Cảm ơn người bấy lâu nay chiếu cố.

- Cái này là trở mặt quá nhanh rồi.

Vương Lăng cười khò, mặc Bạch Lam không muốn Liễu Tuệ dắt nàng mau chóng đi khỏi mặt kệ Vương Lăng muốn nói gì tiếp, còn Thủy Đế dĩ nhiên là thấy hang hốc này không hề có gì thú vị nên cũng muốn ra ngoài kia, hấn còn chưa kịp để Linh Tôn tìm hiểu thông tin về nàng mà nàng đã mau rời đi rồi.

Dọc đường Thủy Đế như đứa trẻ mà bay qua bay lại ngắm nhìn hoa cỏ để lại 2 nữ nhân im lặng. Bạch Lam được dắt đi nhìn qua Liễu Tuệ khuôn mặt cũng đượm buồn hỏi:

- Không phải tỷ cũng không muốn rời xa ca ca sao.

- Nói vậy, ai quan tâm hấn chứ.

- Nhưng muội không muốn rời đi.

- Không phải muội muốn tìm người thân sao, giờ chúng ta tự do rồi có thể tìm được họ.

Nghe vậy Bạch Lam hí hửng lên vui vẻ.

- vậy là muội có thể gặp lại mẫu thân rồi.

- Ừm. Còn có trả thù tên khốn đã khiến chúng ta thành nô lệ.

Mặt Liễu Tuệ chuyển lạnh, Bạch Lam nắm lấy tay nàng khiến nàng yên tâm hơn, mọi nỗ lực của nàng bấy lâu đều không uổng phí, hi sinh để bảo vệ vị tiểu muội này. Bạch Lam nở nụ cười, ánh mắt long lanh nhìn Liễu Tuệ

- Vậy sau này có thể gặp lại ca ca không.

- Dĩ nhiên, khi nào tỷ xong việc sẽ dẫn muội gặp hấn.

- Ừm

Giờ còn lại mình Vương Lăng cùng U Linh Vương, hấn không hơi bận tâm tiếc nuối mấy nữ nhân kia, vì dù sao hấn chỉ có sở thích sở hữu nô lệ gì cả. Nếu muốn biết nhiều hơn thì đành phải gặp qua Linh Tôn vậy, hấn thờ dài lao vào nhập định dù sao cũng có hộ vệ bên cạnh, vừa tiến vào không gian ý thức hấn vừa nhìn thấy Linh Tôn cùng một lão giả tóc trắng đang đối chiến với nhau, thật không ngờ linh hồn mà cũng ham chiến đấu.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Trách nhiệm

Linh Tôn cùng lão giả kia nhận ra sự hiện diện của Vương Lăng lập tức đình chiến, lão giả tức khắc xuất hiện trước mặt hắn quan sát cười vuốt râu.

-Quả nhiên là hạt giống tốt.

-Tiền bối này là...

-Ta là Phong Thần, tuy trước là thần nhưng giờ chỉ là tàn hồn mà thôi.

Vương Lăng cũng hiểu đối phương là tàn dư của thiên giới, không ngờ giờ lại có cơ hội gặp mặt thế hệ trước. Linh Tôn xuất hiện bên cạnh mặt không biểu cảm.

-Tìm thấy nó chưa.

-Vẫn chưa tìm được. Mà “Hắc Đế Lôi Ảnh” trông ra sao vẫn bối còn chưa rõ.

-Đơn giản nó là hắc lôi, một trong Tam Thiên Tạo Lực thời thượng cổ. Nói vậy thôi, đến khi tìm được thì ngươi cũng hiểu, không còn thời gian đâu, mau lên đường đi.

Nghe vậy hắn không bận tâm tới Phong Thần nữa, lập tức thoát ra không gian tối vào sâu trong động. Dọc đường hắn chỉ thấy bất cứ ai làm hắn lấy làm kỳ, lối vào này làm hắn cảm thụ một luồng áp bức từ xa truyền tới, càng tới gần thì càng hiện hữu rõ.

Đến khi đi hết hang động là vách núi cheo leo trước mặt. Hắn dùng “Phi Quang Dực” bay lên cao, cảm thụ bão gió nổi mạnh làm hắn càng khó đi hơn. Đang bay giữa chừng thì một luồng áp lực cường đại áp tới đánh bay hắn vào tường đá, cũng may hắn con bình tĩnh mà giữ được thăng bằng.

Một con chim ưng lông xanh, mỏ nhọn hoắc, ánh mắt sắc bén của kẻ săn mồi, móng vuốt chìa ra như dao cạo, sải cánh nó dài 50 mét làm hắn phải dè chừng mà muốn rút lui. Giờ muốn chạy cũng không có khả năng, tay hắn phóng ra lôi điện, tốc độ của lôi pháp tuy nhanh nhưng chả là gì so với con yêu thú “Tuyệt Ưng” kia. Nó dễ dàng né tránh đem xoáy gió đánh tới bên người Vương Lăng, trời đã đầy gió thêm con bão nó tạo ra đủ cho hắn có “Phi Quang Dực” thì cũng khó mà chịu nổi, cả cơ thể hắn bị thổi tung lên trời.

Hắn nhìn ra con Tuyệt Ưng đang lao tới, hắn vận “Ngư Thiên Quyết” tùy ý để cho gió thổi đi mà mượn lực đẩy mà phóng lên cao, hắn còn nghĩ có thể tránh con Tuyệt Ưng được một thời gian để còn có cơ hội nhìn ra hướng đi chuyển mà phòng bị, nào ngờ nó đã ở trước mặt hắn, tốc độ của nó khiến nó nhìn như đang dịch chuyển vậy.

Hắn không hoảng vội lách người phóng tới bên vách đá đạp chân lao tới người con Tuyệt Ưng, may mắn nắm được lông cánh ở lưng nó. Con Tuyệt Ưng vì bị Vương Lăng ôm lấy giữa, tốc độ nó lao nhanh lên cao khiến Vương Lăng suýt mấy lần rớt khỏi người nó. Hắn cắn răng chịu đựng con lạnh buốt càng ngày càng rét run hơn.

Đến khi hắn thấy được đỉnh núi thì cả cơ thể đã vô lực nắm lấy người con Tuyệt Ưng mà buông thả rớt xuống nằm bẹp trên đất, hắn mau chóng thờ dốc vì vốn dĩ con người cần thời gian để thích nghi với áp suất với độ cao mới, dù là linh lực giả nhưng hàm lượng linh khí hắn tiêu thất lại quá nhiều, linh khí xung quanh lại quá loãng, hắn cũng không có tập trung luyện thể nên khó khăn mà thở. Con Tuyệt Ưng thấy Vương Lăng nằm đó lao tới, bất chợt nó dừng lại nhìn bóng dáng thân quen trước mặt. Bóng dáng Phong Thần đứng trước mặt Vương Lăng đang nhìn Tuyệt Ưng cười.

-Lâu rồi không gặp bạn cũ của ta.

Tuyệt Ưng đáp xuống đất, hào quang màu lục bao quanh người sáng chói để lại đằng sau lớp vỏ chim kaa là một tiểu la ly tóc lục, quần áo trắng bông, dễ thương nhí nhảnh lao tới bên chỗ Phong Thần.

-Tiểu Tinh, ngươi còn sống sao.

-Không. Ta đã chết lâu rồi.

-Sao lại thế,

Tuyệt Ưng hai tay dựa vào người Phong Thần để nó xuyên qua, nó dừng lại mặt u oán nhìn Phong Thần.

-Nếu vậy sao ngươi còn bắt ta đợi ngươi. Ta đã đợi 5000 năm rồi.

-Xin lỗi, là lỗi của ta.

-Là ai giết ngươi, để ta tìm kẻ đó giúp ngươi báo thù.

-Hắn ta chết lâu rồi, cùng với ta.

Vương Lăng nghe cuộc nói chuyện thì hiểu Tuyết Ưng kia là linh thú rất hiếm gặp, hẳn chắc chắn là nó mạnh kinh khủng, so ra thì ngang với cường giả Bán Thần. Tuyết Ưng nhìn qua chỗ hắc nhũ này.

-Tên yếu đuối kia là ai mà nhìn ngươi như muốn bảo vệ nó vậy.

-Là hậu bối của bạn hữu ta, ngươi không nên gây hiềm khích.

-Tùy ý ngươi, giết hắc cũng bản tay ta.

-Tiểu Ưng, ta có việc muốn bàn với ngươi.

Tuyết Ưng giật mình thấy Phong Thần đang vận khởi hồn linh sót lại tạo thành một đạo ấn ký dán lên mi tâm Tuyết Ưng.

-Ngươi làm gì?

-Giúp ngươi giải tỏa phong ấn.

-Ngươi làm gì ta không hiểu, trước thì phong ấn sức mạnh ta, giờ lại trả sức mạnh cho ta. Làm như thế là có lợi ích gì.

-Ngươi không hiểu đâu, việc xảy ra 5000 năm trước khác rất xa so với tưởng tượng của ngươi. Giờ có nói cũng không còn ích gì, ta chỉ muốn nhờ ngươi một việc.

-Chuyện gì.

Tuyết Ưng mặt khó chịu, Phong Thần thờ dài nhìn qua bên Vương Lăng.

-Ta hy vọng ngươi giúp đỡ tiểu tử kia nếu sau này có kẻ thù vô cùng cường đại xuất hiện thì giúp hắc một tay.

-Là như thế nào. Ta sao phải đi bảo vệ tên tiểu tử kia chứ.

-Giờ chỉ còn hắc là có khả năng thôi, sự diệt vong của cả thế giới này tùy thuộc vào nó hết.

Nghe vậy Vương Lăng kinh ngạc không thôi, không ngờ hắc lại có vai trò quan trọng như vậy. Tuyết Ưng nghe Phong Thần nói xong thì đã ngồi sát bên Vương Lăng nhìn ngó hắc như sinh vật lạ.

-Ta thấy tên này có gì đặc biệt đâu.

-Sau này ngươi sẽ hiểu. Việc này khó đến vậy sao.

-Được, ta đồng ý. Chỉ là hắc phải làm ta hài lòng mới được.

-Đừng lo cứ theo hắc thì ngươi sẽ rõ. Ta nghĩ ngươi có khi thích hắc còn hơn ta.

-Hừm..

Vương Lăng cảm nhận bản thân dần trở thành trung tâm thế giới, mọi chuyện cứ dồn dập tìm tới hắc trong khi hắc còn chưa hiểu cái gì đang thật sự diễn ra, nếu không biết 5000 năm trước cái gì xảy ra thì hắc còn khó chịu dài dài. Phong Thần lại quay qua nhìn Vương Lăng ngón trỏ cùng ngón giữa khép lại chia ra chỉ vào trán hắc, một luồng năng lượng kì lạ ồ ạt dồn dập chảy trong cơ thể, cảm giác vừa dễ chịu cũng cường đại làm hắc một mồi mà đỡ người ra.

-Tiền bối, người là đang làm gì.

-Tiểu tử, mọi thứ sau này giao cho ngươi.

Tuyết Ưng nhìn cảnh này thì giật mình kinh hô.

-Tiểu Tinh, ngươi muốn truyền hết phần thần lực còn lại cho hắc sao, như vậy ngươi sẽ hoàn toàn hồn phi đầu tán. Chẳng phải ngươi đã rất vất vả mới trở thành Phong Thần sao.

-Tiểu Ưng, nếu ngươi trải qua cảm giác cái chết giống ta thì ngươi sẽ hiểu. Ta cũng không còn gì quyến tiếc trên đời nên mọi thứ còn lại cứ để cho hậu bối vậy.

Bản tay Phong Thần buông xuống, lão thần tỏ vẻ mệt mỏi hai mắt nhắm lại, phần tàn hồn còn lại từ từ biến mất để Vương Lăng giật mình.

-Tiền bối người cần gì làm vậy.

-Tiểu tử, mệnh ngươi sau này sẽ gặp rất nhiều tai ương ngươi cần cẩn thận.

thật sự là không thể tiếp tục được.

-Chịu đựng được như vậy là giỏi rồi.

Linh Tôn lập tức tỏa ra một vầng quang thuần màu vàng bao bọc cả người Vương Lăng, Tuyết Ưng thấy thế thì ngạc nhiên chính nàng chả biết ánh quang mờ nhạt bao bọc Vương Lăng là gì nhưng tạo nàng cảm giác sâu thẳm trong nó. Lớp hộ thuẫn này giúp Vương Lăng chịu đựng được liên tiếp mấy đạo lôi điện tiếp đó, cũng nhờ thế hắn có cơ hội mà hồi phục tinh lại.

-Chuẩn bị, lần này là quyết định đấy, ngươi cần chuẩn bị tâm thế kỹ càng.

Nghe hiểu lời Linh Tôn, hắn vận khởi “Ngự Thiên Quyết”, tinh thần vận khởi chịu đựng lôi điện tiếp theo. Cả 7 đạo lôi điện liên tiếp đánh xuống, hắn giờ này tâm trí chỉ còn có suy nghĩ sống sót, dù thế nhưng vẫn phải liên kết với vùng trung tâm ở não hải.

Nếu không phải là vì nghĩ tới Từ Y Tiên, nghĩ tới Tần Thành Y, nghĩ tới Băng Mộ Tuyết thì hắn đã không thể kiên cường tới bây giờ. Giờ này hắn mới biết bản thân thật tâm với 3 người con gái, dù rằng nữ nhân hắn hứa hẹn không chỉ có vậy.

Bầu trời từ đen chuyển trắng trở lại bình thường, Tuyết Ưng buông lỏng bàn tay lập tức lao tới, cảm nhận hắn vẫn còn thở thì nhẹ nhõm. Hắn ngủ gục quả không biết bao lâu, tỉnh giấc thì biết bản thân đang nằm trên bộ lông mềm mượt của Tuyết Ưng. Nàng biến trở lại thành linh thú chờ hắn quay trở lại tông môn.

Hắn cảm nhận giờ so ra thì bản thân đã mạnh hơn trước, cảm ngộ về lôi điện đã hiện hữu, nhờ vào đó “Ngự Thiên Quyết” có cơ hội đột phá tầng 4, lôi hệ mà pháp hắn đạt đạo sư cao đoạn. Dù thế cảnh giới linh lực chả có chút dấu hiệu đột phá, quả nhiên như vậy vẫn còn chưa đủ.

Nằm dài vuốt ve đám lông mềm mượt làm Tuyết Ưng tò vò về cấu gân, hắn nhận ra có nhiều nguồn linh lực bên dưới. Ngó xuống thì hắn nhận ra trần cảnh chém giết của đám người đang tranh giành nhau tài bảo cùng linh được kiếm được.

-Chút linh được đó mà cũng chém giết kinh khủng như vậy.

Hắn cười mặc kệ đám người, bắt chợt giật mình vỗ trán la ó.

-Sao lại quên mất chứ. Còn phải kiếm Thủy Linh Chi nữa.

-Ngươi là cái gì thế. Im lặng giùm cái, ngươi nặng muốn chết.

-À, đúng rồi. Ngươi ở đây có biết ở đâu có Thủy Linh Chi không.

-Hừ. Không biết.

Hắn biết Tuyết Ưng nói nặng sẽ không tiết lộ cái gì nên chuyển sang giọng ngọt.

-Tuyết Ưng tỷ dễ thương có thể cho đệ biết ở đâu kiếm được Thủy Linh Chi không.

-Ta nói nhưng ngươi phải hứa kiếm đồ ngon cho ta.

-Tỷ muốn bao nhiêu cũng được.

-Tốt. Cái ngươi muốn tìm ta ăn hết rồi.

-Cái gì!!!

Vương Lăng giật mình, sốc tới tận óc, tùy thật thất vọng nhưng dù sao thì kiếm không được cũng đâu còn cách nào, mà đúng thật linh thú thích ăn linh được mà. Tuyết Ưng thấy hắn im lặng nói tiếp.

-Nếu không làm thì ngươi kiếm nó dùng chữa bệnh cho ai đó phải không.

-Đúng rồi. Tỷ thông minh quá.

-Nếu vậy ngươi khỏi lo. Ta có thứ cho ngươi.

-Cái gì.

Hắn hỏi thì Tuyết Ưng đã biến thành hình dáng la ly làm hắn giật mình rồi xuống được nàng nắm lấy góc áo, nàng móc ra từ trong miệng một viên đan màu xanh đưa hắn.

-Tuyết Hồi Lực, giúp ngươi chữa bách bệnh. Ta chỉ có một viên, ngươi nhớ lời hứa cho ta ăn đó.

-Ta nhớ chứ.

Hắn vui vẻ cầm lấy, nhìn cũng cảm thụ độ thuần của “Thủy Linh Chi” này, so ra thì tốt hơn lũ luyện được sư ngoài kia có thể làm. Hắn cầm lại mau tò mò.

-Tỷ làm viên đan này như thế nào.

-Bí mật, Đừng hỏi nhiều.

Tuyết Ưng đỏ mặt quay mặt đi, đến giờ mọi thứ hắn làm đều hoàn hảo, giờ chỉ cần gấp lại nữ nhân của mình là hắn vui lòng rồi. Cả hai người đáp xuống đi bộ vì giờ đã đến công ra nếu bay tiếp sẽ gây thêm chú ý, khoác lên áo choàng mặc kệ đám người giao tranh xung quanh. Nhìn hai người lao nhanh ra có mấy kẻ cả gan đứng chặn lại.

-Đi đâu, kiếm được bảo vật gì mau giao ra.

-Dám cản đường ta.

Tuyết Ưng mau cúi mới thở nhẹ mà làm mấy kẻ lao ra xa bất tỉnh, xương cốt nghe rắc rắc như đã gãy. Ảnh hưởng lớn tới nỗi mà bất cứ ai ở gần cũng còn cảm nhận dư lực cường đại là như thế nào. Vương Lăng vuốt trán cười khò vì cái bọn chọc nhảm thứ dữ. Hắn nắm lấy tay nàng kéo đi không hề muốn gây sự thêm nữa, ai chả biết cô nàng nhìn nhỏ nhắn trong áo choàng kia lợi hại, ai cũng mau tránh đường tránh liên lụy.

-Sao ngươi lại chạy. Ở lại cho chúng bài học.

-Làm ơn đi. Ra ngoài sớm mới có đồ ăn cho tỷ.

-Ngươi nói vậy thì chắc chắn phải ngon đấy nếu không ...

-Biết rồi, sẽ là những món mà tỷ chưa ăn bao giờ.

Dụ dỗ vậy hắn mới làm bình ổn tâm tính nàng một chút.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Tìm nhằm người rồi

Hoàn toàn rời khỏi chiến khu, Vương Lăng cũng an tâm đôi chút. Chưa bao lâu tức thì hắn nhú mày cúi xuống cầm lấy mấy hòn đá trực tiếp ném về phía những cành cây cao. Tiếng vang đồ ngã của cây cối, từ đó xuất hiện 4 bóng đen mặc hắc y đã nhanh chóng mà ở trước mặt đám người Vương Lăng, thấy vậy hắn chỉ biết cười khò.

-Lại nữa à.

-Lần này thì đứng hòng ngăn ta.

Tuyết Ưng cười chưa gì đã biến mất tại chỗ cùng lúc đánh tới cả 4 người dù cho cả 4 khoảng cách đều rất xa nhau làm cả đám kinh hãi. Một tên đồng đặc lên tiếng trấn tĩnh:

-Đừng hoảng loạn. Tên này chỉ có tốc độ là đáng sợ thôi.

Nghe vậy cả đám áo đen cũng bình tĩnh lập tức di chuyển, những đòn công kích pháp lực đánh tới, đối với Tuyết Ưng chỉ là muỗi không cần làm gì, nàng chỉ đứng im lập tức mọi đòn pháp lực đều tự động bị hóa giải.

-Giờ đủ chưa. Giờ thì chết cả đám nhé.

Tuyết Ưng nhìn cả đám người lộ giọng đe dọa, do nàng nhìn nhỏ nhắn mềm yếu thế kia nên dường như chả có sức uy hiếp gì với đám người kia. Tên cầm đầu lại tiếp tục chỉ đạo.

-Dùng Lục Hoan Trận.

Dứt lời trong tay mỗi tên cầm một cái lệnh phù, có hai gã cầm 2 cái, giải phóng linh lực kích hoạt phù chú làm 6 đạo phù văn sáng chói cả lên bay theo vòng tròn càng ngày càng mở rộng. Để rồi lập tức tạo ra một trận pháp giam hãm Tuyết Ưng cùng Vương Lăng.

-Đừng cố chống cự, trận này sẽ làm tiêu hao linh lực cùng thể lực của ngươi. Nếu còn cố sức thì sẽ chết vì kiệt sức đấy.

-Dám dọa ta.

Tuyết Ưng lao tới tên cầm đầu lại nhận ra bản thân quay về chỗ cũ ngay sau đó, nàng tỏ vẻ căm tức vẫn điên cuồng mà lao tới, nhìn thế cả đám người hoảng sợ. Không ngờ nàng thể mà không hề có dấu hiệu kiệt quệ mà càng đánh càng hung, cứ thế này người kiệt sức trước là bọn hắn.

Vương Lăng nhìn đủ rồi tức khắc cũng lao tới, đám người không bận tâm cho rằng hắn cũng y như Tuyết Ưng. Lúc sau một tiếng la thất thanh vang lên, trận phủ bị phá hủy. Cả đám người cả kinh nhận ra Vương Lăng đã hạ thủ một người trong số chúng, tuy trận này lợi hại vì nó còn ảnh hưởng tới cả cường giả cấp bậc cao nhưng nó cần đủ người duy trì linh lực, nếu mất 1 thì trận coi như hủy.

Vương Lăng vốn dĩ có thể cảm nhận linh lực của đối phương, dựa theo cảm giác mà lần theo, vốn dĩ học “Mỹ Thái Quyền” cũng nhờ theo đó mà nhận ra sơ sót bên trong trận. May cho hắn là Tuyết Ưng không có gồng sức mà tự mình phá trận nếu không người nhận tổn thất nhiều nhất là hắn, có lẽ nàng cũng biết nên không làm bừa.

Trận bị phá Tuyết Ưng lập tức đánh chết 2 tên áo đen, vốn dĩ muốn giết luôn cả tên kia nhưng bị Vương Lăng cản lại. Trói tên thủ lĩnh lại rồi kéo xuống khăn che mặt của đối phương làm Vương Lăng giật mình, là Mai Dương Tú. Hắn tuy có chút thấu hiểu Mai Dương Tú đang làm theo lệnh của tông môn nhưng không nghĩ tông môn lại chặn đường cướp của thế này.

-Các ngươi là ai.

-Chết cũng không nói.

-Thế thì vì sao các ngươi chặn đường bọn ta.

-Không nói.

Nhìn Mai Dương Tú vẻ cứng đầu, Vương Lăng cũng chào thua, vốn dĩ không muốn quá bắt ép vì đối phương dù sao cũng có ơn với hắn. Tuyết Ưng thì không như vậy lập tức tỏ vẻ đe dọa.

-Mau nói nếu không ta sẽ

-Sẽ làm sao.

-Giết ngươi.

Vương Lăng biết đối phương thuộc loại cứng đầu nên dọa giết thì làm sao mà đe dọa được, hắn thật cũng không quá bận tâm mục tiêu là gì, giờ muốn thả đối phương thì cũng cần lý do hợp lý không thì Tuyết Ưng sẽ làm khó hắn. Nghĩ đi nghĩ lại hắn cuối cùng quay qua chỗ Tuyết Ưng nói:

-Tỷ tỷ giúp đệ bắt sống một con yêu thú.

-Ngươi làm gì.

Tuyết Ưng nghe vậy nhũn mày tỏ vẻ tò mò không biết hắn định làm gì thú vị.

-Dùng nó để tra tấn nạn nhân tới khi moi được thì thôi. Tiện thể còn dùng nó làm bữa tối cho tỷ nữa.

-Thịt ma thú có gì ngon đâu.

Thật tình nàng chưa từng nghe ai lấy thịt ma thú làm thức ăn bao giờ, nghe hắn nói nàng tò mò bụng cũng cồn cào.

-Không tin tỷ thử đi.

-Để ta xem.

Lập tức Tuyết Ưng biến mất tại chỗ, Vương Lăng cười nhìn Mai Dương Tú, tay khẽ tạo kiếm khí cắt đứt qua dây trói để gã có cơ hội trốn thoát. Chưa gì thì Mai Dương Tú đã tức tốc thoát khỏi dây trói lao tới, may Vương Lăng tâm lý chuẩn bị kịp nhảy lùi lại.

-Mau giao hắc thạch cùng hòa thạch ra đây.

-Hắc thạch gì, hòa thạch gì.

-Đứng giả ngốc. Hai kẻ mặc áo choàng lấy đi 2 miếng hắc thạch cùng hòa thạch không phải là các ngươi thì còn là ai.

Vương Lăng giờ có chút thấu hiểu, nhìn đối phương đang có sát ý hắn suy nghĩ giao đấu tiện thử chiêu thức mới, hai tay tạo ra hắc lôi chưởng đối nhau, rồi để từ giữa 2 lòng bàn tay hắn tạo ra một hắc lôi hình cầu chưởng tới phía Mai Dương Tú, hắn đặt tên chiêu này là “Hắc Lôi Cầu Ảnh”. Mai Dương Tú nhũn mày nhận ra hắc cầu kia không bình thường, đột ngột gã kinh hãi mau chóng né ra, từ hắc cầu biến hóa thành một dòng lôi điện kéo dài bắn tới phá hủy mọi thứ trên đường nó đi tới, cây cối ngay cả xác mùn cũng không còn.

-Là hắc lôi, làm sao có thể. Ngươi không phải chúng, nếu thật là chúng thì đám người bọn ta chết lâu rồi.

-Ta đã nói là do các ngươi tấn công ta trước mà.

Vương Lăng nhìn chiêu thức kia thì vui mừng vì độ phá hủy của nó thật sự rất kinh khủng, cường giả nguyên lực có khi còn bị thương nặng nữa là. Mai Dương Tú thì nghĩ kẻ trước mắt không phải là người hèn tim, giờ đã biết thật sự tấn công nhằm người, trong lòng hối hận vì kéo theo đám huynh đệ chết theo.

-Nếu đã nhận nhầm thì ta xin cáo lỗi. Thật sự thì tuy bọn ta có lỗi nhưng các ngươi không có vấn đề gì, bọn ta lại mất hết người. Coi như đây là hiểu lầm, ta xin cáo lui trước.

Dứt lời Mai Dương Tú đem đám thi thể biến mất, Vương Lăng im lặng không đuổi theo. Qua lúc lâu chờ đợi thì Tuyết Ưng mới trở về.

-Làm gì lâu thế, nếu là tỷ thì phải giải quyết rất nhanh chứ.

Hắn quay đầu nói thì hoảng hồn khi thấy nàng đem về một núi yêu thú, cấp 3 trở lên, tất cả đều bị đánh cho máu me tóe về sợ hãi mà theo sau nàng. Tuyết Ưng nhíu mày nói dường như quên luôn mục đích ban đầu là Mai Dương Tú:

-Ta đem về rồi nè. Mau nấu đồ ăn.

-Ặc. Chỉ cần 1 con thôi, nhiều vậy thì làm sao mà tiêu cho hết.

-Lo gì. Lấy chúng làm bìa cho ngươi luyện tập, chơi chán thì ăn.

Hắn cười khò, làm bìa mà yêu thú toàn thứ dữ thế kia hắn ai làm bìa cho ai đây. Tùy ý nàng hắn chọn một con yêu thú Hắc Tị Ngưu, một con họ trâu bò da đen để nàng giết lấy mà làm thịt.

Trước giờ ít có ai đi làm thịt yêu thú vì vị nó rất kinh khủng, rất tanh đúng hơn là hăng, nhưng thật tế nó cũng tương tự thịt gấu vậy, chỉ là không ai biết chế biến mà thôi, do gia vị cũng chả có mà làm, hắn thông qua nghiên cứu mà tạo ra những gia vị không khác mấy so với trước kia, cũng vì do những nguyên liệu này là được liệu luyện đan nên ít ai đem nó đi nấu ăn, mà thật ra chỉ có hắn làm như thế này.

Dù yêu thú kinh khủng là thế nhưng phần thịt lại rất chất lượng, thịt đỏ tươi mọng nước vì nó ăn rất nhiều thảo dược, còn hấp thụ linh khí, dù sao ăn uống cũng là một niềm vui. Hắn trước kia sống chủ yếu là một mình dù cho có vợ, do đi khắp nơi nên muốn ăn ngon thì phải tự nấu, tay nghề hắn không tệ nếu như không muốn nói là rất giỏi.

Kiểm chỗ cắm trại, hắn nướng thịt cùng làm thêm mấy món xào, luộc hấp cùng chút nước chấm, nhìn món ăn mới lạ làm Tuyết Ưng mau đói lập tức lao vào chén. Nàng ngắt ngay vì nó rất ngon, so ra là thứ ngon nhất nàng từng ăn.

-Ngươi nấu ăn ngon lắm, tiếp tục phát huy.

Hắn cười trừ xác nhận sẽ dạy mấy thứ này cho mấy nữ nhân để mấy nàng sau này nấu cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Thần tiên tỷ tỷ

Cách đó một khoảng rừng có 2 tên áo choàng đang chạy đi về mặt vui mừng.

-Lần này thu hoạch tốt rồi, không ngờ lại thu được vật đáng giá như vậy.

-Thật đấy mảnh đá này đáng giá vậy sao.

-Ngươi dĩ nhiên là không biết nhưng nghe nói tông môn phái rất nhiều người để lấy thứ này. Ngươi nghĩ có đáng giá không.

Cả hai tên cười chạy một lúc chúng nghỉ chân một chút, lúc này một đám người khác lại mò ra nhìn hai gã.

-Mau giao đồ ra đây.

-Đừng hòng.

Đồ vật chúng khổ sở giành được sao dễ dàng giao ra như vậy, giá trị tài vật làm lu mờ cả ý nghĩ sống sót. Ngay sau đó là tràng cảnh chém giết tranh giành, chỉ cần 2 miếng ngọc rơi vào tay ai thì người đó lập tức bị giết sau đó. Để rồi ngay sau đó chỉ còn một tên còn sống nhưng bị thương rất nặng, gã vẫn vui vẻ cười.

-Cuối cùng nó cũng thuộc về ta.

Lúc này từ trong tối đi ra một người bộ dáng hoảng loạn nhìn trảng cảnh này, là thanh niên Hoa Bảo, thấy có người bị thương hắn đi tới kịp nhận ra kẻ kia tấn công hắn, luống cuống né ra may mắn hắn tránh kịp nhưng kẻ kia mất đà ngã xuống cũng bất tỉnh. Hỏa Bảo đi tới xem xét thì nhận ra một mảnh phiến ngọc màu đen. Tò mò cầm lên thì một giọng nói vọng ra cuốn hút hắn.

-Người muốn có sức mạnh không tiểu tử.

-Người là ai.

-Ta ư. Người cứ gọi ta là Mặc Thiên Chí...

Vương Lăng cùng Tuyết Ưng về tới thượng nguồn xác nhận cả đám người vẫn chưa rời đi. Hắn ngạc nhiên thì mấy nữ nhân lại vui mừng khi thấy lại hắn đặc biệt là Tần Thanh Y. Nàng lao vào trong lòng hắn làm hắn cảm thấy sự hạnh phúc trào dâng. Vừa tình cảm xong thì nàng đã véo hông hắn làm hắn giật người.

-Lại tự tiện đi làm việc nguy hiểm.

-Xin lỗi nàng là do ta vội quá không có thời gian.

-Chàng không bị thương chứ.

-Không sao.

Hắn vận động chứng minh nàng xem mình vẫn khỏe mạnh, sự quan tâm đó làm hắn ấm lòng, nghĩ đi nghĩ lại thì chỉ có mấy nàng là quan tâm hắn nhất.

-Thế có tìm được Thủy Linh Chi không.

-Dĩ nhiên là tìm được rồi.

-Đây là Tuyết Hồi Lực chế luyện từ Thủy Linh Chi.

Hắn đi tới bên Sở Ngọc đưa cho nàng, tuy bình thường nàng tự cao là thế nhưng trước mặt hắn lại không thể nói ra được điều gì, chỉ khẽ cầm Tuyết Hồi Đan lộ vẻ vui vẻ.

-Cảm ơn chàng.

-Đừng khách khí vậy chứ.

Hắn cười nhìn nàng thì Tuyết Ưng đã ở bên cạnh hắn vẽ bực dọc.

-Ta đói rồi. Mau nấu ta ăn.

-Chẳng phải này tỷ mới ăn sao.

-Nhưng ta vẫn chưa no.

Hắn thở dài tỏ vẻ mệt mỏi may có Tần Thanh Y kéo lại Tuyết Ưng, tuy nàng mới gặp Tuyết Ưng lần đầu nhưng nhận thức rõ Tuyết Ưng không hề đơn giản như đứa trẻ, nhìn cách Vương Lăng khô sở đối đáp nàng là hiểu.

-Vị tiểu muội này cứ bình tĩnh, hắn giờ còn đang rất mệt.

-Nhìn hắn đâu có giống mệt.

-Nếu vậy cứ đợi cho hắn đi tắm trước đã, nhìn hắn nhếch nhác thế kia, muội cũng mau cùng tỷ đi tắm đi. Người muội có mùi rồi đấy.

-Thật vậy sao.

Tuyết Ưng ngửi thử thật toàn mùi thịt, chột dạ gật đầu cùng Tần Thanh Y rời đi. Hắn nhìn nàng ra vẻ cảm kích. Cũng thật rất lâu rồi hắn chưa tắm nên giờ cần phải đi tắm vệ sinh cái đã. Lần này Lạc Dao Dao mới có cơ hội mà gặp hắn, nàng đưa hắn hỏa lệnh mới nói.

-Cái này trả nười.

-Cảm ơn người đã bảo vệ Thanh Y thời gian qua.

-Chuyện nhỏ thôi, người không cần bận tâm. Với lại giờ có lẽ ta cũng nên rời đi.

Hắn giật mình nhưng cũng hiểu thân phận nàng cũng nhạy cảm nên đi ra ngoài lâu như vậy là quá giới hạn rồi.

-Không nói với Thanh Y sao.

-Tỷ ta sẽ tự nói cho tỷ ấy biết.

-Tại sao lại muốn rời đi.

-Giáo hội không thể thánh nữ lâu quá được, biết được tung tích hai vị biểu muội cũng hoàn toàn yên tâm rồi, giờ ngươi đã quay về thì chuyện Thanh Y tỷ cũng an toàn hơn.

Nói tới đây bầu không khí trở nên trầm lắng hơn, Lạc Dao Dao quay người đi để lại hần một lời nhắc nhở.

-Ngươi cũng cẩn thận, đạo này có vài kẻ lạ mắt nhắm vào Thanh Y tỷ. Do ta có việc nên không thể tiếp tục bên cạnh tỷ ấy nhưng có ngươi có thể yên tâm. Còn nữa, cẩn thận với Phong La đế quốc, ta hay biết là có người đang nhắm vào ngươi.

-Cảm ơn ngươi.

Vương Lăng tỏ vẻ cảm kích, nhớ lại những lời nàng nói hần cũng không lo sẽ có người nào mà hiện tồn hại được Tần Thanh Y vì có Tuyết Ứng ở bên cạnh. Hần nhớ có một hồ nước yên ả gần đây định tới đó, vừa tới nơi thì hai mắt hần trọn tròn nhìn một mỹ nhân đang tắm dưới hồ, hần công nhận bản thân thật may mắn, vì nữ nhân vô cùng xinh đẹp này mang một vẻ đẹp thanh khiết, long lanh, thánh thiện, thoát tục, mái tóc bạch kim dài tới eo mà điều làm hần ngạc nhiên hơn là sau lưng nàng có 6 chiếc cánh màu trắng muốt mà trắng muốt.

Cũng may thứ hần học được là khả năng ẩn giấu của Linh Tôn nếu không đã sớm bị nàng giác ngộ. Hần nghĩ ngay tới việc nữ nhân kia thuộc tộc Thiên Thần nên thật rất hoảng nếu để nàng giận.

Len lén trốn đi, tuy nhìn lén kích thích thật nhưng cái mạng không thể đem ra đùa được. Hần mới đi vài bước đã không nhận ra việc hần đạp lên một vùng phù vân gần đó kích hoạt phù chú gây sự chú ý của nữ thiên thần kia. Hần giật mình nhìn nữ thiên thần đang ở trước mặt hần tỏa ra sát khí làm hần ngẹt thở, cũng mau sát khí đó lập tức tiêu thất. Nàng nhìn Vương Lăng nhíu mày.

-Ngươi là nam nhân của Thanh Y.

-Tỷ biết ta sao.

Hần cười ngây ngô nhìn nữ nhân không hề có tất vải nào trên người kia, nàng nhìn hần lại hỏi:

-Ngươi ở đây làm gì.

-Chỉ là tiện thể.. tiện thể mà thôi

-Quái lạ. Sao ta không thể cảm nhận linh lực trên người ngươi.

Nếu hần mà để lộ linh lực thì cũng lộ luôn Hắc Hỏa Hồn, lúc đó thì xác định. Hần rối loạn đành giọng trả lời:

-Có lẽ cảnh giới ta quá thấp nên tỷ dường như không cảm thấy gì.

-Cũng đúng, con người đại lục này thật sự rất yếu.

Nàng gật gù vẫn để tình trạng khóa thân trước mặt hần, hần phải cực khổ kìm nén không thể nổi dậy dục tính nếu như không muốn bị thiến. Qua hồi lâu nàng mới giật mình mặt tối sầm lại.

-Tại sao ngươi lại nghĩ cảnh giới ta rất cao, như thế mới nói người rất thấp. Có phải ngươi đã thấy gì không.

-Nào có, ta chỉ là thấy tỷ xinh đẹp như vậy thì cũng chỉ nghĩ tỷ cũng rất mạnh thôi, tỷ thấy đây đại lục này nữ nhân xinh đẹp thường cảnh giới cũng rất cao.

-Ngươi nói cũng đúng. Được rồi, không nói nữa, chỉ cần nhớ bảo vệ Tần Thanh Y cho tốt, nếu nó có chuyện gì ta sẽ không tha cho ngươi.

Hần cười gật gù hiểu ý, tầm lưng hiện đã nặn nước.

-Thần tiên tỷ yên tâm, đệ sẽ dùng mạng của mình để bảo hộ nàng.

-Sao gọi ta là thần tiên tỷ.

Nàng lại trầm mặt, hần cười vui vẻ trả lời.

-Vì tỷ xinh đẹp như tiên nữ như vậy không gọi là thần tiên tỷ thì biết gọi là gì.

-Nghe cũng được. Có vẻ người rất giỏi tán gái nhỉ.

Nói rồi nàng đã tức thì biến mất tại chỗ để Vương Lăng vãi mồ hôi hạt tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Tâm tư

Tiếp đến là buổi tối như chào mừng hắn trở lại, mọi người tổ chức tiệc mừng dù đơn giản, giờ ai cũng thân phục tài nấu ăn của hắn, thông qua hắn học hỏi những kỹ thuật nấu độc lạ. Tần Thanh Y tỏ vẻ tự hào vì hắn càng lộ vẻ tài hoa, nghe hắn nói nàng cũng sẵn sàng học mà sau này mà nấu cho hắn.

Tránh xa vẻ huyền ảo của buổi tiệc, Trần Bạch tách ra đi dạo dưới trăng. Hắn mấy ngày này được gần gũi Hàn Tổ Cẩm mà tình cảm thêm phần gắn bó. Giờ có thể xem hắn và nàng là một cặp.

Hiện Vương Lăng quay trở về lại khiến hắn không hề thoải mái. Về mặt bức dọc cầm vò rượu mà uống, hắn đi không biết bao xa thì chợt nghe tiếng hét. Nghe vậy hắn nuốt nước bọt mà đi về phía phát ra thành âm, một cảm giác lạnh sống lưng ập tới.

Tuy sợ hãi nhưng gã vẫn tò mò mà tiến gần hơn, thấy ra gần đó một thiếu niên đang nhập định cả người tỏa ra hắc khí, chính là Hoa Bảo. Hoa Bảo cả người run rẩy, mặt mày nhăn nhó.

-Người mau ly khai khỏi ta. Sức mạnh gì chứ ta không cần.

-Tiểu tử ngươi còn ngoan cố, ám hệ thì có gì sai.

-Tu luyện ma công là trái với đạo lý. Ta không thể làm.

Hoa Bảo hét lên một tiếng ngã gục trên đất, mảnh hắc thạch văng sang một bên tỏa ra một luồng ám khí nhưng mạnh mẽ thu hút Trần Bạch. Hắn tới gần cầm lên mảnh hắc thạch như bị nó thu hút. Hoa Bảo vẫn còn tỉnh táo nhìn Trần Bạch lên giọng.

-Vị huynh đệ này mau ném vật đó đi, nó rất nguy hiểm.

-Nguy hiểm, không phải là do ngươi không muốn ta đụng vào sao.

Trần Bạch cau mày tỏ vẻ si mê vật trong tay, Hoa Bảo dùng sức đứng dậy đi tới cố giành lấy hắc thạch nhưng Trần Bạch kiên quyết không giao. Thấy Hoa Bảo vẫn ngoan cố như vậy, Trần Bạch vùng vung chưởng đánh bay hắn đi làm Hoa Bảo đụng trúng vách đá gần đó mà phun máu ngụm máu.

Trần Bạch giật mình tỉnh ngộ bản thân mới ra tay đánh người, nhưng gã cũng hiểu thế giới này cường giả vi tôn nên việc hắn làm không phải là sai. Quyết tâm hắn đi tới rút ra một thanh chùy thủ đâm vào người Hoa Bảo chắc chắn kết thúc tính mạng hắn, Hoa Bảo đối diện cái chết mới nhận ra bản thân ngây thơ quá lâu giờ hiểu thế giới này không hiểu lý lẽ, dù cho hiện hắn hiểu ra cũng quá muộn màng rồi.

Trần Bạch bàn tay đầm máu biết bản thân mới giết người cướp của, tuy lòng bất an nhưng sự tập trung mau chóng đổ dồn lên mảnh hắc thạch. Từ bên trong hiện ra hình ảnh một lão giả tóc đen mặt mày nhả nhận nhìn hắn.

-Rất tốt, tiểu tử như ngươi mới thích hợp nhận truyền thừa của ta. Không như tên giả nhân giả nghĩa kia.

-Tiền bối là..

-Người đời gọi ta là Ám Vương. Là đại ma vương của ma giới, thế nào có phải hối hận khi biết rồi không.

-Không, Văn bối phải tích rất nhiều công đức mới có thể gặp một nhân vật như người. Xin tiền bối nhận văn bối làm đệ tử.

Nói rồi Trần Bạch quỳ xuống dập đầu, gã biết đối phương là tà ma nhưng lại không quan tâm, chính nghĩ rằng sẽ lợi dụng tàn hồn này hết cỡ rồi sau này xóa sổ cũng không muộn. Ám Vương nhún mày trả lời.

-Ta từ trước giờ không nhận đệ tử nhưng nếu người có thể giúp ta làm một việc thì ta sẽ suy nghĩ lại.

-Dù là chuyện gì văn bối cũng sẽ dốc sức.

-Tốt, tốt. Đồ đệ ngoan.

Ám Vương cười vui vẻ trả lời, cả 2 đều sâu trong thâm tâm có suy nghĩ, tâm kế riêng.

Quay trở về Trần Bạch lập tức vào phòng dù cho Hàn Tổ Cẩm có hỏi thì hắn chỉ âm ừ lạnh nhạt trả lời, nàng nhìn hắn ừm khua vì trước giờ hắn chưa từng đối với nàng bỏ lơ như vậy. Trần Bạch vừa vào trong trường đã ngồi thiền mà tu luyện công pháp mới đạt được, giờ đây trong đầu hắn chỉ còn suy

Chương 122: Dưới chân cường giả (1)

Qua ngày hôm sau hắn quyết định rời khỏi huyện cảnh, giờ đã đạt đủ điều kiện cũng không cần luyện tiếu gì nữa. Đã muốn rời đi thì hắn nhận ra Tần Thanh Y về mặt chân chờ như đang đợi ai đó, hắn thấy thế tò mò hỏi:

-Có chuyện gì sao.

Tần Thanh Y nhìn hắn im lặng một hồi lại nói:

-Có lẽ là thiệp sắp phải rời đi rồi.

-Đi đâu. Chẳng phải ở trong Minh Lam Tông rất an toàn sao.

-Dù thế

Nhìn nàng do dự hắn thật không hiểu, ngay lúc này thì một dáng người nhỏ nhắn xuất hiện, sự xuất hiện của nàng khiến cho Hàm Trương cùng Linh Phong là loại không hao sắc cũng phải dờ dẫm. Vương Lăng nhận ra người trước mặt là thần tiên tỷ tỷ mà hắn gặp lúc trước. Nàng đến cạnh Tần Thanh Y lại đối diện với hắn.

-Nàng sẽ đi theo ta.

-Đi đâu.

-Thiên giới.

Nghe thế hắn lập tức sững người, những người khác cũng kinh ngạc khi nghe nàng nói. Thấy hắn bộ dáng dờ dẫm, thần tiên tỷ tỷ kia liền tiếp tục nói:

-Nàng đi thiên giới là cũng giúp nàng cũng là để bảo vệ nàng.

-Bảo vệ nàng?

Hắn cũng hiểu trước kia có mấy kẻ theo lệnh đến bắt Tần Thanh Y không biết là vì lý do gì nhưng hiểu hắn hiện là không có khả năng bảo hộ nàng. Hắn nắm chặt tay, cố gắng buông bỏ, lại lần nữa rời xa người hắn yêu, Tần Thanh Y thấy hắn bộ dáng khổ sở tuy rất muốn an ủi nhưng hiểu rõ biện pháp tốt nhất cho hắn là nàng nên im lặng, không nên để hắn quá nhiều đã kích.

Ngay lúc này thì một tiếng cười vang vọng lại tạo ra uy chấn khiến cho Vương Lăng cùng đám người rừng mình sợ hãi. Tiếp đó là một tên da thịt xanh rần, mái tóc đỏ, khuôn mặt vẻ tuấn mỹ, đặc biệt sau lưng có 6 cánh màu đen.

Sự xuất hiện của hắn khiến không gian xung quanh biến dạng, tạo ra những vùng trũng không trung kỳ lạ mà nhìn vào là một màu đen chủ đạo cùng dải ngân sắc 7 màu. Gã đứng trên cao nhìn xuống phía nữ thần tiên cùng Tần Thanh Y.

-Mau giao con ả kia ra.

-Người nghĩ người muốn làm gì thì làm sao.

Thần tiên tỷ tỷ cau mày nhìn lên, cả người bạch quang chói rọi. Tên quý tộc kia không hề bận tâm thái độ vẫn kiêu ngạo.

-Thần nữ thì nên ở yên đi, chạy tới đây làm gì. Con ả kia với bọn ta rất quan trọng, mau giao ra.

-Người có bản lĩnh đó sao.

-Haha. Tốt thôi, ta cho người 3 giây nếu không giao ra thì đừng trách ta vô tình.

Thần tiên tỷ tỷ như không nghe thấy quay qua chỗ Vương Lăng cùng bọn người.

-Các người mau rời đi, chỗ này không thể ở lâu. Xung quanh đều là lỗ hồng Di Thứ Nguyên. Nếu còn tiếp tục thì cái người hậu quả tự chịu.

Chính bản thân nàng vì nghe tin tên quý tộc Sát Kỳ đích thân tới nên phải dè chừng bấy lâu không dám vọng động tránh rơi vào lĩnh vực của hắn, giờ coi như nàng đã lo dư rồi hắn đã đích thân đột phá huyện cảnh mà xông vào. Nghe nàng nói thì đám người Linh Phong nhìn nhau hiểu ý bốp bẻ đá mau chóng rời khỏi, Sở Ngọc thấy Vương Lăng vẫn sững sờ thì giật mình đi tới níu lấy y phục hắn.

-Chàng còn ở lại làm gì, mau rời đi.

-Nàng rời đi trước đi, ta vẫn muốn ở lại.

-Nếu còn ở lại thì chàng sẽ chết đấy.

-Ta biết nhưng ta không chấp nhận ai mang Thanh Y rời khỏi ta.

Sở Ngọc nghe thế thì lộ vẻ khâm phục, thâm tâm nàng giờ đây thật sự rất thích hẳn. Vương Lăng quay qua Sở Ngọc lại nói tiếp.

-Đừng lo nếu không có cách đánh lại thì ta sẽ chạy. Còn nàng thì cơ hội thoát ra sẽ không còn đó, mau rời đi. Chẳng phải còn mẫu thân nàng sao.

Nhìn cảnh vật xung quanh bị cắt xẻ tạo ra vô số vết nứt khiến nàng cũng hiểu rõ vấn đề, biết ở lại có khuyến thế nào cũng vô dụng, nếu ngoan cố có khi còn vướng chân. Nàng ngậm ngùi hôn lên má hẳn bàn tay mới khê bóp bết bích thạch.

-Chàng nhớ cẩn thận.

-Ta hiểu rồi.

Hắn cười nhìn nàng, vừa xong thì hắn nhận ra có người đang đánh hắn, là Tần Thanh Y, nàng nước mắt trào ra nhìn hắn.

-Sao lại ngốc như vậy. Nếu không đi thì sẽ không còn kịp.

-Ta biết mà nhưng chẳng phải ta đã hứa sẽ bảo vệ nàng sao.

Tần Thanh Y nghe thế thì âm áp trong lòng, riêng thần tiên tỷ tỷ lại nhũu mày cho hắn là kẻ ngốc. Tên quý tộc Sát Kỳ kia cười như xem lời nói hắn như một trò đùa.

-Tiểu tử nguoi cũng thật biết tấu hài. Bản thân nguoi còn chạy không kịp thì đòi bảo hộ ai.

-Tên da xanh kia, cứ kéo néo hoài không biết chán à.

-Tiểu tử nguoi muốn chết.

Sát Kỳ mặt trở lạnh tỏa ra áp khí khiến Vương Lăng như nghẹt thở nằm quỳ bệt trên đất. Lúc này một hào quang màu vàng bao tỏa quanh người lập tức giải tỏa áp khí, vàng quang này khiến cho cả thần nữ cùng Sát Kỳ phải kinh ngạc. Linh Tôn giọng bức xúc:

-Tiểu tử nguoi thật biết cách chọn chết, lại đi khiêu khích một tên ma thần mà lại có tận 6 cánh.

-Xin lỗi tiên bối nhưng vẫn bối không chịu được.

-Cứ thích làm theo cảm tính lại hỏi sao không suýt chết mấy lần, thôi lỡ rồi cũng đành chịu. Ta tạm thời giúp nguoi làm quen với áp khí của thần cảnh, nhắc luôn là đừng có mà để rơi vào mấy khe nứt Địa Thử Nguyên xung quanh.

-Văn bối hiểu rồi.

Hắn quay qua nhìn Tuyết Ưng nói.

-Tuyết Ưng tỷ, giúp đệ một tay.

-Đây không phải là một tên đơn giản nhưng thôi, ta cũng không sợ, cứ chiến đi, có ta lo.

Tuyết Ưng tức thì giải tỏa linh lực ngang nhiên bằng bối cảnh giới Bán Thần, so ra với Thần thực sự thì vẫn còn yếu. Một trận cuồng phong nổi lên, tức thì sau đó là hơn 10 trận cuồng phong gió xoáy hướng ma tộc mà đi đến.

Vương Lăng kinh hãi trước sức mạnh của Tuyết Ưng, một trận cuồng phong này cũng đủ để phá nát một tòa thành rồi chứ đừng nói là liên tiếp mấy trận này, hẳn nhờ hào quang bao quanh người mới có thể trụ vững. Dù là thế nhưng với tên ma tộc kia chẳng là gì, tay hắn tạo ra một xoáy đen giữa lòng bàn tay, tất cả mọi con lốc bay đến đều biến mất vô tung. Tuyết Ưng thấy thế giật mình quay qua nói.

-Có vẻ tên này không hề dễ chơi rồi. Người nhớ sau vụ này phải cho ta ăn thật nhiều đấy.

-Tuyết Ưng tỷ yên tâm, bao nhiêu đệ cũng lo được.

Tuyết Ưng cười trời nổi đầy gió, bảo tuyết không biết từ đâu xuất hiện, cả vùng xung quanh cột băng nổi lên, những băng lao cùng bão gió cứ nổi đuôi nhau mà đánh tới chỗ tên ma tộc.

-Tuyết Ưng Linh Vực.

Đây là linh vực của Tuyết Ưng, có thể nói là thứ mang lại nhiều sức mạnh nhất của cường giả Bán Thần. Vương Lăng lần đầu chứng kiến linh vực vẻ mặt im lặng quan sát. Thần nữ này giờ bảo hộ Tần Thanh Y, nàng hiện đã bất tỉnh trong tay thần nữ, Thần nữ giờ đã hiện bên cạnh hắn.

sống sót, không ham cường đại, không ham phú quý hay quyền thế chỉ là bảo vệ những người quý giá nhất cuộc đời hắn.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Từ biệt

Lợi dụng lúc Sát Kỳ suy yếu thần nữ lập tức thi triển thực lực, cả 6 cánh trắng dần lớn dần bao phủ cả một vùng trời, những lông cánh bay ra tụ tập một quả cầu màu trắng có 6 cánh bao phủ cả người Sát Kỳ.

Sát Kỳ giật mình, biết đây là “Sát Ma Chi Tọa” của tộc thiên thần, bản thân cũng hiểu hiện khó có khả năng chống lại. Gã cảm tức muốn giết Vương Lăng thêm mấy lần nữa, gã nuốt vào Phá Ma Thiên Đan hoàn toàn giải phóng toàn bộ thực lực dù biết điều này đồng nghĩa sẽ phá hủy hoàn toàn huyền cảnh cũng kéo gã vào nguy hiểm.

Thần nữ nhú mày nhận ra sự tồn tại kinh khủng của ma khí. Một luồng hắc khí bạo phá để lại những lông vũ từ từ tiêu thất. Thần nữ thất kinh nhìn Sát Kỳ trước mặt.

-Ngươi sao lại...

-Thế nào rất ngạc nhiên phải không.

Sát Kỳ lúc này cả người toàn thân hiện ra ký ấn màu đỏ chạy dài khắp người, đặc biệt sau lưng có thêm chiếc cánh màu đen nhỏ hơn những cái khác nhưng lại tỏa ra ma khí cường đại.

-Không ngờ ngươi lại dùng cách đó để đột phá.

-Ta không bận tâm ngươi nghĩ gì, hiện giờ ta đã dư sức lấy ả nữ nhân kia từ ngươi.

Nói rồi gã đã biến mất rồi ở ngay người bên thần nữ, nàng lấy ra một thánh thần kiếm quét qua ngang người, Sát Kỳ cười mỉm bàn tay dễ dàng dùng một bàn tay mà kẹp lấy thánh kiếm. Thần nữ kinh ngạc thì Tần Thanh Y đã rời xa nàng từ bao giờ nằm trong tay Sát Kỳ.

-Mau thả nàng ra.

Thần nữ kinh hãi mà thánh kiếm đảo qua mà quét phía Sát Kỳ, gã cười phất tay xóa tan kiếm chiêu. Giờ cảnh vật xung quanh như đổ vỡ, vết nứt Dị Thứ Nguyên hoàn toàn mở rộng. Cả Sát Kỳ cùng Thần nữ đều muốn mau chóng tránh ra.

Thần nữ tới bên đem Tuyết Ưng cùng Vương Lăng đặt một chỗ tránh xa lỗ hổng kia, còn Sát Kỳ như hải lòng muốn rời đi, khi gã cười tay tạo ra một lỗ đen muốn đi thì bị một người chặn lại, sau đó biết được Tần Thanh Y đã rời khỏi tay hắn từ bao giờ mà hắn đã bị dịch chuyển tới gần lỗ hổng Dị Thứ Nguyên từ lúc nào, may gã kịp phản ứng bàn tay tạo ra xoáy đen lách người ra tránh bị hút lấy bởi một thứ gì đấy bên trong lỗ hổng kia, chính gã cũng rất e ngại cái Dị Thứ Nguyên này. Giờ gã nhìn ra kẻ trước mặt tỏ vẻ khó chịu:

-Ngươi là ai.

-Ta ư. Cứ gọi ta là Lang Chân Quân. Mà tạm bỏ qua việc hỏi tên nhau đi. Nhìn đi đây rõ ràng là địa bàn của ta không ngờ ngươi lại từ tung tụt tác như vậy còn phá hủy cả huyền cảnh của ta.

Sát Kỳ nhú mày, hắn chỉ cảm nhận kẻ trước mặt còn chưa chính thức trở thành thần, không hề cảm nhận thần lực chi thuần mà lại có thể lấy người từ tay hắn một cách quỷ không biết thần không hay. Lang Chân Quân bế Tần Thanh Y đến bên cạnh thần nữ giao lại cho thần nữ. Lang Chân Quân cười nhìn Sát Kỳ.

-Ngươi có thể rời khỏi đây được không, ta không muốn nó thêm te tua đâu.

-Đừng có giả ngu, trả người đây.

Sát Kỳ lại lần nữa lao tới, tức khắc gã nhận ra dù có di chuyển thế nào bản thân cũng quay lại chỗ cũ, nhận ra một đạo hoa văn kỳ lạ ở trước ngực dù có làm gì cũng không biến mất, Sát Kỳ về mặt phức tạp nhìn kẻ trước mặt.

-Ngươi đây là năng lực gì.

-Là pháp tắc không gian đấy, ngươi chắc cũng nghe từng có người sử dụng nó chứ nhỉ.

Nghe thế thì cả Sát Kỳ và thần nữ đều giật mình, trước kia người đứng đầu tam giới, kẻ mà cả thiên thần lẫn ma thần đều sợ hãi khi nghe tên, Linh Tôn, đã từng rất thành thạo việc sử dụng một loại pháp tắc không gian.

Cứ việc hiểu về nó thì cũng đã rất khó vì không hề biết cái loại pháp tắc không gian đó là gì nhưng chắc chắn không phải là năng lực để đối phó, thậm chí có bao nhiêu là thần cấp cao kiến thức uyên thâm cũng không thể hiểu nó. Sát Kỳ im lặng, biết bản thân giờ còn ở lại chỉ tốn thêm lực lượng sớm muộn sẽ bị Địa Thứ Nguyên nuốt chửng, gã cũng hiểu năng lực kia lợi hại thế nào. Hiểu thế gã nhíu mày nhìn Lang Chân Quân.

-Thật không ngờ có cơ hội gặp được năng lực huyền thoại này ở đây. Thế thì nhà ngươi nhớ đấy, ta sẽ không bỏ qua nữa đâu. Chắc chắn sẽ quay lại sớm thôi.

-Không tiền.

Lang Chân Quân cười mặc kệ Sát Kỳ căm giận cùng cực tạo ra cổng đen mà thoát ra ngoài. Lang Chân Quân thấy nguy cơ đã mất thì nhẹ nhõm, tạo ra một vòng phù văn màu vàng bao phủ xung quanh đem đám người Vương Lăng cùng thần nữ về lại chỗ của hắn. Nhìn Vương Lăng như người chết thần nữ quay qua hỏi Lang Chân Quân:

-Không biết ngươi có cách nào giúp hắn không.

-Tiểu bối như vậy là vô lễ đấy.

Lang Chân Quân nhìn tỏ vẻ không hài lòng, Thần nữ không hơi đâu tranh cãi tập trung tinh lực lên người Vương Lăng, nếu hắn có chuyện gì sợ Tần Thanh Y sẽ suy nghĩ quẩn bách, nàng cũng chẳng bận tâm tới Lang Chân Quân là ai vì nghĩ người này thực lực không đánh kể chi là hứng thú với pháp tắc không gian mà Lang Chân Quân sử dụng mà thôi.

Lang Chân Quân nhìn thăm trạng Vương Lăng mà nhíu mày, bàn tay tỏa ra vàng hào quang màu vàng, một lúc trên gương mặt chợt đổi sắc thái, Thần nữ thấy thế liền hỏi:

-Có chuyện gì sao.

-Tiểu tử này vẫn còn sống.

-Sao có thể.

Thần nữ chỉ tùy tiện nhờ mà thôi chứ nàng cũng hiểu cơ hội sống sót của hắn là rất thấp, nào ngờ thế mà vẫn còn sống cơ chứ. Mấy người này không biết cũng đúng vì sơ dĩ trước đó Linh Tôn dùng phần linh lực tồn đọng may mắn tạo ra được một phủ chú tạm bảo hộ tính mạng Vương Lăng.

Mặc kệ là lý do gì thì Lang Chân Quân vẫn tiếp tục điều trị cho Vương Lăng, sau khi truyền chút chân nguyên vào người Vương Lăng thì Lang Chân Quân lại nhét thêm một viên đan dược vào miệng Vương Lăng.

Giờ phút này thì Tần Thanh Y cùng Tuyết Ưng cũng tỉnh lại, việc đầu tiên là tìm kiếm Vương Lăng. Cũng nhờ thần nữ giảng giải nói hắn không có nguy hiểm tính mạng thì hai người mới an tâm, Tần Thanh Y mau chóng đi tới bên người Vương Lăng nhìn hắn lòng đầy lo lắng, nàng hiểu hắn bị thế này là vì năng. Dù biết hắn không vấn đề gì nhưng không khỏi hết lo, nước mắt vương trên khóe mắt.

Thần nữ thấy nàng thế thì dễ yên một lúc cho hai người ở bên nhau thêm chút nữa. Còn Tuyết Ưng thì nhận ra Lang Chân Quân mà kinh hô:

-Ngươi còn sống sao tiểu cầu.

-Lâu rồi không gặp nhĩ tiểu Tuyết.

-Ai là tiểu Tuyết, ta lớn hơn ngươi 130 tuổi đấy.

-Vẫn nhón nháo như ngày nào nhĩ.

Lang Chân Quân tới xoa đầu Tuyết Ưng, nàng lập tức gãy ra nhìn hắn căm tức.

-Thế ngươi có cứu được tiểu tử kia không.

-Khỏi lo, hắn đã hoàn toàn ổn rồi. Tuy chẳng biết nguyên nhân là gì.

-Ta cũng không hiểu.

Tuyết Ưng nghe Thần nữ kể lại cũng biết Vương Lăng nhận một chương của Sát Kỳ thế mà lại không chết, điều này dĩ nhiên là rất lạ, đáng lẽ dù cho Vương Lăng có linh bảo phòng hộ mạnh tới thần cấp cũng khó mà làm được, trừ khi là thánh cấp nhưng nàng biết rõ Vương Lăng làm gì có vật nào tương tự thế.

Qua khoảng thời gian lâu Thần nữ tới bên cạnh Tần Thanh Y khẽ nói:

-Chúng ta đi thôi, hiện nhân lúc Sát Kỳ chưa lại hồi sức mà rời khỏi đây.

-Ừm. Mọi người hiểu rồi.

Thấy Tần Thanh Y đứng dậy quay người đi nắm chặt tay thần nữ cũng đành chịu, sứ mệnh của Tần Thanh Y chính nàng cũng không thể thay đổi được. Tần Thanh Y biết rõ bản thân có vai trò thế nào, nếu giờ mà đã thật quyết tâm ra đi thì cơ hội gặp lại Vương Lăng dường như cũng không còn. Thế nhưng nàng biết ở lại chỉ làm hấn càng gặp thêm nguy hiểm, nàng không đành lòng đành cùng Thần nữ rảo bước rời đi.

Thần nữ gọi ra một con ngựa trắng mắt ngọc, có mọc một đôi cánh trắng như ngựa bay trong thần thoại Hy Lạp vậy, đây vốn cũng là thú của thần nữ, Thiên Linh Thổ, bản thân nó có linh trí mà lại là thần thú hiếm có. Cả Thần nữ cùng Tần Thanh Y leo lên nó liền cất cánh bay đi xuyên qua một vùng công màu trắng thoát khỏi huyền cảnh. Tần Thanh Y im lặng nãy giờ khiến thần nữ muốn động viên.

-Đừng lo, hấn sẽ ổn thôi.

-Cảm ơn ý.

-Xin lỗi vì ta mà muội phải chịu khổ.

-Tỷ không cần nói vì muội biết gánh nặng mà tỷ đang mang mà.

Thần nữ cảm động nhìn Tần thanh Y, cả hai giờ đây thật sự như trở thành tỷ muội ruột thịt vì cả 2 đều có chung một mục đích, một sứ mệnh cần phải làm.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Kết thúc tuyển chọn

Lang Chân Quân cũng không bận tâm hai nữ kia rời đi, lão quay qua nhìn Tuyết Ưng nói:

-Giờ có thể mang hấn đi rồi đây.

-Cho hấn nghỉ ở đây không được sao.

-Dĩ nhiên là không được, vốn dĩ ta còn phải sửa lại “lãnh thổ” của ta nữa, sợ sẽ ảnh hưởng không tốt tới hấn.

-Ta hiểu rồi.

Tuyết Ưng gật gù tỏ vẻ hiểu ý, Lang Chân Quân cười nhìn lại.

-Đừng lạc đường đấy. Đây chẳng phải lần đầu ngươi rời khỏi nơi này sao.

-Đừng coi thường ta. Nghe tiểu Tinh kể chuyện ta cũng tự biết phải làm gì rồi.

-Nếu được vậy thì tốt.

Lang Chân Quân cũng không quá bận tâm vì Tuyết Ưng có thực lực xảy ra chuyện cũng khó, hấn tự nhiên là để Tuyết Ưng mang Vương Lăng rời khỏi. Vừa rời khỏi huyền cảnh thì nàng bắt gặp cả một rừng người đông đúc, có vẻ như do chuyện bất ngờ nên tông môn mới cất cử người vào điều tra xem chuyện gì xảy ra.

Nhìn quanh hầu như toàn là người của tông môn, nàng cảm thấy thú vị vì lần đầu thấy nhiều người như vậy, một người mặc y phục đệ tử ngoại môn của Minh Lam Tông thấy giữa đám tông môn xuất hiện một người lạ thì nhú mày đi đến dò hỏi Tuyết Ưng.

-Ngươi là người dự thi phải không.

-Không phải ta. Là hấn.

Tuyết Ưng tuy chỉ có hứng thú với tuyển chọn gì ấy nhưng cũng biết Vương Lăng vào đó để làm gì, nàng cũng không ngốc nghe lời dặn trước của Vương Lăng. Vị đệ tử thấy Vương Lăng bất tỉnh được nàng nhắc bằng một tay thì kinh ngạc lại mau bình tĩnh trả lời.

-Có vẻ vị huynh đệ này bị thương rồi, ngươi qua bên kia xem xét nộ lệnh bài rồi đem hấn đi trị thương đi.

-Ta hiểu rồi.

Nàng hí hửng chạy đi, thật nàng chả hiểu gì cứ thế mà chạy qua đó mà thôi. Qua một bên toàn là thí sinh dự thi đang kiểm tra xem những ai vượt qua được cuộc kiểm tra đầu vào, tuy có biến cố nhưng việc này vẫn phải làm. Có hai người nhìn như là đệ tử nội môn của Minh Lam Tông được phân trách

xem xét.

Cả hai người đệ tử đều tỏ ra phong vận hơn người cũng khiến cho người khác phải nể phục. Một người đệ tử là Yên Hưu tỏ vẻ cau có nhìn đồng môn Dương Tả bên cạnh nói.

-Qua là không được, này giờ chỉ có mấy người vượt qua được. Thật đáng thất vọng.

-Từ từ đi, đệ tử còn nhiều mà, đệ đầu cần khó chịu vậy.

-Hừ. Lũ phế vật này còn lâu mới vào được nội môn.

Đám người phía dưới nghe vậy cảm tức nhưng chẳng dám bộc phát, vốn dĩ có mấy kẻ muốn bán ra mấy lệnh bài kiểm được cho người khác lập tức bị phát hiện và tịch thu, vốn dĩ bên trong còn có người tông môn hóa trang mà quan sát những hành động gian lận vốn có.

Tuyết Ứng thấy có mấy người thỏa điều kiện được đưa đi vào tông môn thì vui mừng, nghĩ rằng cứ đi theo là vào được tông môn rồi. Nàng hí hửng chạy tới vác Vương Lăng chạy theo sau, Yên Hưu thấy thế lập tức tức giận:

-Mau bắt ả kia lại.

-Vâng.

Đám đệ tử ngoại môn nghe sư huynh nói thế thì lập tức bao vây Tuyết Ứng muốn đem nàng quay trở về nào bị nàng đánh văng mỗi người một góc. Tuyết Ứng vẫn biết thế nào là nặng nhẹ, cũng hiểu là không nên tùy tiện giết người nên mới ra tay nhẹ như vậy. Nhưng như thế cũng khiến cả đám người há hốc mồm ra mà nhìn, không ngờ một tiểu nữ nhìn nhỏ bé mà lại lợi hại như vậy, Yên Hưu nhìn thế thì nướng mày.

-Lũ vô dụng.

Không chậm Yên Hưu tức tốc đã đến bên người Tuyết Ứng mà vận chưởng đánh tới, gã không phải là loại thương hoa tiếc ngọc nên ra tay không khoan nhượng.

-Dừng tay Yên Hưu sư đệ.

Dương Tả thấy Yên Hưu tùy tiện ra tay với một nữ nhân không phòng bị thì sợ gã làm hủy hoại danh tiếng tông môn lại noi gương xấu cho đám sư đệ. Yên Hưu nào nghe lời mà vẫn vận chưởng mà áp sát người Tuyết Ứng, nàng nhún mảy bàn tay khẽ chuyển động, một con kinh phong nổi lên, cát bụi mờ mịt.

Nhiều người xung quanh chao đảo, khi nhìn lại thì kinh hô khi thấy Yên Hưu nằm xụi lơ trong góc sùi bọt mép. Giờ ai cũng hiểu tiểu nữ kia không phải dễ chọc, có mà ghi nhớ hình dáng nàng để sau này còn tránh xa ra chút. Tiếng huyền não cũng đánh động tới Sở Ngọc, nàng vì lo cho Vương Lăng nên vẫn nín ở lại để đám Đình Đình đi trước. Vừa tới nơi nàng gặp nay Tuyết Ứng thì vui vẻ chạy tới.

-Tuyết Ứng muội muội.

-Ồ. Là Sở Ngọc à.

Tuyết Ứng cũng mừng khi gặp lại Sở Ngọc, nhận ra Vương Lăng đang ở trên lưng Tuyết Ứng thì nàng vừa lo lắng vừa mừng rỡ.

-Chàng bị sao vậy.

-Hắn bị thương nhẹ thôi, người khỏi lo.

-Nếu bị thương nhẹ sao lại như vậy.

Nhìn hần bất tỉnh nàng càng thêm hoảng, Dương Tả nhận ngay ra Sở Ngọc vì nàng vốn rất nổi tiếng trong tông môn, rất nhiều đệ tử đều mơ mộng nghĩ tới vị sư muội xinh đẹp động lòng người này, nàng không chỉ xinh đẹp mà còn có thiên phú cao lại có cha là trưởng lão đồng đại sư của tông môn. Dương Tả tuy không phải loại háo sắc nhưng cũng biết rõ nàng, hẳn đi tới trước mặt Sở Ngọc nho nhã hai tay chấp lại.

-Hóa ra là Sở sư muội, không biết đây là người quen của muội.

-Là Dương Sư huynh.

Nàng giờ mới nhận ra sự hiện diện của Dương Tả, nhỏ nhẹ đáp trả lại tiếp tục nói.

-Đúng như sư huynh thấy, đây là 2 bạn hữu của muội cũng là đệ tử của tông môn. Chuyện này có chút hiểu nhầm, mong sư huynh hiểu cho.

-Nếu sư muội đã nói thế thì sư huynh dĩ nhiên không dám nghi ngờ. Nếu thật sự hai người họ là đồng môn thì cũng nên đem vị huynh đệ kia đi chữa trị rồi.

-Cảm tạ sư huynh, đây là lệnh bài mà hai người này đưa ta giữ.

Sở Ngọc lấy ra đủ số lệnh bài đưa cho Dương Tả rồi quay người đi Vương Lăng vừa quay đầu nhìn lại.

-Nếu vậy thì tiểu muội cáo từ trước.

-Sur muội đi cẩn thận.

Sở Ngọc muốn mau chóng sắp xếp chỗ nghỉ cho Vương Lăng nên liền dẫn Tuyết Ứng đi vào bên trong tông môn. Cuộc tuyển chọn vẫn tiếp tục, dự định là có thể tuyển 5000 đệ tử ngoại môn nhưng kết quả ít nhiều chỉ khoảng hơn 2000 người, như vậy cũng biết mục đích nhiều người là nhắm tới thứ vật bên trong huyền cảnh của tông môn mà thôi mà dĩ nhiên người đề lộ tung tích để đám người này trà trộn lại chính là tông môn. Việc này dù sao cũng kết thúc nên đối với một số người trong tông môn mà nói thì không nằm ngoài sở liệu, chỉ là mất đi thứ mà tông môn đang tìm kiếm bấy lâu mà thôi.

Sở Ngọc sắp xếp Vương Lăng một căn phòng nơi nàng đang ở, cũng không có ai ý kiến gì khi thấy nàng dẫn theo 2 người về nhà.

Về tới nơi là nàng phân phó thị nữ chăm sóc Vương Lăng lại chuẩn bị thịnh tiệc cho Tuyết Ứng chén. Nàng rồi đi tới phòng mẫu thân thì bắt gặp mẫu thân nàng đang chăm sóc cho những bông hoa trong vườn, nàng mau chóng đi tới gây sự chú ý của mẫu thân nàng. Mẫu thân nàng tuy nhìn yếu nhược nhưng vẫn vẻ điềm lệ nhìn nàng vui vẻ.

-Ngọc nhi con về rồi sao.

-Mẫu thân con về rồi. Người đâu cần làm mấy việc này.

-Không sao, đây là sở thích mà thôi.

Nhìn mẫu thân tiêu tụy nàng đau lòng đỡ lấy người mẫu thân, lúc sau mới lấy lại vui vẻ lấy ra Tuyết Hồi Lục.

-Đừng rời mẫu thân. Con đã tìm được thứ chữa bệnh cho người rồi.

-Con không cần an ủi đâu, ta tự biết bệnh tình của mình mà.

Vốn dĩ mẫu thân Sở Ngọc mắc căn bệnh lạ làm cảnh giới càng ngày càng suy giảm kéo theo thể trạng càng thêm ốm yếu, đôi khi lại cảm giác vô sức mà ngã quỵ ra đất, kể từ khi nàng cưới phụ thân Sở Ngọc thì đã có hiện trạng này rồi. Dù cho có mời cả luyện được sư ngũ phẩm đứng đầu đại lục cũng không chữa được.

-Thật mà. Nếu người không tin thì dùng thử đan dược này đi.

-Nếu con đã nói vậy thì...

Mẫu thân nàng nhận lấy viên đan dược mà nuốt vào, chính Sở Ngọc cũng hồi hộp không biết nó có thật sự chữa hoàn toàn bệnh tình mẫu thân nàng hay không.

Đến lúc sau mẫu thân Sở Ngọc lập tức cảm thấy cơ thể thoải mái, mọi sự mệt nhọc trong người biến mất, vẻ mặt thêm phần tươi hồng. Sở Ngọc nhận ra mẫu thân tình trạng mau chuyển đổi liền vui mừng.

-Quả nhiên là chàng không nói gian ta.

-Ngọc nhi, Con nói vậy là sao.

Sở Ngọc nghe thế thì giật mình lại cười tươi.

-Mẫu thân đợi thêm ít lâu con để người gặp một người.

-Được, ta muốn xem là ai mà làm con nhìn hạnh phúc như vậy.

Cũng lâu rồi hai người mới vui vẻ như vậy, Sở Ngọc bám lấy mẫu thân mình mà vừa vào phòng vừa kể việc nàng gặp được Vương Lăng như thế nào, dĩ nhiên vụ xuân dược kia vì không muốn mẫu thân lo lắng nên không hề kể gì việc đó.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Tỉnh lại

Wương Lăng qua mấy lần hiểm cảnh mới nhận ra bản thân còn rất nhỏ bé trong thế giới này, cảm giác cận kề cái chết giờ đây hân lại cảm nhận thấy lần

nữa. Mắt hần mở ra nhận ra Linh Tôn đang ở trước mặt không hề bộc lộ hoàn toàn con giận.

-Tiểu tử ngươi làm ta không biết nói gì luôn.

-Văn bối là do đại gái nhất thời, tiền bối không cần tỏ vẻ xa lạ như vậy.

Vương Lăng ý thức bản thân có vẻ như hoàn toàn chưa lụi tàn thì có trở lại vui vẻ, biết được lần nữa được Linh Tôn cứu giúp. Linh Tôn khuôn mặt tuấn tú càng thêm mờ nhạt làm Vương Lăng cả kinh.

-Tiền bối người làm sao.

-Chẳng phải vì ngươi sao. Giúp ngươi nhiều lần như vậy chút tàn lực cuối cùng phải đem ra sử dụng giờ có vẻ như giới hạn rồi.

-Xin lỗi tiền bối...

Thấy Vương Lăng ủ rũ cúi gằm mặt, Linh Tôn thêm phần tức giận.

-Nếu ngươi cứ làm việc theo cái kiểu cảm tính đó thì chắc chắn sẽ gây họa. Bản thân ngươi ta tưởng đã hiểu rõ giữa thế giới này sống không còn phải cho bản thân nữa. Nếu đã muốn bảo vệ hay làm thứ gì thì trước tiên phải sống sót đã. Ngươi nghĩ chết rồi thì thay đổi thứ gì sao.

Vẫn không thấy Vương Lăng nói lời nào, Linh Tôn thở dài.

-Hi vọng sau này ngươi nên suy nghĩ cho thấu đáo mọi thứ, phải hiểu là đang tìm đường chết và chết vì ai đó. Nếu chết thì mọi thứ cũng kết thúc, người chết để lại thế giới này những gì, sẽ không có ai thay ngươi mà bảo vệ mấy nữ nhân kia đâu.

-Văn bối hiểu rồi. Cảm ơn tiền bối đã cảnh tỉnh.

Vương Lăng có chút thẹn, biết bản thân nghĩ một đằng mà làm một nẻo, mọi lý trí dường như bị hấn vứt sang một bên trong hoàn cảnh kia.

Nghe thấu những lời Linh Tôn nói, Vương Lăng hiểu ra chính hần thật sự bấy lâu nay là đi tìm chết vì hần sợ phải đối mặt với mất mát mà hần không muốn, là căn bệnh chán đời từ thế giới trước đến giờ vẫn còn tồn đọng.

Tuy bao lần đã nhắc mình phải sống nhưng hần như chỉ hứa cho có lệ, giờ thì hần đã hiểu vì sao Linh Tôn lại không hề lo nghĩ gì nữa vì Linh Tôn đã đứng trên đỉnh thế giới thì có việc gì làm khó được Linh Tôn. Hần thì trước kia cảm giác bản thân ở trên cao giờ lại không hề ý thức bản thân đang ở đáy, thay đổi cách sống với hần không phải nhanh như vậy mà làm được, thế giới này phân biệt kẻ mạnh người yếu rất rõ ràng.

Linh Tôn liếc hần lấy lại tinh thần thì vui vẻ, tàn hồn cũng tiêu thất, Vương Lăng nhận ra dù muốn giúp cũng không thể, chỉ có thể nhớ như in những điều căn dặn của Linh Tôn. Mà sự thật thì Linh Tôn chỉ tạm “ngủ say” mà hần thì không biết mà thôi.

Hần mơ màng tỉnh dậy thấy xung quanh là thị nữ đang đứng đầy xem xét hần, vừa thấy hần mở mắt thì mấy người thị nữ vui vẻ nhìn nhau.

-Mau thông báo với tiểu thư.

Một người thị nữ chạy nhanh ra đi thông báo cho Sở Ngọc, hần nhìn qua hỏi người thị nữ còn lại trước mặt.

-Ta bất tỉnh bao lâu rồi.

-Lúc công tử mới được đem về thì đã qua 4 giờ rồi.

-Ta hiểu rồi.

Hần thở dài cố ngồi dậy, kiểm tra bản thân không hề có vết thương nghiêm trọng thì thở phào nhẹ nhõm, trước không sợ chết thì không sao chứ giờ nghĩ tới tương lai hần hứa sẽ không làm mấy điều ngu ngốc tự tìm chết kia nữa, trước có thể giống thẳng chán đời vì đời nó chán nhưng giờ sống thì phải lạc quan.

Vừa nhận được tin thì Sở Ngọc hốt hải chạy tới phòng hần, nàng vừa nhìn thấy hần mới tới bên giường dò hỏi:

-Chàng thật sự không sao chứ.

-Dĩ nhiên, chỉ hơi đói thôi.

-Để thiếp kêu người làm đồ ăn.

-Ừm. Cảm ơn nàng.

Hần tuy với nàng cảm giác không quá yêu thích nhưng cũng cảm thấy vui khi có người lo lắng cho mình nhưng hiện lòng hần tràn đầy bất an vì chả biết Tần Thanh Y an nguy thế nào. Hần nhìn nàng hỏi tiếp.

- Thanh Y đâu, nàng không ở bên cạnh sao.

- Lúc thiếp thấy chàng thì chỉ có Tuyết Ưng ở bên cạnh.

- Thế còn có biết bên trong huyễn cảnh xảy ra chuyện gì không.

- Thật thì thiếp cũng đang muốn biết đây nhưng có vẻ như không cách nào mở lại huyễn cảnh lần nữa.

Hắn nghe vậy thì mặt u ám, cổ nén lo sợ. May mà lúc này Tuyết Ưng đi vào tay vẫn cầm lấy mấy trái đào mà cắn, nàng thấy Vương Lăng tỉnh lại thì tới cạnh vỗ người kẻ hắn kêu đau.

- Người tỉnh rồi.

- Tuyết Ưng là người. Thanh Y nàng thế nào.

Wương Lăng kích động hai tay đặt lên vai nàng, nhìn hắn kích động Tuyết Ưng không thấy lạ vừa nhóp nhép vừa nói.

- Đừng lo... Mắm. Nàng được vị tiên nữ kia đưa đi rồi. Mắm. Mắm

Hắn nghe được vậy thì nhẹ lòng, giờ có thể thoải mái mà nghĩ dưỡng một chút, cơ thể giờ vẫn còn ê ẩm, mà điều làm hắn ngạc nhiên là vết thương ở bụng hoàn toàn hồi phục thậm chí không để lại dấu vết bị đâm xuyên.

Hoàn toàn qua 2 ngày ăn chơi ngủ nghỉ hắn giờ khỏe mạnh trở lại cũng nhờ Sở Ngọc thời gian này chăm hắn như bảo bối vậy. Sở Ngọc dĩ nhiên rất vui khi thấy hắn khỏe lại, nhìn hắn nàng đỏ mặt mới nói:

- Mẫu thân ta muốn gặp chàng.

- Ta hiểu rồi, ta cũng rất mong được bái kiến nhạc mẫu đại nhân.

Hắn cười trêu nàng nhưng chỉ thấy nàng e thẹn mà cúi gầm mặt, hắn thấy nàng thay đổi cũng quá nhanh đi, so với lần đầu gặp mặt hoàn toàn là 2 người khác nhau, là do hắn mị lực quá lớn sao?

Sở Ngọc dẫn hắn tới một hoa viên tràn ngập mùi hoa cỏ thơm ngát, ở giữa chốn hoa viên này có một mái viện sắp sẵn một bộ bàn ghế bằng bạch thạch vô cùng ưu nhã. Hắn thấy được một mỹ phụ nhân sắc mặt tươi hồng đang ngồi đó, trên bàn có bày sẵn những món bất tử. Hắn vừa tới thì lễ độ kính chào.

- Kính chào phu nhân.

- Cậu là người là Ngọc nhi nhắc tới sao.

Vị phu nhân đánh giá hắn vui vẻ gật đầu, tuy thật trẻ nhưng không hề có chút gì dễ chê, vừa tuấn tú lại hành xử rất chuẩn mực, còn nghe hắn rất có thiên phú.

- Không cần phải tỏ ra kính nhường như vậy. Cứ ngồi xuống cùng dùng bữa đi.

- Nếu phu nhân đã nói vậy thì tiểu bối xin phép.

Chỉ có 3 người ngồi vào bàn thức ăn thịnh soạn kia, hắn cũng biết mẫu thân của Sở Ngọc không thích sống hưởng thụ, luôn tự làm những gì có thể làm, những món này có lẽ cũng do nàng nấu. Hắn cũng trở nên tự nhiên hơn mà lấy vỏ rượu mà uống, vị phu nhân không có ý kiến gì nhìn hắn hỏi:

- Có phải giữa cậu và Ngọc nhi xảy ra quan hệ không.

- Vâng. Nhưng quan hệ giữa giữa chúng cháu rất thuần khiết, sẽ không xảy ra chuyện gì quá nghiêm trọng đâu.

- Nếu thế thì tốt. Dù sao hai đứa vẫn còn trẻ nên suy nghĩ cho sự nghiệp trước mắt.

Wương Lăng cũng nghe Sở Ngọc tường thuật mà trình bày lại, vị phu nhân nghe hắn nói không chút nghi ngờ chỉ có Sở Ngọc thì xấu hổ muốn độn thổ, nói dối thế cũng quá tre trên rồi, "thuần khiết" thấy sợ luôn. Vị phu nhân tự tay rót cho hắn một ly rượu lại nói tiếp:

- Ta cũng nghe Ngọc nhi nói rồi. Người đã hứa sẽ trở thành nam nhân cường đại nhất, liệu có thể làm được không.

- Phu nhân yên tâm. Văn bối tự hiểu được thực lực của mình, dù chưa thực là cường đại nhất nhưng không phải ai cũng có thể so sánh.

- Tự tin cũng tốt nhưng cũng đừng quá háo thắng để mà sau này hối hận.

- Đa tạ phu nhân chỉ bảo.

Cuộc trò chuyện này với hắn thật quá quen thuộc rồi, cứ như đọc thuộc mấy câu thoại trong tiểu thuyết mà ra vậy, cũng nhờ vậy mà hắn không khó khăn

với lời nói chuyện thời viễn xưa này. Trải qua cuộc trò chuyện hẳn biết vị phu nhân này thật sự rất quan tâm tới nữ nhi của mình, xuyên suốt cả một cuộc đối thoại toàn liên quan tới nữ nhi nàng, hẳn còn chả có cơ hội mà đổi đề tài.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Ta đi nhập môn

Vương Lăng còn tưởng vị phu nhân này sẽ vô cùng cảm kích hẳn vì ơn chữa bệnh thể mà đến một lời cảm ơn hẳn cũng chả nhận được mà vị phu nhân kia lại không hề nhắc tới, mặc kệ hẳn cũng chả bận tâm vấn đề này lắm.

Dùng bữa xong hẳn khéo léo rời đi để lại Sở Ngọc ở lại trò chuyện cùng mẫu thân. Vị phu nhân nhìn theo bóng dáng Vương Lăng thờ dài nhìn nữ nhi của mình.

-Con phải cẩn thận đừng để hẳn treo hoa ghẹo nguyệt bên ngoài.

-Mẫu thân đừng lo, dù chưa bao lâu nhưng con biết hẳn là người thế nào.

Sở Ngọc cũng không bận tâm hẳn có bao nhiêu nữ nhân vì nàng dù cho có không thích thì cũng không thể làm gì hơn, thật trong lòng nàng hi vọng hẳn chỉ có nàng cùng Tần Thanh Y mà thôi, nàng không dám nói vì sợ hẳn phiền lòng lại sợ hẳn thêm không thích. Mẫu thân nàng cũng ý thức nàng tâm cũng buông bỏ, cảm giác yêu thương lại nổi dậy.

-Chỉ cần con hạnh phúc là tốt rồi.

Vốn dĩ nàng muốn nói chuyện gì nhưng nhìn Sở Ngọc như vậy thì vị phu nhân liền im lặng trở lại.

Vương Lăng trở về thấy gia đình bên trong chạy qua chạy lại tấp nập, hỏi chuyện gì thì hóa ra Tuyết Ưng đang đánh chén cần quét sạch nhà bếp. Hẳn cười trừ chả biết làm thế nào mà đáng người nhỏ mà ăn dữ thế không biết.

Hắn vào lại phòng tiếp tục vào không gian ý thức mà nghiên cứu linh dược, đạo này hẳn đọc cũng được khá khá, căn bản đủ hiểu rõ về những loại linh thảo thông dụng. Qua được một vài giờ bên ngoài thì hẳn cảm nhận có một luồng linh lực khá là cường đại, mở mắt ra hẳn ý thức có người đứng ngoài cửa, là gia đình trong phủ. Tên gia nhân này giọng điệu lễ phép nói từ bên ngoài.

-Công tử có người gặp.

-Ta biết rồi.

Hắn khoác lại y phục đi theo tên gia nhân ra ngoài phòng tiếp khách, chưa gì giờ nhìn hẳn cứ như là chủ nhà luôn rồi, đám gia nhân trong phủ ai chả biết tiểu thư họ quan tâm hẳn như thế nào, cũng dần xem hẳn như chủ nơi này.

Ra đến ngoài thì hẳn bắt gặp ngay một người mặc y phục của đệ tử chân truyền, hẳn nhủ mày, nếu xét ra thì đệ tử chân truyền quyền lực phải nói là đứng đầu trong đám đệ tử ngay cả mấy lão sư cũng phải e ngại, ít khi phải chủ động làm việc gì ngoài tu luyện. Giờ đây lại không biết người nào lại chủ động tới gặp hẳn. Nhận ngay ra có người, vị đệ tử kia nhìn qua Vương Lăng vui vẻ đi tới.

-Đệ là Vương Lăng.

-Vâng. Không biết sư huynh đây là.... ai?

Vương Lăng nhìn vị sư huynh tầm 22 tuổi trước mặt, người này có tu vi phải nói là rất cao, theo Vương Lăng cảm nhận là nguyên lực đỉnh phong. Vị sư huynh kia rất từ tốn với sư đệ mới gặp này.

-Ta là Thi Phàm, đệ tử chân truyền của Long Võ trưởng lão.

-Long Võ trưởng lão sao.

Vương Lăng giật mình, chưa gì mà lão già đó đã sớm tới tìm hẳn rồi, chẳng phải hẳn đã nói là gia nhập Vân Trung Cung sao, giờ lại muốn lôi kéo sao. Hẳn trước mặt cứ xem xét Long Võ đang muốn gì đã.

-Không viết Thi Phàm sư huynh đến tìm tiểu đệ có việc gì.

-Còn về vấn đề gì nữa, chẳng phải hôm nay là ngày mà các đệ tử được các trưởng lão tuyển chọn lựa chọn cung môn gia nhập sao. Ta tới để đón đệ.

-Sư huynh không nói thì đệ cũng quên mất, sư huynh đợi một lúc để đệ chuẩn bị hành lý đã.

-Được.

Hắn không ngờ thế mà tông môn còn biết hắn ở đâu mà mò tới, tuy lưu luyến nơi này vì ở đây sống rất tốt, nhưng hắn còn nhiều việc phải làm nên thật sự không tiện ở lâu. Vào trong phòng hắn viết lấy một bức thư để lại cho Sở Ngọc, thật ra là muốn trực tiếp nói nhưng hắn cũng ngại cảnh chia tay, dù ra là chẳng phải đi đâu xa mà ở trong tông môn mà thôi. Viết xong hắn phóng ra ngoài thấy ngay Tuyết Ưng đang chạy ra từ nhà bếp, hắn mau chóng gọi nàng lại.

-Tuyết Ưng tỷ tạm thời cứ ở đây, sau này sắp xếp ổn thỏa ta sẽ quay lại thông báo tỷ.

-Ngươi đi đâu. Đợi ta chút.

-Không cần đâu a. Ta đi báo danh nhập học thôi mà.

-Không được, ta phải đi cùng.

Hắn thấy nàng ngoan cố như thế thì cũng không phản đối nữa, dù sao hắn còn chưa chắc tông môn an toàn.

-Nếu vậy thì tỷ tạm thời ẩn thân nấp đằng sau thôi, tránh để kẻ thù nhận biết.

-Ta hiểu rồi.

Tuyết Ưng gật gù, hai tay dầu mỡ cứ tinh bơ vừa nói vừa bôi trét lên y phục hắn, hắn cạn lời cũng không tiếc rẻ cái áo nhưng cảm giác nàng quá mất thể diện rồi. Theo lời Tuyết Ưng cứ thế mà cách hắn một khoảng xa đủ để nhận biết hắn an toàn. Thi Phàm nhìn thấy hắn đã chuẩn bị xong thì gật gù.

-Sư đệ đi theo ta.

Vương Lăng được Thi Phàm nắm lấy y phục kéo bay lên không vì cho hắn chưa thể phi không hiện giờ được. Hắn chẳng ý kiến gì được nắm lấy nhưng vẫn cảm thấy thoải mái nhìn cảnh vật trong tông môn. Quá hùng vĩ, quá rộng lớn, những ngọn đồi cứ san sát mọc bên trong, rộng lớn như thế làm hắn phải choáng váng.

Hắn được đưa tới một thành phủ rộng lớn trên không, trước cổng có 2 đầu ngựa long và phượng hoàng được chạm khắc vô cùng tinh xảo, mà cánh cổng này cũng thật sự quá lớn, dọc theo bờ tường không hề có người qua lại cũng không có cây cối hay công trình gì cả. Thi Phàm thả hắn xuống thấy hắn ngỡ ngàng thì không lấy làm lạ, lập tức tỏ ra phong phạm của một sư huynh.

-Đây là Ngọc Quan Thành. Là nơi cử hành các sự kiện của tông môn, còn là nơi diễn ra thăng cấp đệ tử nội môn. Sau này đệ còn có nhiều cơ hội mà tới đây.

-Cảm tạ sư huynh chỉ dạy.

-Được rồi đi theo ta.

Thi Phàm dẫn theo Vương Lăng đi vào, hai đệ tử gác cổng nhận ra Thi Phàm lễ độ nhường đường cho gã, Vương Lăng nhìn ra sự kính trọng bên trong hai người này đối với Thi Phàm, có lẽ Thi Phàm này là người có nhân cách tốt. Đi thêm một đoạn thì Thi Phàm dừng lại.

-Sư đệ có thể tự đi tiếp, ta còn phải gấp sư phụ bẩm báo.

-Đa tạ sư huynh.

Vương Lăng theo hướng Thi Phàm chỉ mà đi tới, nơi này tuy rộng lớn nhưng không có nhiều đường rẽ nên không lo lạc. Hắn nhận ra Ngọc Quan Thành này dường như là ở trên không vậy, hắn đi qua một cây cầu lớn mà ngó xuống thấy những đồi núi, cảnh rừng nhỏ bé phía dưới, nhìn thôi cũng làm hắn thấy thư thái, nếu là hiện đại thì bất gặp một cảnh như vậy chỉ có ở trong phim.

Quả như Thi Phàm nói, hắn đã tới chính điện nơi mà đã có kha khá người có mặt, tất cả đều mặc cẩm bào nhìn là biết xuất thân từ danh gia vọng tộc. Thấy từ xa lại đi tới một người, nhiều người nhìn lại bàn tán.

Cũng phải khi hắn là người trẻ nhất ở đây, 15 tuổi sắp 16, không khó để đoán ra hắn là ai vì hắn nổi tiếng thế cơ mà. Vương Lăng cảm thấy rợn người khi mấy ánh mắt bất thiện của mấy kẻ nam nhân cứ nhìn chăm chăm hắn, hắn làm gì thích được nam nhân nhìn đâu chứ, mấy nữ tử từ gần đó muốn đến gần là làm quen thì lại ngại.

Vương Lăng nhìn quanh thì thấy tầm gần trăm người, ai cũng nhìn rất có khí chất, nam nhân tên nào cũng có khí chất vương giả, nữ nhân người nào cũng xinh đẹp diễm lệ.

Từ bên trong đám người bước ra một nam tử tầm 20 tuổi y phục kim bào, khuôn mặt tuấn tú lại mang vẻ ngạo mạn, hắn thấy Vương Lăng vừa tới thì đã có chủ ý gây chuyện.

-Tiểu tử ngươi là Vương Lăng sao.

-Chính tại hạ.

-Nhìn chả có cái gì ngoài cái vỏ.

Gã nam tử cười, hai tên bên cạnh cũng vậy, Vương Lăng chả bận tâm khẽ rảo bước lách người ra. Tên nam tử cảm giận muốn đánh thì hai tên thuộc hạ bên cạnh như hiểu ý mà đứng chắn trước mặt Vương Lăng.

-Dám phớt lờ Tào công tử, nhà ngươi muốn chết rồi.

-Tào công tử?

Vương Lăng nghe thế đôi mắt sắc bén nhìn qua Tào công tử kia.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Lựa chọn của Bát Đại Danh Hào (1)

Tào công tử này là Tào Châu, con trai thứ 3 của hoàng đế Phong La đế quốc Tào Chính, hai tên bên cạnh là người thuộc gia tộc đứng đầu bên trong đế quốc Lỗ Tế và Lương Sán. Vương Lăng chỉ nghe nói Tào gia đang chuyển chính ở Phong La đế quốc, có thể xem đây là mục tiêu để hắn trả thù. Vương Lăng không nói gì, hai tên Lỗ Tế và Lương Sán đã vận chuông, Vương Lăng không ra tay vì cảm nhận có người ra tay hỗ trợ.

-Vương thiếu gia, ta đến giúp người.

Vương Hàn bàn tay hóa đỏ, cảm giác nóng rực tỏa ra ngoài không khí, hắn vận chuông mà ngăn trước mặt Vương Lăng, Lỗ Tế đón chuông của Vương Hàn có chút coi thường vì linh lực yếu hơn hắn nhưng rất nhanh gã hối hận. Lỗ Tế lui ra rên đau đớn, bàn tay gã chân nguyên vận chuyển như bị đốt nóng từ bên trong cứ hỗn loạn mà cả bàn tay tím ngắt.

Vương Lăng vui vẻ hài lòng, “Hỏa Miên chuông pháp” hắn đưa Vương Hàn tu luyện quả là thích hợp, mới luyện tới tầng 1 thì uy lực đã lớn như vậy. Còn phía bên này Linh Phong bắn ra chỉ một mũi tên thì một dây mây mọc ra không biết chui từ đâu trôi từ phía dưới lên khóa chặt mọi chuyển động của Lương Sán mặc hắn giãy giụa. Tào Châu thấy 2 thuộc hạ bị bại thế kia dĩ nhiên tức giận.

-Các ngươi dám động tới người của ta.

-Thế nào, có phải ngươi cũng muốn thử mùi hành ra sao không.

Vương Lăng cười, ánh mắt màu tím chạy xẹt xẹt quanh người, hắn cũng không đại mà bộc lộ hắc lộ ra ngoài, như thế cũng đủ để dọa cho Tào Châu e ngại mà không dám tới thêm. Cũng đúng lúc này một nữ tử xinh đẹp động lòng người bước ra, nàng tỏa ra một phong vận của một nữ hoàng, đường cong cơ thể hiện hữu rõ ràng, mái tóc đen huyền buông thả, vẻ xinh đẹp nữ lệ đậm chất quyền rũ muốn mọi nam nhân phải thần thức vì nhớ nhung. Nàng đi tới thu hút bao ánh mắt si mê của nam nhân, ngược lại càng khiến mấy nữ nhân khó chịu.

-Được rồi, đệ nên ít gây chuyện đi, sau này kẻ vị không phải muốn làm gì thì làm đâu.

-Tỷ tỷ, là do bọn chúng gây sự trước.

Vương Lăng không ngờ tên này thế mà có một vị sư tỷ xinh đẹp như vậy, còn có hắn nghe cái gì mà kẻ thừa, chẳng lẽ nữ nhân kia khoe việc nàng có một đệ đệ tương lai làm vương à. Người khác không chú ý nhưng Vương Lăng thì nhận ra nữ nhân này cũng không phải là hoàn toàn tốt đẹp. Quả nhiên là sau đó nàng lại nói.

-Đám người này đệ không cần tốn công, sau này chúng cũng không có sức giãy giụa đâu.

-Tỷ tỷ, đệ hiểu rồi.

Tào Châu thế nhưng lại rất nghe lời vị tỷ tỷ này, ngoan ngoãn bác bỏ ánh mắt hận thù. Vị tỷ tỷ này quay qua nhìn nữ nhân bên cạnh nói:

- Tiểu Hà, giúp 2 tên phệ vật kia.

Nữ hoàn bên cạnh vị Tào tỷ kia nghe vậy gật đầu, vừa tiến sát một cái thì dây trói Lương Sán bị cắt đứt, trong tay nữ nhân đó còn có một viên đan đưa cho Lỗ Tế. Mọi việc xong xuôi thì Tào tỷ mặc kệ đám người Vương Lăng dẫn cả vị sư đệ rồi đi.

-Gi vậy chứ, như vậy là coi thường thiếu chủ bọn ta à.

Vương Hàn muốn ra tay được Vương Lăng chặn lại, hắn cũng không hỏi đầu bận tâm mấy thứ nhỏ nhặt như vậy, đối phương đã không muốn gây sự thì

chả thà ít đi một việc. Hắn chỉ là đang tò mò không biết nữ nhân kia là ai, nhìn qua Linh Phong hắn hỏi.

-Không biết Linh huynh có biết nữ nhân kia.

-Chưa từng gặp nhưng cũng có nghe nói qua. Tào Chính có 3 người con, con cả Tào Lâm không ham quyền phú lại gia nhập Quang Minh giáo hội, nhị công chúa Tào Vận có lẽ là nàng.

-Đó chính là Tào Vận sao.

Vương Lăng đối với nàng giờ chả có bao nhiêu thiện cảm, nhớ lại có chút không đứng đắn quay qua nhìn Linh Phong:

-Sao Linh huynh lại ở đây.

-Ta vốn cũng là người Linh gia, được Linh gia chọn thì ta cũng nên có mặt, vốn dĩ tham gia tuyển chọn để tạo cho bản thân con đường lùi mà thôi.

-Ra là vậy.

Vương Lăng cũng biết Linh Phong chỉ là chi nhánh của gia tộc nên khi phát hiện ra hắn có thiên phú thì lập tức bị người chi chính căm ghét. Nói chuyện hắn lại quay qua Vương Hàn giới thiệu hắn với Linh Phong, Vương Lăng cũng cảm kích đối phương ra tay tương trợ.

Cả 3 nói chuyện cũng làm hắn hiểu ra chút ít, vốn dĩ là tuyển chọn này sớm phải tổ chức từ 2 ngày trước nhưng vì thiếu hắn nên dời đi trễ 2 ngày, đám người kia dĩ nhiên không phục chỉ vì hắn mà bọn họ phải đợi thêm 2 ngày nữa, giờ hắn đã hiểu ánh mắt sát lạnh lúc mới đến là nguyên do vì sao.

Một hồi tiếng chuông vang lên, lại thêm 3 đợt vang liên tục. Tất cả những đệ tử xung quanh im lặng mà xếp hàng, Vương Lăng chiếm được vị trí đầu hàng vì vụ tranh chấp vừa rồi nên ai cũng biết hắn hiện có 2 bảo kê xịn, mà đám này chưa từng tới luyện thực chiến nhiều nên dĩ nhiên rất khó để mà đối phó, còn ai có thực lực thì làm gì có hơi rảnh mà gây sự.

Toàn trường im lặng, từ trên cao bước ra một lão giả tóc hoa râm búi sau mà Vương Lăng đã bắt gặp lúc tham gia tuyển chọn, thân phận lão giả này dĩ nhiên là không hề đơn giản. Lão nhìn xuống quan sát từng đợt rồi lên giọng.

-Ta là Mạch Giai trưởng lão chấp trường của Ngọc Quan Thành. Tất cả các người không phải lựa chọn theo tài vật mà là thiên phú nhờ tông môn lựa chọn và bồi dưỡng. Do 5 năm tới có diễn ra quyết hội cùng Hồng Nguyên Tông nên mấy trưởng lão mới chấp nhận bồi dưỡng đệ tử. Để xem các người ai có vận khí để các vị trưởng lão chọn lựa.

Những đệ tử phía dưới bắt đầu bàn tán, ai chả muốn mới nhập tông mà làm đệ tử chân truyền cơ chứ, người khác mất hơn trăm năm, thậm chí ngàn năm mới có thể thành đệ tử chân truyền, còn giờ có cơ hội ngay lập tức thì dĩ nhiên là rất chấn động lòng người. Vương Lăng cảm nhận tầm quan trọng của tông chiến 5 năm tới, được làm đệ tử chân truyền thì thích thật đấy nhưng nếu 5 năm sau thất bại thì gạch đá đủ xây một cái nhà cầu à nha.

-Im Lặng.

Mạch Giai giọng uy áp khiến phút chốc mọi thứ im ắng trở lại.

-Không phải các người ai cũng được chọn, chỉ là mỗi trưởng lão chỉ nhận thêm 1 người trong số các người mà thôi. Còn lại thì có thể trực tiếp trở thành đệ tử nội môn dưới sự chỉ dạy của các lão sư cùng sư huynh sư tỷ khác.

Nghe thế thì ở đây ai cũng tỏ vẻ vui mừng, nội môn và ngoại môn điều kiện dĩ nhiên khác nhau rất xa, vào nội môn cũng không phải dễ dàng nếu như không muốn nói là rất khó, tỷ lệ chọi là một với một ngàn đấy. Vương Lăng nhận ra tầm quan trọng của tông chiến 5 năm sau là thế nào.

Mạch Giai chính lão tuy nói thế nhưng trong lòng không hề thoải mái, trước kia lão phải leo từ một đệ tử tạp dịch mà phấn đấu mới có thân phận trưởng lão như bây giờ, nhìn đám danh gia này khiến lão khá là khó chịu.

-Được rồi. Các người chắc cũng nghe được danh bài bát đại công tử cùng bát đại tiểu thư của Đông phương đại lục. Những ai thuộc danh xưng này thì hãy tiến vào bên trong nghị đường, những người còn lại sẽ do các sư huynh thân là đệ tử chân truyền tuyển chọn làm đệ tử từng cung môn.

Đây là điều mà ai trong cả đám người cũng hiểu, không ai có vẻ tỏ ý phản đối. Vương Lăng nghe vậy thì nhìn qua Linh Phong.

-Linh huynh chúng ta đi thôi.

-Được.

- Thiếu chủ ta ở đây đợi người.

Vương Hàn tỏ vẻ rất kính phục Vương Lăng, thay hắn vui mừng vì hắn được chọn làm đệ tử chân truyền, điều này Vương Lăng biết gật đầu ra hiệu cho Vương Hàn. Theo sau cũng có mấy kẻ bước lên mà trong đó có vài người mà trước đó Vương Lăng đã từng gặp rồi. Đám người này đã từng gặp nhau chỉ là chưa từng gặp Vương Lăng, thấy ngay một kẻ mà chưa gặp mặt thì đã biết đó là ai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 129: Lựa chọn của Bát Đại Danh Hào (2)

Sau khi được sắp xếp lại, Vương Lăng giờ đã biết bát đại công tử cùng bát đại tiểu thư gồm những ai. Bát đại công tử, có Long Hàn Phong là bài danh đệ nhất, không ai nói tới gã vì gã là long tộc huyết thống thuần chủng, từ nhỏ đã có thiên phú trời cho, hôm nay hẳn không có mặt sỡ dĩ đã sớm là đệ tử chân truyền của tông chủ Minh Lam Tông Hoàng Diệp.

Chính hắn thì không cần phải bàn, nhưng kẻ xếp danh tự thứ 3 thì hắn có chút tò mò, là một thiếu niên tầm 18 tuổi, mái tóc vàng cắt ngắn nhưng nhìn lại vô cùng lịch thiệp, có thể nói là anh tuấn không thua kém hắn là bao. Tên này tên là Hoàng Linh Du, nhận ra Vương Lăng đang nhìn mình, gã cười tươi nhìn lại còn nháy mắt với Vương Lăng khiến Vương Lăng rung mình ớn lạnh.

Bài danh đệ tứ dĩ nhiên là của Linh Phong, đệ ngũ Lộc Khách, đệ lục Long Kinh, đệ thất lại là Tào Châu, hắn không ngờ tên này cũng có chút thực lực, đệ bát Từ Khanh. Hầu như toàn là người quen của hắn.

Về phần bát đại tiểu thư thì như hắn biết đệ nhất Băng Mộ Tuyết, đệ nhị Tào Vận, đệ tam Sở Ngọc, đệ tứ Hoàng Liễu Thư, nghe đâu nàng không có ý định gia nhập tông môn mà tự mình tu luyện.

Đệ ngũ Đông Phương Hồng Tuyết, lại là người quen của Vương Lăng, hắn quen nàng mà nàng lại tỏ vẻ không quen hắn, hắn cũng không chai mặt mà sẵn tới tỏ thân mật. Đệ lục Hàn Tổ Cẩm, nghe tới đây hắn giật mình ngó nghiêng nhưng chả thấy nàng đâu, không lẽ nàng bị lạc? Hắn giờ mới biết Hàn Tổ Cẩm có tiếng như vậy, quay qua nhìn Linh Phong hắn hỏi.

-Sao huynh không gọi nàng ta đi cùng luôn.

-Chịu. Dù sao nàng có vẻ như đang tình tứ bên cạnh tên Trần Bạch kia mà quên đường về rồi.

-Giờ, tên Trần Bạch kia ấy à? Hắn có mị lực vậy sao?

Linh Phong lắc đầu dĩ nhiên cũng thắc mắc y chang Vương Lăng, gì chứ loại người như Trần Bạch tuy vẻ ngoài có chút anh tuấn nhưng đề dụ dỗ Hàn Tổ Cẩm từ bỏ cơ hội làm đệ tử chân truyền thì có hơi quá khó hiểu đi. Chuyện này sau này hắn sẽ điều tra sau vì dù sao nàng cũng là thân thích với Hàn Bắc Nguyệt, đâu thể nào bỏ mặc được.

Còn 2 vị trí đệ thất Minh Lộ Lộ cùng đệ bát Lâm Hình thì hắn chả biết, tuy thế so ra ai trong mấy nàng đều là một bậc tuyệt sắc khuynh đảo nam nhân, nếu mà thu hết 8 nàng vào hậu cung thì vui hết biết, hắn nghĩ chơi chứ chả dám thực hiện cũng không có hứng thú, gì chứ riêng em vợ cùng kẻ thù trong đó là hắn nuốt không trôi rồi.

Ngồi trên băng ghế sang chảnh là mấy vị trưởng lão, có già có trung niên không có ai trẻ. Đám trưởng lão này từ lúc đám đệ tử mới bước vào đã quan sát cả đám trẻ này rồi.

Vương Lăng nhìn quanh nhận ra Long Vô cùng Long Linh Huyền. Bên cạnh Long Linh Huyền còn có một nữ nhân kiểu diễm vô bờ, đường cong cơ thể không thể tuyệt hơn, trước còn thấy Tào Vận có sức hút chứ giờ nhìn thấy nàng thì Tào Vận đã sớm trở nên thua kém rồi. Nàng mang một lớp mạng màu hồng, mái tóc đen búi gọn sau đầu, chỉ cần nhìn đôi mắt nàng cũng khiến hắn hồn bay phách liệ, cũng có mấy nam nhân khác cũng nhìn ra mà đám đuổi không biết từ lúc nào.

Nhận ra ánh mắt nam nhân nhìn mình, nàng nhún mày phi châm phóng về phía những ai nhìn mình, dĩ nhiên Vương Lăng cũng có phần. Nàng ra tay nhưng không hề có người nào cảm nhận được, cho tới khi Long Linh Huyền từ trong vò rượu bắn ra một giọt rượu đem toàn bộ phi châm tàng hình kia phát nổ trong không khí thì cả đám mới hết hồn. Long Linh Huyền chống cằm không bận tâm tới mấy trưởng lão kia khó chịu với hành động đệ tử nàng.

-Mệnh nhi, đừng để ý tới chúng.

Vị nữ tử kia gật đầu không hề nói gì thêm, Vương Lăng giờ đối với vị sư tỷ kia càng là thêm tò mò. Lúc này một lão giả mới lên giọng.

-Các ngươi giờ cứ việc lựa chọn theo những trưởng lão mà mình muốn đi.

Đám đệ tử nhìn nhau bước tới trước mặt những trưởng lão kia, Linh Phong chọn cho hắn là Phong Thanh trưởng lão của Bắc Vũ Cung đồng dạng Minh Lộ Lộ cũng chọn Phong Thanh Trưởng lão. Ở đây có 7 vị trưởng lão dĩ nhiên ít nhất là có 2 người cùng chọn cho mình cùng một người.

Vương Lăng tự nhiên là chọn ra Long Linh Huyền trưởng lão, mấy vị trưởng lão thấy vậy nhún mày, ai cũng hi vọng cho mình là hắn chọn mình thế mà hắn lại đi chọn người mà không bao giờ nhận đệ tử thế kia, còn chưa từng biết nàng có biết dạy đệ tử hay không nữa mà trước giờ chỉ nhận một người. Hắn không quan tâm quỳ xuống nhìn Long Linh Huyền dập đầu 3 cái.

-Đệ tử bái kiến sư nương.

Nữ tử bên cạnh thấy hắn như thế mà chọn sư phụ mình thì tỏ vẻ khó chịu, cứ cho là hắn chọn sư phụ nàng là vì nàng, còn nữa sao lại gọi sư phụ nàng là

sư nương thế kia, hấn hành lễ xong lại quay qua nhìn vị sư tử bên cạnh cười khiến nàng vừa thẹn vừa giận, hai mắt trừng hấn. Long Linh Huyền cũng nhớ hấn trước kia là do Long Hiền giới thiệu còn là hậu duệ của Mặc gia cũng không ý kiến gì, nàng uống một ngụm rượu nhìn hấn.

-Được rồi đứng lên đi. Chúng ta chuẩn bị đi về cung môn.

Nghe nàng nói thì mấy người xung quanh được phen kinh ngạc, nếu là bình thường thì nàng đã hồ hững mà tổng cổ kẻ trước mặt ra ngoài cửa rồi, chứ nào cư xử như thế kia. Mà người ngạc nhiên nhất vẫn là vị sư tử kia, nàng hai mắt trừng hấn như có thâm thù đại hận làm hấn khổ sở chả biết nói sao, tự nhiên từ đâu một giọng nói truyền vào đầu hấn, giọng rất ngọt nhưng chứa điệu mỉa mai.

-Mau cút đi, sư phụ ta không nhận ngươi.

-Sư tử a, người đâu cần làm vậy. Đệ giờ đã là sư đệ của tỷ rồi thì tỷ nên chiều cổ mới phải.

Hấn cười ngây ngô nhìn nàng nói, mấy người xung quanh chả biết hấn nói thế là có lý gì, sư tử kia của hấn có chút thẹn vì ngoài hấn ra thì làm gì có ai nghe nàng nói, cảm giác hấn như thể làm nàng rất mất mặt. Không bận tâm hấn nữa nàng ngoảnh mặt đi như đang giận dữ khiến hấn bất đắc dĩ lắc đầu khổ sở lần nữa. hấn cùng sư phụ sư tử đi chưa được bao lâu thì Tào Vận lại hiện trước mặt Long Linh Huyền.

-Lão sư, đệ tử cũng muốn bái người làm sư phụ.

-Ta không nhận thêm ai nữa.

Long Linh Huyền hồ hững trả lời, nàng vốn cũng chả muốn tham gia mấy thứ này, mấy lần trước cũng là vì tiền lương mua rượu uống mà tới, lần này lại có Vương Lăng. Tào Vận nghe thế thì chỉ tay qua Vương Lăng không hề khuất phục.

-Thế sao hấn lại được.

-Vì hấn khác người, ngoài hấn ra ta cũng sẽ không nhận thêm ai nữa.

-Đệ tử không phục, vì sao người lại không nhận ta.

Đám trường lão ngoác mặt ra mà nhìn, Long Linh Huyền trường lão thế mà thu hút tới 2 người có thiên phú nhất trong đám này, dù về phương diện gì thì mấy lão cũng tự tin hơn xa Long Linh Huyền, thế thì vì nguyên nhân gì mà 2 đứa đệ tử lại tranh giành thế kia.

Tào Vận vẫn cứ cứng đầu, vị sư tử của Vương Lăng thấy thế thì nhủ may mà được Long Linh Huyền vỗ người cản lại nếu không chắc có án mạng. Vương Lăng biết hai người Long Linh Huyền ăn nói chả ra sao, có khi lộ ra cả mấy thứ không cần thiết thì mệt, hấn mới đứng ra gắng giọng.

-Vị tiểu muội này ...

Hấn còn chưa nói hết câu thì Tào Vận đã quát.

-Ai là tiểu muội hả, ta lớn hơn người đấy.

-A! Vị tiểu tử này có thể bình tĩnh nghe ta nói. Ta trước kia có cơ duyên đã bái Long Linh Huyền lão sư làm sư phụ trước rồi nên tỷ cũng nên từ bỏ ý định đi.

-Ta không phục. Ngươi có cái gì mà đòi hơn ta.

Hấn nheo mắt thấy nàng thế này là quá vô lý rồi, quá chán tình rồi, dù đẹp như thế nhưng thiết nghĩ sau này cũng khó mà gả đi được. Hấn biết cãi nhau với nàng thì thua chắc rồi, thua chắc luôn, giờ chỉ có thể chuyển sang nói lý.

-Không biết tỷ có lý do gì mà phải bái Long Linh Huyền lão sư làm sư phụ không.

-Tại sao ta phải nói.

-Đâu phải ta muốn biết đâu.

Hấn nhún vai nhìn qua Long Linh Huyền, Tào Vận dĩ nhiên hiểu rõ là ý gì thờ dài lại nói.

-Là vì ta biết đi theo người tương lai chắc chắn sẽ rất tốt.

-Thật vậy sao.

Vương Lăng nhủ may, nhìn nàng như đang giấu cái gì đó, lý do nàng đưa ra không có sức thuyết phục gì cả, ít nhất là với hấn, mà vị sư tử kia nghe vậy thì gật gù như hải lòng Tào Vận hơn hấn.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Lựa chọn của Bát Đại Danh Hào (3)

Hắn khó chịu vì chưa gì vị sư tỷ kia đã quay sang phản hấn rồi, hắn chẳng biết phản ứng gì cho phải, hắn suy nghĩ lựa lời nói tiếp.

-Nói như vậy thì vẫn còn nhiều trưởng lão ở đây cơ mà. Ngay cả Long Linh Huyền giới thứ gì tỷ còn chưa biết thì sao lại nghĩ vậy.

Đám trưởng lão nghe vậy thì gật gù, ai ở đây cũng không biết vì sao Long Linh huyền được làm trưởng lão nữa kia. Tào Vận nghe vậy thì bối rối nhưng vẫn trả lời được.

-Là cảm nhận của riêng ta thôi, linh cảm của phụ nữ nên người đừng hỏi nhiều.

-Linh cảm của phụ nữ? Chắc không phải là vì Long Hàn Phong sư huynh chứ.

Hắn buột miệng nói ra, thiết nghĩ là vì Long Hàn Phong là con trai của Long Linh Huyền, hắn nói thế nhưng không ngờ Tào Vận lại đỏ mặt như bị nói trúng tim đen, hắn thấy nàng vậy thì giật mình, hắn vậy mà nắm được yếu điểm nàng nha. Tào Vận bối rối trả lời.

-Dĩ nhiên là không phải.

-Nếu vậy thì sau này tỷ đừng có tìm gặp Hàn Phong sư huynh là được.

Hắn cười nhìn nàng, dần dần cảm giác có mấy ánh mắt quái đăng đang nhìn hắn, hắn chắc không hề nghĩ mấy người nghĩ là hắn đang là vì Long Hàn Phong đây, mối quan hệ mập mờ này thật làm người khác phải suy ngẫm, hai nam nhân cường đại có quan hệ với nhau a.

Trong đầu vài nữ nhân hiện lên tràng cảnh không đáng có, mấy nàng sau đó la ó đỏ mặt làm đám nam nhân phải khó hiểu. Tào Vận nghe vậy thì lắp bắp không nói gì được, nàng thật sự là rất thích Long Hàn Phong nên mới bái Long Linh Huyền làm sư phụ, giờ bị nói trúng nào dễ dàng thừa nhận nhưng từ chối lại sợ truyền tới tai Long Hàn Phong khiến hắn ghét nàng. Nàng cũng không chịu thua đáp trả.

-Chắc không phải người là vì Long Hiền sư muội mà tới chứ.

-Dĩ nhiên là không phải.

Vương Lăng trả lời quyết đoán, Tào Vận tỏ vẻ nghi ngờ.

-Thật sao.

-Dĩ nhiên ta còn chưa từng gặp nàng.

Hắn nói dối không chớp mắt, Long Linh Huyền nghe vậy khẽ mỉm cười không nói gì nhưng mà Long Hiền đang núp trên mái nhà nghe thế thì bức tức. Mặc kệ có bị mẫu thân cùng sư phụ trách mắng hay không nàng lao xuống từ phía trên xuất hiện trước mặt hắn. Vừa thấy nàng thì hắn hoảng hồn, mồ hôi lạnh nhỏ giọt, nàng tay dùng lực néo lỗ tai hắn mặc kệ là trước bao nhiêu người.

-Không quen sao. Người thật sự là không thèm nhớ ơn ta sao.

-Sư tỷ tha mạng. Là đệ lỡ lời.

Hắn cười khổ, ai mà biết nàng thế mà từ trên trần trèo xuống chứ, hắn cũng biết nàng cũng có khả năng ẩn giấu linh lực nên bản thân không hề cảm nhận sự tồn tại của nàng. Không chỉ có hắn mà có mấy vị trưởng lão cũng bị nàng dọa cho hết hồn, ngay cả mấy lão còn chưa cảm nhận được mà lại. Tào Vận thấy hai người đùa giỡn trước mặt mình thì bất giác hiểu ra nhiều thứ, lại là càng có cảm giác khó chịu.

Hắn thấy nàng đã rồi trí thì mỉm cười muốn nói tiếp thì bị Hoắc Nhị trưởng lão lên tiếng cắt ngang.

-Được rồi, nếu các người đã ngoan cố thì sau 2 ngày nữa tại đây cứ tỷ thí mà quyết định, một trưởng lão chỉ nhận một đệ tử mà thôi. Sau này sẽ chia cặp quyết đấu sau.

Hoắc Nhị lạnh nhạt nói xong thì liếc qua Vương Lăng khó chịu, ở đây chỉ có lão là có thể tu luyện lời hệ thế mà người duy nhất lão muốn thu nhận lại đi bái sư người khác thế kia làm sao mà lão có thể cảm thấy vui vẻ chứ. Đám đệ tử phía dưới nghe thế thì cũng đồng ý. Tào Vận nghe vậy thì nhìn Vương Lăng cảm tức.

-Người nhớ đó ta chắc chắn sẽ cho người ăn hành ngập mồm.

-Sư tỷ cứ đùa.

Hắn lạnh nhạt trả lời, đám đệ tử nghe xong phân phó cũng rời đi. Hắn muốn tới chỗ Linh Phong thì bị Long Hiền kéo lại. Long Hiền nhìn Long Linh

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Ma Đế - Ma Linh Song Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.